

*Любовта
не се куркува*

ТАСМИНА ПЕРИ

Зад всяка бляскава фасада лежи тайна,
нетърпелива да изскочи на бял свят!

ТАСМИНА ПЕРИ ЛЮБОВТА НЕ СЕ КУПУВА

Превод: Лили Христова

chitanka.info

Зад всяка бляскава фасада лежи тайна, нетърпелива да изскочи на бял свят!

„Любовта не се купува“ е най-търсеният ваканционен аксесоар през този сезон. Умен, бляскав и възхитително секси, това е разказ за съперничеството между прекрасните сестри Болкън — но коя уби татко? Комерсиалният роман се завръща.

Ел

Блясък и слава, власт и поквара живеят на страниците на шампиона в жанра — плажно четиво без задръжки. Наситена със зноен секс, сребролюбие и суета, това е историята на сестрите Болкън, попаднали в мрежите на живота, след като баща им пада от кулата на замъка си.

Имидж

„Любовта не се купува“ на Тасмина Пери оглави класациите и е рядко завладяващ роман, който е невъзможно да оставите.

Космополитън

На Джон

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на мама, татко, Фара, Дигс и Дан за осемнадесетте месеца нескончаеми разговори за книгата, през които ентусиазмът им не стихна и продължиха да ме подкрепят, при все че навярно се бяха отегчили до смърт. На Белинда Джоунс и Мери О'Райърдън, че въведоха една пълна новачка в тайните на журналистиката. Особено благодаря на Луиз Чън, Поли Уилямс, Джони Олдред, П. Б., Дог, Уил Стор, Ейдриън Бродуей, блюстителя на закона Джон Кели и Стивън Райт, че ме посвети в начина на действие на полицията — всички допуснати грешки са мои. На Матю Уилямсън за заниманията на Вениша, на Катърин в Мъожев, на Дебора Джоузеф за къщата и филмовия фестивал в Кан и на Бейзил Чарлс в Мустик, който знаеше всичко за острова.

На болницата „Св. Томас“ и прекрасния екип акушерки, които се грижиха за мен и тежката ми бременност, когато едновременно пишех романа. На фантастичния екип на издателство „Харпър Колинс“, че повярваха в тази книга и работиха всеотдайно върху нея, и преди всичко на Уейн Брукс, безупречния редактор, за безпогрешните му преценки, подкрепа и за това, че направи целия процес невероятно приятен. И, разбира се, на агента ми Шийла Крули, Наоми Лиън, Линда Шонеси и Териса Николс от „Ей Пи Уат“.

Благодаря с безпределна обич на сина си Финли, най-чаровния будилник на света, и най-сетне на моя съпруг и герой Джон, много подобър писател от мен, който изостави собствените си мечти да напише роман, за да може моят да види свят. Прочете и редактира целия ръкопис и ми отправи безброй предложения как да го подобря. Благодаря за всичко — това е за теб, скъпи.

ПРОЛОГ

Коледа — наши дни

Той закъсняваше. Тиктакането на богато украсения салонен часовник им напомняше това. Никой никога не беше карал сестрите Болкън да чакат. Всяка поотделно погледна часовника си — „Картие“, „Ролекс“ и „Филип Патек“ — и се запита ще се появи ли изобщо посетителят им. Четирите момичета можеха да посветят времето си и на по-важни занимания. Баща им бе починал, предстоеше да организират погребението и собствения си живот — динамичен и бляскав.

Кейт Болкън гледаше през френските прозорци на замъка Хънтсфорд как в мрачния кабинет се спускат сенки и снегът се стеле по первазите. Забеляза, че по алеята за коли се приближават два кръга от светлина.

— Мисля, че пристигна.

Няколко секунди по-късно масивната дъбова врата на всекидневната се отвори със скърцане и влезе Дейвид Лофтъс, строен и жилав мъж с леко приближени очи.

— Господин Лофтъс — заговори Кейт и стана, за да стисне ръката му, хладна и суха, с пожълтели от тютюна пръсти. — Това е Дейвид Лофтъс, приятел на татко — представи го тя на останалите момичета. — Господин Лофтъс е писател. Доколкото ми е известно, току-що се е преместил в селото. Заповядайте, Дейвид, седнете.

Пренебрегвайки думите ѝ, Лофтъс пристъпи към огромната камина, разтривайки ръцете си.

— Времето навън е ужасно — отбеляза той, кимвайки с глава към прозореца. — Колата едва пълзеше по алеята. Знаете ли, че при портала са се скупчили към дузина фотографии?

Вениша Болкън кимна.

— Поради някаква причина пресата счита, че смъртта на баща ни представлява новина.

— И това ви изненадва? — отвърна Лофтърс със саркастично изражение. — Вие сте знаменитости. Всеки вестникар в страната иска да бъде в тази стая днес.

Усмивката му помръкна, когато огледа великолепието на помещението. Старинната камина от дялан камък, стените, отрупани с подвързани с кожа книги. Очите му се насочиха нагоре към тавана, набразден като швейцарско сирене под боята. Напукан под великолепната си повърхност. Засмя се кисело: съвсем в стила на семейство Болкърн.

— Е, вече сте тук, какво желаете? — троснато попита Серина Болкърн, която бе особено нетърпелива. При все че беше актриса, доста драми ѝ се насъбраха за една Коледа. На сутринта след празненството на Бъдни вечер именно тя откри тялото на баща си в рова около замък, със зинала уста и ледена кожа, прорязана от пурпурни вени. Потрепери при спомена, докато Дейвид Лофтърс я наблюдаваше.

От плът и кръв беше не по-малко прекрасна, отколкото на екрана, каза си той. В действителност и четирите дъщери на лорд Осуалд Болкърн се оказаха такива, каквито си ги беше представял. Руси и красиви, високопоставеното им положение ги обгръщаше като скъп парфюм. И колко високомерно се държаха: мислеха се за нещо необикновено. Но днес козове бяха у него и той възнамеряваше да се наслади на всяка минута.

Без да му предложат, той си наля шотландско уиски от гарафата от шлифовано стъкло на масата и я завъртя над чашата. Самата тя адвокат, Камила Болкърн разпозна този похват. Беше го използвала в съдебната зала стотици пъти: да кара присъстващите да чакат. Да ги притесни.

— Предполагам, че полицията ви е посетила? — попита Лофтърс, отпивайки едра глътка от питието си.

— Това влиза ли ви в работата? — попита Камила с остър, враждебен глас.

— Осуалд ми беше приятел — отговори Лофтърс. Капка уиски проблесна на горната му устна.

— Осуалд ни беше баща — твърдо отвърна Камила.

Лофтърс се приближи до прозореца. Земите на Хънтсфорд сега представляваха само форми и сенки в мрака.

— Неочаквана смърт? Това ли констатираха?

Момичетата се спогледаха, не знаеха колко да му съобщят.

— Точно така — най-после каза Камила, вперила поглед в огъня.

— Падна от кулата. Гледаше фойерверките.

— Падна ли? — попита Дейвид, повдигайки вежда в мрачна дъга.

Камила го погледна.

— Намеквате...

Лофтът я прекъсна.

— Известно ли ви е, че мнозина желяеха смъртта на баща ви?

— Той имаше малко труден характер — отговори язвително Кейт. — Но за подобно нещо едва ли някой би пожелал смъртта му.

— Труден? Така ли го наричате? — попита той, глътвайки на един дъх останалото уиски. — Половината от онези, които познаваха баща ви, го презираха. Не, не вярвам, че е паднал от покрива. Смятам, че е бил блъснат. Нарочно. — Той замълча. — Допускам, че баща ви е убит.

В дъното огънят съскаше и пукаше. Сестрите се вторачиха в Лофтът, без да смеят да заговорят.

— И съм убеден, че го е убила една от дъщеричките му.

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Десет месеца по-рано

Почитаемата Серина лежеше по гръб на палубата на египетската платноходна яхта „Ла Мамуния“, свалила розовите си къси панталонки от „Диор“, и се освежаваше с лениви глътки „Мохито“. Колко правилно решение, самодоволно си помисли тя, гледайки нагоре към белите платна, които се развяваха като крила на огромна пеперуда. У дома в лондонския Челси се колебаеше дали да приеме предложението на модния дизайнер Роман Лефей за двудневното плаване от Едфу до Луксор. Тъй като получаваше повече от сто светски покани на седмица, тя учтиво отклоняваше всички, освен най-атраktivните или свързаните с благотворителност. Но пътуването действително изглеждаше многообещаващо. Само тридесет от най-известните приятели на Роман участваха в супер луксозната екскурзия, а Серина не само бе сред поканените, но я бяха настанили в „Клеопатра“ — просторна, екзотична кабина в задната част на кораба, където можеш да отвориш жалузите и да се наслаждаваш на гледката на разлепените от кърмата води. Търсеше думи да опише стаеното величие на гледката. Усмихна се. Беше подходяща.

— Невероятно е — заговори Том Арчър, приятелят на Серина, облегнат на перилата, за да вижда цялата околност. Тъй като беше не само от най-преуспелите, но и от най-красивите актьори, синият екран на Нил му подходеше идеално.

— Да, напомняш на герой на Агата Кристи, скъпи — отвърна Серина с нотка на сарказъм, взирайки се изпод широката периферия на шапката си за слънце. — Не се надвесвай толкова. Може да има пирани или други опасни твари в тези кални води. Няма да скачам да те вадя.

Том не беше в настроение да слуша остротите на Серина. Продължи да се взира във водния бивол, който пасеше на отсрещния бряг. До него възрастна жена переше във водата с тютюнев цвят.

— Погледни ги — усмихна се той. — Като в библейски времена. Не ме напуска чувството, че ще видим Мойсей да седи на брега.

Серина му хвърли небрежен поглед.

— Мислех, че е умрял.

— Кой?

— Моисей.

Том извъртя очи и Серина схвана жеста.

— Видях те — кисело каза тя.

Той се обърна с лице към нея.

— Какво?

— Извъртя очи, като че съм глупачка.

— Е, в момента изрече глупост. Разбира се, че Мойсей е умрял.

— Шегувах се — сопна се тя, прикривайки лицето си с брой на италианския „Вог“. — Да, прав си. Впечатляващо е.

Том дари приятелката си с кисела усмивка, предчувствайки отговора на следващия си въпрос.

— В такъв случай ще дойдеш ли с мен до Карнак следобед? Несъмнено това е най-импозантният храмов комплекс в света. Роман питаше кой възнамерява да отиде. Съмнявам се, че ще се събере солидна група — вметна той, наблюдавайки долната палуба, където другите гости пресушаваха бара.

— Не ставай смешен, скъпи. За какво ще ходиш там? — попита Серина и остави списанието върху бронзовите си колене. — Ще гъмжи от мухи и туристи. Както и да е — въздъхна драматично тя, — прекалено съм заета да си блъскам главата къде да отпразнуваме рождения ми ден. Искам да кажа, че никъде в Лондон не могат да се поберат хиляда души. Това е абсурдно.

— Хиляда гости — повтори Том и повдигна вежди. — Толкова ли много приятели имаме?

— Ти — не.

Том изсумтя от досада.

— Нямах толкова много приятели, нали? — тя го изгледа свирепо. — Освен това май не обичаш да се срещаш с хора. Откакто сме пристигнали, все се оплакваш и не полагаш и най-малкото усилие да заговориш някого, което е невероятно грубо. На твоето място щях да поканя десетки приятели.

— Навярно е трябвало да го сториш.

— В бъдеще така ще постъпя.

— Давай тогава.

Размениха си ядосани погледи.

— Слушай, престани да се цупиш, а иди да ми вземеш още едно питие от онова чапи^[1] с тюрбана — завърши Серина. Искам шампанско. Пресъхнах.

Том прекрачи напред и грабна списанието от ръцете на Серина. Наведе лицето си така, че тя да може да го види изпод периферията на шапката си.

— Виж къде е — изстреля той, сочейки към тъмнокожия мъж с подноса. — Вдигни си задника и сама си поискай.

Връзката между Серина Болкън и Том Арчър се намираше в етап, който мнозина психолози биха определили като последен. Сексът и навикът все още ги държаха заедно, но дори и най-невинният им разговор бързо се израждаше в язвителни реплики и подмятания; Враждебността на Серина бе резултат на задълбочаващото се разочарование. В началото Том Арчър бе интересният нов любовник, сладък и непретенциозен, пълна противоположност на върволицата ѝ бивши приятели — възпитаници на Итън, разни подобия на Хю Грант и дългокоси банкерски синове с фондове под попечителство. Отначало това, че Том няма знатен произход, беше без значение — майка му работеше във фабрика, баща му бе градинар: в цялото му родословие нямаше и намек за аристократично потекло. Но той беше пламенен, най-сексапилната филмова звезда от Джъд Лоу насам и неимоверно увеличи известността на Серина.

Преди да го срещне преди пет години на снимачната площадка на невзрачен английски нискобюджетен филм, Серина не беше нищо повече от елегантна блондинка, която се подвизаваше като фотомодел и вносител на кашмирени шалове. В светските хроники я споменаваха като една от прелестните дъщери на Болкън, но кой иска завинаги да остане единствено на страниците на „Татлър“^[2]? Тя се стремеше към по-високо положение и покрай Том го получаваше. Медиите ги обичаха — необичайната, но изискана комбинация между Том, британската филмова звезда, и Серина, привлекателната дъщеря на барон, беше силна и неустойима. Безпогрешният ѝ усет за стил също не убягна на модните издания. Няколко седмици след дебюта им като двойка на едно празненство тя стана момиче на месеца на американското издание на „Вог“, а след година запазената марка на Том и Серина зае първо място в света на славата.

Пет години по-късно това вече не бе достатъчно. Да, семейството ѝ притежаваше титла, но за огромно неудоволствие на Серина не беше от ранга на фамилии като Марлбъро, Уелингтън и Балфур. Серина желаше дом като Бленхейм^[3], копнееше на хартията ѝ за писма да стои мъничката корона на херцогиня и мечтаеше за светска сватба, на която да носи годежен пръстен с цветовете на националния флаг, точно като онзи, който принц Рение някога бе поставил на пръста на Грейс Кели. А фактът, че ужасната ѝ сестра Вениша бе успяла да се омъжи за човек с почти кралска кръв, я тормозеше още повече. Накратко, Серина искаше повече, отколкото Том можеше да ѝ даде.

Тя протегна дългите си аристократични крака и загледа Том, който кипеше до парапета на палубата отсреща. Усмихна се самодоволно. Не можеше да се отрече, че е красив — ъгловатата челюст, кобалтовосините очи със смолисточерни мигли, небрежната елегантност на черната му коса и невероятното тяло, мамещо през разкопчаната риза от „Търнбол и Есър“. Прекрасната външност на Том подходеше за всякакво обкръжение. В някоя кръчма той би излъчвал непосредствения чар на момче от квартала. На вечеря с баща ѝ в къщата им в провинцията с изисканите си английски черти Том приличаше на герой от „Завръщане в Брайдсхед“^[4]. А на снимачната площадка в Лос Анджелис грееше с онова неопределимо очарование, което агентите от цял свят биха искали да съхранят в бутилка, ако можеха.

Всъщност не беше толкова лош...

— Извинявай, че бях толкова рязка — заговори меко тя, като изви плътните си устни в капризна гримаса.

Напук на себе си, Том не можеше да устои на примамливото ѝ тяло в едва крепящите се на тънка ивица плат бикини. Приблужи се намръщен към стола ѝ. Тя обви крака около него, свали горницето си и прилепи голите си гърди към неговите. Том простена, когато тя притисна бедрата си в неговите.

— Какво ще кажеш да се върнем в каютата си и хубаво да...? — измърка тя в ухото му.

— О, Серина — промълви той, разкъсан от противоречиви чувства на страст и гняв.

— Серина, Том. Ето къде сте били, влюбени птички такива! — напевният глас на Роман Лефей проряза тишината. Най-великият

френски моделиер след Ив Сен Лоран беше висок, мургав мъж с кожа с цвят на какао и огромен корем, скрит под тъмнозелен кафтан. — Какво търсите на палубата по обедното слънце? Като котки на припек?

— Точно така, Роман — отвърна Том, леко сконфузен. Серина спусна крака на палубата, плъзна потъмнялото си стъпало в сандал на „Маноло Бланик“ и завърза горницето си без капка смущение.

— Роман, скъпи — измърка тя и го целуна по двете бузи. — Тъкмо придумвах Том да бъде по-общителен.

— То се вижда — закачливо се усмихна домакинът. — Скоро ще сервираат обяда, така че престанете да се криете и слезте долу — добави той и ги поведе към спираловидната стълба, която се виеше към долната част на яхтата.

— О, не мога да сляза в този вид — оплака се Серина. — Ще отида да се преоблека.

С леки стъпки прекоси долната палуба и изчезна в каютата, където вентилаторът на тавана охлади и кожата, и страстите ѝ. С едно движение отвори дървените врати на гардероба и заразгръща дрехите от шифон, лен и коприна, мислейки си колко досадно беше да си прославен с вкуса си. Един зле преценен тоалет дори и на най-незначителното събиране — тя потрепери само при мисълта за това.

Реши да облече къса бяла лятна рокля от „Марни“, съблече се чисто гола, нахлузи тънката материя върху издълженото си, загоряло тяло и добави огромен пръстен с кварц и медна гривна на бронзовата си ръка. Повдигна меднорусата си коса в кок, попи лицето си с хавлиена кърпа и мацна на скулите си лека розова пудра, която подчертаваше аквамаринените ѝ очи. На двадесет и шест осъзнаваше, че е на върха на физическата си красота: смекчена, стилна, поразяваща. Приличам на Джули Кристи във ваканция, помисли си тя, докато гледаше отражението си в огледалото.

Постави си бъбрековидни очила срещу слънце и слезе на долната палуба, като пристъпваше преднамерено бавно, за да я видят всички. Поспря за миг и огледа сцената. Неколцина гости пиеха шампанско и хапваха сандвичи с риба и хайвер. Въздухът ухаеше на кимион. Близо до бара малка група музиканти с фесове свиреха традиционна египетска музика. Тя мина през навалищата, далеч от Том, който разговаряше с някаква смееща се групичка, и си взе чаша мартини.

— Харесва ли ти дахабеята? — попита Роман, който изникна до нея и пое ръката ѝ.

— Кое?

— Моята възлюбена! — засмя се той. — Дахабея се нарича египетската платноходна яхта.

— Възхитителна е — отвърна тя и закачливо го целуна по бузата, оставяйки кръгче розово червило върху кожата му. — А каютата ни е великолепна.

— Сигурен бях, че ще харесате „Клеопатра“ — уверено се усмихна той и си взе смокиня от един препълнен поднос. — Би трябвало да съм в студиото си и да привършвам колекцията за Милано — добави той, — но не мога да се удържа да не полудувам.

— Толкова си упадъчен, скъпи. Точно за това те обичам — въздъхна великодушно Серина, после изведнъж заговори делово. — Каж ми сега кои са тук? — помоли тя, проточвайки дългия си врат, за да обгърне с поглед присъстващите. — Още не съм представена на никого.

— Ами нека го сторим сега — прошепна съзаклятнически той. — С кого би желала да те запозная?

Погледът ѝ се плъзна по палубата, търсейки познати лица или интересни хора, с които да се сближи. Бяха я уведомили, че Лео ди Каприо е тук, но не го виждаше никъде. Роман кани така безразборно, рече си тя. Забеляза един фотограф от американското издание на „Вог“, дъщерята на медиен магнат, модел на „Викторияс Сикрет“. Гостите май не бяха от най-високопоставените особи, явно я бяха подвели.

— Като че ли не познавам никого — усмихна се тя, за да прикрие разочарованието си.

Роман се качи на малка платформа, огледа палубата и вдигна дебелото си кутре, за да опише гостите си.

— На това пътуване поканих приятели, които биха оценили Египет — заяви сериозно той.

Серина се усмихна, стараяйки се да изглежда благодарна.

Роман представи гостите си един по един, разказвайки накратко историята на всекиго. Руска княгиня, гей — специалист по вътрешна архитектура, моден коафьор от Ню Йорк, светски аранжор на цветя и майстор готвач от Барселона в ресторант, упоменат в каталога на

„Мишлин^[5]“. В центъра стоеше Майкъл Саркис, милиардер и притежател на верига хотели.

— Тук е с приятелката си — прошепна Роман.

Интересът ѝ спадна.

— А тази е Рейчъл Барнаби — каза Роман, като плесна с ръце и посочи към едно знойно момиче до бара. — Предстои ѝ голямо, бъдеще. Чете ли уводната статия в броя на „Вог“ този месец?

Серина се усмихна. Естествено, че я беше прочела. Наричаха ослепителната уелска красавица с гарвановочерна коса, алабастрова кожа и чувствени устни следващата голяма звезда. Огромен талант. Изключително обаятелна. Челюстта на Серина се скова само при мисълта за нея.

— Е, всеки може да бъде поредната звезда на „Вог“, нали? — дяволито попита тя. — Но малцина успяват действително.

Роман я тупна по дупето.

— Не ставай груба — усмихна се той. — Няма от какво да се боиш. Дори още си няма собствен агент — наложи се да позвъня на майка ѝ, за да я покания на плаването.

Серина се усмихна широко. Естествено, нямаше защо да се безпокои заради някаква хубавка, сладка тийнейджърка. Значи Рейчъл Барнаби бе цъфнала на корицата на „Вог“. Някоя сигурно е отпаднала. Серина, от друга страна, заемаше челно място в парада с договора си за реклама на козметика за два милиона лири. Вярно, още не беше се добрала до голяма роля в Холивуд, но ексцентричните, тлъсти холивудски продуценти предпочитаха отстъпчивите безпородни хлапачки пред дамите с истинска класа и маниери. Е, в крайна сметка, тя беше Серина Болкан. Всяка крачка, която тя и Том правеха — лудории по време на почивка, вечеря в Бръшлянената лига^[6], набег в „Харъдс“ за покупка на подаръци за Коледа в последната минута — всичко се появяваше като новина на първа страница. Я се разкарай, уелска селяндурке, помисли си самодоволно тя.

Възвърнала самоувереността си, Серина реши, че Майкъл Саркис е най-доброто от посредствената компания на „Ла Мамуния“. Не знаеше много за него, освен че е роден в Бейрут — син на майка американка и баща ливанец, така беше чела — и че е израсъл в Бронкс. Беше преуспял в хотелския бизнес, издигнал се от нищото, като спечелил солидни суми от продажбата на невероятно луксозни

почивки на свръхбогати араби. Хотелите му бяха известни с казината си, с басейните с акули в градините и с позлатата навсякъде, просташки места, в които Серина по-скоро би умряла, но не би допуснала да я видят. И все пак... той беше неприлично богат и разговаряше с Рейчъл Барнаби.

Серина се приближи до дългата маса, отрупана с египетски деликатеси, до която стоеше Майкъл. Имаше миниатюрни баклавички с медена глазура, сладкиши с шамфъстък, купчини бели праскови и подноси с арабски хляб, начупен на парчета. Като че ли беше Последната вечеря^[7].

— Надявам се, че сте гладен — засмя се Серина, схруска една тъмнозелена маслина и отправи най-ослепителната си усмивка към Майкъл.

— Надявам се, че сте жадна — отвърна той, взе бутилка вино и й наля една чаша. — Казвам се Майкъл.

— Серина. Радвам се да се запознаем.

Майкъл протегна загорялата си от слънцето ръка и пое нейната. Когато стисна пръстите ѝ, тя забеляза колко невероятно привлекателни са ръцете му. Големи и бронзови, ъгловати като на занаятчия. Пръстите му бяха меки, с безупречен маникюр, а грамадният, скъп златен часовник с нищо не разваляше гледката.

Майкъл забеляза интереса на Серина и си позволи да се усмихне.

— Харесва ли ви виното? — попита той.

— Виното ли? — повтори Серина. — Великолепно е. „Шато Петрус“, четиридесет и седма, предполагам?

Майкъл завъртя шишето, за да прочете етикета.

— Познавачка сте.

— Е, четиридесет и седма бе една от най-добрите лозарски реколти на века. Според мен е по-добра и от седемдесета. Превъзходна е. — Обърна се към Рейчъл Барнаби. — Какво е вашето мнение? Четиридесет и седма или седемдесета? — попита тя.

Рейчъл се изчерви.

— Едва правя разлика между бялото и червеното, да не говорим за друго — любезно се засмя тя.

— Колко очарователно — усмихна се Серина, хвърляйки ѝ покровителствен поглед. — Е, нали сте актриса, не работите във винарска изба.

Рейчъл Барнаби внезапно почувства нужда да посети тоалетната и Серина я изгледа как се отдалечава.

— Мило момиче — отбеляза Майкъл.

— Много сладка и простидушна — засмя се Серина.

Майкъл я изгледа от глава до пети с пронизателен поглед, от който самообладанието ѝ се изпари. Плъзгайки пръст нагоре-надолу по столчето на чашата си, той ѝ хвърли продължителна, похотлива усмивка.

— Как станяхте такъв експерт по вината? — попита той и отпи от чашата си.

— Баща ми е ценител на добрите изби — отговори Серина, несъзнателно прокарвайки пръст по устната си.

— Лорд Болкън? — запита Майкъл, рунтавите му вежди образуваха две разрошени арки.

— Точно така, познавате ли го?

— Не съвсем — отвърна магнатът и смръщи чело. — Членува в комитета на един лондонски клуб, който току-що ме отхвърли.

Серина видя как тъмен облак засенчи лицето му и внезапно осъзна, че Майкъл Саркис не беше свикнал да му отказват.

— Кой? „Уайтс“ или „Анабелс“?

— „Хамилтънс“.

Тя си взе сандвич и гръмко се засмя.

— За какво ви е притрябвало да ходите там? Пълно е с дръвници, които баща ми познава от училище. Бих казала, че сте по-подходящ за „Бунгало 8“ или „Милиардер“.

— И аз си имам клубове — усмихна се той, — но понякога на човек му се иска да опита нещо ново.

Пристъпи по-близо до нея и постави ръка на бедрото ѝ. Жестът бе толкова неочакван и интимен, че я разтърси тръпка на желание. Объркана, тя се помъчи да осмисли случващото се. Не беше ли прекалено стар? Трудно ѝ беше да определи възрастта му. Навярно бе на четиридесет, дори на петдесет. Едва ли можеше да го нарече красавец: клонестият му нос беше прекалено дълъг, тъмните очи — тесни, подобни на мъниста, а главата — твърде малка за тялото му. Но подобно на мнозина по-възрастни и влиятелни мъже, които бе срещала покрай баща си, Майкъл излъчваше дръзко, едва ли не опасно, но определено сексуално обаяние.

— Къде ще отидете след плаването? — попита я той така, сякаш щеше да ѝ предложи нещо.

— За разлика от обикновено нямам нищо спешно — свенливо отговори тя, стараейки се покаже отзивчивост. — Имам ангажимент с пресата заради „Хванете крадеца“, но като изключим това, светът е мой.

— О, чувал съм ви да използвате този израз. — Той се усмихна с възхищение. — В ролята на Грейс Кели, разбира се.

— Естествено — усмихна се Серина, поласкана, че познава работата ѝ. — А Дейвид Клуни беше Роби — красивият крадец на бижута. Бяхме чудесен екип.

— Къде беше купонът?

— Отегчителна работа. Лондон, Ню Йорк, Лос Анджелис — отвърна тя, демонстрирайки светска досада от това, че е летяла с частен самолет по целия свят, а половината световна преса е лазила в краката ѝ.

— Когато минете през Лос Анджелис, звъннете ми да се видим. Къде живеете?

Серина леко поруменя и пъкна една непокорна къдрица зад ухото си.

— В момента всъщност живея в Лондон. Но смятам да си купя още две жилища — да разполагам с нещо и от двете страни на океана. В момента съм отседнала във „Вайсрой“.

Вдигна поглед към лицето му, на което се четеше нещо средно между разочарование и озадаченост.

— Какво има?

Той се усмихна.

— Нищо.

— Не, кажете ми — едва ли не сприхаво повтори тя.

— Питам се защо още живеете в Лондон.

— Че какво лошо има? Живея на две крачки от Чейн Уок^[8].

Изражението му граничеше със смайване.

— Мислех, че жена като вас разсъждава по-мащабно.

Челото ѝ силно се сбръчка.

— Не ви разбирам.

Майкъл замълча. Главата му беше сведена, той се усмихна, сякаш на някаква своя тайна шега.

— Миналата седмица присъствах на един обяд в Лос Анджелис. Приятелят ми Лорънс притежава „Кларкс“, бижутерийните магазини. Знаете ли ги?

Тя кимна. Бяха ѝ заели обици с клипсове от жълти диаманти за раздаването на миналогодишните оскари.

— Търсеха „лице“, говорител, наречете го, както щете. Спрягаха очевидните имена: Джулия, Гуинет, Катърин. Някой спомена вас и след като ви срещнах, бих казал, че сте идеалният избор. — Леко я погали по страната. — Невероятно красива сте.

Серина извърна поглед.

— Но... името ви беше отхвърлено, защото нямате — да го наречем — международна популярност.

Устата ѝ се изкриви в обидено изражение.

— За ваша информация лицето ми е добре познато в Щатите. — „Венити Феър“^[9] дава мило и драго да пише за мен. А за тях едва ли може да се каже, че са провинциално вестниче.

Майкъл разпери ръце в жест на помирение.

— Грешката е моя, просто реших, че ще искате да знаете.

— Е, благодаря ви за мнението — отговори Серина с леден тон. — Смятам, че е време да се видя с Роман.

Обърна му гръб, изведнъж обзета от гняв заради глупавата фикс идея на Том да живее в Лондон. И как смеят да я пренебрегнат за широкомащабна рекламна кампания? Тя беше известна звезда. Имаше потекло — не обичат ли американците всички тия щуротии за „дамите с произход“?

В подсъзнанието ѝ изригна тъмен протуберанс от несигурност.

Серина целеустремено се понесе сред гостите. В съзнанието си вече премисляше срещи с агенти, търговци на недвижими имоти и журналисти. Амбицията ѝ да покори Холивуд се бе разгоряла наново.

---

[1] Чапи — препратката е за Дениъл „Чапи“ Джеймс младши (1920–1978) — първия чернокож, достигнал чин генерал четири звезди във военновъздушните сили на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Британско светско списание. — Б.пр. ↑

[3] Замъкът Бленхейм — дом на единадесетия херцог на Марлбъро. — Б.пр. ↑

[4] Роман на английския писател Ивлин Уо (1903–1966). — Б.ред.

↑

[5] Каталог на „Мишлин“ — след щателна проверка в него са препоръчани ресторанти из цяла Европа. — Б.пр. ↑

[6] Бръшлянена лига — поредица елитни университети и свързаните с тях клубове. — Б.пр. ↑

[7] Намекът е за последната вечеря на „Титаник“. — Б.пр. ↑

[8] Чейн Уок — едно от най-живописните места в Челси. — Б.пр.

↑

[9] „Венити Феър“ (англ. — Панаир на суетата) — престижно американско лайфстайл списание. — Б.ред. ↑

2.

На пет хиляди километра от там един „Боинг 747“ се приземи на пистата в Хийтроу, полюшна се наляво-надясно, принуждавайки притеснената пасажерка в бизнес класата Кейт Болкън да се пресегне и да стисне ръката на благодарния си съсед.

— Извинете — усмихна се тя на възрастния мъж с велурено сако от „Харис“, осъзнавайки, че това е първият ѝ контакт с него през целия полет. Съседът ѝ, който веднага щом се качиха на борда, я разпозна от рубриката на Ричард Кей^[1] в „Дейли Мейл“, леко стисна пръстите ѝ в отговор.

— Страничен вятър — любезно се усмихна той, — няма за какво да се безпокоите.

В мига, в който двигателите замлъкнаха, леко притеснената Кейт скочи на крака. Това ѝ е хубавото на втора класа, каза си тя, нахлузвайки отново обувките си, дело на „Джими Чу“: излизаш веднага. Грабна кожената чанта от багажното над главата си, взря се през прозореца в сивия, дъждовен лондонски ден и учтиво си запробива път към предната част на опашката, като обезпокоено поглеждаше към часовника си. Мразеше среднощните безсънни полети от Ню Йорк в делничен ден. Връщаха я в Лондон прекалено късно, за да отскочи до вкъщи за кратък сън, и твърде рано, за да започне работата си за деня. Все пак, помисли си тя, докато бързаше към залата за пристигащи, ако личният ѝ асистент ѝ бе наел кола и тя чакаше, щеше да стигне навреме за оперативната среща в дванадесет на обяд.

— Кейт Болкън? — попита млад, почернял от слънцето шофьор, докато тя преминаваше през автоматичната врата.

— Да. Да побързаме — безцеремонно отговори Кейт, подаде му черния си куфар на колелца и докато вървеше, завърза на тила дългата си, гъста коса с шнола от черупка на костенурка.

— Списания „Алианс“, непосредствено до Олдуич.

Кейт се настани на задната кожена седалка на черния мерцедес и докато сградите на летището постепенно заотстъпваха пред къщите на предградието, се опита да оползотвори времето. Ревютата в Ню Йорк

през този сезон бяха особено добри, помисли си тя, отваряйки бележника, за да прегледа записките, които беше водила от първия ред. Навярно модните среди щяха да се прехласват по парижките колекции и дефилетата на Диор и Маккуин, но Кейт обичаше Ню Йорк заради елегантните, годни за носене дрехи и идеите, които ѝ даваше за списанието. Можеха да направят материал, вдъхновен от моделите на Едит Уортън, от вълнените платове на Ралф Лорен, сафари фотосесията с акцент на ленените тъкани и кожата, които бе видяла у Майкъл Корс, и проекта на тема „Великият Гетсби“, който представяше следобедните рокли на Зак Носен.

Извади писалката си „Монблан“ и започна да нахвърля още идеи, без изобщо да съзнава, че красивият ѝ шофьор все поглежда в огледалото за обратно виждане към поразителната жена с червеникавозлатиста коса на задната седалка. Кейт беше сляпа за околния свят, погълната, както винаги, от работата си. Каза си, че работи два пъти по-усилено от всеки друг, защото всички очакваха Кейт Болкън, дъщерята на барона, да бъде двойно по-мързелива.

Списания „Алианс“ подбираха служителите без оглед на потеклото им — в бранша се шегуваха, че само ако си елегантна и красива, можеш да се надяваш отделът им за човешки ресурси да те одобри — но назначаването на Кейт като редактор на „Класа“, водещото издание за мода и светски клюки на компанията, все още подклаждаше злостни подмятания в медийното пространство. Сплетниците беснееха. Естествено, твърдяха те, има неколцина аристократи в „Алианс“: завеждащата светската рубрика на „Жар“ беше графиня, а дъщеря на виконт списваше модната секция на „Оттук-оттам“, но никой не очакваше от тях сериозна редакторска работа. Мелницата за недомлъвки се завъртя с пълна скорост. Как така Кейт е редактор на крехката възраст тридесет и една? С кого е спала? Какви връзки е дръпнал татенцето? В раната сипа още сол и фактът, че фотогеничната Кейт Болкън беше известна. На британските журналисти не им се полагаше да се превръщат в знаменитости — само Анна Уинтур^[2] можеше да носи тази корона. Кейт Болкън просто не я заслужаваше, това гласеше мълвата. И изведнъж всеки, който беше работил с Кейт, промени мнението си.

— Добро утро, Сейди — усмихна се тя на къдрокосата си помощничка, която разлистваше документите в издута папка пред

кабинета ѝ. Обходи с поглед стаята и младите, привлекателни жени, които говореха по телефона, прехвърляха закачалки с прекрасни дрехи или пишеха на компютрите — всички изведнъж осезаемо попогълнати от работата си от момента, в който се появи Кейт.

— Добър ден, Кейт — усмихна се Сейди, поглеждайки часовника си. — Мисля, че Никол си позволи волността да поеме срещата от дванадесет часа от твое име.

И двете жени извъртяха очи.

— Типично — подхвърли Кейт. — Направи ми една голяма услуга и ми донеси чаша силно кафе.

— Кейт! Върнала си се — извика Луси Кавендиш от другата страна на помещението. Луси беше старши редактор на модната секция на „Класа“ и почти приятелка, най-близка на Кейт от всички в офиса. Високото над метър и осемдесет чернокожо момиче тръгна към нея с вееща се около бедрата мини пола и ботуши „Версаче“ над коляното досущ като супер моделите, на които подражаваше.

— Няма да познаеш — подхвана Луси. — Франсоа Нар се съгласи да снимаме в къщата му в Бора-Бора. Ако не ми разрешиш да замина, ще умра.

— Преди да подготвим погребението ти, нека обсъдим бюджета с Киара и после ще решим — отговори усмихната Кейт, докато влизаше в кабинета си.

Луси я последва, за да научи последните клюки от Седмицата на модата.

— Ходи ли на приема у Зак Посен? Съжалявам, че го пропуснах, но това означаваше да летя вчера.

— Да, ходих, беше забавно — отвърна Кейт, усмихвайки се на спомена.

Луси хвърли на Кейт палава усмивка.

— Долавям клюка, шефке... Е, кого срещна? Какъв беше?

Тя въведе Луси в кабинета си, ъглово помещение на осмия етаж, достатъчно високо, та от него да се открива гледка към Лондонското око — огромното виенско колело, и реката. Луси седна, а Кейт се отпусна върху кожения стол зад бюрото с цвят на карамел и започна бързо да отваря огромната купчина поща, насъбрала се в нейно отсъствие. Докато разговаряха, небрежно хвърляше всяко от писмата пред Луси. Километри вестникарски публикации, чисто бели покани за

купони и пакети с подаръци от благодарни рекламодатели и търговци на дребно. Една чанта от „Джими Чу“ и бял дизайнерски шал, картонено куфарче, пълно с козметични продукти, за което Кейт се съмняваше, че ще влезе през вратата на банята в миниатюрната ѝ старинна, но обновена къща в Нотинг Хил. Побутна чантата към Луси.

— Искаш ли нещо от тези?

— Не ми трябва козметика, искам клюки — отговори Луси. — Хайде, изплюй камъчето.

Понеже знаеше, че няма да се измъкне, като отвлича вниманието на приятелката си, Кейт отстъпи с усмивка.

— Празненството беше превъзходно. В онази огромна изумителна мансарда в Мийтпакинг дистрикт^[3] раздаваха чудесни чантички с подаръци. Ваучер от сто долара за някакво бельо и шишенце парфюм. Някъде из чантата ми е, ако ти трябва.

Луси нетърпеливо махна с ръка.

— Чантички-мантички! Катърин Болкън, била си с мъж, нали? За бога, кажи ми, че си намерила някого, ако ще и да живее в Манхатън.

Само на Луси можеше да ѝ се размине такова безсрамие и нахалство. По лицето на Кейт се разля широка усмивка, съвършените ѝ страни се закръглиха като червени ябълки и тя призна поражението си. От толкова отдавна не беше срещала свестен мъж. Не я интересуваха приятелите на плейбоя на Серина с неизбледяващ слънчев загар, а честните неженени мъже в лондонските медии бяха по-редки и от брадата на къосе. През изминалите две години беше спала с двама мъже, но отношенията ѝ с нито един от тях не потръгнаха — поне не задълго. Не ѝ трябваше психотерапевт, за да ѝ обясни, че има проблеми с интимното общуване, и колкото повече време минаваше, ставаше все по-трудно. Серина не спираше да повтаря на Кейт, че е студена като айсберг. Права беше, но Ню Йорк предлагаше повече възможности.

— Беше фотограф и се казваше Тим. Беше мил. Няма да се обади. — Кейт поклати глава. — Доволна ли си?

— Не. Никак. Трябва да ти тегля думите с ченгел от устата, за да науча някакви подробности! Ако аз бях намерила някой красавец от Ню Йорк, щях...

Фантазиите на Луси секнаха отведнъж, когато една анемична дребничка блондинка в костюм с панталон от „Клое“ се появи с танцова стъпка в кабинета и безцеремонно се настани на облегалката

на канапето, кръстоса крака и провеси стъпало, обуто в сандал от „Маноло“.

— Е, как беше в Ню Йорк? — попита Никол Валънтайн със силен носов глас.

Кейт вдигна поглед към заместник-редакторката си, подразнена, че е прекъснала съкровения ѝ момент.

— Здравсти, Никол, добре мина — отвърна тя. — Виж, говорехме...

Никол не обърна внимание на Кейт и насочи вниманието си към Луси.

— Шкафът с моделите е истинско бунцище — излая тя. — И защо има закачалки с дрехи из цялата стая за срещи? Искам да се разчисти, Луси. Да кажем, за вчера.

Луси хвърли поглед към Кейт и излезе. Кейт се обърна към заместничката си.

— Никол. Не е необходимо да говориш на старши член — на кой член от екипа, по този начин.

Никол вдигна съвършено оформената си вежда към началничката си.

— Както кажеш — предизвикателно отвърна тя. — Обаче има по-важни работи, за които да се безпокоим.

— Затова ли започна срещата без мен?

Никол драматично замълча, докато самодоволно си играеше с годежния пръстен с шлифован камък на пръста си.

— Започнах срещата, защото трябва да се върши и работа. Снощи говорих с репортера на Дженифър и по всичко личи, че априлската корица няма да види бял свят.

Кейт почувства, че в гърдите ѝ запърха паника.

— Какво искаш да кажеш? Снимките са готови. Корицата е оформена. Изглежда страхотно — започна тя, после потърка челото си. — Да му се не знае. Предаваме за печат следващата седмица. Какво се е объркало?

— Казахме, че ще одобрим снимките и после ще ги изпратим на агентката. Е, тя не ги харесва. — Никол разтегна устни в самодоволна усмивка и продължи. — Какво възнамеряваш да направиш по въпроса?

Кейт погледна към нея и се замисли — не за първи път — до каква степен нюйоркчанинът бе нарушил спокойствието ѝ. Всичко у

заместничката ѝ, от платинено русите кичури до обувките с високи токове, беше твърдо. Кейт бе строг, но справедлив началник: вдъхваше респект и вежливост и ги получаваше в пълна мяра от благодарния екип, който, тя беше сигурна в това, харесваше атмосферата в списанието, откакто Кейт беше станала редактор. Но отношенията ѝ с Никол бяха тромави, те сякаш се конкурираха и Кейт проклинаше деня, в който я беше наела от списание „W“ в Ню Йорк. Никол бе хладна, експедитивна и амбициозна. Това плашеше Кейт, защото тя знаеше колко често тези качества вървят ръка за ръка с измамата и нелоялността.

Сейди пъкна къдравата си глава през вратата. Носеше порцеланова чаша, от която се издигаше пара.

— За уморената от часовата разлика редакторка — оповести тя и я постави върху подложка с форма на, цвете върху бюрото. — Уилям Уолтън се обади три пъти тази сутрин. Каза, че можеш да се отбиеш да го видиш веднага щом си отпочинеш.

През шестте месеца от преместването на Уолтън в екипа на списания „Алианс“ от голяма агенция по реклама и маркетинг в Чикаго Кейт рядко беше имала вземане-даване с него. Тъй като по образование не бе литератор, той не проявяваше никакъв интерес към „Класа“, като изключим продажбите в края на всеки месец, безплатните билети за опера, „Формула едно“ или откриването на художествени галерии, които отделът за новини отразяваше.

— Така ли? — попита Кейт с тръпка на безпокойство. — Какво иска?

Зърна изражението на Никол. Тя приличаше на човек, комуто са връчили подаръка за рождения ден предварително.

— Не зная — отговори Сейди, хвърляйки ѝ съчувствен поглед — но секретарката му звъни на всеки пет минути.

Съвсем сама в асансьора Кейт се втренчи в бутоните и се запита какво да каже на Уолтън. Пренебрегна присвиването в стомаха, знаеше, че трябва да се чувства уверена. Ако се съдеше по отзивите, които получи в Ню Йорк, и читателите, и рекламодателите най-сетне реагираха. Бе посветила дванадесет месеца, за да промени облика на списанието и с нечувани усилия на волята превърна „Класа“ от

отживяло времето си, претенциозно светско издание в бляскаво модно четиво за умни, преуспяващи жени. Дефилетата бяха прекрасно доказателство за това. Сума престижни рекламодатели, които до момента се бяха появявали единствено в английския „Вог“, внушаваха, че през есента „Класа“ ще бъде добавена към рекламната им програма. Редно беше това да се хареса на господин Уилям Уолтън, помисли си Кейт, когато асансьорът звънна, спирайки на последния етаж.

Премина през двойните врати, тръгна по боядисания в кремаво коридор с неимоверно уголемени корици на списания по стените и накрая спря пред червенокоса недружелюбна особа, седнала зад компютър.

— Зает ли е?

— Влизай направо — отговори жената, без да вдига поглед от дисплея.

Кабинетът на Уилям Уолтън не приличаше на никой друг от тези, които Кейт бе виждала в сградата на „Алианс“. Дело на скъпо платен специалист по вътрешна архитектура. Ореховата мебел и нюансите на сиво-кафявото му придаваха топлота, а обичайните стени с изкуствена ламперия в цвят магнолия, с които на всички останали се налагаше да се примиряват, тук липсваха. Самият Уолтън седеше зад бюро с кожен плот, което го заобикаляше от три страни. Невъзмутимото му присъствие изпълваше стаята. Могъщото телосложение, острата черна коса и шитите по поръчка дрехи прикриваха факта, че пътят му към върха е бил труден. От най-трудните. Когато преди двадесет години младият Уилям се беше преборил с хиляди кандидати, за да спечели стипендия за Йейл, той очакваше, че тя ще изглади пътя му към света на привилегированите. Бе сгрешил. Вратите на американския елит останаха затворени за момчето от южните квартали на Чикаго и вместо да прекарва летата си, създавайки познанства в кънтри клубовете в Кънектикът, той беше принуден да си пробива път със зъби и нокти, започвайки от деловодството на „Грей, Отилви и Мадър“, за да постигне положението, за което жадуваше. Но беше успял. Властта и привилегиите, научи той, се печелят с упорита работа и умения, не се раждаш с тях, нито ти ги дават даром. Всичко това обясняваше защо Уилям Уолтън гледа Кейт Болкън с такава антипатия.

— Исках да се срещнем веднага щом пристигнете — започна Уолтън. — Чух, че имаме няколко проблема. — Замълча, тъмните му

варварски очи я преценяваха. Беше я виждал преди, разбира се, и бе чел за нея в светските рубрики, върху които, както изглеждаше, тя и сестрите ѝ имаха монопол. Но за първи път се срещаха лице в лице и напук на себе си Уолтърн бе впечатлен. При все че не можеше да се сравнява със сестра си, актрисата, Кейт Болкърн беше поразителна. Твърда, леко смръщена уста, прилична на розова пъпка, вълниста коса като старо злато, спускаща се на талози над изящния врат. После идваше ред на изваяната фигура, несъмнено смятана за пълна от тънките като клечки, изтерзани от диети жени, с които се срещаше в Чикаго. Но когато си я представи разсъблечена и мокра под душа му, плътните ѝ устни обгърнали члена му, готови да го погълнат... Сложи край на видението и се размърда на мястото си, предлагайки ѝ с жест да заеме някой от твърдите, тапицирани с кожа столове пред него.

— Както ви е известно, Кейт, списанията са търговски предприятия — започна той.

Тя колебливо кимна.

— Естествено. Получих много комплименти в Ню Йорк за начина, по който наистина сме подобрили изданието. Рекламите изглеждат многообещаващи.

Уилям не даде вид, че обръща внимание на думите ѝ и прелистваше брой на „Класа“ с изражение, което подозрително наподобяваше пренебрежение.

— Списанията са търговски предприятия — повтори той. — Аз бях назначен в „Алианс“, за да подобря дейността. Те не са само за забавление, те са стока и нека бъда честен с вас, Кейт, не смятам, че бройката, в която в момента се продава „Класа“, оправдава инвестициите.

Кейт изведнъж осъзна, че това нямаше да бъде дружелюбен разговор от сорта на „Как беше в Ню Йорк?“. Предстоеше ѝ да гаси истински пожар.

— С цялото ми уважение, бележим значителен скок в тиража — отговори тя с всичкото спокойствие, на което беше способна. — Ако не друго, откакто постъпих в „Алианс“, повишихме печалбите на „Класа“ поне с петнадесет процента. Сложихме край на непродадените броеве, подобрихме обема на рекламата ѝ постъпленията от нея.

— Не бих нарекъл сто хиляди продадени броеве месечно неподражаем успех — язвително я прекъсна Уолтърн, хвърляйки

списанието на бюрото.

— Да, не е като „Новини от света“, но е по-добре от „Татлър“ и „Харпърс“ — възрази Кейт.

Уолтън допря върховете на пръстите пред устата си и хладно я изгледа. Кейт Болкън явно не беше слаб противник. Но и той не се даваше.

— Подозирам обаче, че списанията, които споменавате, имат корица за априлския си брой.

Космите по врата на Кейт настръхнаха. Съвсем ясно виждаше усмивката, с която Никол Валънтайн шепне в ухото на Уолтън. Стисна юмрук, забивайки нокти в дланите си, и се зарече да уволни Никол още днес следобед, пък каквото ще да става.

Пое дълбоко дъх:

— Значи са ви съобщили за Дженифър. Аз също научих тази сутрин. Не е за хвалба, но се случва. Всъщност имам нещо в резерва — добави тя и страните ѝ леко поруменияха от преднамерената лъжа. Но Уолтън не я гледаше. Беше се изправил, с гръб към нея се взираше в лондонския хоризонт и разсеяно търкаляше една топка за голф в ръката си.

— Не ме интересува как организирате списанието, Кейт — решително отвърна той. — Ако щете, отпечатайте на корицата снимка на баба ми, стига да ми гарантирате продажби. Интересуват ме постъпленията. Смятам, че „Класа“ трябва да стане по-продаваемо, попечелившо списание. Целта ми не е да надхвърлим продажбите на „Татлър“, искам да изпреварим „Гламър“. — Обърна се с лице към Кейт и тупна топката за голф върху бюрото. — Стремежът ми е да надминем всички.

Кейт бе свикнала на грубостите на баща си — беше преживяла тях, щеше да преглътне и тези.

— Прекрасна амбиция, разбира се — спокойно отбеляза тя и внимателно приглади полата си. Боже, трепереше, отбеляза, като погледна ръцете си. Мразеше конфликтите и се помъчи да си представи как би постъпила сестра ѝ Камила на нейно място.

— Но ви е ясно, че „Класа“ не следва масовия модел. Рекламираме, вместо да увеличаваме тиража, и според мен ви е нужна пълна промяна в подхода, за да го промените.

Той я погледна с жестока усмивка.

— Именно, Кейт, точно така. Виждам, че напълно ще разберете това, което възнамерявам да ви кажа.

В гърлото на Кейт се надигна гняв, стори й се, че няма сили да отвори уста и да заговори.

— И какво е то? — изграчи най-после.

Уолтън не мислеше да бърза. Беше си представял подобни сцени всеки път, когато някой младок, член на Бръшлянената лига с нос като копче, го бе унижавал, и се наслаждаваше на всяка възможност да си отмъсти. Заобиколи огромното бюро, подпря се на ръба му и загледа Кейт отвисоко.

— Почитаема Катърин Болкън — започна той с високомерна усмивка и Кейт потрепери, чувствайки, че ще бъде нанесен фаталният удар. — Прекрасно е човек с вашето високо положение да редактира едно от заглавията ни, но се питам какво точно печели фирмата от това. Ако „Класа“ стане по-народна, по-популярна, на руля ще ми е нужен някой по-близък до британските читатели. А не жена, чийто баща притежава замък.

— Какво абсурдно изказване — отвърна ядно Кейт. — Произходът ми няма нищо общо с това дали съм способна да бъда добър, ценящ търговския аспект редактор, или не. Освен това, ако познавахте по-добре подчинените си, щяхте да сте наясно, че не съм някаква недостъпна аристократка, за каквато очевидно ме взимате!

Уолтън поглъщаше с очи дългите, добре оформени крака под морскосинята тясна пола и действително съжали, че е пропуснал възможността по-добре да опознае Кейт Болкън.

— По мое мнение не сте подходяща за работата, Кейт — студено отговори той. Изправи се и припряно зае мястото си зад бюрото. — Имам непосредствени планове за списание „Класа“ — продължи и вече запрехвърля телефонните номера в джипсема си. — И се опасявам, че вие не сте част от тях.

Кейт се втрени в него, започваше да й се вие свят. Събитията я връхлитаха прекалено бързо.

— За какво говорите?

— На най-чист английски, госпожице Болкън, уволнена сте. Считано от този момент.

Кейт бе като парализирана. Не беше способна да помръдне от стола си.

— На какво основание? ДНК-то ми ли е виновно?

Уолтън не даде вид, че я чува. Вниманието му вече бе привлечено от компютърния екран.

— Добре — каза Кейт с тих, спокоен глас, изправи се нестабилно и тръгна с достойнство към вратата. — Естествено, адвокатите ми ще ви потърсят.

Уилям Уолтън вдигна очи и хвърли последен продължителен поглед към дългите крака, напускащи кабинета му.

— Нека се обадят на секретарката ми.

---

[1] Ричард Кей — член на борда на директорите на „Легато Системс“, фирма за информационен софтуер. — Б.пр. ↑

[2] Анна Уинтур — главната редакторка на американското издание на „Вог“. — Б.пр. ↑

[3] Мийтпакинг дистрикт — един от най-модните квартали в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

3.

Карнак бе живописен. Въпреки че на Том му се щеше да си почине след обилния обяд и огромното количество пиене, което погълна на „Ла Мамуния“, беше доволен, че все пак се присъедини към малобройната групичка от гости, която потегли към храмовия комплекс в покрайнините на Луксор. Скиташе сред колоните от пясъчник, издигащи се към небето с цвят на метличина, между които танцуваха дълги сенки. Усмихна се на себе си. Известността имаше свойството да те кара да се чувстваш издигнат и съвършен, но тук той се усещаше като микроскопична прашинка. Каза си, че би могъл да остане на това място цял следобед. Последното, което му се искаше, бе да се върне при Серина, при все че се подразни, когато на обяд я забеляза да говори с онзи лигав, зализан фукльо.

Серина. Първите две години от връзката им бяха прекрасни. Том смяташе капризния ѝ, непостоянен характер за странно очарователен. Без да има кой знае какъв контакт с хора от висшата класа преди да я срещне, той си беше създал представа за тях: самовлюбени и разглезени. И през ум не му минаваше, че причината е у Серина. Но сега бе убеден, че в кръвта ѝ плуват ледени кристалчета. Най-сетне разбра — семейство Болкън беше разяждано от раздори, а преобладаващото му чувство към нея бе раздражение, а не обич. Дори беше започнал да копнее за съдържателката на кръчмата „Прасе и свирка“ в Костуълд, където имаше къща. Харесваше разкривените ѝ зъби, едрите гърди и розовите, пламнали страни, когато му поднасяше бирата. Но преди всичко му допаднаше топлотата ѝ.

После се обади шефилдската му същност. Да не е луд? Та той живееше със Серина Болкън! Тя беше сред петдесетте най-привлекателни жени в класацията на списание „Пийпъл“, поне така бе прочел на щанда за вестници на летището. Естествено, бяха прави: тя бе поразително красива. Когато я зърна да чете някакъв сценарий на стъпалата на фургона си, стъпила боса на земята, с леко полюшвана от бриза коса, той си помисли, че това е най-изумителното създание, което някога е виждал. Не можеше да се насити да я гледа, но му бе

дошло до гуша да я слуша — префърцунената интонация, безсъдържателното бърборене. Том се бе преборил в училище с високи изисквания, завършил беше университет, после Кралската академия за драматично изкуство, пробивайки си път със зъби и нокти, за да се усъвършенства, и му бе трудно да повярва, че живее с жена, която се осведомява за текущите събития от светските страници на „Венити феър“.

Замахна към мухата, която избръмча покрай лицето му. Тогава защо не можеше да я напусне?

Тази мисъл беше пробуждала съзнанието му стотици пъти. Но когато си представеше живота без Серина, започваше да се люшка между крайно облекчение и ужасна несигурност. Какво щеше да стане с Том без Серина? Бяха неразделни като сиамски близнаци. Потрепери въпреки жегата.

— Том Арчър! Ела и се присъедини към останалите, немирник такъв.

Джолин Шуарц беше безцеремонна, силно потъмняла от слънцето тексаска на петдесет и няколко, която се бе омъжила по сметка и се беше развела още по-изгодно. Тя приближи наперено към него, въртейки обкичения си с къдрички чадър против слънце — същинска добре опечена Доли Партън.

— Идвам — извика Том и се изправи. — Тръгваме ли?

— Трябваше да се съберем в Голямата зала преди двадесет минути и да се отправим към яхтата. — Тя размаха показалец към него и същевременно му хвърли кокетна усмивка. — Ще се наложи да те сложа на коленете си.

Том установи, че без да съзнава, гледа краката на Джолин и неестествено гладките ѝ колене — очевидно резултат на последния кръсък на хирургията в Ню Йорк. Откъсна очи и ѝ отвърна с измъчена полуусмивка.

— Тогава по-добре да тръгвам, нали?

Запътиха се към изхода толкова бързо, колкото им позволяваше горещото слънце. Навън ги очакваше един черен „Рейндж Роувър“. Том бе притиснат на задната седалка, покрита с кремава кожа, между Джолин и любовника на Роман, Патрик, красив, сивокос и вежлив архитект от Прованс.

— Е, с кого ще ме запознаете на яхтата? — Джолин попита закачливо Патрик, докато колата се запровира сред трафика към доковете. — Още не съм наясно кой е необвързан.

— Какво ще кажете за Фредерик? — шеговито предложи Патрик. Тя избъбри:

— Но той е обратен! — Погледна към Патрик, чието присмехулно изражение се беше стопило. — Съжалявам, съжалявам. Страшно харесвам гейовете. Просто не искам да ходя по срещи с тях.

— Ами Майкъл Саркис? — попита Том. — Убеден съм, че не е от тази категория.

Джолин го погледна и се изкиска.

— Е, сладурче, тук слагам границата. В Ню Йорк му викат фустогонец. Все тича подир някоя — тя се засмя с дрезгавия смях на пушач. — Не познавам жена, с която да не е спал.

Патрик неловко се размърда на седалката си, докато Джолин му се усмихваше.

— Не, искам някой като този — заяви тя и стисна коляното на Том.

Забелязвайки притесненото му изражение, Патрик се опита да смени темата:

— Допаднали ви Карнак, Том? — попита той. — Нали си заслужаваше да напуснете яхтата заради него?

— Да, „Мамуня“ стана малко уморителна — отговори дипломатично Том.

— Разбирам — отвърна съчувствено Патрик. — Аз също съм по-необщителният в нашата двойка. Роман обича да организира празненства, дори и когато трябва да работи. Но аз... — Той замлъкна.

— Това ми прилича на нашите отношения — засмя се Том и опита да се отдръпне от бедрото на Джолин.

— Как върви живота ви с лейди Серина? — намеси се Джолин, която не търпеше да е встрани от разговора.

— Тя не е лейди.

— Така чух.

Том пусна тъничка усмивка.

— Не, в Англия към дъщерята на барон се обръщат с „почитаема“. Лейди е дъщерята на херцог или граф.

— Лейди или не, красива е — одобрително отбеляза Патрик. — Зная, че Роман няма да престане да ѝ подарява тоалети. На нея всичко ѝ стои изумително. Според мен тя ще стане вестителят на модната линия през тази година.

— Още тоалети — засмя се Том, поглеждайки през прозореца към безредно движещите се коли. — Къщата ни се пука по шевовете от дрехи! Знаете ли, че тя притежава почти хиляда чифта обувки! Имат си собствена стая, където са наредени на въртящи се поставки. Кому са нужни поставки за обувки?

— Ако бяхте жена, щяхте да знаете отговора — засмя се Джолин, докосвайки леко ръката му.

— Такъв е животът с красавица — сви рамене Патрик. — Прекрасен, но с много изисквания.

Том се засмя на себе си. Патрик не знаеше и половината. Серина беше без пукнат грош, той финансираше шеметния ѝ начин на живот. Още преди години бе пропиляла малкия попечителски фонд, оставен от майка ѝ, и по всичко личеше, че приходите на семейство Болкън са незначителни. Стари пари? По-скоро никакви, ако вярваше на слуховете за финансовите затруднения на Осуалд. И при все че Серина печелеше около два милиона лири годишно от договори за реклама и филмови роли, разходите ѝ бяха чудовищни: къщата в Чейн Уок, шест хиляди лири годишно за козметика за коса от „Джон Фрида“, хонорарите на мениджъра и рекламния ѝ агент, дрехите по поръчка от „Диор“, ежеседмичният маникюр и козметикът — списъкът беше безкраен, а предпочитанията ѝ — разточителни. „Да сме едни гърди напред“, наричаше го тя. Но Том трябваше да урежда сметките за почивките на остров Некър^[1], чантите от „Ерме“, вечерите в „Сан Лоренцо“ и чисто новата ѝ „Астън Мартин“. Беше израснал в дом, където всеки знаеше цената на насъщния, и не бе наясно накъде ще го отведе филмовата му кариера през следващите три до тридесет години, затова огромните разходи го безпокояха. Това беше наистина живот на високи обороти — и за двамата.

Когато пристигнаха на пристанището, слънцето се бе поснишило в небето, разливаше пурпур и оранж сред синевата и хвърляше дълги, сиви сенки по ореховата палуба на „Ла Мамуния“. Том премина по подвижното мостче, влезе вътре и веднага забеляза Серина сред гостите. Спря за миг да я погледа. Тя отметна глава и се засмя, а русата

й коса се полюшна на гърба ѝ. Едната презрамка на лятната рокля се бе свлякла от рамото ѝ, излагайки го на показ обло и голо като топка сладолед. Той понечи да се усмихне, но забеляза, че ръката на Серина лежи на рамото на Майкъл, а пръстите на плейбоя хищнически се протягат към нея. Стомахът на Том се сви на топка. Цял следобед изпитваше смесени чувства — разкаяние, съжаление, тъга — сега всички изкристализираха в едно. Той грабна голяма чаша джин от минаващия наблизостюард, изпи я на един дъх и се запъти към мястото, където Серина и Майкъл се заливаха от смях.

Щом Том приближи, Майкъл се отправи към бара.

— Къде беше? — на часа поиска да узнае Серина.

— В Карнак с Патрик и Джолин. Не че си забелязала, както си се лепнала за тоя богат безделник.

— О, беше ли прелестна пустинята, професоре? — саркастично го подразни Серина, леко заваляйки думите. — Непременно ми разкажи. — Очите ѝ бяха оцъклени, а в гласа ѝ се долавяше напрежението, което носеше кокаинът.

— Да се приберем в каютата — предложи той, като положи всички усилия да контролира гласа си. — Трябва да се преоблека.

— И защо да идвам и да те гледам? — запита насмешливо Серина. — Освен това разговарям с Майкъл, който ни носи напитки. — И двамата погледнаха към бара, откъдето милионерът тъкмо поемаше две високи чаши с „Кир Роял“^[2].

— Хайде, тръгваме — настоя Том, хвана я за ръката и я задържа. Питието и горещината му бяха подействали и хватката му беше доста силна.

— Пусни ме — кресна Серина, издърпа ръката си и разтърка кожата. — Разговарям с Майкъл. Покани ни след пътуването с яхтата в луксозния си хотел в Долината на фараоните^[3]. Той поне притежава някакви маниери.

Том доближи лицето си до нейното.

— В никакви тъпи хотели повече няма да ходим — просъска той, — още по-малко в неговите. Знаеш, че в сряда имам среща в Лондон. Няма да я пропусна заради него.

Очите на Серина непокорно блеснаха.

— Аз пък искам да отида.

Том се изсмя горчиво.

— Обзалагам се, че искаш.

— Това какво означава?

— Искаш да спиш с него, нали?

— Какво каза? — изстреля невярващо Серина.

— Ти. Искаш. Да. Спиш. С него — повтори Том. Тонът му беше твърд и лишен от всякакво чувство.

Серина ахна, лицето ѝ се изкриви от възмущение.

— Отвратителен си — тихо промълви тя, гласът ѝ стихна до злостен шепот. — Не можеш от плебей да направиш благородник...

Сърцето на Том заби така яростно, сякаш щеше да се пръсне. Тя никога не му се бе виждала така превзета, тъй плитка, толкова грозна.

В този момент Майкъл се появи до нея, отпивайки от коктейла.

— Съобщи ли на Том за хотела ми? — попита той, сякаш това беше някаква малка тайна помежду им.

Том го изгледа от глава до пети — бялата риза и черните туфи косми, подаващи се над яката, потното тясно лице, издутите като възжета вени по слепоочията. Какво намираше тя в него? Запита се за миг, после го хвана яд заради самата мисъл.

— Хубаво, да вървим — хвана отново ръката на Серина. Този път тя се разгневи, изскубна се и се приближи до Майкъл. Том сдържа яростта си, като видя как пръстите на милионера докоснаха бедрото ѝ.

— Нали ще дойдете за няколко дни? — попита Майкъл неразбиращо. — Ще бъде забавно.

— Не говорех на вас — отвърна Том, виеше му се свят.

Майкъл постави ръка на рамото на Том в успокоителен жест.

— Хайде, мястото е прекрасно, а съм сигурен, че ще харесате президентския апартамент.

— Оставете ме. Прибираме се в каютата си — изстреля Том и отново посегна към ръката на Серина.

Майкъл отстъпи, когато погледите на Том и Серина се срещнаха.

— Добре — промълви най-сетне Том и отдръпна ръката си, — върви, където искаш.

— Според мен тя желае да остане тук — обади се Майкъл и прекъсна безмълвната им битка.

— Пет пари не давам какво мислите — озъби му се Том, а гласът му кипеше от гняв.

— По-добре да дойдете с мен — обърна се Майкъл към Серина и я насочи към бара.

Преди да осъзнае какво върши, Том се извъртя и стовари страховит юмрук в лицето му.

Майкъл залитна, падна по гръб на палубата и чашата му се пръсна на парчета. Серина изпищя. За секунди около тях се струпана изумена тълпа. Оркестърът спря да свири и сред гостите се понесе смутен шепот. Роман Лефей си проби път през навалищата и клекна да помогне на Майкъл да се изправи. Обърна се и хвърли на Том поглед, пълен с разочарование.

— Съжалявам — прошепна актьорът, потърквайки натъртените кокалчета на ръката си. — Съжалявам.

— Смятам, че е по-добре да си тръгнеш — меко каза Роман.

Том отчаяно впери очи в Серина, но тя не отвърна на погледа му.

С усещане за самота, по-силна от всякога, той се обърна и тръгна към задната част на яхтата. Вкопчи се за парапета, изтегли се нагоре и отново обърна поглед към Серина. После скочи във водите на Нил.

---

[1] Остров Некър — от карибския архипелаг, частна собственост на сър Ричард Брансън, английски благородник и милионер, основател на концерна „Върджин“. — Б.пр. ↑

[2] „Кир Роял“ — коктейл от шампанско и ликьор от касис. — Б.пр. ↑

[3] Долината на фараоните — долина в Египет, приютила гробниците на фараони от XVIII до XX династия, както и благородници от новото египетско царство. — Б.пр. ↑

4.

Камила Болкън почувства как оргазмът я залива като могъщ порой и прехапа устна, за да заглуши стоновете на наслада. Въпреки това звуците на екстаза изпълниха стаята, когато Нат Монтегю за последен път устремено проникна дълбоко в нея и извика от удоволствие, отпускаяки се върху голите ѝ гърди.

— Би ли пазил тишина, ако обичаш — просъска Камила и го избута, докато членът му полека се плъзна извън нея. Докато му показваше старата си стая в източното крило на замъка, Нат я бе повалил на леглото с балдахин и действително я бе обзела непозволена възбуда. Но сега Камила се ядосваше, че се е оставила да я съблазни. Само в такива случаи губеше самоувереността си. Но не ѝ беше лесно да отблъсне Нат, както бе свел глава, за да изследва с езика си твърдото ѝ, обло, подобно на стафида зърно.

— Боиш се, че някой ще ни чуе ли? — подкачи я той, покривайки от горе до долу с целувки издълженото ѝ, стройно тяло.

Натаниъл Монтегю, един от най-желаните лондонски ергени, бе вкарал в леглото си половината фотомодели и светски момичета в столицата, но Камила Болкън беше нещо различно. Меднорусата ѝ коса, обикновено стегната в кок като на примабалерина, сега сладострастно се бе разпиляла по възглавницата и обрамчваше ъгловатото ѝ, но прелестно лице, все още поруменяло от наслада. Той обичаше противоречията у нея — външно беше неотстъпчива, праволинейна жена с професия, но в леглото бе дръзка, жадна и страдна. Много пъти се беше срещал с нея след работа в „Линкълнс Ин“ само за да я съблазни в тесните офиси на юридическата ѝ кантора, да съблече официалния ѝ костюм и да я обладае върху широкото ѝ бюро, докато документи и папки хвърчаха на всички посоки. При този спомен той отново почувства раздвижване в слабините и посегна към нея с лукава усмивка, но Камила отблъсна ръката му.

— Не, Нат. Очакват ни да слезем на вечеря до десет минути, а искам да се изкъпя — каза тя, белите ѝ като лилии бедра кацнаха на

ръба на леглото, готови да се надигнат. — Искаш ли да използваш съседната баня?

Нат обгърна кръста ѝ с мускулестата си ръка на ръгбист и я притегли обратно.

— Защо не слезем ухаещи на любов? — прошепна в ухото ѝ. Тя се изскубна и хвърли бяла, пухкава хавлия върху главата му.

— Да отидем на вечеря, смърдящи на секс? — Тя дрезгаво се изсмя на предложението му. — На татко страшно ще му хареса!

— Мислех, че мнението му не те интересува — отвърна Нат и възбудата му се изпари окончателно.

— Не, но знаеш как и най-малкото нещо го вбесява.

Нат скокна от леглото с въздишка, навлече хавлията, отправи се към вратата и минавайки покрай Камила, се отърка в голото ѝ тяло.

— Ще ме молиш за това по-късно, скъпа, зная, че ще ме молиш — подсмивва се той.

Когато стъпките му заглъхнаха по полирания под на коридора, Камила се доближи до стъпилата на четири крака вана и потопа едното си стъпало във вече изстиналата вода. Банята беше сумрачна, осветена само от две свещи, и голото ѝ тяло хвърляше зловещи сенки по стената.

Мислех, че мнението му не те интересува?

Потопа се в хладката вода и енергично се насапуниса, подразнена от забележката на Нат. Ако той беше прав за противоречивите ѝ чувства към баща ѝ, тогава защо бе дошла тук? Беше почти на тридесет, силна, интелигентна, независима жена, достатъчно възрастна и мъдра, за да ѝ е ясно, че ненавижда компанията на баща си. За разлика от сестрите си Вениша и Кейт, които се чувстваха задължени да посещават Хънтсфорд независимо колко лошо беше поведението на баща им, Камила Болкън бе амбициозна, безмилостна и твърда — ето как я бяха обрисували в скорошна статия в „Юридически седмичник“. И като един от най-страховитите млади адвокати в Лондон, думата „сантиментална“ дори не присъстваше в речника ѝ. Тя напълно съзнаваше, че единственото, което баща ѝ беше дал, бе желанието да се махне от този разпадащ се замък и стремежът да успее независимо от всичко, което той беше причинил — на нея и на сестрите ѝ, докато живееха под обречения му покрив.

Какво я дърпаше назад? И защо се чувстваше така притеснена? Естествено, дълбоко в себе си Камила знаеше причината. Беше изгубила години да я потиска, да я изтиква в най-затънтеното ъгълче на съзнанието си, откъдето тя не можеше да ѝ навреди. Но тук, където спомените бяха толкова живи... Изведнъж тъмни образи изпълниха съзнанието ѝ и тя стисна плътно очи, за да не си позволи да помисли за единствената причина, която я теглеше към Хънтсфорд. Натърка лицето си със сапун, издуха мехурчетата от носа си и потопа глава под водата, преди мислите ѝ да продължат в тази посока.

Долу, в Голямата зала на замъка, лорд Осуалд Болкън, десети барон на Хънтсфорд, нервно се разхождаше и поглеждаше часовника си с напразна надежда, че има време да скочи в една от класическите модели коли, паркирани пред къщата, за едно бързо кръгче. Да кара, сякаш дяволът го гони, през имението си в Съсекс, свалил гюрука на колата, а единствено вятърът в ушите му да заглушава прецизния двигател, беше единственото, което го правеше щастлив в последно време. Да препуска през земите си с бясна скорост бе определено за предпочитане пред безсмисленото общуване, на което щеше да се подложи тази вечер.

Години наред Осуалд бе отличен домакин, широко отваряше вратите си за пищни коледни балове и спокойни уикенди — крале, херцогини и знаменитости се стичаха в Хънтсфорд в онези бляскави десетилетия. Но в последно време за Осуалд бе повече неудобно, отколкото забавно, да играе тази роля, без да споменаваме колко скъпо му излизаше това. Приятелят му Филип Уочорн например бе особено ненаситен любител на виното и Осуалд знаеше, че до неделя запасите му от „Дом Периньон“, „Шатоньоф дю Пап“ от петдесет и осма и отлежалото „Ротшилд“ ще са изчерпани.

Хвърли поглед към отражението си в голямото огледало над камината и си позволи да се усмихне. Беше на шестдесет и пет, но изглеждаше на петдесет. Все още съм красив, помисли си той и намести яката на официалната си риза от „Ед и Рейвънскрофт“. Високата му фигура бе все така силна и жилава от годините игра на поло, веждите му бяха гъсти и сиви, но открояваха ярките сини очи, които в славните мудни смразяваха враговете и разтапяха обожателките.

Мислите за отминалото време напомниха на Осуалд за посветената на него статия в „Телеграф“ миналия месец и той се смръщи, разклащайки питието в чашата си. Това, което Осуалд очакваше да бъде блестящ разказ за живота му на политик, се оказа куп злосторни нападки, които го обрисуваха като „барон — крадец, пропилял семейното състояние по безразсъдни начинания, в лакомия и охолство“. За кратко му мина през ума да предприеме законни ответни действия, ала осъзна, че не желае определени подробности от живота му да станат достояние на съда. Но го подразни най-вече това, че статията се бе разпростряла повече върху дъщерите му. Спомняше си едно особено унизително изречение: „Кралици на сцената, дъщерите на Болкън са перли в короната на Хънтсфорд и спасителки на фамилното наследство.“

За Осуалд това беше като сол в раната. Още се чудеше кога точно дъщерите му се превърнаха в национална фикс идея. Към семейство Болкън винаги бе съществувал известен интерес. Съпругата му Маргарет беше красив фотомодел и идол през шестдесетте — аристократична закваска на приумиците на Туиги^[1] в Ийст Енд. Побогати от Джийн Шримптън^[2] и Дейвид Бейли^[3], с по-представителен външен вид от Джон Пол^[4] и Талита Гети^[5], Осуалд и Маги Болкън бяха царствена светска двойка. Но смъртта на съпругата му наскоро след раждането на Серина помрачи част от фамилния блясък. Чак когато кариерата на Серина започна да набира скорост, медиите отново проявиха интерес, особено след като разбраха, че тя има още три красиви, преуспяващи сестри.

Като че ли неблагоприятните хлапачки правеха нещо друго, освен да харчат парите му.

Пърпорене на хеликоптер откъсна Осуалд от мислите му. Той се загледа през високите прозорци и видя мастиленочерния вертолет на Уочорн да се приземява на моравата. Типично за него беше да пристигне по такъв просташки начин, помисли си той. Дано не ми одраска колите с проклетите си ротори. Безвкусно, глупаво парвеню.

— Филип, Дженифър. Толкова се радвам, че успяхте да дойдете — Осуалд прегърна Уочорн при вратата и ощастливи съпругата му с най-широката си усмивка. Досуц като него *homme du monde*^[6] през шестдесетте и седемдесетте, Осуалд се бе запознал с Филип Уочорн през първия си работен ден на стоковата борса. Двамата станаха

близки приятели през онези стремителни години, преследваха миниполи в модните нощни клубове преди Осуалд да наследи титлата си, а Филип да се потопи и да изплува отново като един от най-забележителните корпоративни хищници на осемдесетте.

— Тази вечер доведохме и Елизабет, надявам се, нямаш нищо против — заговори Филип, когато една червенокоса особа в кадифен костюм бързо излезе от машината. Осуалд простена вътрешно. Семейство Уочорн имаха ужасния навик да влачат със себе си на светски събития по-младата сестра на Дженифър, водени от очевидни, но неосъществими сватовнически намерения. Не че негодуваше против загрижеността им. След като Маргарет си отиде, той бе повече от склонен да се задоми повторно, но в съзнанието му имаше само две категории жени, обитаващи високите етажи на обществото. В едната бяха красивите, заможни момичета със собствено положение, които могат да бъдат от полза със своите пари и земя, а в другата — евтините уличници, тръгнали на лов за богатство, които искат да се омъжат за теб, за да ти вземат и последното пени. Елизабет до голяма степен спадаше към втората категория. Беше точно като жената на Филип, Дженифър: бивша стюардеса, превърнала се в светска съпруга. Долнопробни мръсници, и двете.

— Скъпа Елизабет, чудесно е, че ви виждам отново — впусна се в излияния Осуалд, пое кафявия ѝ кожен куфар и го подаде на иконома Колинс.

— Вие, дами, влизайте и се настанявайте. Колинс ще ви покаже къде ще спите и след минутка ще се срещнем за по едно питие.

Филип прегърна Осуалд през раменете и го поведе през всекидневната.

— Е, кажи ми. Кои ще бъдат тук през уикенда?

— Чарлсуърт, Порша, Вениша, Джонатан. Камила и нейният Натаниъл Монтегю. Предполагам, че познаваш баща му? Единадесет, като броим мен и Катърин — отговори домакинът, когато Колин се появи до тях с две щедри дози скоч върху подноса.

— Единадесет? Не е в стила ти, Оз. Какво стана с „колкото повече, толкова по-весело“?

Колкото повече, толкова по-весело! Уочорн да не мислеше, че той се въргала в пари? Освен това Осуалд гледаше да намалява бройката на гостите си след статията в „Телеграф“. Не искаше

посетителите му хем да се възползват от гостоприемството му, хем да му се присмиват зад лъжичките си за десерт.

— Тази вечер сме подбрана група, приятелю — отвърна Осуалд, тупвайки Филип по гърба малко по-силно от необходимото. — Като стана дума за това, къде, по дяволите, са децата ми...?

Вениша Болкан спря своето BMW четири по четири пред замъка Хънтсфорд. Беше в отвратително настроение. Съпругът ѝ Джонатан не бе обелил и дума, откакто преди тридесет километра тя закачи със страничното огледало един спрял камион. Вениша знаеше, че е безсмислено да го насилва да разговарят, когато бе в подобно разположение на духа. Кейт също не ѝ беше от полза, пропътува намусена на задната седалка всичките сто четиридесет и пет километра. Освен това закъсняваха. Вениша мразеше да не пристига навреме където и да било, но най-вече на соаретата на баща си. Макар да се бе отказала да почисти лицето и да оформи веждите си, за да се появи рано, тя знаеше, че пак ще я обвинят, че се разтакава.

Семейната обител я потисна още повече. В очите на мнозина Хънтсфорд беше невероятен дом. Отвън изглеждаше безсистемно построена, претрупана като сватбена торта сграда. Беше осеяна с кулички, високи прозорци с надлъжно разделени стъкла и висока дъбова входна врата, към която водеше постлана с чакъл алея за коли. От двете страни на постройката се простираха стотици акри гори, из които растяха напръстничета, и просторни поля с тучна трева. Но вътрешността на замъка беше съвсем различна. Независимо от творбите на старите майстори, накачени по покритите с ламперия стени, и ръчно рисуваните фрески и полилеи, красящи тавана, Хънтсфорд накара Вениша да потрепери. Тя беше най-преуспяващата специалистка по вътрешна архитектура в страната и къщата ѝ се виждаше мрачна, запусната, а с всяко следващо идване и все по-обезцветена. Някога светла, ореховата ламперия сега беше напукана и на петна, подобно на овехтяла кожа, гипсовите орнаменти бяха натрошени, френските кристални полилеи висяха неизлъскани и унили. Хънтсфорд се бе превърнал в печална сянка на някогашния безупречен дом. Вениша, която направи кариера, обновявайки с вкус стари фамилни сгради, беше отправила безброй предложения да внесе свежест в любимия си дом, но досега баща ѝ се противеше на всяка

промяна, очевидно доволен да гледа как постройката бавно гние и се руши.

Докато стоеше и оглеждаше помещението, до нея се появи Осуалд и хладно постави ръка на рамото ѝ. Вениша трепна при допира и се извърна, за да прикрие притеснението си.

— Значи най-сетне решихте да пристигнете — кисело изрече той.

— Извини ни, че закъсняхме — отговори тя, запретвайки косата си зад ушите. — Джонатан приключи едва в шест. После трябваше да вземем Кейт от дома ѝ. Движението беше ужасно.

— Нямахме да е толкова лошо, ако не беше блъснала колата на път за насам — промърмори Джонатан.

Осуалд незабавно взе страната на зет си:

— Да, Джонатан, нямахме да е толкова лошо, нали?

Смразяващо неодобрение от това, че я мърмят като някакво хлапе, прониза Вениша.

— А на Катърин какво ѝ е? — язвително продължи Осуалд, посочвайки към дъщеря си, която вадеше саковете от багажника на колата. — Увесила нос чак до кръста. Що не ѝ кажете да се поразвесели? Нужна ми е, за да забавлява Дженифър Уочорн и противната ѝ сестра с клюки от Лондон. Поне веднъж да има полза от работата ѝ в списанието.

— О, хайде, татко — бързо се намеси Вениша. — Кейт е прекарала действително ужасен ден, може ли да не споменаваш работата ѝ...?

Долови дъха му и на часа съжали за думите си. Баща ѝ явно беше войнствено настроен, а уискито винаги събуждаше сатаната в него. Тя със сигурност не искаше да му дава повече оръжия. Тъкмо се канеше наново да се обърне към баща си, когато вниманието ѝ бе привлечено от прелестна блондинка, която слизаше по стълбите.

— Камила! — в един глас извикаха Вениша и Кейт и се затичаха към стълбите да прегърнат сестра си.

Осуалд стоеше и ги наблюдаваше, гневът му набираше сила. Спасителки на семейното наследство, няма що! Изсумтя в чашата си. Само ги погледни! Вениша: празноглаво, глупаво пале, отчаяно

търсещо внимание. Кейт стърчи като глътнала бастун, без да се усмихва, вечно говори по ужасния си мобилен телефон, сякаш проклетите женски списания са висши финансови операции, а Камила е непокорна, агресивна...

Като изключим Серина — чиято красота и известност тайно го очароваше — той все повече се разочароваше от дъщерите си. Всеки път, когато идваха, беше едно и също: лепваха се една за друга като маймуни, сплетничеха и се кикотеха в някой ъгъл, без да помислят за баща си, който ги бе отгледал в болка и саможертва. Осуалд отпи нова глътка от уискито си и погледна към другия край на стаята, където Джонатан и Нат поздравяваха последните гости, старите приятели на домакина Никълъс и Порша Чарлсуърт. Вениша и Камила поне бяха успели до известна степен да си намерят подходящи партньори, призна Осуалд. Монтегю бе от стабилно семейство — новобогаташи, естествено, но самият той изглеждаше достатъчно солиден, а Джонатан фон Бисмарк определено беше от сой. Разбира се, безмилостният играч от Ситито беше преди всичко негодник. Осуалд бе дочул слухове за Джонатан: екзотични сексуални предпочитания, безкрайна върволица от дискретни и недотам дискретни връзки. Но зет му произхождаше от дълга верига австрийски аристократи и това го правеше полезна добавка към родословието на Болкън — каквито и да бяха похожденията му.

Икономът Колинс удари гонга, вечерята беше сервирана в Червената гостна. Разкошни морави завеси обрамчваха френските прозорци, стените, покрити с тъмнорозова дамаска, аленееха с пурпура си на светлината на свещите, а върху огромната мраморна камина бяха наредени снимки на Осуалд с всевъзможни държавници: Тачър, Рейгън, Амин^[7]. Проникновеният наблюдател би забелязал липсата на семейни портрети сред мрачните, неодобрителни лица на предците на Болкън, взиращи се от високо окачените по стените картини в позлатени рамки.

Осуалд зае мястото си начело на масата и огледа стаята, докато оживеният разговор отскачаше от политически теми към приеми и бизнес.

Какви ги приказва Уочорн, запита се Осуалд, хващайки края на историята. Филип разказваше на Никълъс за скорошното си посещение в „Чекърс“. При все че кимаше и демонстрираше интерес — „Чекърс“! Колко чудесно! — Осуалд настръхваше при мисълта за нарастващата близост на приятеля му с Кабинета. До неотдавна именно Осуалд можеше да се похвали със здрави политически връзки и разкази от коридорите на властта. Той приемаше много сериозно задълженията си на кралски пер и пътуваше три пъти седмично до Лондон, за да участва в заседанията на Камарата на лордовете. Но това беше преди проклетите нови лейбъристи с един замах да пометат осемдесет процента от наследствените британски благородници. Идваше краят на двадесети век и свършекът на живота на Осуалд такъв, какъвто го познаваше. Сега дните му бяха празни, с изключение на спорадичните посещения в галерията на Болкан на Мейфеър, която от години процъфтяваше с оскъдни вложения от негова страна. Той беше написал и една книга за вицекраля на Индия Джордж Кързън и за престоя си там, която получи благоприятни отзиви. Но това не беше истинска работа.

— Днес бях в Сейнт Бартс^[8] — заговори Филип, обръщайки лице към Осуалд.

— Прекрасно! — възхити се Вениша. — Искрахме да отидем там за Нова година, нали, Джонатан? Но хотелите бяха претъпкани.

Филип повдигна вежда.

— Говорех за болницата — уточни той.

Осуалд го погледна.

— Болен ли си?

— Не, не. Не аз. Не чули за Джими?

— Джими Дженкинс? — Той поклати глава. Джими бе част от компанията им през шестдесетте и седемдесетте, когато мнозина от тях бяха чести гости на „Анабелс“ и други питейни заведения на Мейфеър, но Осуалд преднамерено избягваше да поддържа приятелството си с него. Истината бе, че не искаше да си завира носа в мръсотии. Дженкинс беше търговски партньор на Алистър Крейгдейл, друг приятел от тайфата, който сензационно изчезна през седемдесетте, след като простреля и уби любовника на жена си. „Случаят с убиеца Крейгдейл“ злоещо го наричаха таблоидите. Осуалд беше приел скандала като намек, че е време да изостави

хазарта и гуляите — поне за пред хората — и докато Филип, Никълъс и шепа други приятели бяха останали в обкръжението му, хора като Джими Дженкинс напуснаха живота му.

— Ужасно е — намеси се Дженифър, езикът ѝ леко се заплиташе от ентузиазираното наливане с вино. — Рак — прошепна тя.

— Сърцето ми се скъса, като го видях — продължи Филип и избърса уста със салфетката. — Помниш какъв славен момък беше, нали, Осуалд? Сега надали тежи повече от шестдесет килограма. Лекарите твърдят, че посетителите повдигат духа му. Всъщност мнозина от старите му приятели се отбиха тази седмица. Сигурен съм, че ще се радва да те види.

— Разбира се, разбира се — отговори Осуалд, без да има абсолютно никакво намерение да бие път до Лондон. — За стария приятел — всичко.

На отсрещната страна на масата Кейт бавно умираше от самотната си смърт. Какво търся тук, питаше се тя, докато задоволяваше безсмисления интерес към светски клюки на Дженифър и Елизабет. Истината беше, че след конфликта с Уилям Уолтън Кейт толкова копнееше да зърне приятелско лице, че неодобрението на баща ѝ се струваше евтина цена. Сега, като гледаше смръщеното му лице, не беше така уверена в това.

През повечето време тя едновременно обичаше и мразеше Хънтсфорд. Най-ранните ѝ спомени бяха красиви: майка им чете приказки, ароматът на топъл ябълков пай, Камила кара велосипед с помощни колелца, а гувернантката я гони по коридора. Но по-късните — е... Кейт отдавна беше добила привичката да ги замита под килима. Но те знаеха как най-подло да я налетят.

— Е, Катърин, какви са тия разправии в работата ти, за които ми спомена Камила? — запита Осуалд, прекъсвайки мислите ѝ. — Да ги наречем ужасни, а? — Произнесе думата присмехулно.

Кейт стрелна с поглед Вениша. Надяваше се да пристигне рано в Хънтсфорд, за да успее да съобщи на баща си насаме за уволнението, но сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да го оповести публично. Пое дълбоко дъх и се втренчи в чинията си.

— Всъщност днес следобед ме уволниха — промълви тя. — Понеже съм прекалено аристократична.

Никълъс Чарлсуърт, член на клубове, предназначени само за висшата класа, привърженик на лова и класовото разделение, запелтечи от възмущение:

— Какъв невероятен абсурд! — викна той. — Надявам се, че ще потърсиш юридически съвет, Катърин.

Камила погледна изненадана Кейт.

— О, Кати. Толкова съжалявам — и през ум не ми минаваше. Познавам отличен адвокат по трудово право, ако ти е нужен.

Кейт поклати глава.

— Колкото и да съм бясна, не мисля, че е разумно да се отнеса към арбитражния съд. Знаеш какви са последиците, това петни името ти в бранша.

Филип Уочорн дари Кейт с добронамерена усмивка.

— Приеми съвет от стареца, Кейт — заговори той. — Ако през цялата ти кариера не те уволнят поне веднъж, значи нещо не е както трябва. Гонили са ме от работа — той започна мълчаливо да брои с късите си, месести пръсти — четири пъти, преди да стигна на твоята възраст. Тогава реших, да вървят по дяволите корпорациите, ще действам самостоятелно. — Разпери ръце, за да покаже, че е приключил.

Лицето на Осуалд обаче бе неподвижно като гранит.

— На тридесет години, без работа и неомъжена. Картиката не изглежда много розова, нали? — пусна той тъничка усмивка.

Кейт за първи път срещна очите му.

— Истината е, че съм на тридесет и две, скоро ще си намеря похубава работа и очаквам подходящия мъж — отговори тя с цялото достойнство, на което бе способна.

— Може да се погледне и така на нещата — отговори баща ѝ с жестока нотка в смеха си.

Чувствайки, че всички погледи са приковани в нея, Кейт се изправи.

— Мисля, че се нахраних — учтиво заяви тя и бързо се отправи към вратата. — Надявам се всички да ме извините.

— О, Кати, недей... — започна Камила.

— Кати, моля те... — като ехо се обади Вениша, гледайки я как излиза от стаята.

— Нека си върви — измърмори Осуалд с небрежен жест.

Камила понечи да се надигне, за да последва сестра си, но замръзна, когато баща ѝ удари с длан по масата.

— Какво казах току-що?

Камила и Осуалд впериха погледи един в друг.

Никълъс Чарлсуърт огледа стаята и припряно заговори за риболов:

— Според мен годината ще бъде добра, а, Осуалд?

— За тези води всяка година е добра — отвърна домакинът, без да откъсва очи от Камила.

— Мислех да отвърнем на гостоприемството ти следващата седмица, ако си свободен — продължи Никълъс. — Имам билети за „Така правят всички“ в Кралската опера.

Загрижена за Кейт, но и нетърпелива да разсее напрежението, Вениша се вкопчи във възможността да смени темата.

— Като говорим за опера — колебливо започна тя и се покашля, — споменава ли съм ти, татко, че в момента работя по една поръчка на Мария Данте? — Никълъс Чарлсуърт прояви видим интерес, а Филип Уочорн подсвирна.

— Певицата ли? Дето е почти като Павароти, ама не съвсем, за нея ли става дума? — мрачно попита Осуалд.

Филип добронамерено сгълча приятеля си, тупвайки го с крайчеца на салфетката си:

— Не бъди толкова придирчив, Осуалд. Мария Данте е даровита колкото Калас. Освен това е по-хубава. Каква е, Вениша? Представям си я одухотворена и млада.

— До голяма степен. Да я чуеш как говори със строителите.

— Къде е имотът ѝ? — попита Дженифър. Винаги страстно събираше информация, за да бъде осведомена по светските въпроси.

— Има триетажна къща на Онслоу Скуеър. Не е нужно да споменавам, че домът ѝ изглежда доста театрално. Всичко е в кървавочервено и пурпур. Ужас. Имам чувството, че е замъкът на Дракула.

— Такива са жабарите — намеси се Осуалд.

— Всъщност — продължи Вениша, обръщайки се към Филип — тя възнамерява да организира театрална постановка, преди да отлети през юли за фестивала във Верона. Тя ще пее, естествено, навярно ще покани за участие и неколцина приятели — Лесли Гарет^[9], може би дори самата Кири^[10] — и да предостави приходите за благотворителност.

— А къде ще се състои спектакълът? — попита Филип, бързо схващайки, че подобно представление ще представлява благоприятна възможност да покани клиентите си. — Ще ѝ трябва голям късмет да намери пролука в „Барбикан“^[11] или в Кралския фестивален театър в разгара на сезона.

Вениша пое дълбоко дъх, ръцете ѝ трепереха под масата. Знаеше, че Хънтсфорд е прекрасна сцена, но ѝ бе известна и неприязънта на баща ѝ към всякакви комерсиални начинания.

— Всъщност ѝ предложих Хънтсфорд — отвърна Вениша, избягвайки да погледне баща си в очите. — В началото на лятото тук е приказно, а е и достатъчно близо до Лондон. — Тя замълча. — Билетите ще се търсят повече и от тези за Глинденборн^[12].

Осуалд се наведе в стола си.

— При никакви обстоятелства не разрешавам подобно нещо в Хънтсфорд — заяви той, гледайки свирепо дъщеря си. — За разлика от проклетите ти сестри, които изглежда не могат да стоят настрана от вестниците, ценя личната неприкосновеност на семейството ни.

— Можем да го организираме за „Роял Марсдън“^[13] — намеси се Дженифър Уочорн, винаги готова да участва в благотворителни комитети.

— Благотворителност, дрън-дрън — прогърмя гласът на Осуалд. — Ще изпотъпчат моравите. Навсякъде ще цъфнат тъпите японци, за да си правят пикник със суши. Господи, предполагам се каниш да превърнеш овощната градина в паркинг?

— Обмисли го, Оз — подметна Филип, докато си взимаше пура от дървената кутия, която Колинс поднасяше на всеки от гостите. — Мислех те за меценат на изкуствата — подразни го той.

— Да, така е. Но не за сметка на имота ми — отговори Осуалд и си наля чаша порто.

Точно тогава откъм коридора се чуха високи гласове, последвани от шумен трясък.

— Какво, по дяволите...? — С няколко крачки Осуалд се озова в другия край на стаята и отвори вратите. Просната на пода, облечена в бели джинси и зелен кафтан, лежеше Серина, полузатисната под падналата върху ѝ рицарска броня. Опомни се и погледна баща си. Огромните ѝ аквамаринени очи бяха измъчени и зачервени. После избухна в смях.

— Серина, какво, по дяволите, става? — избоботи Осуалд, а останалите гости се скупчиха зад гърба му в преддверието.

Тя се надигна бавно, напразно опита да запази равновесие и се заклатушка към тежката дървена врата досущ като водевилен пияница.

— Здравейте, хора — изфъфли тя, размахвайки полупразна бутилка от шампанско. — Познайте какво? Дойдох си вкъщи.

---

[1] Туиги (1949) — родена Лесли Хорнби, английски топмодел, актриса и певица от шестдесетте. — Б.пр. ↑

[2] Джийн Шримптън (1940) — английски модел и актриса. — Б.пр. ↑

[3] Дейвид Бейли (1938) — английски фотограф, известен с поредица снимки на знаменитости, спонсориран от „Кодак“. — Б.пр. ↑

[4] Джон Пол Гети (1932–2003) — британски филантроп и колекционер, син на Джийн Пол Гети (1892–1976), един от най-богатите хора на своето време. — Б.пр. ↑

[5] Талита Гети (1940–1971) — родена Талита Дина Пол, английска актриса от холандски произход, втора съпруга на Джон Пол Гети. — Б.пр. ↑

[6] home du monde (фр.) — светски човек. — Б.пр. ↑

[7] Иди Амин Дада — президент на Уганда от 1971 до 1979 г. — Б.пр. ↑

[8] Сейнт Бартоломю — име на болница в Лондон и на остров от Карибския архипелаг, известен с курортите си. — Б.пр. ↑

[9] Лесли Гарет (1955) — английска оперна певица, сопрано. — Б.пр. ↑

[10] Кири Те Канава (1944) — новозеландска оперна певица. — Б.пр. ↑

[11] „Барбикан“ — център по изкуствата в Лондон. — Б.пр. ↑

[12] Глинденборн — оперен фестивал в Съсекс. — Б.пр. ↑

[13] Роял Марсдън — ракова болница в Лондон. — Б.пр. ↑

5.

Десетгодишната Кейт Болкън тревожно стискаше възето за теглене с все сили и притеснено се усмихваше на сестрите си, застанали зад нея на кея. Краката и затрепериха, докато с клатушкане пристъпяше из ледената вода, в очакване двигателят да изреве и да оживее. Присви очи, ослепителният блясък на слънцето на Лазурния бряг се отразяваше в морето, докато гледаше към баща си, седнал в лодката пред нея. Тя не искаше да кара водни ски. Не беше добър плувец и откритата морска шир я плашеше, но ако имаше нещо, от което да се бои повече, това беше баща ѝ.

— Готова ли си? — извика ѝ той, като се извърна от руля, за да ѝ помаха, а бръмченето на двигателя все повече се усилваше. Тя кимна, краката ѝ се разтрепериха, когато лодката потегли с рев. Съсредоточи се. Стегни крака. Изправи се. Бризът бръсна морскосиния ѝ бански, докато нестабилно се крепеше върху водата. Вече се движеше бързо. Вълните се разплискваха около краката ѝ, а боровете покрай брега се превърнаха в неясни очертания върху гранитното скалисто крайбрежие на Кап Фера зад тях. Но тя се крепеше. Караше водни ски.

Кейт хвърли поглед към кея, за да се усмихне гордо на сестрите си. Изведнъж дясното ѝ коляно поддаде. Прекалено бързаш, татко. Тя извика, но грохотът на двигателя удави думите ѝ. Телцето ѝ подхвъркна нагоре, лицето ѝ се удари във водата и тя бе повлечена напред. Спри, татко, моля те, спри! Но лодката продължаваше все по-бързо. Вкопчи се за възето, твърдо решена да не се пуска, но тялото ѝ потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в морето и водата заслепи очите ѝ.

Помощ! Моля ви, изграчи тя, докато се бореше за въздух. Най-сетне двигателят стихна. Лодката описа елипса около нея, възето се отпусна и ето го баща ѝ. Кейт кашляше и плюеше, струи солена вода. Една космата, загоряла от слънцето ръка се протегна от лодката, но беше твърда и гневна и остави тъмночервени подутини на рамото ѝ.

— Нищо не правиш както трябва, а?

Леко почукване по вратата събуди Кейт от съня ѝ.

— Може ли да вляза?

Кейт разтърка очи, докато Вениша влезе в стаята, миниатюрно помещение в кулата на замъка, все още украсено с кретон в сиво-виолетово от времето, когато обитателката му наричаше Хънтсфорд свой дом. Сестра ѝ седна на юргана и на Кейт ѝ се стори, че преживява дежа вю. Сцената беше обичайна за четирите Болкън — една от сестрите да се промъкне посред нощ, за да даде утеха на друга, или да се прокрадне навън към навеса за лодки край езерото, за да избяга от крясъците, подигравките и неодобрението. Навесът беше единственият пристан в техните бури. Вениша, най-голямата, се чувстваше длъжна да занесе бонбони и нещо газирано и да успокои пострадалата от бащиния гняв. При все че Осуалд нарочно ги изпрати в различни пансиони, за да прекъсне връзката между тях, близостта им оцеля и когато пораснаха, сестрите Болкън все още се търсеха във време на беда — единствено те разбираха действителното си положение.

— Плачеш.

— В съня си — отвърна Кейт и избърса бузата си.

Заля я вина, тя седна с изправен гръб и се облегна на възглавницата.

— Както и да е, остави ме мен. Как е Серина? — попита тя бързешком. Кейт беше изтичала до горната площадка на стълбите, когато чу бъркотията, но остави Вениша да сложи пияната им емоционална най-млада сестра да си легне. — Съжалявам, че те оставих сама.

— Не се тревожи — усмихна се Вениша и ѝ подаде чаша какао. — Опъна жартиерите веднага щом я оставих. С ефектно падане, естествено.

— Падане ли? — попита Серина и повдигна едната си вежда. — По-скоро разплискване. Беше се наляла до козирката. Не бях я виждала пияна, а пък толкова зле — никога.

— Е, не се изненадвам. Изглежда е пресушила бара на самолета от Египет.

— Толкова е тъжно, нали? За нея и Том. Не съм очаквала да стане така. Пак ще се съберат, нали?

Вениша сви рамене.

— Май по-добре е да оставим те да решат.

Забеляза зачервените очи на Кейт и сложи ръка на рамото ѝ. Да загуби работата си за Кейт беше все едно да загуби любим.

— Трябва да се научиш да не обръщаш внимание на татко. Тази вечер се държа като идиот.

Кейт повдигна рамене.

— От тридесет години се опитвам да постигна това, но той явно притежава дарба да кара околните да се чувстват отвратително.

— В такъв случай браво на Колинс, че ти добави четири дози уиски в какаото. Като го изпиеш, ще се почувстваш по-добре. — Приблужи се до нишата на прозореца и запали свещта, оставена там. — Докато се усетиш, ще си намериш друга увлекателна работа.

Кейт поклати глава.

— Не. Всички примамливи места в „Ел“, „Вог“ и „Харпърс“ наскоро бяха заети. И в крайна сметка — наистина искам да работя като редактор. Не смятам, че на този етап от кариерата ми е добре да тръгвам надолу по професионалната стълбица.

Тя се сви и потъна сред пухкавите възглавници, чувствайки се нищожна и малка. Вдигна очи и на приглушената, кехлибарена светлина на свещта Вениша ѝ заприлича на някого.

— Приличаш на мама — тихо промълви Кейт.

— Не ставай глупава. Няма как да я помниш.

— Има. Понякога ми се струва, че е пред очите ми.

Кейт беше на седем, когато майка им почина от мозъчен кръвоизлив само месеци след раждането на Серина. Както се печеше на слънце в градината в къщата в Кадоган Гардънс, докато Кейт щастливо тичаше боса наоколо, изведнъж я заболя глава и преди да се усетят, си бе отишла. Това беше краят на безгрижното им детство. Четирите момичета попаднаха под непреклонната власт на Осуалд. Гувернантката им госпожа Уилямс ги отгледа в сянката на един тиранин.

Все пак Вениша бе права, каза си Кейт; спомените ѝ за Маргарет Болкън бяха мъгляви, едва доловимият дъх на парфюм, допирът на мекия ѝ пуловер, а от лицето — единствено пълните устни, с които тя

целуваше Кейт, когато я слагаше да спи. Спомените нахлуваха в най-неочакван момент, а тази вечер, когато Вениша се наведе, за да остави чашата с какао на пода, майка им отново напомни за себе си. Кейт често се питаше какъв ли би бил животът им, ако тя все още беше до тях.

Изведнъж почувства силна умора и придърпа юргана до брадичката си.

— Може ли да поговорим за това утре?

Вениша кимна и напусна стаята.

Въпреки че стените на замъка бяха дебели близо метър, Кейт съвсем ясно чуваше воя на зимата отвън. Лежеше по гръб в полумрака, опитвайки се да прочисти мислите си, но тук, в юношеската ѝ стая, това ѝ бе непосилно. Тя се опитваше да забрави за работата си и неудобното положение, в което изпадна на вечеря, но мислите ѝ блуждаеха назад, към едно друго време, друга злочестина, друга вечеря, на която баща ѝ я беше унижил пред светските си приятели. Онази вечер преди четиринадесет години Кейт се бе върнала у дома за края на седмицата от училището в абатството Уайком, за да донесе новината, че не е приета в Оксфорд.

— Виждате ли? Създал съм пасмина глупачки — беше ѝ се присмял Осуалд пред избраните гости, дошли да ловуват през уикенда. — Явно съм се заблуждавал, че Кейт има някакъв мозък. Е, другите ми дъщери поне хващат окото.

С това чашата преля. През годините след смъртта на майка ѝ Кейт някак се беше размила, бе загубила всякакво значение в очите на баща си. Не беше най-голямата като Вениша, нито най-умната като Камила, нито най-красивата като Серина. От този момент тя разбра, че ѝ остава да разчита само на себе си. След онзи уикенд Кейт не се върна вкъщи в продължение на шест и половина години. Ако не я вижда, баща ѝ няма и да я обижда, реши с основание тя.

Оттогава насетне през почивните дни Кейт оставаше в училището или отсядаше у приятелки. През великденските ваканции учеше изкуство във Флоренция, а през летните преброди с раница на гръб Мароко, Египет и Испания. Не постъпи в Оксфорд, нито в Бристол — втория университет, който си бе избрала. Вместо това се

записа да учи литература в „Браун“ в Роуд Айлънд, либерална институция от Бръшлянената лига, която насърчаваше творческите способности и свободната изява. Елитът от Източния бряг, който считаше, че аристократичната кръв е дар божи за университета, я обичаше — тя се срещаше с потомци на Астор, Вандербилт и Рокфелер, прекарваше ваканциите в Хамптънс, Аспен или Палм Бийч. Похарчи всяко пени от нищожния фонд под попечителство, оставен от майка ѝ, за такси за обучение и тоалети от Медисън Авеню, но в замяна се сдоби с огромно самочувствие, връзки и вяра в себе си. Работеше като стажант във „Венити феър“ и „Ню Йоркър“ и шест години по-късно се върна в Англия по-силна, по-стройна, по-образована и със светли кичури, изпъстрили кафеникавочервената ѝ като на Джон Барет^[1] коса, което означаваше, че вече щяха да описват и нея като хубавица.

Избърса очи и издуха нос в смачканата хартиена кърпичка, която беше пъхнала под възглавницата си. Стига, каза си твърдо тя, достатъчно самосъжаление за една вечер. Взе от малкия рафт до леглото овехтяло томче на „Мадам Бовари“, но не можа да се съсредоточи.

Не стига, че я уволниха, но както следобед научи от личната си помощничка, вече я изтикваха отвсякъде. Преди две седмици бяха помолили Сейди да резервира билет до Париж за дефилетата за влака под Ламанша на Никол Валънтайн. Някой е знаел още тогава, че Кейт няма да я има, за да заеме мястото си на първия ред...

Тя не спираше да мисли за думите на Филип Уочорн, казани по време на вечерята:

„Гонили са ме от работа четири пъти, преди да стигна твоята възраст. Тогава реших, да вървят по дяволите. Ще действам самостоятелно“.

Както беше увита в юргана, Кейт се надигна от леглото и придърпа тъмновиолетовата си чанта върху матрака. Вътре имаше черна пластмасова папка, пълна с бележки, снимки от модни фотосесии и груби скици за списанието. Разгърна я и издърпа макет на корица с прекрасна фотография на Серина, изтегната в хамак. Елегантно изписаното заглавие гласеше „Пясък“. Това беше любимата ѝ работа. На един летен коктейл на списания „Алианс“ преди осемнадесет месеца Кейт подхвърли идеята на тогавашния

управителен директор. Сесил Бродли, предшественикът на Уилям Уолтън, не бе по-различен от другите акулите в борда на директорите. Приятен, приветлив мъж, преминал шестдесетте, Бродли обаче бе впечатлен от вежливото отношение на Кейт към всички в компанията, от житейския ѝ опит в Ню Йорк и от репутацията ѝ на редактор с творчески подход. Беше я заговорил на чаша „Пимс“^[2] под горещото августовско слънце и я бе помолил да предложи концепцията си за ново женско списание. Проектът нямаше да се смесва с другата ѝ работа, предупреди я той с намигване. Но ако тя успееше да изготви своето предложение до срещата на борда през октомври, той щеше да опита да му даде зелена улица.

Кейт бе във възторг. Това беше мечтата ѝ. Нощ след нощ два месеца поред тя внимателно проучваше английските и международни издания, търсеше ниша в пазара, отделяше снимки, провокиращи въображението, изготвяше списъци на фотографи, които щяха да работят за нея. И на знаменитости, които Серина щеше да привлече. От маркетинговото проучване, поръчано от „Класа“, знаеше, че пътешествията и модата са все по-силно застъпени в най-продаваните списания. „Пясък“ щеше да предложи възхитителен стил на живот за разполагащите с пари, но не и с време двойки. Предлагайки по-малко мода от „Вог“ и повече лайфстайл от „Конде НаеТ Травълър“, „Пясък“ щеше да изобилства от екзотични ваканции, почивки, съчетани с пазаруване в модни магазини, фантастични дрехи и великолепно вътрешно обзавеждане. Щеше да има класа и да носи блясъка на една отминала епоха.

При мисълта за яркото слънце Кейт почувства студ. Включи мъничкия електрически калорифер в ъгъла на стаята, който започна да бълва струи топъл въздух. Запали още една свещ за повече светлина, пресуши какаото с алкохол и разстла фотографиите върху леглото, поглаждайки макетните скици, които художественият редактор — нейната приятелка Каръл Шели, бе изготвила в замяна на една чанта от „Шанел“. Бяха красиви, артистични, впечатляващи. И напълно безполезни.

Кейт си спомни как две седмици преди октомврийския срок ѝ съобщиха, че намаляват броя на директорите в компанията. Сесил Бродли и неколцина по-възрастни членове бяха пенсионирани и на тяхно място се появиха преуспелите, загрижени за пазара и парите

членове като Уолтън. Разпратеният до всички имейл гласеше, че заради „рационализиране и реструктуриране“ на компанията всякаква нова дейност временно ще бъде спряна.

Прерязаха живеца на Кейт. За кратко се бе замислила дали да не предложи „Пясък“ на друга компания, но когато ѝ предложиха да редактира „Класа“, тя приюти скъпоценния си макет под леглото в кутията с други папки. Този следобед отново го освободи от тъмницата и си направи списък от компании — „Емап“, „Конде Нает“, „Таим Уорнър“ — на които да го предложи. Но в ума ѝ отекваха думите на Филип Уочорн: защо не опита сама да му вдъхне живот? Джан Уенър бе започнал да издава „Ролинг Стоун“ от кухнята си, подобно на Тайлър Брюле с модното си списание „Уолпейпър“. Конкуренцията напоследък беше много по-сурова, а съдбата никога не е била благосклонна към дребния издател, но защо пък да не опита?

Приятно чувство трепна в гърдите ѝ. Ентусиазирана, Кейт измъкна празен лист и напругайки очи на мъждивата светлина, започна да си изготвя план: какви срещи да организира, да пресметне разходите за проучване, с кои рекламни директори да говори. Трябваше да обмисли и трънливия въпрос за финансовата подкрепа. Знаеше, че няма смисъл да се обръща към баща си. След четиридесет и пет минути се почувства изтощена. Приблужи се до нишата на прозореца, за да духне свещите, и с препъване се върна в уютното легло с балдахин сред непрогледния мрак, опипвайки пътя си в тъмнината. Трябваше да свикне.

---

[1] Джон Барет — английски ренесансов композитор. — Б.пр. ↑

[2] Пимс — английска напитка, чиято основа са джин, тоник и билки. — Б.пр. ↑

6.

Кухнята в Хънтсфорд бе най-топлото помещение в замъка. Закътана в западното крило, с виненочервената си печка „Ага“, бълваща топлина на талози, и вечно ухаеща на току-що опечени пайове, тя бе уютно убежище за всекиго. Като малка Серина прекарваше там часове, седеше на голямата маса и се тъпчеше с топли кифлички, вместо да преговаря уроци, да се упражнява по пиано или да подрежда стаята си. Готвачката госпожа Колинс би трябвало да я отпраща или да докладва на Осуалд, но момичето беше толкова забавна компания, като бърбеше за училището или се присмиваше на баща си, че сърце не ѝ даваше да го пъди. Прислугата в Хънтсфорд не бе изненадана, че Серина разчита на хубостта и очарованието си, за да си пробие път в живота.

— Ето къде си била! — Кейт застана боса на прага с чаша кафе в ръце и се усмихна на познатата сцена. Облечена със стари панталони от рипсено кадифе и миниатюрно бяло потниче, разтегнато до немай-къде върху дръзките ѝ гърди, Серина бе подвила крака на дъбовата пейка, държеше бананова кифличка и излъчваше огромно самосъжаление. Сега изглеждаше красива, не просто хубава, както в по-ранните си години, помисли си Кейт, но картината бе същата като отпреди десет-петнадесет години.

— Една кифличка? — Гласът на Серина бе немощен и колеблив, широката ѝ уста — печална и с увиснали краища, докато подаваше на Кейт сладкиш с цвят на кестен. — Госпожа Колинс ми опече цяла фурна, но не мога да хапна и троха. Още ми е лошо на стомаха.

— Май ще да е махмурлук? — попита с усмивка Кейт. — Банани, диетична кола и бърза разходка винаги ми помагат.

Серина я изгледа с недоверие.

— За какъв „махмурлук“ говориш? Болна съм от мъка. В случай че снощи не си чула, връзката ми приключи.

Кейт бе свикнала да се движи около сестра си, сякаш върви по яйчни черупки — и най-дребното нещо можеше да провокира порой от сълзи. Днес беше ясно, че се налага да внимава извънредно много. Тя

се приближи и прегърна Серина; почувства колко е слабичка и деликатна. Завързаната ѝ на конска опашка коса миришеше на чисто, но зачервените ѝ очи напомняха за снощното изпълнение.

— Мисля да се поразходим. Какво ще кажеш?

— Налага се да изчакам личната ми помощничка — въздъхна Серина. — Нямам какво да облека, освен ако не смяташ, че кафтанът е подходящ за мразовития февруари.

— Добре, вземи някоя моя дреха — предложи Кейт.

Серина изсумтя.

— Нося далеч по-малък размер.

Обърнаха глави, когато Вениша прекрачи в кухнята, облечена в панталони стил Кетрин Хепбърн и плътно прилепнало кашмирено поло, с купчина вестници под мишница и смръщено лице.

— Я вижте това. — Хвърли вестниците на масата и те се разпръснаха като ветрило. Името на Серина се четеше на всяка първа страница.

— Какво, по дяволите? — Лицето на Серина стана мъртвешки бледо, като видя снимките на Том, скачащ от дахабеята на Роман, сензационно увековечен на уводната страница на всеки таблоид.

„Том е пиян — Серина го напуска“, пишеше на една, „Нилският патилан зарязва Серина“, крещеше друга.

— Рано или късно вестниците щяха да узнаят — отбеляза Вениша, опитвайки се да внесе малко оптимизъм.

— Плащам на агентката си за връзки с обществеността това да не се случва — просъска Серина и отчаяно запрелиства страниците. — Ще ѝ подпали задника на часа, в който пристигна в Лондон.

Вкамени се, сякаш ударена от гръм, когато прочете първата статия в „Сън“. Над нея до снимка на Том се мъдреше фотография на нацупено момиче с пищни гърди по бикини.

— Арчър се опита да ме сваля. — Докато четеше, гласът на Серина потрепери. Обърна се с лице към Кейт и мушна пръст във вестника с такава сила, че го продупчи.

— Коя, да му се не знае, е тая уличница? Коя? — извика тя, най-сетне избухвайки в сълзи.

— Стига, Син — зауспокоява я Кейт, обръщайки се към най-малката си сестра с най-стария ѝ прякор. — На бърза ръка ще се

превърне в никоя — продължи тя, прегръщайки сестра си през тръпнещите рамене.

Серина вдигна очи, сълзите ѝ секнаха така бързо, както бяха ружнали. Погледна Кейт обнадеждена.

— Не е истина, нали? Том никога не би ме мамил?

Докато подаваше на сестра си чаша чай, Кейт надзърна над рамото на Серина, за да прочете статията.

— Според мен е някоя глупава барманка от местната кръчма — вдъхваше ѝ увереност Кейт. — Том навярно ѝ е оставил бакшиш, а тя го е взела за покана за флирт. Удивително как на някои паметта им изневерява, щом размахаш под носа им чек от Флийт стрийт^[1].

През големия прозорец към задния двор дочуха чаткане на конски копита. Кейт отвори тежката дъбова врата на кухнята и видя Камила, яхнала едра, дореста кобила. Беше обути с дълги кремави бричове за езда и удобно ловджийско яке.

— Човек убивам за чаша кафе — провикна се тя към Кейт. Свали шапката за езда и русата ѝ коса се разпиля по раменете.

— Карай по-кратко — прошепна Кейт, когато тя се приближи до вратата. — И Серина е готова на убийство. Историята ѝ гърми във всички вестници.

— За какво става въпрос? — Камила целеустремено влезе в кухнята, където Серина бе подпряла глава в дланите си. Тя вдигна поглед, щом сестра ѝ прекрачи входа.

— Камила. Слава богу. Сигурно можем да предприемем законови мерки против това — простена тя.

— Но то е истина, скъпа — деликатно я прекъсна Кейт. — Ти и Том наистина се разделихте.

Серина сърдито се сопна:

— Благодаря, че ми напомни.

Камила бързо и професионално движеше пръста си по текста.

— По принцип можем да получим съдебно запрещение други материали да не се публикуват — но ще извадим истински късмет, ако преварим утрешния брой на „Новини от света“.

— В крайна сметка — подхвана Вениша, навивайки кичур коса около пръста си — не е чак толкова зле. Мисля, че напускаш връзката с достойнство — добави тя, сочейки към водещата статия на „Мирър“, озаглавена „Краят на една вълшебна приказка“.

— Каква ти вълшебна приказка — изстреля Серина, разхвърляйки вестниците из цялата кухня. — Красавицата и Звяра? Как изобщо ти хрумна, че съм напуснала „с достойнство“? Достойно е да получиш развод с издръжка от милиони долари, а не унижения в пресата.

Вениша се беше справяла двадесет и шест години с гневните избухвания на Серина и знаеше, че е най-добре те да се прекратяват колкото се може по-скоро.

— Хайде всички да излезем на чист въздух — твърдо каза тя, плесна с ръце и ги подкара навън, като че ли бяха група деца от забавачката. — До идната седмица никой няма и да си спомня.

Серина неохотно обу чифт гумени ботуши, грабна от облегалката на стола многоцветното пончо на госпожа Колинс и го наметна на раменете си, докато вървяха през полята. Замъкът бавно изчезна от поглед, а те отиваха все по-надалеч. На фона на мрачния утринен пейзаж прозорците на къщата грееха като свещ в тиква на Все Светии. От разстояние Хънтсфорд изглеждаше особено величествен, неоготически с поразителните си кули и бойници, а живописните хълмове зад него сякаш го обгръщаха в смарагдовата си утроба. Осуалд бе направил внушителни подобрения в имението, откакто го бе наследил. На ново прокопа рова, добави игрище за крикет, лабиринт, възхитителна, обляна от светлина оранжерия, а през осемдесетте, когато всички се страхуваха от руснаците, и противоатомен бункер. При все че изглеждаше малко неравен по краищата, ровът, в който едно време Осуалд плуваше всеки ден, но сега бе покрит с жабуняк, листа и лишеи, продължаваше да поражая с вида си по това време на деня.

Серина не бе в настроение да се отпусне и да се наслаждава на пейзажа. Чувствата ѝ бяха кое от кое по-бурни. Гняв. Обида. И по-слаби усещания, които едва ли щеше да си позволи да признае — срам и страх. Няма смисъл, казваше си тя, докато яростно крачеше из мократа трева. Защо Том ще се интересува от някаква селянка, когато има нея? Сигурна беше, че той няма да ѝ изневери, каквото и да пишеха вестниците, но бе разочарована, че когато се върна от Египет, не го намери да я чака вкъщи. Когато най-после го извадиха от Нил, след пълен с остроти разговор двамата решиха „да се разделят за известно време“. Том щеше да хване първия полет от Кайро, а Серина

с благодарност прие предложението на Майкъл да лети с неговия „Гълфстрийм“.

Тъй като в Нортхолт, базата на Кралските военновъздушни сили, която мнозина знаменитости използваха, за да приземяват самолетите си, не я чакаха орди от папараци, Серина предположи, че раздялата им е останала скрита от медиите. Беше почувствала облекчение. Убедена бе, че на родна земя тя и Том щяха да обсъдят приятелски отношенията си, да се появят при подходящ случай в Бръшлянената лига, да се усмихват и да се държат за ръце, за да разсеят слуховете и отново да се сдобрят.

Но засега нямаше развитие. Никакви съзлививи прояви от страна на Том, никакви обаждания по телефона посред нощ, никакви букети от „Пола Прайк“ с молба за прошка. Нито дори я текстово съобщение, за да провери как е тя. Егоистично копеле.

Досега тя не беше изпитвала унижението да бъде изоставяна и не можеше да разбере как връзката им се бе разпаднала толкова бързо, още по-малко защо Том с готовност я беше приключил така внезапно. Най-много се плашеше от перспективата, че така се слагаше край на още много неща — най-удобните шезлонги край басейна в Идън Рок, най-добрата маса в „Сиприяни“, поканите за модни ревюта, за празненства на борда на яхти, за оскарите. От самата мисъл ѝ се завиваше свят.

— Най-лошото е — подхвана Серина, внезапно вбесена, обръщайки се към сестрите си, — най-лошото е, че до няколко седмици заминавам за Ню Йорк. „Венити феър“ организира прием, за да отпразнува новия ми филм, докато го представям на Източния бряг. Как ще се появя сама? Дори Грейдън^[2] вече не ходи сам.

Кейт и Вениша размениха скептични погледи и хванаха под ръка Серина, докато вървяха през високите, подгизнали от роса треви по склона към езерото и навеса за лодки.

— Стига, Син, ти си красива, талантлива, забавна — окуражи я Кейт, като я притегли към себе си.

— Всеки мъж на света би дал дясната си ръка да бъде на празненството и да открие, че си сама — добави Вениша. — Ти си прелестна.

Бледа усмивка разтегли устните на Серина.

— Вярно е, нали?

Камила се усмихна на себе си. Каква самоувереност във време на криза.

— Дори и да останеш сама две седмици — заговори тя, включвайки се в семейните насърчения, — не допускаш ли, че става дума за каприз? Какво те кара да смяташ, че връзката ви наистина е приключила?

Серина драматично въздъхна.

— Само дето не ми връчи заповед за уволнение, за да ме накара да разбера, че е окончателно. Заяви, че искал „да си почине от мен“, и дори няма приличието да ми се обади.

— А ти защо не го потърсиш? — попита Кейт. — Като стана дума, май не си мислила по въпроса.

— Не. Защо трябва аз да звъня на него? — кисело отбеляза Серина. — Именно той се държа като отвратителен хулиган, а после имаше наглостта да ми съобщи, че се нуждаел от почивка, като че ли аз съм виновна. Може да си задържи оная глупава селска повлекана и да види докъде ще го докара.

— Но ако не му се обадиш, ще се окажете в задънена улица — прагматично възрази Кейт.

Бяха стигнали ръба на водата. Серина зарея поглед над блестящото езеро и започна да гризе маникюра си. Погледна изпод очи към Кейт, която на часа застана нащрек. Беше развила шесто чувство и долавяше кога Серина се кани да я манипулира.

— Ти би могла винаги да му се обадиш... — тихо промълви Серина. — Дватамата открай време се разбирате. С теб ще иска да говори.

Кейт се усмихна и поклати глава.

— Не, недей. Не ги опитвай тия.

— О, моля те. Ще сторя всичко, ако ми направиш тази услуга.

Вениша и Камила размениха усмивки, а Кейт продължаваше да клати глава.

— Моля те, Кейти. Никога нищо не правиш за мен — оплака се намусено Серина, но виждайки лицето на Кейт, омекна и смени тактиката. — Моля те. Може да ти дам онова бяло палто от „Шанел“, което харесваш. Сигурно няма да ти стане, но все пак го вземи.

Знаейки, че е безполезно да се противи, Кейт прегърна Серина.

— Ще видя какво мога да направя, но нищо не обещавам.

Прекъсна ги остро извъняване.

— Телефонът ми — изцвърча Серина и го извади от джоба си. — Ти се обади — изрече тя и го тикна на Вениша. — Ако е Том, кажи му... кажи му, че съм избягала.

Вениша отказа да го вземе, така че Серина с едно движение го отвори и се отдалечи по пътеката край езерото към навеса за лодки.

— Да?

Беше Джейни Норис, личната ѝ помощничка, която бързо и прекалено подробно напомни на Серина за ангажиментите ѝ през деня, като че описваше десанта в Нормандия. Часът на пристигането на куфарите ѝ в Хънтсфорд, часът за срещата с рекламния ѝ агент, спешен разговор с импресариото ѝ.

— И психотерапевтът ти, и гуруто ти са на почивка до следващия петък — нареждаше Джейни, а Серина нетърпеливо въздишаше, — но уредих във вторник у вас да дойде частен масажист, специалист по разтриване с горещи камъни, отпускаща черепна терапия и специален хавайски масаж.

— Много добре — кимаше Серина. — Имам ли съобщения? — попита обнадеждено.

— Четиридесет и седем от тази сутрин — докладва Джейни. — Нито едно от Том, но някой си Майкъл Саркис настоява да говори с теб.

Серина въздъхна, с щракване затвори телефона и рязко прекъсна разговора си с Джени.

— Обаждал ли се е Том? — нетърпеливо попита Кейт, когато изприпка, за да я догони.

— Не — едносрично отвърна сестра ѝ, — но се налага да проведе още един разговор, ако ме извиниш.

— С кого? — настоя Кейт.

— Защо се интересуваш?

— С кого? — отново запита Кейт, журналистическият ѝ инстинкт надушваше интрига.

— С Майкъл, ако толкова искаш да знаеш.

Кейт погледна озадачено.

— Кой Майкъл? Кейн? Стайп^[3]? Анджело? — осведоми се тя с усмивка.

— Майкъл Саркис, щом питаш — донякъде самодоволно отговори по-малката ѝ сестра. Пристигнах с неговия самолет от Египет.

— Майкъл Саркис с многото хотели? — Кейт повдигна вежди.

— Защо ме гледаш така? — Серина изтопурка към навеса за лодки, а Вениша се приближи до Кейт.

— Сега пък какво има? — попита тя и хвана сестра си под ръка. — Толкова е тъжно. Изглежда, че много я боли.

— Боли ли я? — възкликна иронично Камила. — Като че ли повече се страхува. Има нужда от Том и го съзнава.

— Ти го казваш — отвърна намръщено Кейт. — Току-що се усамоти за някакъв таен разговор с Майкъл Саркис.

Лицето на Камила доби разтревожено изражение.

— Не бива да се забърква с такива като него. Доколкото чувам, той е наполовина престъпник. Мълви се, че търгува с оръжие и какво ли не.

И трите момичета се спогледаха.

— Знаете я каква е.

Така си беше.

Серина бе стигнала до навеса с лодките — малка постройка от разполовени трупи на противоположния край на езерото Хънтсфорд. Отвори скърцащата врата, разкъса с ръка една паяжина и боязливо се огледа за мишки или паяци. Цареше злокобна тишина, но мекият цвят на стените и овехтелите тапицирани тръстикови столове, обърнати към водата, ѝ вдъхнаха спокойствие.

Избърса праха от мястото до прозореца, седна и набра номера, който ѝ даде Дясени. Ноктите ѝ заиграха по бутоните на джиесема — ядоса се на реакцията на Кейт, щом чу името на Майкъл Саркис. Винаги готова да отстоява своето, Серина очакваше същото и от останалите. Колкото и да ги обичаше, беше убедена, че сестрите ѝ не искат тя да се изкачи по-високо от тях по плъзгавия пилон на обществото.

Обгърна с поглед езерото. Сребрилата шир пред нея проблясваше, докато тя набираше номера. Мислите ѝ я отнесоха към Том, прииска ѝ се да го уязви, задето я накара да се чувства толкова глупава, така унижена.

Мъжкият глас отсреща бе делови, но омекна веднага, щом Серина се представи.

— Серина, как си, скъпа? — измърка закачливо той. — Видях фотографиите в „Ле Монд“. Нямам представа как са ни снимали на „Ла Мамуния“. Навярно снимките са направени с далеко обектив от пристана.

Тайно доволна, че историята ѝ е добила международна гласност, Серина за всеки случай възприе наскърбен тон.

— Добре съм — въздъхна тя с глас, който намекуваше, че съвсем не е така. — Преди всичко ти благодаря за пътуването до Лондон. Не мога да ти опиша какво облекчение беше просто да изчезна след всичко, което се случи. Не че наистина мога да се прибера вкъщи. Наложих се да отседна в дома на баща ми.

— Зная — твърдо отбеляза Майкъл, — ето защо се обаждах. Известно ми е, че имаш хиляди места, където да се скриеш от папараците, но вилата ми в Мустик е идеална за целта. Много, много изолирана е.

Сърцето на Серина запърха. Беше чувала, че той притежава една от най-импозантните къщи на острова — по-голяма от тази на Томи Хилфигър^[4], по-красива от старата вила на принцеса Маргарет.

— Добре ли ти звучи?

Серина помълча, опитвайки се да скрие вълнението си.

— Струва ми се прекрасно.

— Хубаво. Каня те да останеш, колкото ти е необходимо. Хайде, вземи приятелка, направи няколко минерални бани. Дори може да ти е забавно.

— Сигурен ли си? — кокетно попита тя.

— Разбира се, убеден съм. За мен ще бъде удоволствие. Утре секретарката ми ще ти се обади, за да уточните подробностите. Чао, Серина.

Връзката прекъсна с прещракване и Серина се отпусна обратно на възглавниците си. Сети се за Том, устата ѝ се сви в кисела гримаса, но секунда по-късно се разтегли в широка, тържествуваща усмивка. Тя изтича навън от навеса за лодки толкова бързо, колкото ѝ позволяваха гумените ботуши, и игриво заподскача към сестрите си.

— Я да видим — обяви тя, загръщайки се плътно с пончото, чувствайки махмурлука си с пълна сила. — На кого му се ходи в

Мустик?

- [1] Флийт стрийт — средище на новинарския бизнес. — Б.пр. ↑
- [2] Джей Грейдън — китарист, работил с Барбара Стрейзънд, Доли Партън и Даяна Рос, синоним на самотник. — Б.пр. ↑
- [3] Майкъл Стайп — солист на американската рок група „R. E. М.“. — Б.пр. ↑
- [4] Томи Хилфигър (1951) — английски моден дизайнер. — Б.пр.

↑

7.

Домът на Вениша и Джонатан фон Бисмарк в Кенсингтън Парк Гардънс беше вила в паладийски стил, която минувачите заглеждаха, питайки се кой живее вътре. Но обитателите ѝ сякаш нямаха и понятие за завидната си съдба. Атмосферата вътре беше тиха, потискаща, неловкото мълчание се нарушаваше единствено от шумоленето на „Файненшъл Таймс“, който Джонатан разлистваше. Изящно отпивайки от прясно изцедения ябълков сок, приготвен от Кристина, икономката им полякиня, Вениша наблюдаваше съпруга си с тъга и негодувание. Бе свикнала главата на семейството да е студена и затворена личност. Като малка дни наред едничкият ѝ контакт с баща ѝ беше, когато тя се промъкваше в кабинета му сковано да си пожелаят лека нощ с празната надежда той дай кресне, че е нарушила някое от деспотичните му правила. Това поне щеше да е проява на внимание. Сега Вениша живееше под един покрив с друг мъж, но и с него бяха толкова далеч един от друг, сякаш се намираха в различни градове. Казват, че в крайна сметка всяка жена се омъжва за баща си, помисли си тя.

— Кога трябва да тръгнем? — най-сетне попита Джонатан, сгъвайки вестника си.

— Ако възнамеряваш да идваш, редно е да покажеш поне малко ентузиазъм — отговори съпругата му и си наля от каничката чаша тъмно колумбийско кафе.

Джонатан рязко вдигна поглед. Един от най-преуспелите лондонски управители на фондове не бе свикнал да му нареждат какво да прави. Беше напълно облечен за работа с тъмносин костюм, а златните му копчета за ръкавели проблясваха изпод дългите ръкави на сакото. Той изгледа съпругата си в скъпия ѝ кремав копринен халат и раздражено изсумтя.

— Споменавам го, защото дори не се приготвяш — кисело отвърна той. — Знаеш, че тази сутрин бързам. Цял следобед имам срещи една след друга и, честно казано, по-интересни неща за вършене, отколкото да седя тук с теб.

Вениша се приближи изотзад към стола му, прегърна го и нежно го целуна по врата.

— Не ставай такъв, скъпи — каза тихо тя. — Няма нужда да ходим там преди десет и наистина няма да е задълго.

Той се освободи от нея, шумно бутна стола по покрития с плочи под и грабна от масата мобилния си телефон.

— Сигурна ли си, че се налага да идвам? — студено попита той с ухо, долепено до джиесема. — Какво ще кажеш Гейвин да те откара на път към офиса ми?

Вениша усети как познатият поток от горещи сълзи пари очите ѝ. Напоследък се чувстваше особено уязвима и най-невинната забележка или грубост от страна на Джонатан я разстройваха.

— Трябва да дойдеш. Имам нужда от теб — прошепна тя.

— Нуждаеш се от мен? — Ъгълчетата на устните му леко се понадигнаха. Джонатан жадуваше за власт и се наслаждаваше на минутката господство над съпругата си. — Много добре. Чудесно. Хайде, обличай се.

Видя го да се отправя към всекидневната. Когато изчезна, тя оброни чело на ръката си. Не знаеше защо е така тревожна. Беше привикнала със студените, ледените реплики между тях, с дългите му отсъствия от къщата, с липсата на подкрепа, с пълното пренебрежение към чувствата ѝ. Причината не беше в това, че щастието на брака им се е изчерпало след осемнадесет месеца съвместен живот: ако трябваше да бъде откровена, такова изобщо не беше имало. Та не почувства взаимността, вълнението, близостта, която изпитваше с Люк Бейнбридж, приятеля ѝ в продължение на пет години, който ненадейно я бе изоставил малко преди да срещне Джонатан. След като Люк напусна живота ѝ, тя отчаяно се нуждаеше от някого, който да я защитава и да се грижи за нея. И в мрака на отчаянието и самотата ѝ се появи Джонатан, с когото я запозна не кой да е, а Осуалд. Той ѝ се стори подходящ. Беше представителен, почти красив, не можеше да отрече това, представяйки си фините му черти и русата коса, виеща се над яката на ризата му. Но като другар представляваше кръгла нула. Тя беше омъжена, но в последно време се чувстваше по-ранима и самотна, от всякога.

Тръгна по коридора с розовите си кожени чехли, подмина огромните кашпи с тъмночервени върбинки и пое по стълбите към

спалнята си. Влезе в малката баня, застана пред дългото огледало до душа и остави халата да се свлече от млечнобелите ѝ рамене. Загледа се в отражението си и прокара пръсти по врата си. Нямахше много гънки, каза си тя, плъзгайки пръсти по страната си и късата коса с цвят на шампанско. Кожата ѝ бе твърде гладка за тридесет и седем годишна жена: без много бръчки, за разлика от замръзналите лица на половината дами, които обядваха в Найтсбридж^[1].

Още я биваше, все още беше привлекателна. Не че се безпокоеше от старостта. Открай време олицетворяваше майката в семейството и се чувстваше по-възрастна за годините си. Почти на драго сърце щеше да навърши четиридесет. Имаше нещо успокоително в тази цифра. Тя протегна ръка, за да погали нежната извивка на корема си. Ако имаха деца, животът ѝ щеше да бъде точно такъв, какъвто го искаше. Едно бебе със сигурност щеше да смекчи безкомпромисните обрати в настроенията на Джонатан. Но независимо от дванадесетмесечните им опити във възхитителната бледолилава детска стая на най-горния етаж на къщата им все още не се чуваше топуркане на мънички крачета. Едва ли можеше да се каже, че Вениша е в първа младост, но тя познаваше доста приятелки, забременели без големи усилия в края на тридесетте си години. Значи бе време да провери вероятността от безплодие. Отдавна бе изоставила надеждата, че ще бъдат едно голямо, шумно семейство в Хънтсфорд, където деца и кучета ще играят заедно. Но прекалено ли беше да желае поне едно дете?

Току-що изкъпана, тя се приближи до леглото, където вече бе приготвила дрехите си върху колосаните ленени чаршафи. Старите навици умират трудно, усмихна се тя, докато се обличаше. Мислите ѝ се върнаха към дните, когато беше моден асистент във „Вог“ и прекарваше всичкото си време в отдела за облекло, като гладеше и окачваше красиви дизайнерски тоалети. Преди около десетилетие бе обърнала остроото си творческо око от модата към вътрешната архитектура, но все още се вълнуваше, когато избираше платове, ризи и обувки и ги съчетаваше с възхитителен ефект.

— Готова ли си вече? — прогърмя гласът на Джонатан от долната площадка на стълбището. — Гейвин чака.

Вениша облече плътното си кашмирено палто, грабна дамската си чанта и се завтече към Джонатан, който вече седеше на задната седалка на тъмносивия ягуар.

— Да тръгваме — промърмори съпруга ѝ на шофьора си Гейвин.
— Мини през Нйтсбридж, ще пристигнем по-бързо.

Бледата му, леко окосмена ръка почиваше върху кремовата кожена седалка, изящният му пръстен с монограм проблесна на слънцето: Вениша протегна ръка и стисна неговата. Той вдигна длан към лицето ѝ и я погали с показалеца си.

— Съжалявам, скъпа, извини ме. — Жестът му я стъписа. След почти две години брак още не можеше да привикне към ту студените му, ту горещи изблици. Все се караха за дреболии и тъкмо когато тя излизаше от кожата си, той я примамваше с нежността си и ѝ връщаше равновесието. Вениша беше убедена, че това е техника за привличане, научена в някое от елитните търговски училища, които той бе посещавал. Извърна глава и зарея поглед през прозореца, да не би Джонатан да види сълзите в очите ѝ.

Пътуването до кабинета на доктор Вивиан Рийс-Джоунс, най-изтъкнатия гинеколог в Европа, трая по-малко от половин час. Сградата не се отличаваше с нищо — модернизирана къща с гипсова фасада. Отвъд широката червена врата цареше сериозна, официална атмосфера, подобаваща повече на библиотека, отколкото на лекарски кабинет. Вениша с ужас пристъпи вътре. Беше сигурна, че новината ще бъде ужасна.

— Господин и госпожо фон Бисмарк, добро утро — поздрави ги хубавко русокосо момиче с конска опашка, седнало зад бюрото в приемната. — Заповядайте на горния етаж при доктор Рийс-Джоунс.

Двамата се отправиха по широкото стълбище към първия етаж, където бяха посрещнати от анемичната усмивка на ниска сивокоса дама, настанена зад широко писалище.

— Вениша, нали? А това навярно е съпругът ви.

— Джонатан — рязко отговори той и протегна ръка.

— Доктор Патрик ми изпрати изследванията ви — произнесе бавно Вивиан, вирайки се съсредоточено досущ като сова в книгата пред себе си. — Но можем да започнем отначало.

Докато лекарката присмехулно се вираше в двойката пред себе си, а едната ѝ вежда леко се надигна над рамката на очилата, Вениша реши, че увереният подход на тази жена ѝ допада. Доктор Рийс-Джоунс беше вторият специалист по безплодие, с когото се консултиреше. Първият, доктор Ебел, според Вениша прекалено

избърза да предложи изкуствено оплождане инвитро. Освен това Джонатан се обиди от подмятането на Ебел, че безплодието може да се дължи на него. Как смееше да го подлага на изследване за преброяване на сперматозоидите в отвратителната си кабинка с изпоцапани порнографски списания? Джонатан би могъл да му разкаже за семейната традиция на фон Бисмарк да зачеват поколения здрави мъжки наследници, но не и с такава готовност за секретарката си Сузи Бетс... Как можа да излезе толкова глупава? Единственото, което той искаше от нея, беше веднъж два пъти на седмица високите ѝ токчета да подскочат над рамената му в хотела в Мейфеър. Но малката уличница забременя. За нея това означаваше аборт, а за Джонатан — петдесет хиляди пропиленни безотчетни лири.

Вивиан пое дълбоко дъх и отново заразказва за опитите им да създадат дете, стараейки се да преодолее смущението си от споделянето на такива интимни подробности. Колко пъти седмично спят заедно, плодовитостта и в двете семейства, менструалният ѝ цикъл, който поради напрежението, че не може да зачене, бе намалял и почти изчезнал през последните три месеца.

— Именно той най-много ме безпокои — отбеляза доктор Рийс-Джоунс, леко почуквайки по папката със задната част на един молив. — А твърдите и че сте станала раздразнителна, чувствате хормонална промяна и страдате от безсъние...

— Жени, а? — обади се Джонатан, но не му обърнаха внимание.

— Зная, че търсите отговор как да забременеете, госпожо фон Бисмарк, но в момента ме интересува защо това не се случва.

— Причината не е у мен — изломоти Джонатан, внезапно разгневен — С броя на сперматозоидите ми всичко е наред.

— Така изглежда — съгласи се доктор Рийс-Джоунс, прелиствайки изследванията.

— Какво смятате, че би могло да бъде? — попита тревожно Вениша.

Лекарката се усмихна и свали очилата от носа си.

— Безплодието у жените, както несъмнено доктор Ебел ви е уведомил, може да се дължи на много причини. Наследствени фактори, вирусни инфекции. Искам да направя някои кръвни проби, да измеря хормоналните ви нива. Не трябва да пренебрегнем и вероятността да навлизате в преждевременна менопауза.

Вениша почувства, че вътрешностите ѝ се сплитат на топка.

— Менопауза ли? Преди не беше споменавана като евентуална причина.

Доктор Рийс-Джоунс благо я погледна.

— И все още не е. Някои лекари, предимно мъже, са склонни да не взимат предвид преждевременната менопауза като потенциално основание за безплодие, но около два процента от жените действително влизат в нея, преди да навършат четиридесет, така че не бива да я пренебрегваме. При единици това се случва дори преди пубертета — добави тя, сякаш да каже: „Виждате ли, може да е и по-лошо“.

Вениша усети, че я залива поток от емоции и ръцете ѝ се разтрепериха.

— Ами, ако е така... как стои въпросът с децата?

— Ултразвук с висока резолюция може да покаже останали ли са ви още яйцеклетки. Но се налага да сте подготвена: може да ви остават само още няколко месеца, през които да се опитате да заченете. Ако във вас няма яйцеклетки, тогава естественото зачатие, разбира се, е невъзможно. Стандартният процес на оплождане инвитро, сигурна съм, че знаете, изисква сперма от съпруга ви и ваша яйцеклетка, така че той отпада. Остава възможността за чужда яйцеклетка — бавно продължи тя.

Джонатан презрително изсумтя.

— Чужда яйцеклетка? Категорично не, нали, Вениша?

Двете жени обърнаха очи към него.

— Зависи колко силно желаете деца, господин фон Бисмарк.

Джонатан и Вениша излязоха от, лекарския кабинет и застанаха на улицата, остър вятър щипеше страните им. Джонатан направи знак на Гейвин да отвори врата на колата.

— Какво ще правим? — попита го Вениша.

Той я изгледа надменно.

— Знаеш, че хората очакват да имаме деца. Какво да им кажа? Че съпругата ми е неспособна?

Вениша яростно го изгледа — за първи път гневът надделя над мъката ѝ.

— Неспособна ли? — озъби се тя. — Да не съм някой от подчинените ти.

— Допускам, че си знаела това, преди да се омъжиш — отговори студено Джонатан, с единия крак вече в колата. — Принуждавах ме да ходя на тия абсурдни прегледи, караш ме да се чувствам така сякаш проблемът има нещо общо с мен.

Вениша беше замаяна — толкова зашеметена, че думите едва излизаха от устата ѝ.

— В офиса ли отиваш? — прошепна тя.

Той влезе в колата.

— Трябваше да съм там преди два часа. Искаш ли Гейвин да те откара до вкъщи?

Силно прехапа вътрешната страна на устната си. Не възнамеряваше да плаче пред него.

— Значи наистина отиваш...? — повтори тя.

— Хайде да не започваме отново.

— Но трябва да обсъдим някои въпроси.

Джонатан се обърна към нея, лицето му беше безчувствено и жестоко.

— За какво да говорим? За чужди яйцеклетки? Няма Да имплантират на съпругата ми яйцеклетки от разни никаквици, само и само за да имаме деца. Длъжни сме да мислим за семейството — завърши той, борейки се да овладее гласа си.

— Ние сме нашето семейство, Джонатан.

— Семейната линия.

Вениша ядно тръсна глава.

— За бога, Джонатан, говориш като проклет нацист.

Пристегна по-плътно яката на палтото си около врата и поклати глава.

— Моля те, Вениша. Ела на себе си. — Джонатан тресна вратата и опушените стъкла с електромотор измъркаха, плъзгайки се надолу. — Не забравяй, че Уилям и Беатрис ще дойдат на по питие довечера. Възможно ли е да си пооправиш настроението?

Колата потегли, Вениша стоеше напълно неподвижна и безмълвно остави сълзите да се стичат по лицето ѝ.

---

[1] Найтсбридж – елитен квартал в Лондон, прочут с добрите си ресторанти, магазини и хотели. — Б.пр. ↑

8.

Кантората Корнуол се помещаваше в неприветлива, внушителна постройка в стил „Крал Джордж“ в Ин Фийлдс в Лондон, на старовремски площад, лъхащ на закостенели ценности и тесногръда порядъчност. Но вътре, в офиса на Чарлс Макдоналд, кралски съветник, цареше празнична атмосфера. Сивокоси мъже в костюми от „Савил Роу“ се усмихваха широко и чукаха чаши, рядко нарушение на трезвите порядки на една от най-процъфтяващите адвокатски фирми в Лондон.

Чарлс Макдоналд почука с опакото на сребърната лъжичка по кристалната си чаша с тоник и се прокашля.

— Няма нужда да ви казвам колко успешен беше този месец за нашата кантора — заговори той с живописния си протяжен единбургски говор. — Толкова успешен, че щеше да бъде неуважение да не го приключим с питие в ръка, макар че в моята чаша има само безалкохолно.

Лек смях от учтивост се разнесе из помещението. Адвокатите, и най-вече тези, които оглавяваха кантори, не се славеха с чувство за хумор и всяка тяхна несериозна дума предизвикваше несъответстващ изблик на смях.

— Джери и Дейвид — кимна Чарлс към закръгления мъж с румено лице и към по-ниския, по-слаб човек до него с половинки очила, — за славно спечеленото им дело за клевета на Питършам. Чакайте интервю с Джери на трета страница на „Адвокат“ през следващата седмица.

Чуха се нови смехове, когато Чарлс вдигна чашата си.

— Използвам възможността да поздравя и постоянната знаменитост на кантора Корнуол, госпожица Камила Болкън. Вълнуваща победа в делото Кендъл срещу Саймън. Признавам, смятах, че то не може да бъде спечелено. Поздравления, Камила.

Всички мъже в помещението се обърнаха към привлекателната русокоса жена в ъгъла, винаги благодарни за възможността да я погледат. Камила Болкън кимна учтиво и приглади полата на шития си

по поръчка костюм в „Гийвс и Хоукс“, за да добие още по-представителен вид пред колегите си.

Докато отпиваше от чашата си с шампанско, тя се запита дали след това признание ще започнат да ѝ възлагат по-тежки и по-престижни дела. Нямаше търпение да се изкачи до върха на юридическата стълбица. Всяка друга адвокатка от колегията на двадесет и девет щеше да смята, че шеметният полет на кариерата на Камила навлиза в стратосферата. Колеж „Балиол“ в Оксфорд, юридически факултет завършен в първата петорка по успех, стаж в една от най-елитните лондонски кантори. През изминалите дванадесет месеца Камила беше работила като младши съветник на най-добрите адвокати в три големи дела за измама. Репутацията ѝ на проникателен и брутален майстор на кръстосания разпит растеше и годишните ѝ хонорари възлизаха на шестцифрено число. Не беше зле за жена, редовно пренебрегвана като аристократична фукла.

Но на Камила това все още не ѝ беше достатъчно, целият ѝ живот преминаваше в планиране на следващото ѝ завоевание, на поредното блестящо постижение. Беше нещо като традиция — тя бе третото дете в семейство с високи постижения. Или се отказваш, преди още да си започнал, или работиш до изнемога и засенчваш всички. А Камила искаше да блесне.

Обърна се да погледне колегите си и ѝ хрумна, че навярно те са причина кариерата ѝ да напредва по-бавно, отколкото би желала. Адвокатската кантора имаше отлична репутация, но с толкова много егоизъм и таланти под един покрив беше трудно дори да те забележат, камо ли да се издигнеш. Затова въпреки че Чарлс Макдоналд я обкичваше с чудати комплименти на петъчните коктейли, тя бе сигурна, че го прави само за да хвърли пепел в очите на единствената изявила се жена.

Висок, дългокрак и красив мъж се приближи с бутилка шампанско „Мое“.

— Виждам, че нечия чаша е останала празна — заговори Мат Хорнби, един от младшите служители в кантората, целият пламнал. — Чарлс е осигурил качествено вино, нека го прием на едри глътки.

— Само защото е безплатно, не значи да го изпием всичкото — отвърна Камила, като подаде чашата си с кокетлива усмивка. Съзнаваше, че Мат, двадесет и пет годишен жител на Ийст Енд, е

безнадеждно влюбен в нея, откакто постъпи в кантората Корнуол. Не искаше да го насърчава, но той имаше мило, хубаво лице, изпъстрено с лунички, и ѝ се видя чаровно, че приема шампанското като истинско угощение.

— Снощи те видях на светските страници на „Ивнинг Стандард“ — продължи Мат и нервно изля виното в гърлото си. — Та какви са ти плановете за този уикенд? Навярно ще бъдат по-бляскави от соарето тази вечер?

Тя се засмя и отпи от виното си.

— Получих разни покани, но нито една не ми е по сърце. Всъщност до два часа отивам на вечеря у Чарлс и Найджела. Храната ще бъде разкошна, но нищо не може да ме примами повече от това да се сгуша в леглото с някой филм и китайска храна.

— Защо не ме вземеш със себе си и аз да отсъдя кое е най-примамливо?

Тя се усмихна, неспособна да се спре.

— Къде? — измърка тя. — У Чарлс и Найджела или у нас?

— Ей, малка хитрушо. Флиртуваш ли с мен?

Тя го плесна по ръката и остави чашата си на масата.

— Категорично не. Освен това се опасявам, че Нат ще откачи, ако се появя с теб на парти в петък вечер.

Мат се усмихна при споменаването на Натаниъл Монтегю, когото бе срещал само два пъти, но който често му се зъбеше от страниците на „Дейли Мейл“.

— Имаш право — засмя се той, напълни чашата си до ръба и натъпка уста с японски оризови солети. — Този човек ме вледенява от страх.

Когато Мат изчезна „да потърси още хапване“, Камила усети присъствието на висока фигура до себе си.

— Ще поостанеш, или бързаш? — попита Чарлс Макдоналд и въпросът му прозвуча по-скоро като молба.

— Не е нужно да ходя никъде до към осем часа. Защо?

Той леко постави ръка на рамото ѝ, като съзаклятнически я побутна към вратата.

— Да отидем някъде на по-тихо — предложи той. — Трябва да говоря с теб по въпрос, който ще те заинтересува.

Стомахът на Камила направи салто, докато слизаха по стълбите към кабинета ѝ на втория етаж. Предстоеше разговор за подобряване на обема ѝ от работа, помисли си тя. Чарлс я спря до вратата и ѝ подаде палтото от „Армани“ от закачалката.

— Да излезем оттук — подкани я той. — Крайно поверително е. И стените имат уши, както се казва.

„Перото и перуката“, скътана в една странична уличка зад Линкълнс Ин Фийлдс, бе предпочитаната от адвокатите пивница. Беше мрачна, сякаш изскочила от роман на Дикенс, с тапицирани в овехтяло червено кадифе столове без облегалки, над бара висяха избелели карикатури на дебели съдии, водещи дела. Бе оживена, пълна с адвокати, убиващи времето преди да се върнат при съпругите и децата си във викторианските вили в Уондсуърт Комън. Не беше най-подходящото място за разговор насаме, каза си Камила, докато Чарлс ѝ носеше джинс с тоник от бара. Все пак, ако възнамеряваше да увеличи броя на делата ѝ или да я премести в някой от по-престижните кабинети на горния етаж, вероятно бе по-добре да го стори далеч от ушите на другите обитатели на сградата.

— Много ти благодаря, че преди малко изказа признание за работата ми — започна тя, нетърпелива както винаги да кара направо. — Надявам се, убеден си, че съм готова скоро да стана водещ съветник.

Чарлс замълча и внимателно остави портокаловия си сок.

— Всъщност не точно за кантората исках да говорим — започна той, погледна право в нея и направи драматична пауза. Камила го бе виждала да използва този похват със съкрушителен ефект в съда, когато се готвеше да срази някого на кръстосан разпит.

— Камила, почти със сигурност ти си най-амбициозната стажантка, която съм интервюирал за обучение — продължи Чарлс. — А повярвай ми в кантората Корнуолс има много ентузиазирани адвокати.

— Не е ли всеки жаден за слава, когато е на двадесет и две и се опитва да си намери работа в добра кантора? — усмихна се тя, облекчена, че не са я довели, за да я гълчат.

— Допускам, че е така. Но при теб това винаги ми е изглеждало странно заради потеклото ти. В тази кантора сме имали мнозина адвокати и от масовите университети, и от Оксфорд, но винаги съм

гледал с подозрение на онези с истински привилегии. — Чарлс прошепна думата „привилегии“. — Повечето от тях са мързеливи негодници. — Млъкна.

— Ето защо се колебаех да те назнача, Камила.

Започвайки да се пита накъде бие този разговор, Камила разклати ледчетата на дъното на чашата си.

— Спомняш ли си, когато те изведох на обяд през първата ти седмица тук? — попита Чарлс.

Камила помнеше добре. Обядваха в „Уилтън“ в Белгрейвия. Тя беше единствената жена в ресторанта и яде фазан, макар да знаеше, че трябва да си поръча риба. Тогава за първи път се почувства дребна, уплашена, незначителна и не в свои води. Всъщност точно както сега.

— Помниш ли, че Майкъл Хесълтайн седеше в съседното сепаре и ти страшно се развълнува? — попита Чарлс.

Камила се усмихна.

— Струва ми се, че дори го поздравих.

— Според мен малко беше пийнала. Не се безпокой — изхихика той, надигайки портокаловия си сок. — Пиенето на обяд и на мен не ми понася. Но си спомням, че тогава се запитах защо това момиче е толкова въодушевено от срещата с Хесълтайн, след като покрай семейството си навярно е срещало десетки високопоставени политици? Едно време думата на баща ти се чуваше в Камарата на лордовете, прав ли съм? Очите ти бяха блеснали, когато ми съобщи, че Хесълтайн веднъж бил казал, че председателството на оксфордския клуб е първата стъпка към поста министър-председател. И това е причината да го вземеш на мушка и да го спечелиш.

— По-точно той се оплака, че това е работа, която трябва да се изстрада — припомни си Камила, спомняйки си лукавото заговорничене, необходимо да си осигуриш престижния пост и последвалото редовно присъствие на безсмислени дебати.

— Е, както и да е — продължи тя, — нали при него не е станало точно така? Дотук с плана с Оксфордския клуб.

— Но не се справя зле — додаде Чарлс и гласът му стана сериозен, — стана заместник министър-председател. Мисля, Камила, че ти си не по-малко способна.

Тя замръзна и настойчиво го изглежда.

— Политика ли? А какво ще стане с правото?

— Брей, наистина ли искаш да станеш кралски съветник? — попита пренебрежително Чарлс. — Това ли ще бъде върхът на блестящата ти кариера?

Камила знаеше, че се налага да действа внимателно. Истина беше, че правото не караше сърцето ѝ да пламти. Да, удаваше ѝ се. Тя притежаваше необходимата дисциплина и схватлив, проницателен ум, за да достигне върховете на професията. Убедеше ли се веднъж, че я бива в нещо, не се спираше, докато не постигне най-доброто от себе си. Но всъщност искаше много, много повече.

— Мислила съм за това — отговори откровено тя. — Но все пак имам работата си тук и дори не съм навършила тридесет.

— Само не намесвай възрастта — засмя се Чалрс. — Знаеш ли, че преди тридесет години се кандидатирах, дявол да го вземе?

Камила поклати глава.

— Смятах, че правото е твоят живот.

— Мнозина адвокати са обезсърчени или неуспели политици — изсмя се шефът ѝ. — Аз съм от вторите.

— Какво стана? Навярно си бил безупречен.

— Бях на двадесет и осем — двадесет и девет, когато се кандидатирах за Парламента. Бях номиниран от торите, но за някакво невъзможно за спечелване място в Южен Уелс, заемано цели двадесет години от един учител от Мертир Тидфил. Нямах никакъв шанс с моя единбургски акцент. — Той поклати глава при спомена.

— Не мога да допусна, че си се отказал толкова лесно — обади се Камила и се облегна напред, едновременно очарована и развълнувана.

Чарлс повдигна рамене.

— Стана точно така. Добре печелех от хонорарите, името ми се споменава в пресата, а това не е за изпускане, когато си женен, с две деца и над главата ти виси тлъста ипотека. Истината е — бавно продължи той, — че е изкусително да продължиш да прилагаш закона. Кой иска да замени петстотин хиляди лири като адвокат за заплата от пет хиляди като член на Парламента? Не и аз. Но сега май съжалявам.

Камила погледна тъжното изражение върху набразденото му лице и се зачуди как е възможно един преуспял мъж да таи такава неосъществена амбиция. И изведнъж почувства силен подтик, желание да достигне този Еверест, който Чарлс със съжаление бе загърбил.

— Съпругата ти не е ли председател на някаква секция в Асоциацията на консерваторите?

— В Ъшър — отвърна той. — Познаваш ли Джак Кавендиш?

Тя отново кимна.

— Баща ми го познава. Представител е на торите за Ъшър, нали?

— Да, но кой знае за колко време още? — меко додаде Чарлс. — Носи се слух, че Джак няма да участва в изборите през май идната година.

— Мястото за Ъшър сигурно ли е?

— Наглед не. Гласоподавателите там са едва няколко хиляди. Но ако той действително се оттегли, партията ще се наводни от кандидатури. Мястото ще стане примамливо. За някой богат, близо до Лондон...

Камила щеше да се пръсне от вълнение при този обрат на разговора.

— Какъв кандидат търси партията? — попита тя, стараяйки се да се успокои.

— Човек, способен да спечели кампанията. Като теб, Камила.

— Откъде знаеш, че съм консерватор?

— О, скъпа — засмя се Чарлс, внезапно притеснен. — Предположих, че какъвто бащата, такава и дъщерята.

Истината беше, че Камила нямаше конкретни партийни пристрастия. В някои отношения клонеше надясно, други нейни мнения издаваха лява ориентация.

Но в съзнанието ѝ политиката не беше само възгледи, а и сега между трите главни партии имаше малки различия. За нея политиката беше власт. Мисълта за уважението и авторитета я възбуждаше. Прекрасните ѝ токчета щяха да чаткат по коридорите на Уестминстър, а каква значимост щеше да добие в сравнение с Кейт и нейните луксозни списания и Вениша с натруфения ѝ светски дом! И още по-важно — нямаше да се влачи в опашката на кометата на Серина.

— Гласувах за торите на последните избори — отговори тя, спестявайки думичката „само“.

— Тогава всичко е налице, за да спечелиш кампанията — кимна Чарлс, измъквайки кожата табакера от горния си джоб. — Ще възразиш ли?

Камила поклати глава. Един от първите ѝ спомени бе тежката миризма на пури и мокър вълнен плат; беше свикнала с лепкавия дървесен аромат.

— Притежаваш ум на политик, не ти липсва решителност. Биографията ти е подходяща. Да не пренебрегваме и факта, че си известна — усмихна се той. — Виж Борис Джонсън^[1] и Гленда Джаксън^[2]. Баща ти със сигурност ще ти осигури някаква подкрепа.

Камила се съмняваше. Баща ѝ искаше да бъде преизбран за Камарата на лордовете повече от всичко, но в последните два тура на предварителните избори отбеляза неуспех. Тя се питаше как той ще приеме новината, че Камила се кандидатира за Камарата на общините. Без голям възторг, опасяваше се тя.

— Убеден ли си, че не съм твърде млада?

— Да. Партията има нужда да ѝ се влее нова кръв, съвременни идеи. Трябва ѝ модернизация — изцяло — както стана с новите лейбъристи през деветдесетте. Процесът вече е започнал.

— Смяташ ли, че съм подходяща?

— Дъщеря си на барон. Това стига.

Тя замълча, по-объркана, отколкото допускаше, че е възможно.

— Ако наистина реша, че това е, което искам да направя, и Джек Кавендиш оповести оттеглянето си, после какво?

— Предполагам, че не фигурираш в листата на одобрените кандидати от централния щаб?

Тя поклати глава.

— Ето ти първата стъпка.

— Очевидно се налага да го обмисля сериозно — отговори тя, като движеше нокътя на палеца си нагоре-надолу по грапавата маса. После погледна мъдрите очи на Чарлс. — Но предполагам, че не вреди да се поинтересувам, нали? — засмя се тя.

— Пуша за това — отвърна Чарлс, всмукна дим от голямата си, дебела кафява „Коиба“^[3], изпусна във въздуха няколко съвършени кръгчета и шишкавият адвокат зад тях се закашля.

---

[1] Борис Джонсън (1964) — британски политик консерватор, известен журналист и бивш редактор на сп. „Спектейтър“. — Б.пр. ↑

[2] Гленда Джаксън (1936) — известна британска актриса, влязла в политиката като лейбърист. — Б.пр. ↑

[3] „Коиба“ — марка пури с ограничено производство в Куба и Доминиканската република; коиба — на езика на индианското племе тайно — тютюн. — Б.пр. ↑

9.

„Ла Есперанса“, вилата на Майкъл Саркис в Мустик, беше пълна противоположност на претрупаните хотели, с които той бе прочут. Кацнала на обрасъл с тучна зеленина нос, вдаден в тюркоазените води на Карибско море, тя представляваше просторно имение в балийски стил с необятен смарагдовозелен басейн, декоративно езеро с японски шарани, покрито с водни лилии, и огромна, извита тераса с изглед към морето.

— Не мога да повярвам, че сме тук вече от два дни — въздъхна Серина. Тя похапваше от салатата от омари и се люлееше в широкия памучен хамак на терасата, вперила очи нагоре към палмите.

— Тази вечер е коктейлът в „Котън Хаус“ — обади се Вениша, поглеждайки над слънчевите си очила от „Валентино“. — Ще се отбием ли за няколко мартинита? Или официално още се криеш?

Серина остави купата със салата и разпуха меката ленена възглавница под главата си.

— Скъпа, идването ни в Мустик беше, за да избегнем туристите, а не настоятелно да ги търсим — отвърна тя. — Сигурна съм, че разбираш това и оценявам подкрепата ти.

— Аз пък се радвам, че дойдохме. Ще правим каквото искаш — засмя се Вениша, отпивайки глътка минерална вода. — Прекрасната вила ни е напълно достатъчна.

— Можеш ли да повярваш, че Кейт отказа да дойде? — попита Серина. — Каква неблагодарна глупачка. Не че не бях избрала първо теб — добави бързо тя.

— Не е неблагодарна — възрази Вениша с иронична усмивка. — Но нали знаеш, че винаги изпитва вина, когато се забавлява. Както и да е, сигурна съм, че в момента не стои със скръстени ръце. Днес сутринта говорих с нея, понеже се безпокоях, че е малко потисната. Тя работеше върху идеята за някакво списание, което искала да издава.

— Е, типично за нея, нали? — подсмръкна Серина. — Докато е безработна, може да свърши нещо полезно за мен, вместо да се прави на Доналд Тръмп. Каква невероятна егоистка.

Вениша се усмихна сама на себе си. Сърцето на Кейт бе голямо колкото егото на Серина, но беше безполезно да възразява. Уморена от сутрешната езда — бяха взели две дорести животни от конната база в Мустик за лек галон по плажа Л'Аисекой — тя легна по гръб и отвори една историческа биография, притискайки плътно слънчевите очила към лицето си, за да не я заслепи, яркото слънце. Положи усилие да спре да се усмихва, чувствайки се като немирна ученичка. Джонатан побесня, когато му заяви, че заминава за Мустик. Беше импулсивно решение, взето след първите резултати от хромозомния тест. В ума ѝ нахлуха мисли, които искаше да пропъди. Разпадащ се брак. Дефектни яйчници. Имаше нужда от бягство.

Прислужник с безупречно бяла униформа се появи с обледена кана с плодов пунш и чиния възхитително бели резенчета кокос. С уважение постави, всичко на масата до Серина.

— Имате факс — същият красивият прислужник ѝ подаде навит на руло кремав лист върху друг сребърен поднос.

— Факс ли? — попита Вениша, проточвайки врат. — Какво пише? Не ми казвай, че пресата вече те е проследяла дотук. Не съм готова за обсада от папараци.

— О! — възкликна след миг Серина, взирайки се в задрасканите с черно думи.

— Какво има?

— Майкъл казва, че пристига в „Ла Есперанса“ тази вечер. Би желал да вечеря с нас. — Погледна Вениша със сериозно изражение, което постепенно премина в усмивка.

— Пътят от Ню Йорк до тук е ужасно дълъг, нали? — отбеляза тя, а устните ѝ не преставаха да се извиват нагоре.

— Малко не върви да се довлече ей така — добави Вениша, отхапвайки от кокосовия орех. Замълча за миг. — А може би ти си знаела, че ще дойде?

Повдигна вежди към сестра си, но тя седеше неподвижна като сфинкс и казваше едновременно всичко и нищо. Напук на себе си, Вениша се подразни. Съвсем в стила на Серина беше да я домъкне чак до Карибите само за да има с кого да убива времето, докато се появи някой друг, по-интересен. Открай време тя беше царица на манипулациите.

— Виж, Майкъл не каза точно, че ще дойде — заувърта Серина, гледайки убедително сестра си в очите. — И едва ли можем да кажем, че се довлича. Къщата си е негова и има право да идва, когато си поиска. — Отхапа хрупкаво полукръгче от кокосовия орех и се ухили като котка, току-що излапала сметаната.

— Да изминеш три хиляди километра не е шега работа. — Вениша млъкна и подозрително изгледа сестра си. — Харесваш го, нали? Чувствам се толкова глупава, че не ми хрумна по-рано.

— О, за бога — пренебрежително започна Серина, като легна обратно в хамака и затвори очи. — Не сме ученички все пак! И в случай че си забравила, изживявам мъчително болезнена раздяла. Да се обвързвам с друг, дори и да притежава вила като тази, не фигурира в плановете ми.

Вениша погледна сестра си, легнала полугола под карибското слънце, и се усъмни, че случаят е такъв.

Пистата на летището в Мустик бе прекалено къса, за да може гълфстриймът на Майкъл да се приземи, така че той, както хиляди други посетители на острова, долетя с малък чартърен самолет, а до вилата го докара с мерцедес един от слугите. Преди да открие момичетата на терасата, където пиеха коктейли в ранната вечер, той си бе отпочинал и беше в шеговито настроение.

— Здравейте, дами — засия, обгърна ги в могъща прегръдка и целуна всяка поотделно по бузата. — Забавлявате ли се?

Вениша се отдръпна назад. Заради доброто си възпитание ѝ идваше малко нанагорно да приеме този набит мъж. Определено беше по-привлекателен, отколкото бе очаквала, и категорично беше човек, чието присъствие заема по-широко пространство от самия него. Погледът на Майкъл бе настойчив, дрехите му — чифт широки ленени панталони, тъмносиньо поло и ниски обувки, излъчваха власт, с която явно бе свикнал, и независимо от резервите си и настойчивите слухове, Вениша чу собствените си излияния:

— О, тук е прекрасно — говореше тя, ентузиазизирана от вътрешната подредба, простора и прекрасната прасковена светлина на залеза.

— Чудесна изненада — обади се Серина, обръщайки се върху босите си крака и се отдалечи към къщичката със сламен покрив край ширналия се басейн. Майкъл се усмихна и я изгледа от глава до пети,

спирайки поглед на заоблените ѝ гърди, едва покрити от миниатюрното горнище на белите бикини.

— Ами бях в Барбадос по работа, не е далеч — на една крачка от Карибите. Сметнах, че ще се зарадвате на малко компания. Преди Великден в Мустик е глухо.

— Глухо ли? — кокетно се засмя Серина. — Възхитително е. Точно сега ми харесва.

Майкъл се приближи до нея, пръстите му докоснаха нейните и тя почувства, че зърната ѝ се втвърдиха.

— Нека се преоблека и да се видим на вечеря след, да кажем, половин час? Ще си наредим трапеза в пагодата. — Той посочи към шестоъгълната постройка на носа. — Красиво е там. Защо, дами, не се оттеглите, за да се освежите?

Апартаментът на Серина беше великолепен, а гардеробът — прекрасен. Тя включи с дистанционното ленив латиноамерикански джаз и прокара пръсти през богатото разнообразие от тоалети, които бе донесла за едноседмичния си престой, всичките подредени от личния ѝ иконом. Дългите ѝ пръсти затанцуваха по поразителния кафтан с метални закопчалки, копринените шалове за глава във всички цветове на дъгата, шитите по поръчка панталони с цвят на сметана, тънките шифонени ризи, късите щамповани плажни рокли и многобройните огърлици от мед и тюркоази, висящи върху ратанови закачалки до гардероба. След кратко обмисляне обу къси панталонки от „Валентино“, изрязани така ниско, че долната извивка на хълбоците ѝ цъфваше на преден план. Не искаше да изглежда прекалено прелъстителна — все пак това беше вечеря и Вениша нямаше да одобри толкова разголена дреха. Затова ги комбинира с тънка фланела от фин кашмир в морскосиньо. Изду устни срещу огледалото в цял ръст, чудейки се дали облеклото ѝ не бе по-подходящо за Мейн, отколкото за Мустик, и на часа го направи не така претенциозно, като си сложи тюркоазена гривна, кръгли обици и дълга златна верижка от „Гарар“. Обу сандали, намаза устните си с прозрачен коралов гланц и изключи стереото. Едно последно напръскване с парфюм, аромат, приготвен срещу астрономическа сума специално за нея, с подписа на Жан Пату — и готово. Закичи зад ухото си едър цвят от магнолия и установявайки, че се е приготвяла почти цял час, забърза към пагодата.

Майкъл и Вениша вече седяха на масата, отпиваха плодов пунш и разговаряха. Мястото бе малко и задушевно, грубо изсечената маса сякаш плуваше в море от мрак, осветена единствено от две газени лампи и от рояка звезди. Тя видя, че Майкъл се усмихва, докато налива вино на Вениша в рубиненочервена чаша, и усети леко бодване на ревност. Щом си обърна гърба и Вениша веднага обсебва домакина, като че има да доказва нещо заради негодните си яйчници.

Реши, че някъде между Нил и терасата в Мустик Майкъл беше станал невероятно привлекателен. Особено за милиардер.

— Ето това наричам ресторант — каза Серина, настанявайки се на челно място на масата, точно срещу Майкъл, като остави презрамката на блузата ѝ леко да се плъзне по рамото.

— А, Серина! Закъсняла, но прелестна — възхити се Майкъл с вълча усмивка.

Тя кокетно отвърна на усмивката му и Майкъл даде знак на двама слуги, които носеха огромни подноси.

— Тъкмо говорех на Вениша, че има изящен вкус. Бих го използвал в някои от хотелите си. Трябва да си уговорим среща следващия път, когато съм в Лондон.

Серина се усмихна вяло.

— Разбира се — измърка тя, отправяйки към сестра си тайно предупреждение. — Както и да е, какво ще ядем?

— Поисках от готвача нещо просто за тази вечер — усмихна се Майкъл. — Надявам се да не възразите. — Щракна с пръсти и слугите вдигнаха сребърните похлупаци, разкривайки блюда от червеноперка, дебели резени сладки картофи, потопени в пикантен сос, и огромна купа със зелен фасул. Тримата тихо започнаха да се хранят, като се наслаждаваха на ястията на фона на шепота на вълните и нежния бриз. Вениша вдигна очи и видя, че Майкъл ги гледа с широка усмивка.

— Защо се смеете? — попита тя.

— Весели ме чистотата на английските ви гени — отвърна той. — Гледам ви и виждам хиляда години чистокръвни англосаксонци.

— Всъщност имаме по капка испанска кръв някъде от шестнадесети век — уточни Серина. — Преследвани католици са се смесили със семейството. Та не сме толкова чисти.

— Е, надявам се да не сте — забележката на Майкъл бе шеговитата, но двусмислена.

Всички се усмихнаха и отново се заеха с храната, червеноперката се трошеше на крехки парчета, фасулът се топеше в устата.

— Как е бизнесът ви? — попита Вениша Майкъл, докато попиваше устните си със салфетка.

— Много добре. Туристическата индустрия пострада жестоко през последните няколко години, но сред блясъка на лукса там, където действа фирмата на Саркис, останахме сравнително незасегнати — доволно отговори Майкъл.

— Всъщност налага се да говоря с третата ви сестра, редакторката — добави той. — Искам да издавам туристическо списание, което да разпращам до всичките си клиенти и да предлагам в хотелските стаи. Желая да бъде най-доброто — стилно и изискано.

— Странно е, че казвате това — заговори Вениша. — Кейт работи върху ново списание. Може би двамата трябва да се срещнете.

— Звучи ми интересно. А и ще се радвам да се запозная с още една Болкън.

Хвърли към Серина нов продължителен поглед. Този път тя му отвърна, подтикната от интереса на Майкъл към Кейт и Вениша. Сестра ѝ не пропусна да го забележи и уморена от времевата разлика и леко пийнала след бутилката отлично мерло, реши, че е време да се оттегли в апартамента си. Знаеше какво можеше да последва, ако остави Серина полуоблечена в компанията на всепризнат плейбой, но очите ѝ се затваряха и не беше в настроение за безпокойства.

— Ще си лягам. Лека нощ и на двамата — пожела им тя.

Майкъл се изправи и я целуна по бузата, а Серина остана неподвижна на стола си, доволна да се отърве от нея.

Докато Вениша се отдалечаваше в мрака, между Серина и Майкъл настъпи многозначително мълчание.

— Не мога нито да ям, нито да пия повече — заяви най-сетне тя и пъхна пръсти в колана си, като разкри стройна ивица плът.

— Ами да се поразходим тогава — усмихна се Майкъл. — Не мисля, че ще остана буден, ако седим тук.

Серина кимна и те тръгнаха по каменните стъпала отстрани на терасата към друго ниво на „Есперанса“, където имаше широко джакузи и белведер с плътни завеси от бял муселин. Единствената

светлина идваше от бледата луна сред мастиленото небе и четирите пламтящи факли във всеки край на басейна, които пукаха меко.

Серина тръгна по външната част с изглед към морето, вятърът накъдряше сребристите отражения на луната в катранената повърхност на океана.

Обърна се и видя Майкъл зад себе си. Бе разкопчал още няколко копчета на ризата си и от плата стърчеше снопче гарвановочерни косми.

— Надявам се, че не те притеснявам?

— Почувствай свободата. Да споделим безкрайната тишина. Заслушай се — няма и звук!

— Само тихият плясък на морето.

Майкъл постави силните си ръце на каменния парапет зад Серина и вдигна очи към обсипаното със звезди небе.

— Надявам се, нямаш нищо против, че дойдох — промълви той.

— Намирах се всъщност в Палм Бийч. И Двамата знаем, че не е наблизено... — Погледна я и се усмихна, в извивката на устните му се четеше нещо застрашително.

— Това е твоят дом. Не аз ще казвам кога да идваш.

— Нека си го кажем, не бях в района. Радваш ли се, че дойдох?

— Естествено. — Серина се засмя притеснено, все още неуверена как ще се развие срещата им.

— Хубаво е да си с човек, който преживява същото като теб — продължи Майкъл.

— Същото? Какво искаш да кажеш?

— Виж, отношенията ми с Марлена, моята приятелка — струва ми се, че я срещна в Египет — не се развиват особено добре.

Серина нежно докосна рамото му.

— Съжалявам. Нямах представа.

Той се засмя, свеждайки брадичка.

— През цялото време се караме. А харчи като побъркана. Половин милион долара за тоалети. Два милиона в „Джар“^[1]. Щедър съм, но не ми е приятно да ме използват.

— Ще я напуснеш ли?

— Говорихме затова. — Той замълча и сведе глава, за да помирише цвета от магнолия в косите на Серина и нежно погали страната ѝ.

— Минава дълго време преди връзките окончателно да приключат, въпреки че по същество са свършили.

Серина внезапно се отдръпна, смутена от вълната от чувства, която я накара да допусне Майкъл толкова близо до себе си. Отдалечи се, седна на един от шезлонгите край езерото и започна да чертае невидими криволици по плочите с пръстите на крака си.

Когато Майкъл я доближи, от постройката със сламения покрив се появи униформен слуга, подаде им две чаши шампанско „Круг“ и изчезна, без да каже дума.

— Как вървят работите с Том? — попита Майкъл и отпи от питието.

Серина поклати глава, дълги кичури руса коса се пръснаха по раменете ѝ.

— Не съм дошла тук, за да говорим за Том.

Майкъл остави чашата си и се отпусна на белия матрак, ръката му се плъзна около кръста на Серина.

Тя тихо ахна, несигурна дали да предприеме следващата стъпка, но копнееше той да я докосва.

— Знаеш ли защо съм тук? — прошепна най-последно Майкъл.

Тя обърна лице към него.

— Да — прошепна и се остави да я повали. Потъна по гръб в шезлонга и позволи на Майкъл да гали шията, устните и корема ѝ. Тръпка премина през слабините ѝ, когато той вдигна ефирната ѝ кашмирена блуза и с бързо движение я свали през главата ѝ.

Сега лежеше по гръб, гола, с изключение на късите панталонки. Майкъл взе полупразната ѝ чаша с шампанско, отля малко върху гърдите ѝ и се наведе да оближе блестящата течност от розовото ѝ зърно. Тя се задъха, когато езикът му го обгърна и я възбуди неимоверно. Долавяйки сигналите на тялото ѝ, устните му пропълзяха по плоския ѝ корем, а ръцете ѝ свалиха ципа и разтвориха панталонките. Майкъл вдигна глава, за да се наслади на тялото ѝ. Очите им, блеснали от желание, се срещнаха и той бързо съблече дрехите си. Напълно гол, се разположи между краката ѝ, разтваряйки бедрата ѝ със силните си ръце. Езикът му се плъзгаше все по-надолу, рисувайки спирали върху тясната ивица косми по венериния ѝ хълм, преди дълбоко да проникне в нея. Серина издаде продължителен стон.

— О, да. Не спирай.

Точно когато бе готова да се заизвива от удоволствие, устата му се върна към зърната ѝ, той хвана твърдия си като камък член и нежно, но настойчиво записва кръгове около клитора ѝ. За секунда се отдръпна назад, завъртя таза ѝ във въздуха и проникна в нея изотзад. Ръцете му се ключиха под нея, пръстите му дразнеха клитора ѝ, а членът му ритмично помпаше. Серина стенеше в чист екстаз, обливаха я вълни от наслада, докато най-накрая се строполи върху белия матрак.

Обърнаха се с лице един към друг. Майкъл избърса капчиците пот по лицето ѝ. Тя легна по гръб, дишаше дълбоко. Остави топлия нощен бриз да гали голото ѝ тяло и изпусна силна въздишка от удоволствие, осъзнавайки, че е преживяла най-страхотния секс в живота си.

---

[1] „Джар“ — луксозен ресторант в Холивуд. — Б.пр. ↑

10.

При все че беше февруари, английският пейзаж не можеше да бъде по-красив. Кейт бе настъпила газта на сребристия си „Мини Купър“. Стиви Уондър гърмеше от плейъра, докато тя се носеше към сърцето на Дорсет, като от време на време откъсваше поглед от пътя, за да се полюбува на гледката. Църквата с биещи камбани и забързани за служба старици, тъмнозелените храсталаци и обагрените в охра поля кипяха от живот под блесналото зимно слънце. Утрото беше великолепно за разходка с кола, помисли си тя и след още един завой зърна проблясваща сребриста ивица на хоризонта — морето. Само да не беше в такова унило настроение. Пътуването беше приятно, но последното, което ѝ се правеше в неделя сутринта, бе да бие триста километра извън Лондон от състрадание. Но Кейт, както винаги, се тревожеше за Серина. Не можеше да повярва, че е отишла в имението на Майкъл на Мустик, независимо от молбите на Кейт да премисли. Серина и като дете бе импулсивна и опърничава, и като възрастна си остана същата. Независимо от въодушевилата я възможност да си върне на Том, Кейт знаеше, че вътре в себе си Серина се измъчва — а мразеше да гледа сестра си да страда. Единственият начин да избегне неблагоприятните последствия от връзката на Серина с този противен плейбой Майкъл, бе да открие Том и да го убеди да даде още една възможност на сестра ѝ. Кейт свали прозореца, поривът на соления крайбрежен въздух повдигна настроението ѝ и тя натисна още по-силно газта.

Питършам Хаус изникна пред погледа ѝ върху широк, отвесен склон, ниска каменна сграда с две фасади изпод стръмно спускащ се покрив и комин, над който се виеше пушек. Принадлежеше на Дороти Уетън, застаряващата сестра на агента на Том, която живееше във Фулам и през лятото даваше къщата си под наем. Том притежаваше собствен дом в Костуълд — беше купил просторната къща предното лято — но засега в нея нямаше отопление и тя бе подложена на основни архитектурни преобразувания. Затова Доти Дороти беше дошла на помощ и бе връчила на Том ключовете от това убежище

заедно с уверението, че пребиваването му в Питършам Хаус ще остане в тайна от папараците.

— О, съвсем като в „Брулени хълмове“ — възкликна Кейт, когато Том отвори вратата по джинси и разръфана фланелка, стъпил с боси крака на черния, покрит с плочи под.

— Кое, аз или къщата? — попита Том, дъвчейки препечен хляб.

Тя пристъпи вътре и я облъкна топъл и задушен въздух.

— Надявам се, че не си закусвала — обади се Том, облизвайки масло от пръстите си. — Тъкмо навреме да хапнем нещо пържено.

Кейт го последва през застлания с шисти коридор към малката дървена кухня, където върху готварската печка свиреше чайник.

— Закуска ли? По-добре го наречи обяд — пошегува се Кейт, поглеждайки към часовника си. Том сви рамене усмихнат и разбърка цвъртящите наденички в тигана. — Поизненада ме, Кейт — отбеляза той, хвърляйки няколко парчета бекон и нарязани домати в бакърения съд. — Изкара ми ангелите, като ми се обади снощи. Притесних се да не ми заявиш, че съм персона нон грата у вас.

Тя пое предложения й чай и обви ръце около топлата чаша.

— Да, далечко е от дома — съгласи се колебливо, без да знае как да повдигне въпроса за Серина. — Чудесно местенце обаче. Знае ли някой, че си тук?

Том щастливо поклати глава.

— Около десетина папараци дебнат имота ми в Глочестършър, над къщата дори кръжи хеликоптер, но единствените, които ме шпионират тук, са чайките. Да бъде благословена Дороти Уетън. Заредила е кухнята със запаси за около месец, та не ми се налага твърде често да излизам. След снимките, на които скачам от тъпата яхта на Роман и лудешките фантазии на оная барманка, че съм я ухаждал, май трябва да стана съвсем незабележим.

Кейт видя, че страните му леко порозовяха.

— Значи барманката лъже? — осведоми се тя, сецайки се за информацията в таблоида уж от първа ръка.

— Да. Беше лъжа — повтори преднамерено тихо Том. — Както и да е — продължи по-жизнерадостно той, — всъщност се радвам на очарователното усамотение. — Посочи към раздърпания куп листи и преносимия компютър върху кухненския барплот. — Пиша сценарий за Доналд Кембъл — нали знаеш онзи рекордьор от петдесетте?

Наистина съм развълнуван: в историята има всичко. Коли, романтика, трагедия, красиви мъже и бясно движещи се герои със защитни очила.

— Звучи страхотно. Допада ми — усмихна се Кейт, доволна да види, че момчешкият му ентусиазъм отново се връща.

— Ако му дадат зелена улица, не бих имал нищо против аз да играя Кембъл.

— Красавецът с очилата?

Засмяха се доволни от прекъснатото неловко мълчание помежду им.

Том свали тигана от котлона и се обърна към нея:

— Кажу ми, Кейт, защо си тук? — Изражението му беше тъжно.

— Е, да кажем с мисия на миротворец...

— А, господин Кисинджър. Не ви познах без очилата — каза Том, като се приближи до тостера, който изхвърли филийките.

Кейт се насили да се усмихне.

— Знаеш защо съм дошла, Том — заради Серина. Оплаква се, че през последната седмица не отговаряш на обажданията ѝ. Умира от яд.

Изглежда го умолително, но той само изсумтя и се обърна към печката, сконфузен и донякъде виновен. Наистина харесваше Кейт. Всъщност отдавна му се искаше приятелката му да прилича повече на по-голямата си сестра, да бъде като нея сърдечна и скромна. Беше съвсем в характера ѝ да дойде с маслинова клонка в ръка и той не искаше да я разочарова.

— Кейт, аз... сложно е...

— Стига, Том — започна Кейт, — не може просто да загърбиш човека след пет години. Как ще се разберете, като дори не си говорите?

— Какво има да се разбираме? — сопна се той, като се обърна към Кейт и за първи път забеляза тъмните сенки под очите ѝ. — Какво можем да си кажем? Едностранна обвързаност, която не води доникъде? Да измислим хубав край на приказката ли? — Гласът на Том се прекърши и той впери поглед в чинията си. — Виж, нямаше нужда да изминаваш всичкия този път — промълви той. — Много мило от твоя страна, но...

Настъпи дълга пауза, докато Том бършеше мазния работен плот, после вдигна красивите, си очи към Кейт.

— Знаеш ли защо скочих от яхтата? — попита той.

— Беше се налял с коктейли до козирката? — предположи Кейт с крива усмивка.

— Право да си кажа, да. — За миг се засмя, после се обърна към прозореца и зарея поглед към дългата морава, спускаща се към скалите. — Не съм ѝ изневерявал, Кейт. Просто бях нещастен. От месеци — да не кажа години. Когато скочих, сякаш се освободих от тогавашния си живот. Естествено, че Серина ми е мила — добави той. — Красива е, да. А имаше време, когато наистина ни беше хубаво. — Умълча се замислен, през паметта му като кадри се редяха моменти от по-добри времена. — Но животът в Лондон е толкова празен. Все същите хора, които ходят на едни и същи места. А тя се пристрасти. Понякога ми се искаше да е малко по-разумна. Като теб.

Между тях премина нещо недоловимо, после Кейт отстъпи назад, за да се отърси от забранената мисъл. Том задържа погледа си върху нея още секунда, после сви рамене.

— Е, Серина обича сцената и ако остана с нея, действително ще бъде непосилно да се отърва от нежеланите неща в живота си.

Кейт знаеше от години, че докато е бил на двадесет и нещо, Том е имал проблеми с пиенето. Тогавашно той обикалял с пътуващ театър и другарувал с всевъзможни пияници. Тя знаеше, че той и сега пие и го очакват безброй вечери с много вино и порто, но нямаше и представа колко му е трудно да контролира пиенето си.

— Поне ѝ позвъни — подхвърли Кейт, забравяйки за секунда, че Серина е в Мустик.

Том отново се обърна към печката и раздразнен набоде една наденица. Когато заговори, гласът му потрепери от гняв:

— И какво да кажа? „Извинявай, скъпа, пообърках се. Ще си дойда след няколко часа“.

Кейт примигна насреща му.

— Значи край? — попита тя.

Той повдигна рамене и побутна настрани изоставената закуска.

— Ще говоря с нея, когато съм готов, Кейт. Знаеш ли, понякога ми се струва, че разстоянието лекува. Не искам да се озова в неловко положение. Нали разбираш какво искам да кажа. Много я бива да създава такива ситуации.

И двамата се засмяха, спомняйки си колко чаровна е Серина и как умее да манипулира хората.

Том поведе Кейт през обляната от слънце оранжерия навън в градината. Над главите им крякаха чайки, а в далечината вълните с грохот се разбиваха в скалите. Кейт го видя как полека пристъпва към ръба на канарата, която се спуска към плажа, и с обувката си подритва камъчета към тревата. Виж я ти Серина, помисли си тя. Кинозвезда да ѝ пържи наденици и после царствено да разбие връзката си с нея. Кейт се запита дали да му съобщи за Майкъл, но не искаше това да прозвучи като изнудване.

— Я кажи, госпожице Болкън — заговори Том, взе един камък и го хвърли от скалата. — Какво става с теб? Още ли редактираш „Вог“? Нови секси обожатели на хоризонта, за които трябва да знаеш? Ще се наложи, естествено, да ги разпъдя безмилостно. На Серина не ѝ омръзна да ми повтаря, че вкусът ти към мъжете е ужасен.

— Отговорите са не и не. Любовен живот за мен, както ти е известно, от цяла вечност не съществува. Е, запознах се с един нюйоркчанин. Но той не ме потърси повече.

Том се засмя.

— И друго, което очевидно не знаеш — продължи Кейт — миналата седмица ме уволниха.

— По дяволите. Съжалявам.

— Да. Бясна съм.

Том ѝ отправи крива усмивка.

— Нищо чудно. И какво възнамеряваш да правиш междуременно? — попита той и метна още един камък в морето. — Можеш да дойдеш и да ми помагаш за сценария, ако искаш. В тази стара къща има предостатъчно място за още един бежанец от Лондон.

За секунда Кейт се надяваше той да говори сериозно. Щеше да бъде прекрасно просто да зарече всичко и да заживее тук, сред вълните и чайките. Не бе казала никому за списанието, което планираше да издава, за да не се смеят на прекалено високите ѝ и неосъществими амбиции. Но колкото по-дълго го държеше в тайна, толкова по-трудно щеше да постигне резултат.

— Излизам на свободна практика. Но... — Погледна откритото, честно лице на Том и разбра, че може да му довери намеренията си. — Миналата година изготвих макет за едно списание, което трябваше да представя на компанията. Това не стана и макетът е все още при мен, та си мислех...

— Каниш се да го издаваш сама?

Тя сви устни.

— Най-вероятно.

— Дай пак, да влезем вътре.

Том въведе Кейт в кабинета, уютно помещение с бюро и удобно, тапицирано с кожа кресло. Взе големия си бележник и го запрелиства.

— Мисля, че трябва да се обадиш на един мой приятел — каза той и записа някакъв телефонен номер на розова хартия за писма. — Познаваш ли Ник Дъглас?

Кейт поклати глава и се взря в цифрите върху листа.

— Името ми е познато — послъга тя.

— С Ник се познаваме от училище. Определено сме много близки. Ще ти хареса. Няколко години поред е издавал спортни списания в Америка и се върна с желанието да се занимава със същото като теб, да публикува собствено издание. Не зная докъде е стигнал в събирането на средства и дали има конкретна идея за списание, но не вреди да го потърсиш.

— Благодаря ти. Ще му се обадя идната седмица — отговори тя и прибра номера в чантата си. Знаеше, че за да види идеята ѝ бял свят, трябва да работи с издател, и вече бе започнала да звъни на хора, които познава. Щеше да се срещне със Сесил Брадли, за да го накара да участва. Възрастният човек имаше предостатъчно време. С повече късмет, Кейт нямаше да има нужда от милосърдието на Том.

— Ако искаш, да му се обадим сега? — Том измъкна от джоба на джинсите сребристия си джиесем, отвори капачето и започна да набира.

— Не, няма нужда. Аз ще говоря с него...

Том вдигна пръст.

— Той живее ей тук, в Харогейт, а ти си още в Нотинг Хил, нали? — прошепна той, излизайки в коридора. — Връзката тук е отвратителна. Хващам сигнал само в определени части от къщата.

Той изчезна. Кейт се подпря на бюрото му и заразливства рубриката за недвижими имоти на „Сънди Таймс“, а от време на време до ушите ѝ достигаха смях и добродушни шеги.

Том надникна в стаята.

— Свободна ли си следващата неделя?

Тя кимна.

— Удобно ли ти е да се срещнете в Хайгейт?

Тя отново кимна.

— Само да не е много късно — прошепна тя.

Том ѝ намигна.

— Пепеляшка ще си бъде в леглото до полунощ.

11.

Сред многото модерни и луксозни ресторанти в Лондон точно сега най-представителен и най-посещаван беше „Сан Пауло“. Осуалд по начало ненавиждаше подобни незаслужаващи доверие заведения за хранене и се чувстваше далеч повече в свои води в старомодно изисканите частни клубове, пръснати из югозападен Лондон. Но на глупаците им харесва, каза си той, разглеждайки обедните посетители — шайка издокарани светски дами на път към китайската минерална баня или за уговорен час при фризьор в „Невил“. Имаше съпруги на банкери, на руснаци, на футболисти: навсякъде миришеше на спечелените от половинките им пари, отбеляза с неодобрение той, докато гледаше торбите с покупки от „Джими Чу“ и „Ермес Бъркин“, наредени по пода около масите.

— На лекар, а? Какво ти е този път, Вениша? — обърна се Осуалд към най-голямата си дъщеря и щракна с пръсти, за да привлече вниманието на сервитьора.

— Още не е сигурно — отговори Вениша, свела глава. Беше едва вторият ѝ ден в Лондон след завръщането от Мустик, но тя не спираше да се тревожи за резултатите от теста си. Тази сутрин лекарят не ѝ съобщи нищо, само ѝ взе още кръв „за бъдещи изследвания“. Но колкото и да бе угрижена, Вениша определено не беше склонна и да намекне на баща си, че нещо не е наред.

— Все нещо ти има, нали? — Осуалд помълча и я погледна изпитателно. — Нали не са женски проблеми? Време е с Джонатан да родите някое и друго хлапе.

Вениша съсредоточено разглежда листа с вина на „Сан Пауло“.

— Както казах, не сме сигурни какъв е проблемът — стоически повтори тя, а сърцето ѝ заби по-силно.

— Е, време е някоя от вас да дари фамилията с наследник. Поне знаем, че можете да имате деца, нали? — Той я изгледа накриво с жестока усмивка.

Споменът, който Вениша от седмици преднамерено потискаше, сега нахлу с ужасяваща сила. Беше на седемнадесет години. Изкара

един летен флирт с момче от селото, който накрая свърши в клиниката „Мери Стоунс“ в Лондон. Баща ѝ настоя буквално да я завлекат до вратата. Не срещу възрастта ѝ се противеше, а против бащата.

— Да не искаш за дете слабоумна маймуна? — подиграваше се той. — Не и под моя покрив!

Питаше се дали абортът има нещо общо със сегашното ѝ безплодие, но не смееше да го спомене пред доктор Рийс-Джоунс, не и докато неодобрителните очи на Джонатан следяха всяко нейно движение.

Чувствена тъмнокоса жена приближи масата им и прекъсна болезнените ѝ размисли. Прехвърлила тридесетте, Мария Данте носеше тежък грим върху красивото си лице, а вталената рокля и жакетът плътно обгръщаха пищната ѝ фигура.

— Здравей, Мария — усмихна се Вениша, опитвайки се да си възвърне самообладанието. — Радвам се да те видя отново.

Мария Данте изискано кимна и позволи на сервитьора да я настани на стола.

— Как минаха репетициите? — попита Осуалд и проточи врат, за да целуне напудрената ѝ страна.

— Добре вървят — отвърна певицата с нещо средно между италиански и американски акцент. — Откриването е вечерта на двадесет и трети и с очите си ще се убедите, че ще мине добре. Тоест, ако все още желаете да дойдете.

Вениша изгледа и двамата, озадачена от фамилиарността между тях.

— О, познавате ли се? — попита тя.

— Само разговаряхме по телефона — засмя се Мария и погледна към Осуалд с възхищение. Беше надминал очакванията ѝ.

Осуалд отпи глътка вино и отпрати към дъщеря си самодоволна усмивка.

— Когато спомена за музикалната вечер в Хънтсфорд, си позволих волността да се обадя на госпожица Данте. — Погледна я така както търговец на антики оглежда старинен бюфет. — Изненадахме се, че имаме толкова много общи приятели, нали, Мария?

Певицата женствено се изкиска.

— О, да, твърде много.

Вениша се усмихна вяло. Беше уредила обяда като делова среща, за да ги запознае, с надеждата, че Мария ще очарова Осуалд и ще проведат вечерта в Хънтсфорд. Сега имаше чувството, че се натрапва на първа среща между влюбени.

— Да говорим по същество и да започнем да обядваме като цивилизовани хора — обади се Осуалд, разплисквайки виното из чашата си. — По принцип аз съм за изявата. Но ако ще превръщаме Хънтсфорд в сцена, нека го направим както трябва. Нещо със замах. Елегантно. Импозантно. Искам да кажа, да му се не знае, всеки, който има достъп до Интернет, хуква към Глинденборн. Това не ми харесва. Не искам концертът да прилича на спявка в нечий заден двор. Фамилията Болкън е длъжна да пази репутацията си.

Поспря, за да се почеше по корема, който висеше над колана на панталоните му.

— Напълно съм съгласна, че достъпът трябва да бъде ограничен — намеси се Вениша, — ето защо смятам, че трябва да определим цена двеста и петдесет лири на билет. Така поне петдесет процента от нея ще може да отиде за благотворителност.

Осуалд остави чашата си и въздъхна.

— Струва ми се, че бях ясен по въпроса с благотворителността — обади се той, но коригира острия си тон, като видя стъписаното изражение на лицето на Мария.

— Ти най-добре знаеш колко скъпо е всичко в наши дни — обърна се той към Вениша. — Само Бог знае колко от парите на Джонатан си пропиляла.

Тя се сепна.

— Все едно, предстои да обсъдим хонорара на Мария — продължи той, глътвайки още малко „Пино“

— Хонорар ли? — изненада се Вениша, размърдвайки се на стола си. — Смятах... — Опита без успех да срещне погледа на Мария. — Ами благотворителността?

— Дъщеря ми — заговори Осуалд, сякаш Вениша не присъстваше — все иска да помага на някого. Все тича да спасява света!

Засмя се, после отново се обърна към Вениша.

— Скъпа, материалната действителност сочи, че подобни начинания са скъпи. Да не мислиш, че всички така наречени

благотворителни концерти не пълнят нечий джоб? Какъв е смисълът да икономисваме от музикалната вечер само за да даваме излишните си дребни на разни сакати? Нямам намерение да се преструвам, че върша някакво велико хуманно дело. Лицемерни глупости!

Вениша с изненада видя, че Мария кима, докато Осуалд говори. Когато разговаряха предната седмица, певицата се бе развълнувала силно, че приходите ще отидат в Националния дом за деца.

— Е, Мария. — Той постави ръката си на коляното на певицата и тя му позволи да я плъзне нагоре. — Всичко започва от вас, скъпа. Кои дати сте избрали?

Тя разрови дневника си, без да погледне Вениша.

— Имам няколко представления във Верона през втората седмица от юли. Бих предложила първата седмица на юни.

— Прекрасно! — възкликна Осуалд и посегна към втората бутилка вино. — Е, Вениша, мислиш ли, че Серина може да ни бъде конферансие? Познавате ли дъщеря ми Серина Болкън? Такова красиво момиче — похвали се Осуалд на Мария.

Вениша извъртя очи нагоре. Начинът, по който той парадираше с най-малката си дъщеря, неизменно дразнеше останалите сестри.

— А не можем ли да убедим Камила да потърси финансова подкрепа от ония досадници адвокати, които познава? — продължи той. — Те имат големи възможности — прошепна драматично на Мария.

Осуалд явно беше в стихията си, наслаждаваше се, че е център на вниманието.

— Чарлсуърт има големи връзки в света на елита. А проклетият Уочорн може да си отвори устата и да разтръби на приятелчетата си от Кабинета, за които все ми надува главата. Питам се дали членовете на парламента няма да се появят?

Той продължи щастливо да излага плановете си, пресуши чашата си, после нетърпеливо щракна с пръсти да го обслужат. Вениша седеше мълчалива, с ръце в скута, и се чувстваше съвсем окаяна, осъзнавайки, че възхитителните ѝ планове за една блестяща вечер в Хънтсфорд бяха безвъзвратно обсебени.

12.

Беше девет и тридесет вечерта, а Ник Дъглас още не беше пристигнал. Кръчмата „Манерката“ в края на малката морава на Хайгейт както винаги в неделя вечер се пръскаше по шевовете. Силни смехове, оживено бърбрене и миризма на бира и цигари изпълваха въздуха. Кейт имаше късмет да си намери място в ъгъла, където отпиваше от чаша бяло вино и се преструваше, че чете брошура за курс по йога. Хвърли поглед към часовника „Картие“ на китката си и се запита дали да не си тръгне. По принцип не чакаше никого повече от половин час и ако някой от другите ѝ познати издатели бе показал и най-слаб интерес към новоизлюпената ѝ компания, отдавна щеше да се е прибрала у дома, за да гледа „Убийства в Мидсъмър“. Кейт се чувстваше ужасно сама. Тримата издатели, с които се срещна, споделиха, че са крайно недоволни от работата си. Но никой не беше толкова недоволен, че да рискува с Кейт. Дори и Сесил Брамбли поощри амбицията на Кейт, но отказа да изостави пенсионерския живот. Откровено казано, оставаше само един: Ник Дъглас. А той дори не си даваше труд да се появи.

— Кейт Болкън?

Тя вдигна очи и видя висок, строен мъж, облечен в джинси и дълго сиво вълнено палто. Светлокестенявата му коса беше ниско подстригана, лешниковите очи гледаха напрегнато, а широката му уста с пълни устни не се усмихваше. Ник Дъглас притежаваше мрачна красота и телосложение на скиор, които обикновено допадаха на Кейт. Но без дума за извинение, дори без да се усмихне, той ѝ напомняше на безочлив съученик — кошмара от юношеските ѝ години.

— Ник? Вече се готвех да си тръгна. — Не можа да се удържи думите ѝ да не прозвучат с неприязън.

— Казахме девет и половина.

— Всъщност девет — възрази Кейт с тънка, безизразна усмивка. Пое дълбоко въздух. Не ѝ се искаше да започват лошо. Изглеждаше, че и Ник не бе очарован от първото си впечатление.

— Да ви взема ли нещо за пиене? — попита тя в опит да разведри атмосферата.

— Не, не. Аз ще донеса — отвърна Ник. — Тук ме познават. Бяло вино, нали?

— Стига ми толкова вино — отговори Кейт и поклати отрицателно глава, осъзнавайки, че се е позамаляла, след като на бърза ръка изпи две големи чаши шардоне. — Само диетична кола, ако обичате, с лед и лимон.

— Любителка на колата, значи. — Той се усмихна и се отдалечи. Кейт почувства, че антипатията ѝ към него расте. Докато се приближаваше към бара, тя забеляза, че Ник веднага привлече вниманието на хубавата русокоса барманка. Може би прекалено прибързано се съгласи да се срещнат. Макар да беше приятел на Том, Кейт изобщо не го познаваше, но ето я, полупияна в някаква лондонска кръчма, готова да покаже на това самомнително парвеню безценния си макет. Откъде да е сигурна, че този Ник Дъглас няма да открадне идеята ѝ и после да я изрита като мръсно коте?

Докато пресуши останалото в чашата ѝ вино, Ник беше донесъл напитките, бе съблякъл палтото си и се бе натъпкал на тясното място до нея, а топлият му крак, обут в джинси, се притискаше до нейния.

— Малко е странно, нали? — усмихна се той за първи път.

— Какво искате да кажете?

— Все едно съм на среща по обява.

Кейт притеснено се засмя.

— Само дето не ми вързахте тенекия.

Той отпи от бирата, която остави мустаци от пяна по горната му устна.

— Извинявайте, че стана така. Знаех, че срещата е за девет. — Усмихна се. — Гледах, е, всъщност доглеждах „Убийства в Мидсъмър“.

Кейт изсумтя тихо, чуквайки саркастично чашата си с кола в халбата му с бира.

— Благодаря. Радвам се да разбера, че не сте имали търпение да ме видите.

Ник настръхна. Знаеше, че не е редно да закъснява, но той ѝ правеше услуга, нали? Беше тук само защото Том го бе помолил. Беше сигурен, че Кейт ще се окаже същата кариеристка и кучка като сестра

си Серина с изрусените кичури и надменното ѝ отношение. Беше свидетел как години наред Серина водеше за носа стария му съученик Том. Нямаше никакво намерение да изпада в подобно положение, като изключим креватните облаги.

— Том каза, че сте били в Америка. Защо се върнахте? — попита Кейт.

Ник я погледна. Не виждаше причина да се опитва да впечатли тази принцеса с нечувани привилегии, затова просто сви рамене и ѝ каза истината.

— По същата причина, заради която някои зарязват добре платена работа в Ню Йорк, за да останат безработни в Лондон.

Кейт му се усмихна.

— Уволниха ли ви?

— И то изневиделица.

— Е, ставаме двама — малко неловко се засмя тя. Ник поомекна, като гледеше широко разтегнатите ѝ устни. Опитите ѝ да прикрие притеснението си: са трогателни, каза си той. Жалко, че беше такава надута крава.

Ник отпи голяма глътка бира и продължи.

— Вярно е, че е ужасно да те изхвърлят от работа, обаче донякъде се радвам. Бях отегчен до смърт, но щях да продължа така поне още десет години заради приятния апартамент в Уест Вилидж и летните уикенди в Хамптънс. Допадаха ми. Определено. А когато нещо ти харесва, не рискуваш. — Усмихна се на Кейт и в угълчетата на очите му се оформиха малки бръчици.

— Е, докъде стигна издателската ви компания? — попита тя с чувството, че го интервюира.

— Това Том ли ви го каза? Че съм имал издателска компания? — Ник се разсмя, пресушавайки халбата си. — По-скоро може да се нарече идея за компания. Знаете ли, имам големи връзки в света на рекламата и познавам мнозина, които биха подкрепили несигурно издание, но засега няма какво да им представя. Когато една фирма прохожда, първият продукт трябва да бъде безупречен, а според мен „Папагал“ надали щеше да възпламени града.

— Искате да правите списание за птици? — попита Кейт и сърцето ѝ се сви.

— За папагали.

— Е, пазарът за домашни любимци е необятен — съгласи се тя, като не искаше да иронизира идеята му.

Ник се разсмя — с дълбок, силен смях.

— Не, няма да издавам списание за папагали. Само се пошегувах.

Дойде ред на Кейт да се ядоса. Как смееше да я прави на глупачка, тя само се опитваше да бъде любезна! Наведе глава, за да не личи, че страните ѝ поруменяват, и започна да рови из чантата си. Мъчеше се да открие телефона си, за да повика такси. Беше ѝ дошло до гуша. Ник Дъглас явно не бе чаровникът, когото Том ѝ беше описал. Като не можа да намери джиесема, тя извади тънката си папка със скици и идеи и я постави на масата.

— Това ли е? — попита Ник и проточи врат от другата страна на масата.

Преди да успее да го спре, той посегна към черната кожена папка. Тя стрелна ръка и я постави върху неговата.

— Не се канех да ви я дам — изстреля тя и я издърпа към себе си.

— Тогава защо сте тук? — Той погледна ядосаната, решителна линия на устата ѝ, която напук на всичките му преценки му се стори страшно сладка.

— Хей, не се впрягай толкова — засмя се меко Ник и вдигна ръце, сякаш се предава. — Не съм от КГБ! Ако се безпокоиш, че ще ти свия идеята, което, естествено, няма да направя, съм готов да подпиша СПТ.

— Какво?

— Споразумение за пазене на тайна. Не че си струва хартията, на която се изготвя, но съм готов да го подпиша.

Кейт пое дълбоко дъх и го погледна в напрегнатите очи.

— Добре — отвърна тя и побутна папката към него. — Вярвам ти — добави не много убедително. Ник отвърна на погледа ѝ и кимна.

Той отвори папката и търпеливо и методично заразглежда скиците, като ги разпръсна по изподрасканото дърво на кръчмарската маса, а Кейт се впусна ентузиазирано да споделя идеите и убеждението си, че е напипала незаета ниша в пазара.

Той продължи да прехвърля страниците, като от време на време вдигаше поглед към нея. Беше седнала под закачената на стената лампа

и светлината струеше върху лицето ѝ. То сякаш грееше от щастие.

— Страшно ми харесва — отбеляза накрая Ник. — Истински съм впечатлен. Толкова е свежо. Кара всички други туристически списания да изглеждат скучни и безлични. А тоалетите са прекрасни — добави той и посочи една снимка на Серина, която седеше на гърба на слон, а залязващото индийско слънце обагреше раменете ѝ. — Пред нея модните списания бледнеят.

— Е, фотографията е на Марио Тестино — сви рамене Кейт и се постара да не се пръсне от гордост. — Той прави хората екзотични и неотразими.

— И така да е, идеята е великолепна, Кейт. Сигурен съм, че рекламодателите ще се влюбят в нея. Списанието е прекрасно, ново, изважда те от реалността. И със сигурност не съществува друго подобно на него.

Той затвори папката с тихо тупване.

— Е? — Кейт схвана, че проектът му допада, но не беше сигурна дали вижда в него търговски потенциал.

— Точно от това аз, извинявай, ние се нуждаем — предпазливо продължи той. — От търговска гледна точка би било лудост малка издателска компания да пусне масово списание за жени като „Мари Клер“ или „Инстайл“. Няма да ни бъде по джоба да издържим на конкуренцията. И ако действително се осмелим, големите издателски компании като „Алианс“ с един замах ще ни пометат от щандовете за вестници. — Той чукна празната си халба в чашата на Кейт. — Прекрасно е. Списание за туризъм и мода е ниша, в която можем да изградим процъфтяващ бизнес под радара на останалите. Но има и търговска стойност, мисля, че лесно ще осъществим оборот от петдесет хиляди на месец. Ще имаме и добри реклами.

Кейт изтръпна от вълнение.

— Какво означава всичко това? — попита тя.

— Значи, че идеята ти има бъдеще.

От вълнение стомахът ѝ се преобърна.

— Фантастично. Каква е следващата ни стъпка?

— Преди всичко ни е нужен бизнес план, който да представим на онези, които евентуално ще ни подкрепят. Ще изготвя цифрите и ще начертая издателска стратегия. Ти ще подготвиш ловка презентация на това, което току-що ми показа. Редакторската работа си я бива, но се

налага да покажем пролуката в пазара, така че ми трябва актуалните факти, цифри и оборот на всеки конкурент, за когото се сетиш.

Започнаха да разменят идеи, сякаш си подаваха тенис топка на шампионата в Уимбълдън.

— Ще направя списък на знаменитости, журналисти и фотографии, които да привлечем.

— А аз ще се обадя на всичките си познати. Ако можем да примамим „Армани“, „Бритиш Еървейс“, „Шанел“ — който и да е от могъщите рекламодатели — преди да потърсим финансиране, ще бъде превъзходно.

Кейт бясно записваше всичко в подвързаното си с черен плат тефтерче. Когато вдигна поглед, забеляза, че той ѝ се усмихва.

— Какво ти е толкова смешно?

— Ти. Приличаш на бобърче.

Завладяна от вълнението да планира, беше забравила, че Ник Дъглас е най-самодоволният и нахален мъж, когото е срещала от години.

— Е, господин Дъглас, ако мислите, че съм толкова смешна, простете, че ще прекратя кабаретната програма. Налага се да си вървя.

Ник се огледа и забелязвайки, че кръчмата бързо се опразва, пхна ръка в пурпурната подплата на ръкава на палтото си.

— И аз трябва да тръгвам. Гаджето ми се изнервя, ако закъснявам с други жени — подкачи я той, долавяйки, че е леко сърдита. — Ако получим благосклонното ѝ одобрение, ще станем ли съдружници? — Ослепи я с усмивка си, която би разтопила всяко сърце, ако не идваше от такова безочливо лице.

Напук на всичките си преценки, Кейт подаде ръка и го дари с някакво подобие на усмивка. Беше се ядосала, но плановете им я заредиха с ентузиазъм. Ако трябваше да избира между него и списанието си — е, щеше да се наложи да рискува.

Протегна ръка.

— Ник Дъглас, според мен се договорихме.

13.

Серина беше толкова отегчена, че едва държеше очите си отворени. Въпреки че обикновено ѝ беше приятно да говори за себе си, вече ѝ беше омръзнало да повтаря до смърт все едни и същи празнословия за „работата“ си в „Дръжте крадеца“. Откакто преди две седмици се върна от Мустик, тя прекара три изтощителни дни на интервюта в Лондон и проведе стотици телефонни разговори с всевъзможни японски и европейски издания. Отговаряше на досадни въпроси на хора, които почти не говореха английски. Сега бе подложена на нови два дни интервюта за пресата и телевизията в Ню Йорк. Ако се наложеше да изрече още едно изтъркано клише, като: „Филмът ме привлече с това, че...“, щеше да си направи харакири с тока на обувката си от „Джими Чу“.

— Последен въпрос, моля — обяви рекламната ѝ агентка Клара, надниквайки в апартамента в „Четири сезона“ с изглед към Сентръл Парк, където Серина изтърпяваше последното си интервю за деня.

Слава богу, помисли си тя и се насили да се усмихне за последен път на журналиста от „Тайм Аут Ню Йорк“. Изискано пийна глътка минерална вода „Бадоа“ и кръстоса крака, приглаждайки острите гънки на широките си панталони „Гучи“.

— Давайте.

Журналистът се размърда на стола си. Клара го беше предупредила, че всякакви въпроси, свързани със скорошната раздяла между Серина и Том Арчър, са абсолютно изключени, но по време на интервюто той все пак реши да се пробва.

— Както разбирам — започна той и побутна диктофона си поблизо до Серина, — вие и сестрите ви сте големи звезди в Англия. Очаквате ли същия успех и в Ню Йорк?

Серина отметна кичур коса над рамото си. Точно такива въпроси обичаше.

— Разбира се, в Лондон се радвам на известна популярност — усмихна се тя, опитвайки се да покаже скромност. — И понеже и сестрите ми са донякъде известни...

След като я накара да се разприказва, журналистът реши да промени тактиката.

— Плавахте с яхтата на Роман Лефей. Хареса ли ви?

Очите на Серина се присвиха моментално.

— Да, Роман е мой много добър приятел и често плаваме заедно.

— Веднага разбра накъде върви разговорът, но не възнамеряваше да остави този мизерен негодник да изкопчи от нея сензационно заглавие.

— Египет е красива страна. Прекарах прекрасно — добави уклончиво тя.

— Разбирам, че Роман ви е представил на милиардера Майкъл Саркис?

Серина заговори и облак на неудоволствие помрачи лицето ѝ.

— Тук съм, за да говоря за филма — отсече тя с такова ожесточение, че дори и дебелокожият репортер се дръпна стреснат.

— Естествено — заекна той. — Просто си казах, че един цитат за...

Серина вдигна телефона до себе си.

— Клара, скъпа, може ли за момент.

Повиканата влетя обратно в стаята с бележник, плътно притиснат до гърдите, и дежурна усмивка на лице. Беше сред най-добрите рекламни агенти в бранша и можеше за секунди да се отърве от всякакво нежелано присъствие. Серина високомерно посочи към журналиста.

— Лични въпроси, скъпа — осведоми я тя, потрепвайки от неприязън.

Клара грейна срещу журналиста и тикна в ръцете му прес материали.

— Мисля, че за днес стига. Всяка друга информация ще откриете тук. Довиждане!

Репортерът я изгледа смазан, натъпка книгата в чантата си и припна към вратата, оставяйки двете жени сами сред великолепието на апартамента.

— Как мина? Беше ли прекалено ужасно? — попита любезно Клара, затваряйки бутилката с минерална вода.

Серина се отпусна в мекото канапе, постави единия си ботуш с висок ток върху масичката за кафе и потърка кожата с пръстите на крака си.

— Страшно съм изтощена — нацупи се тя. — Журналисти. Истинска напаст. Като стана дума, от ония лилии ми прилошава — добави тя, махвайки с ръка към огромна ваза с фуниеvidни цветя. — Може ли да ги махнеш и да ми донесеш един аспириин? Трябва да изляза от тази стая, преди да съм получила клаустрофобия.

Клара беше професионалистка с опит и през годините бе работила с повече примадони, отколкото ѝ се искаше да си спомня. Усмихна се леко и се обади на портиера.

— Аспириинът пристига — оповести тя и чевръсто разтреби чашите от кафе, докато Серина пуфтеше откъм канапето.

— Сигурно си спомняш — деликатно добави Клара, — че прожекцията при закрити врати на „Дръжте крадеца“ започва в осем вечерта?

Серина ѝ отвърна с изражение на неприкрита досада. Нямаше никакво намерение да седи в тъмнината с третия помощник-режисьор и специалистката по костюмите. Освен това имаше да гони много по-голяма риба, отколкото „Дръжте крадеца“.

— Опасявам се, че не мога да присъствам, скъпа — безгрижно отвърна тя и запали цигара. — Довечера съм много заета, а утре искам да бъда свежа. Между другото — продължи небрежно, — утре да донесат „Сан Пелегрино“ вместо „Бадоа“? „Бадоа“ ми е малко солена.

В президентския апартамент на горния етаж в „Четириите сезона“ Серина взе душ и закрачи нервно из стаята. Влезе в трапезарията — огромен остъклен триъгълник, надвиснал над Пето авеню, който те караше да се чувстваш така, сякаш се носиш над североизточен Манхатън. Подпря се на ръба на масата и се взря в панорамата на Ню Йорк пред нея. В сгъстяващия се мрак Сентръл Парк се превръщаше в непрогледна черна бездна, жълти такситата се стрелкаха наоколо като оси. Серина дръпна още веднъж от цигарата си. Ню Йорк. Погледна припламващото огънче пред лицето си като осъществена златна възможност и потрепери. Никога не се беше чувствала толкова ободрена и едновременно неспокойна. В Лондон тя беше кралица на светското общество; чувстваше се уютно и в безопасност. Но тук, пред хоризонта на Манхатън, Лондон изглеждаше незначителен.

Серина не искаше да бъде най-ярката звезда само в Лондон, желаше да блесне над целия свят. Ето защо се готвеше за среща със Стивън Фелдмън в бара на „Четириите сезона“. Той беше председател на

„Фелдмън Артист“, един от най-значимите, най-безпощадните и с най-много връзки артистични импресариа в Америка. Работещ на двата бряга на Атлантика, с предпочитания и към двата пола и двойно по-умен от останалите, Фелдмън бе способен да превърне в звезда дори второразредна актриса. А сега искаше да се срещне със Серина Болкън. Тя хвърли поглед към часовника си, после проучи отражението си в тъмнеещия прозорец. Видът ѝ беше добър, а ако изиграеше правилно картите си, Ню Йорк и Америка скоро щяха да ѝ принадлежат.

— Две думи. Грейс Кели — започна Стивън Фелдмън провлечено, като че пристигаше от лагера „Ню Йорк“^[1] — Не, ти ще станеш по-голяма от Кели. Тя беше изискана, но бе дъщеря на безделник. Серина Болкън е от сой. Сигурен съм, че заедно ще създадем нещо уникално. — Стивън остави чашата си с бордо и направи знак на сервитьора да я напълни. Серина седеше облегната на скамейката си и се наслаждаваше. Харесваше ѝ вниманието, с което я заливаше Фелдмън, нищо, че я оглеждаше като жокей, който оценява ценен жребец.

— Това означава, скъпа, че възникват някои проблеми — продължи той, отстранявайки някаква прашилка от жълтеникавокафявата си кашмирена риза от „Бриони“.

Серина разтревожено го погледна.

— Проблеми ли? — запелтечи тя и едва не си разля коктейла. — Нали току-що ме убеждавахте колко съм чудесна!

— Сладурче, само ме чуй — отвърна той и сви устни. — Щом ще се конкурираш с Джулия, Катрин и Гуинет, ще се наложи да направим някои промени, които започват с изграждане на помощна система около теб. Не мога да повярвам, че още нямаш импресарио! — възкликна недоумяващо той. — Скъпа, в Лос Анджелис и сервитьорките имат импресарио.

— Имам агент в Лос Анджелис и в Лондон и още един по рекламата. Досега ми бяха напълно достатъчни — отговори тя, мъчейки се да сдържи раздражението си. Ако Фелдмън нямаше такава страховита репутация и не беше работил с израслите от нищото холивудска легенди като Дейвид Сандърс и Майкъл Монтгомъри, отдавна да си беше тръгнала.

— За Лондон това е било достатъчно, скъпа. Сега играеш с батковците — засмя се Фелдмън и прокара ръка по изсветлената си на кичури руса коса. — Освен това Том Арчър вече не е до теб. Вярно, сладък беше, канеха го къде ли не — дори се говореше нещо за „Оскар“, но вече е минало. Сега трябва да забележат теб самата. — Фелдмън започна да глади брадичката си, замислен, с килната на една страна глава. — Няма да навреди да те закачим за някоя холивудска знаменитост. Виж как на Зита Джоунс рязко ѝ потръгна, откакто срещна Дъглас. А защо не и нещо по-сериозно? Хей, защо да нямаш тайна любовна връзка с принц Уилям? Познаваш го, нали?

Поръчаха нови напитки и Фелдмън я посвети в плана си. Той беше шеметно вълнуващ по отношение на бъдещето, но брутално критичен към миналото ѝ. Серина, изтъкна безцеремонно той, била пропиляла последните пет години, за да работи върху славата, а не върху кариерата си. Да не би да си въобразява, че Джулия Робъртс и Том Круз са успели без предварително изготвена стратегия? Да, Фелдмън е гледал някои от филмите на Серина, но смята, че са незначителни и показват посредствена актьорска игра. Обаче последва и нещо хубаво. Пет минути след срещата си с нея, заяви Фелдмън, той разбрал, че Серина Болкън може да стане добра актриса и, което е по-важно, голяма, ярка звезда. Имала прекрасен глас; малко сладникав наистина, но богат и секси, от всяко нейно изражение и жест искрял талант. А физическата ѝ красота била изумителна.

— Първо ще вземеш няколко урока по актьорско майсторство — каза ѝ без заобикалки. — Познавам една велика жена, Елън Барбър, работеше при Лий Страсбърг^[2], сега често помага и на мен.

Серина се смути, разкъсвана между гняв и притеснение. Не можеше да забрави слуховете за Оскара на Том. На какво отгоре? Със сигурност не и заради онази невзрачна филмова къща.

— Уроци по актьорско майсторство? На този етап?

Фелдмън само повдигна вежди и я погледна. Серина срещна погледа му за момент, после кимна. Доволен, той продължи с идеите си. Трябва да подпише договор с Грег Блумбърг, бивш мениджър на огромната САА^[3], който наскоро е основал нова супер агенция заедно с други таланти от „Уилям Морис“ и Лос Анджелис. Искаше за нея да се грижи лично някой от най-добрите рекламни агенти, а не негов помощник — Пат Кингслив Лос Анджелис, Лесли Дарт или Мъфи

Бийгъл в Ню Йорк. И най-важното, налагаше се да се премести в Лос Анджелис.

— Лос Анджелис ли? — запъна се тя и изведнъж млъкна. Мисълта ѝ прелетя няколко години назад, скоро след като я бяха изгонили от училището „Сейнт Мери“, когато бе отлетяла в Лос Анджелис, за да „успее“. За първи път срещна сериозната съпротива на баща си и това беше единственият ѝ провал. Шест месеца, стотици прослушвания, дребна роля в реклама за мобилни телефони. Накрая се върна в Англия с горчивия вкус на американския западен бряг в устата.

— Но аз мразя Лос Анджелис — отговори тя, — целият град е като един голям паркинг!

Стивън се засмя. Беше прав за Серина: момичето вече си беше примадона.

— Така е, ето защо прекарвам половината от времето си в Ню Йорк.

— Тогава защо аз да не мога? — попита Серина нацупена като малко момиченце.

— Предполагам, че можеш. Лив Тайлър, Ума, Джулиан Мур и много други актриси го използват за база. Трябва да излизаш редовно, за да си създадеш собствен профил на Западния бряг, но предполагам, че ще се справиш. Главното е да забравиш Лондон и да дойдеш тук, където ври и кипи, момиче!

— Тогава добре — отговори Серина и надигна чашата си. — Значи се договорихме.

— Точно казано! — въодушеви се Стивън и чукна чашата си в нейната. — Когато приключим, няма да бъдеш просто актриса, ще бъдеш международна запазена марка — модни линии, парфюми, недвижими имоти. Краката на Джей Ло ще се разтреперват, като те среща. Ще бъдеш богата, сладурано, истински богата!

Когато излезе от хотела и застана на стъпалата да чака колата на Майкъл Саркис, Серина хвърли поглед в огледалцето си. Беше доволна от видяното. Кремавият ѝ костюм с панталон от „Стела Маккарти“, който оставяше съблазнителна гола ивица под жакета, беше до нужната степен ежедневен, но и достатъчно елегантен, за да впечатли дамите от висшата класа на Източния бряг, с които предстоеше да се срещне.

— Вечеря в тесен кръг — беше я уведомил Майкъл, настоявайки да дойде и да се запознае с приятелите му. Серина беше нащрек, но и поласкана от поканата. След страстната им нощ в Мустик тя и Майкъл се срещаха толкова често, колкото позволяваше напрегнатият му график: Прекараха една нощ в апартамента в Мейфеър, когато той пристигна в Лондон по работа, вечеряха във „Волтер“ в Париж, когато тя представяше филма в Европа, после дойде уикендът в Ню Йорк. Останаха в хотела, ядоха китайска храна от малки бели картонени кутийки и се любиха във всяка стая на двуетажния мезонет на Майкъл на Пето авеню; в джакузито, върху масичката за кафе, дело на Фелипе Старк, и върху бялото кожено канапе. Тя се чувстваше ободрена, но и неспокойна. Не можеше да прецени дали връзката им е просто забавна, правят страхотен секс, или са пред прага на нещо повече. Поканата да се запознае с приятелите на Майкъл предполагаше по-скоро второто. И за своя изненада тя установи, че се надява случаят да е такъв.

— Серина, скъпа. Изглеждаш прекрасно.

Тя се настани на задната седалка на черния линкълн, в който я очакваше Майкъл, и потъна в дълбоката кожена седалка. Той направи знак на шофьора да затвори прозорчето към отделението за пътници. Когато стъклото със съскане се вдигна, той плъзна ръка под жакета ѝ и потърка зърното ѝ с палеца си.

— Припомни ми пак кои са приятелите ти — тихо промълви тя, прокарайки ръце под кашмиреното му сако. — Не можем ли да обърнем и да се върнем в апартамента ми?

— По-късно, скъпа, някои хора искат да се запознаят с теб — усмихна се Майкъл.

Серина седна с изправен гръб върху черната кожа.

— Какво искаш да кажеш с това, че искат да се запознаем?

— Успокой се. Просто за нас вече се носят слухове, скъпа — засмя се нежно той. — Лиз Смит вчера е написала статия. Не съм я чел.

Серина беше слисана, но не и изненадана. От една страна, беше хубаво, че големите светски хроникьори пишат за нея, но от друга, не ѝ се искаше да се разчува за нея и Майкъл, преди да бъде сигурна, че желае тази връзка. Том избледняваше от съзнанието ѝ така бързо, че понякога се питаше дали действително е прекарала пет години от живота си с него. Но когато спряха пред величествена къща на Източна

седемнадесета улица, Серина си зададе въпроса иска ли да се показва в обществото с Майкъл.

— Майкъл, скъпи. Толкова се радвам да те видя! — Платинено руса блондинка на четиридесет и нещо пристъпи към Серина и Майкъл, докато влизаха в обляно от светлина преддверие. Хариет Флеч, бивша съпруга на милионера собственик на ресторанти Даниъл Флеч, беше в перленосива шифонена рокля от „Туле“ и носеше гигантски диамантени обици. Усмихна се бегло на Серина, очите ѝ изразяваха едновременно любопитство и антипатия.

Вечеря в тесен кръг, друг път, помисли си Серина, обхождайки с поглед помещението. За Манхатън то беше огромно като пещера — всичко бе мрамор, дъбова ламперия и позлата, а на стената висяха маслени платна. Прекалено просташко, разсеяно отсъди Серина, преди вниманието ѝ да разсее красив сервитьор латиноамериканец е черен фрак, който сервираше голяма чиния блини с хайвер на други блондинки, всичките облечени в скъпи вечерни тоалети и бижута, всичките с жадни, безмилостни погледи в очите.

Слава богу, че си сложих костюм с панталон, помисли си тя, докато друг красавец сервитьор ѝ поднесе чаша „Круг“. Къде остана времето, когато за вечеря бе достатъчно да обуеш джинси „Севън“, обувки на високи токове и някакво фантазе горнище от „Диан фон Фърстенбърг“? Но това беше в Челси, в края на краищата.

— Значи вие сте Серина Болкън; толкова съм слушала за вас. Заповядайте в дома ми — заговори Хариет, протягайки тънка, кокалеста ръка. — Онзи ден с удоволствие разгледах снимките на дома на сестра ви във „Вог“. Вениша е много талантива специалистка по вътрешна архитектура. Нямам търпение да открие малко ателие и тук.

Серина се усмихна чаровно, но вътрешно се ядоса. Определено нямаше нужда да ѝ напомнят за неудобното положение; още страдаше заради появата на Вениша в любимото ѝ списание. Серина се успокои, че статията възхвалява дома на Вениша в Кенсингтън, но „Вог“ все още беше нейна територия и не ѝ беше приятно сестрите ѝ да пристъпват в нея.

— Колко е хубаво, че ви виждам заедно с Майкъл — продължи Хариет и го погали по бузата. — Един от любимите ми мъже на този свят.

В действителност Хариет ни най-малко не беше очарована да види Серина до милиардера. В понеделник, щом чу мълвата в салона за красота на Фредерик Фекай, че Майкъл и долнопробната му приятелка фотомодел са се разделили, тя веднага организира едно от легендарните си соарета. След развода си с Даниъл Флеч Хариет оглеждаше хоризонта за четвърти съпруг, а Майкъл Саркис отговаряше на многобройните ѝ изисквания. Той беше баснословно богат, невероятно привлекателен с всичките му хотели и центрове за отдих и на нея вече нямаше да ѝ се налага да похарчи и пени в „Бергдорф“! Затова кипна над прясно изцедения си цитрусов сок и палачинки без брашно, когато прочете, че Майкъл движи с онази богатата англичанка. Но виждайки Серина от плът и кръв, Хариет реши, че още не е сразена напълно. Да, Серина беше красива, но с отнесеното си изражение и помпозния като на принцеса Даяна акцент тази Болкън беше превъплъщение на Ледената кралица. А от слуховете, носещи се в Горен Ийст Сайд, Хариет знаеше, че Майкъл обича екзотични и отстъпчиви жени, изобретателни в леглото. Тази фригидна британка нямаше да се задържи и две минути.

Естествено, Хариет се погрижи Серина да бъде разделена от Майкъл по време на вечерята, като я настави между хора, за които бе сигурна, че няма да я харесат. Кортни Кац, най-добрата приятелка на Хариет и безпardonен светски конспиратор, и Гари Бекър, пластичен хирург на звезди, когото плътната естествена фигура на Серина със сигурност щеше да отблъсне. Но Хариет не познаваше светската гъвкавост на Серина. Кален в битки ветеран от соаретата на баща си, тя бе способна да изстиска блестящ разговор и в компанията на свенлив монах бенедиктинец. Докато сътрапезниците стигнат до суфлето с ядки, Серина насочи разговора към безопасна като за вечеря тема: дали с Хамптънс е свършено като място за почивка през уикендите. Остави думите да се носят над главата ѝ и хвърли поглед към Майкъл, притиснат в другия край на масата между Хариет и елегантна дама над шестдесет. Той се обърна към нея и се усмихна. Тя бавно му намигна, без да знае, че Хариет наблюдава всяко нейно движение.

— Който желае кафе в кабинета, да заповяда — внезапно оповести Хариет, твърдо решена да прекъсне този миг на интимност.

— Да отидем ли? — попита Гари Бекър, пластичният хирург, седнал от лявата страна на Серина и я издърпа от стола ѝ. Желаше да остане повече време с английската красавица: тя беше първата жена без козметични корекции, която виждаше от години. В очите му на творец Серина бе като безценен диамант, като прекрасна орхидея за някой ботаник. Гостите тръгнаха през двойните врати на трапезарията към „кабинета“. Просторната стая беше претъпкана с грамадни кожени канапета и лампи с абажури, големи като плажни топки; те хвърляха топла жълта светлина из стаята и по стените с безкрайни лавици книги.

Нетърпелива да се отърве от Гари, Серина се отдалечи и прокара пръст по гърбовете на книгите. Не прилича на сбирката в Хънтсфорд, помисли си тя самодоволно: по-вероятно бяха събрани от вътрешния архитект, купил подвързани с кожа научни томове, тежки книги по изкуство и архитектура, дори редица класици на „Пенгуин“ в оранжево и бяло. Някоя от тях изглежда не беше разгръщана. Тя си взе шварц кафе от щъкащите навсякъде сервитьори красавци и се насочи към друга врата. Озова се в просторна стая, този път пълна с английски и френски антики. Кой твърдеше, че недвижимите имоти в Ню Йорк били тесни, запита се Серина.

Осъзнавайки, че кафето е изтрило блясъка ѝ за устни с цвят на сливи, тя се запъти да търси банята, за да се освежи. Тъй като всички сервитьори обслужваха гостите, се отказа да пита за посоката и се понесе нагоре по стълбите към втория етаж, следвайки извивките на дебелия махагонов парапет. Широките коридори бяха обкичени с рамкирани черно-бели фотографии и ухаеха на лилиум, но от банята нямаше и следа. Тъкмо когато се канеше да слезе обратно, Серина отчетливо чу, че някой произнася името ѝ. Звукът идваше от една стая в края на коридора; наострила слух, тя тръгна натам. През тясната пролука на откренатата врата видя огромно огледало, заобиколено от електрически крушки, и за миг зърна отражението на Хариет Флеч и Кортни Кац, които оправяха тежкия си грим.

— Не разбирам как може да си изкарва хляба като модел — злобно говореше Хариет, обилно мажейки червило по устните си. Прекалено е дебела, нали? Сигурно има поне петдесет и пет кило. Категорично не бива да носи бял костюм с панталон.

— Освен това изглежда малко тъпа — отговори съседката по маса на Серина. — Но има хубава кожа.

Серина почувства как космите на врата ѝ настръхнаха. Дебела? Тъпа? В живота ѝ никой не беше я наричал така.

— Искам да кажа, какво друго представлява тя, освен бившата на Том Арчър? — попита Хариет, грубият ѝ глас бе приглушен от вратата.

— Актриса е, мисля. Но не мога да ти кажа в какво е играла — многозначително добави Кортни.

Челюстта на Серина се стегна, като чу как двете жени омаловажават тоалета, кариерата и семейството ѝ. Само преди секунди Хариет Флеч я убеждаваше колко възхитителна била къщата на Вениша: сега я намираше за „претрупана“. Серина трепереше от гняв и се наложи да сложи пръст на ръба на чашата за кафе, та да не трака.

— Лошото при тия аристократични англичанки е тяхната убеденост, че са нещо специално — продължи Хариет. — С Империята е свършено, скъпа — сега сме в двадесет и първи век! И повечето от така наречените благородни фамилии имат твърде малко пари в наше време. Да вземем онази, дето пише „Хари Потър“. Чух, че печелела повече от кралицата.

— Не разбирам защо се безпокоиш — засмя се Кортни, щраквайки пудриерата си. — На вечерята изпомпах от нея всичката информация, която можах. Утре се връща в Англия. Дошла е само за да прави някаква реклама.

— Така ли? — попита Хариет, от тънките ѝ коралови устни бликаше веселие. — Ами тогава в понеделник ще звънна на Майкъл. Може да го покания на по-интимна вечеря.

Чувайки, че жените стават от тоалетката, Серина се шмугна в друга стая и зачака, докато не чу токчетата им да чаткат по паркета на приземния етаж. Пое дълбоко дъх, за да си възвърне самообладанието. Как смееха тези чудовищни жени да говорят така? За какви се мислеха? Щом можеха да проследят родословието си петдесет години назад до някое новозабогатяло парвеню, си въобразяваха, че имат синя кръв. Те бяха отживелица, лешоядки, харпии, които подмамват мъжа да се ожени, а после го оглозват до кокал, преди да се насочат към следващия нещастник. Серина кипя в справедлив гняв още няколко минути, после се взе в ръце и слезе по стълбите, за да се присъедини към гостите. Старателно отбягваше Хариет Флеч, която мъмреше

някакъв сервитьор, че сложил кафеника направо върху старинното писалище.

— Ето къде си била, скъпа — появи се Майкъл до нея и плъзна ръка по талията ѝ. — Забавляваш ли се? — измърка той и докосна връхчето на ухото ѝ с топлите си устни.

— Каква приятна вечер — прошепна тя и залепи продължителна целувка на бузата му точно пред очите на Хариет.

— Е, всички те харесват — проточи той, докато я водеше към френските прозорци и терасата с изглед към Сентръл парк. Привлече я към себе си и обхвана лице в шепите ѝ.

— Колко ти харесва тук? — прошепна той, целувайки я по върха на носа. — Малко или достатъчно?

— Достатъчно? Какво искаш да кажеш? — попита Серина.

Майкъл замълча, опасна усмивка разтегна устните му.

— Достатъчно, за да се преместиш тук? Да прекарваш повече време с мен?

Серина си припомни разговора си със Стивън Фелдмън и вътрешно потръпна от вълнение.

— О, Манхатън ми харесва — засмя се тя и нежно стисна пръстите му в своите.

— Добре тогава, нанеси се при мен — предложи внимателно Майкъл. — Зная, че ти се вижда прибързано, но искам да те виждам постоянно. Не желая да открадвам по някой обяд или нощ с теб, докато препускам насам-натам по работа. Искам да си тук.

Тя се извърна, забавяйки отговора, за да помисли. Душа даваше да живее в Ню Йорк, но наистина, не беше ли прекалено рано да се впуска в подобна авантюра?

Очите ѝ се отместиха от хоризонта към вътрешността на къщата, където приемната грееше в мрака като кехлибар. До френските прозорци видя Хариет Флеч, взряна навън към терасата. Беше сложила ръка на хълбока си и ги гледаше съсредоточено.

Серина ѝ се усмихна победоносно, преди да обърне глава към Майкъл и да се сгуши до него.

— Да се нанесе при теб ли? — закачливо прошепна, като все още гледаше към Хариет над рамото му, без да мигне. — С най-голямо удоволствие.

[1] Лагер „Ню Йорк“ — огромен лагер в Кувейт с всички удобства за настаняване на американски военнослужещи по време на иракската война. — Б.пр. ↑

[2] Лий Страсбърг (1901–1982) — американски режисьор, актьор и продуцент. — Б.пр. ↑

[3] САА — Агенция на артистите творци, основана от Майкъл Овиц през 1875 г. — Б.пр. ↑

14.

— Изправен си пред следната трудност — заговори Дейвид Голдмън, опитвайки се да надвика обедната навалица в „Кок Даржан“ и заби вилицата си в леко кървавата пържола. — Искаш да събереш пари за издаване на списание, едно от най-рискваните начинания, от които инвеститорите бягат като дявол от тамян. — Голдмън млъкна, докато сдъвче телешкото, и погледна Кейт и Ник, седнали като на тръни на отсрещната страна на масата. — И се страхуват съвсем основателно. Известно ли ви е, че от четиристотин петдесет и три нови списания, видели за пръв път бял свят миналата година, триста и седемдесет вече са спрени? Не е особено окуражаващо, нали?

Кейт отпи от виното си и измери с поглед обедния им гост. Ловкият корпоративен брокер в средата на тридесетте със слънчев загар от Мерибел^[1] и безупречно скроен костюм от „Джийвз и Хоукс“ Дейвид Голдмън беше самата самоувереност. За съжаление обаче това не се дължеше на техния проект.

— Това може и да е вярно — възрази Кейт и погледна Ник за подкрепа, — но списанията, които пробиват на пазара, печелят много пари. Имаме чудесен продукт, опит и прекрасен екип...

Дейвид изтри уста с ленената си салфетка и ъгълчетата на устните му се извиха в усмивка.

— Кейт, няма нужда да ме убеждаваш колко печелившо е предложението ти. Работната ти биография го потвърждава. Колкото до младия Ник... — плесна закачливо приятеля си по рамото със салфетката, — познавам го от първите ни дни в университета и зная, че макар понякога да се прави на палячо, може да доведе всичко до край, стига да се съсредоточи.

Ник Дъглас успя да се усмихне. Беше хванат като в капан от костюм, който не му прилягаше, и пиеше вино, което не можеше да си позволи, ако Дейвид не бе настоял да плати сметката. Ник се чувстваше неловко още от началото на обяда, а обезкуражаващата оценка на приятеля му за бъдещето на начинанието им не му помогна особено да се отпусне.

— Благодаря за доверието — промърмори той, ровейки обезкуражено в пържените си миди. — Смяташ ли сериозно, че ще успеем да съберем тези пари, или си губим времето? Първият брой трябва да излезе през юни, иначе изпускаме всички летни продажби — а това е най-лошото за издание за пътешествия и мода. И единственото, което можем да направим, е да изчакаме още девет месеца. Дотогава, освен без работа, ще остана и без пукната пара.

Дейвид Голдмън плъзна поглед из ресторанта и го спря на една блондинка с пищни форми и къса пола, която прекосяваше помещението.

— Другият проблем, разбира се — заговори той и неохотно се обърна към Ник, — е сумата, която искате да съберете. Ще повториш ли колко беше? — попита той, докато разлистваше спретнатия бизнес план, който приятелят му бе оставил пред него. Кимна и сви устни. — Милион и половина? — Изрече го с такъв тон, сякаш цифрата беше незначителна.

— Какво не одобряваш? — тревожно запита Ник. — Прекалено много ли е? Или недостатъчно?

Дейвид остави чашата с вино върху корицата на бизнес плана и тя остави розово петно върху нея.

— Трудна сума. Прекалено голяма за повечето индивидуални инвеститори, твърде нищожна за големите финансови фирми. Обикновено сключват сделки за повече от пет милиона. Но дори и тогава не им се нравят начинаещи компании.

Ник и Кейт се обезсърчиха. От първата им среща малко преди седмица работеха по петнадесет часа на ден, за да създадат убедителен бизнес план. Сега седяха в едно от свърталищата на най-големите акули на Ситито, около тях се сключваха сделки за милиони и започваше да им се струва, че са си загубили времето.

— Нещо обнадеждаващо? — попита мрачно Ник, а големите му лешникови очи потърсиха тези на приятеля му.

Дейвид изкриви устни в нещо подобно на усмивка.

— Виж, ако срещу мен не седяхте вие, отдавна да сте ми видели гърба. Не би си струвало, понеже, честно, според мен шансовете да съберем парите са петдесет на петдесет, и то в най-добрия случай. Но... — той хвърли поглед към Кейт и я ослепи с искряща редица равни бели зъби — ... но има нещо много секси да инвестираш в

лъскаво списание. — Той се засмя, без да откъсва поглед от Кейт. — Много по-примамливо от това да влагаш в разни машинарии, въпреки че според мен последните са значително по-изгодно капиталовложение. Обаче — продължи той, движейки показалец нагоре-надолу по столчето на чашата си — ми дойде наум как да привлечете инвеститорите. Ще подразните суетата им.

Взе бизнес плана, тикна го в куфарчето си от телешка кожа и го затвори с рязко изщракване.

— Ще преслушам няколко инвеститорски фирми, да видим дали ще се заинтересуват от скромния ви медиен проект. Но мисля, че най-доброто решение е да се обърнете лично към няколко милионери. Поискайте от всекиго по двеста хиляди, та да може да се хвали, че притежава част от модно списание, за повечето от тях това ще бъде добре дошло. Защо не им уредиш вечеря със сестра си, Кейт? — Отново обърна очи към нея, както бе облечена с елегантната си черна копринена рокля от „Алберто Ферети“, и се поправи. — Забрави Серина, ти вечеряй с тях.

Кейт учтиво се усмихна и полака се отдръпна от крака на Дейвид, който се беше долепил до нейния под масата.

— Значи търсим инвеститори с някой и друг милион и свободно време — обади се Ник. — Хора като бащата на Кейт, така ли?

Дейвид наостри уши, вътрешният му радар засече потенциална плячка.

— Това е идея, Кейт — татко ти и някои от приятелчетата му може да пожелаят да се включат. Това ще ми помогне да задвижа машината с другите инвеститори. Ще мога да ги уверя, че вече имаме първоначално капиталовложение, и то от високопоставени личности.

Кейт почувства, че лицето ѝ се обезкърви.

— Не зная — заекна тя.

— Хайде, Кейт, звънни на стария си татко — подтикна я Ник. — Защо не му се обадиш сега? А аз ще потърся Том, за да видим дали няма да пусне някоя хилядарка.

— Семейството ни не се въргаля в пари — твърдо отговори тя. — А и не мисля, че татко ще погледне особено сериозно на начинанието ни. Ще говоря с него, ако се налагало...

След няколко седмици в компанията на Кейт Ник беше свикнал да разпознава съпротивата ѝ при споменаването на името на Осуалд

Болкъл. Погледна Дейвид за секунда.

— Добре, добре — примири се Дейвид и погледна часовника си. — Ако е невъзможно да получим пари от близките ти, разполагаме ли с някакъв друг източник на първоначална инвестиция? Можете ли вие да дадете някакви пари? Примерно да ипотекирате нещо?

Ник отново се засмя.

— Портфейлът ми е доста отгънял. От Коледа съм без работа.

Кейт не отговори нищо, изведнъж ѝ призля. Последното, което искаше, беше прелестната ѝ къща в Нотинг Хил, красивият рай, в който бе вложила всяко спечелено пени, да бъде ипотекирана.

— Е, трябва бързо да намерите начален капитал — продължи Дейвид, пресуши чашата си с вино и облиза устни. — Инвеститорите ще искат да видят нещо повече от хубавите ви лица и чудесната ви идея. — Щракна с пръсти, за да уреди сметката и насочи вниманието си към блондинката с мини полата. За него срещата беше приключила.

— Не мина особено добре, нали? — попита Кейт и повдигна яката на сметаново бялото си кашмирено палто, когато студеният североизточен вятър забрули бузите ѝ. Вдигна ръка, за да махне на едно черно такси.

— Можеше да бъде и по-лошо — отговори Ник, докато седнаше в таксито до нея. — Е, къде отиваме? У вас ли?

Кейт се усмихна.

— У нас? Искаш да кажеш в офиса ни? — Засмя се, представяйки си сгушения под стряхата претъпкан горен етаж на къщата си, превърнат в импровизирано студио. Подът му беше обсипан със списания, а стените — покрити със снимки и идеи.

— Да де, в офиса — усмихна се Ник, даде на шофьора адреса и се облегна назад, когато потеглиха. Но скоро смехът им бе заменен от мрачно мълчание.

— Виж, не можем да си въобразяваме, че срещата е минала добре — заговори след малко Кейт, като гледаше през прозореца как служителите от Ситито припкат под лекия дъждец. — По същество той ни посъветва да намерим десетина милионери, готови да рискуват, или да се откажем.

— Да, но нека не подценяваме хората, които Дейвид познава. Как мислиш е станал корпоративна акула на тридесет и пет? Освен това — добави той, — по всичко личи, че му допадаш.

— Не ставай глупав — отвърна тя.

— О, и преди съм ставал свидетел на прелъстителните ходове на Дейвид и съм сигурен, че те харесва — подравни я Ник и я бодна в ребрата, опитвайки се да предизвика някаква реакция. — За много жени той е примамлива плячка, да знаеш. Макар че като негов съквартирант от общежитието, съм длъжен да те уведомя, че личната му хигиена е ужасна.

Кейт се обърна към него и закачливо го плесна по ръката.

— Ще престанеш ли? — попита тя притеснено. — Такива намеци са неуместни. Не е професионално.

И двамата се засмяха и напрежението от срещата окончателно се изпари. Ник прокара ръка през рошавата са коса и загледа как дъждовните капки отскачат от запотения прозорец. Тонът му отново стана сериозен:

— Богати частни, инвеститори колкото щеш. Но истинската мъчнотия е да намерим първоначален капитал. Съгласен съм с Дейвид, че ще задействаме машината, ако вложим лични средства. С огромни усилия мога да събера най-много двадесет хиляди.

— Ще умра от притеснение, ако трябва да ипотекирам къщата си — призна Кейт. — При ужасната статистика, че три от четири начинания като нашета се провалят.

За секунда тя се запита дали наистина постъпват правилно. Нямах ли да е по-лесно да занесе макета на Джони Нюхаус, председателя на „Конде Нает“ за Европа, и да провери дали той ще прояви интерес? Той имаше финансовата мощ да стартира ново списание и беше в състояние да оцени потенциала на „Пясък“.

— Я недей да ми трепериш, Кейт — усмихна се Ник, сякаш прочел мислите й. — Ами зет ти? Нямах ли някакъв хедж фонд^[2]? Сигурно е вшлив с пари — и свои, и чужди?

— Не разбирам напълно какво означава хедж фонд, но вече съм отписала участието на Вениша. Доколкото разбрах, компанията му не се занимава с подобни вложения. Той обича да рискува и печалбите да са големи, но едно прохождащо списание очевидно не влиза в тази категория.

Ник бавно кимна.

— Добре...

Кейт го изгледа умолително.

— Ник, искам да се опитам да постигна нещо сама. Може да ти се струва, че ми е широко около врата, но е унижително цял живот да благодариш за всичко.

Това беше най-личното признание, което бе чувал от нея през краткото им познанство.

— Не желая да искам пари и от баща си — тихо добави тя. — Дори и да имаше много и те да чакаха само да бъдат вложени, с него не е лесно да се разбереш.

Ник я погледна и се помъчи да проумее какво точно му казва.

— Двамата май не се разбирате особено? — предположи кротко той накрая.

Тя поклати глава.

— Не е точно така — отвърна. — Просто е непредсказуем. Не зная как ще реагира, ако го помоля да стане вложител. От една страна, още от дете ми повтаря: „Катърин, старай се повече! Длъжна си да успееш!“ — Тя изимитира надутата му реч. — А ето, сега се опитам да постигна нещо, но не знам...

— А от друга страна? — попита Ник.

— От друга, може да ме навика, да ме разплаче и да ме накара да се почувствам като абсолютна неудачница. Повярвай ми, той знае как да те унижи, независимо колко си самоуверен. Може да те смачка за минута — додаде тя и изпука с пръсти.

Ник дружелюбно постави длан върху нейната и окуражително ѝ се усмихна.

— Винаги си ме поразявала като човек, който от никого не се бои...

Тя отвърна на усмивката му, изведнъж се почувства окрилена и бръкна в джоба за телефона си. Забарабани по апарата, мислейки си за предстоящия разговор, за думите, които щеше да изрече. После го пхна в чантата и извърна лице към прозореца.

— Да видим какво ще направи Дейвид. После може да се обадя на татко — реши тя. Но мисълта да поиска пари от баща си направи идеята за ипотека на къщата ѝ не чак толкова страшна.

---

[1] Мерибел — планински курорт в Испания. — Б.пр. ↑

[2] Хедж фонд — вид инвестиционен фонд за ограничен кръг инвеститори. — Б.ред. ↑

15.

— Щях да изкупя половината магазин! — засмя се Камила, докато излизаше на тротоара в Белгрейвия от входа на „Кристиен Лоботен“.

— Май така стана — усмихна се Вениша, леко гузна заради прахосничеството си. И все пак черната ѝ кредитна карта на „Америкън Експрес“, предоставяна само на специални клиенти, можеше да понесе няколкото хиляди лири, похарчени за обувки. Момичетата хвърлиха последен поглед към красивите модели на висок ток, наредени като скъпоценни камъни на витрината, и бавно се отдалечиха. — Запазих маса за обяд за един и тридесет в „Сан Лоренцо“ — обяви Вениша и обърна яката на елегантното си сако. — Какво ще правим дотогава? Да идем до „Харви Никс^[1]“? Или да се отбием у нас на кафе?

Камила поклати глава.

— Извинявай, Ван. С голямо удоволствие бих останала навън още малко, но Нат иска да съм в апартамента до дванадесет и половина. Каза, че ми е подготвил изненада.

— Подари ли ти вече нещо за рождения ден? — попита Вениша и хвана сестра си под ръка.

— Още не — отговори Камила — но предполагам, че това е изненадата.

Тридесет. Още като гимназистка, Камила се ужасяваше, че ще остарее. А сега, когато проклетата тридесетица се задаваше, тя изобщо не ѝ се виждаше страшна. Да бъде на тридесет беше в нейна полза там, накъдето бе насочила мерника си. Към Парламента. Настръхна и стомахът ѝ се сви, само като си помисли за него.

— Вече е дванадесет. Означава ли това, че трябва да се сбогуваме? — попита Вениша с престорен ужас.

Камила кимна.

— Боя се, че да. Благодаря ти, че ме придружи на пазар и за прекрасния ти подарък — усмихна се тя и повдигна бялата чанта с

черни кантове от „Джо Малоун“. — Май е по-добре да скоча в някое такси, преди да съм се сринала под товара на покупките.

Вениша се раздели със сестра си с неохота. Въпреки че живееха на няколко километра една от друга, Камила работеше толкова много, че си беше истински късмет, ако се видят два пъти в месеца.

Сестрите се прегърнаха. Едно такси спря до бордюра, за да вземе красивата блондинка, натоварена с пакети.

— Площад „Глийб“ — каза тя, преди да се облегне на седалката. Загледа се в луксозните белосани сгради на Белгрейвия, които се низеха пред очите ѝ, и се запита каква ли е изненадата.

Тя притежаваше един от най-красивите апартаменти на една от най-престижните улици в Лондон. Всеки, който беше виждал разкошния мезонет на Камила, предполагаше, че обзавеждането му е дело на всепризнатия талант на Вениша Болкън. Всъщност, когато Камила купи жилището, тя с голямо удоволствие отклони предложението на сестра си да проектира вътрешната му архитектура и колкото и да беше заета, се зае с всичко сама. Лично беше избрала всяка завеса, надзираваше всяка промяна в разположението и дори даваше съвети на архитекта Том Барет, който беше толкова впечатлен от нейния усет, че едва не ѝ предложи работа.

Камила явно притежаваше скрита дарба, защото апартаментът стана изумителен. Върху искрящо белите му стени висяха фотографии на Даян Арбус^[2]. Килимите бяха толкова дебели и меки, че напомняха на кожи от норката далекоизточното излъчване на мебелите в нюанси на тъмно тиково и черешово дърво сполучливо се съчетаваше с модернистичното неоново сърце и високата купчина книги по фотография върху огромната ниска маса. Френските прозорци придаваха на апартаента завършеност. През техните черни врати се излизаше на балкон с пръснати по него глинени саксии с цветя и храсти. Само купчинката съдебни папки, привързани с червена връв върху голямото орехово писалище, издаваше, че къщата принадлежи на адвокат, а не на художник.

Камила влезе във всекидневната и откри Нат Монтегю да стои по средата на сметаненобелия килим с праметнат през раменете сив кашмирен пуловер и паднал над челото му немирен кичур кестенява коса. Забеляза, че тъмносините му очи блестят, а в краката му стоят няколко кожени куфара.

— Подрани с пет минути — усмихна се той и вдигна един от куфарите.

Камила изтича до него и припряно го целуна.

— О, Нат, мразя да чакам — нацупи се тя. — Каж ми каква е изненадата! И какъв е всичкият този багаж?

— Изненадата ти — започна Нат, прегърна я през раменете и нежно я целуна по долната устна. Плъзна топлатата си ръка надолу по задницата на джинсите ѝ и погали основата на гръбначния ѝ стълб и горната част на хълбоците.

Тя се отдръпна с кикот.

— Нат...

Той сви разочаровано рамене. Сега повече от всичко му се искаше да я разсъблече, да я отнесе до кралското по размери легло и да се любят цял следобед. Но щом погледна старинния часовник върху камината, му стана ясно, че няма време дори за едно бързо върху масата за кафе.

— Обуй си обувките и си облечи палтото. — Той мистериозно се подсмихна. — Излизаме.

Камила го изгледа озадачено. Заради вродената си предпазливост не обичаше изненадите.

— Но Кейт ще пристигне в три часа...

— Ще ѝ се обадя — отвърна Нат със самодоволно изражение.

Камила хвърли поглед към бюрото с високата купчина папки и жълти адвокатски бележници върху него и я прободде паника.

— Имам да свърша и малко работа...

Забеляза раздразнението върху лицето на Нат и му отправи слаба, тревожна усмивка.

— Добре, добре, да вървим.

Чак когато сивият му „Остин Мартин“ наближи летище „Хийтроу“, Камила осъзна, че едва ли отиват на вечеря по случай рождения ѝ ден. Освен ако ресторантът не беше в Англия.

— Може ли сега да ми кажеш накъде сме се запътили? — настоя Камила и подръпна ръкава на сакото му, докато бързаха към бюрото за регистрация на швейцарските авиолинии.

— Честит рожден ден, скъпа — отговори той. — Отиваме на вечеря в Мъожев.

Камила прехвърли на ум всичката работа, която я чакаше за започващото във вторник дело, но друго бе важно сега. Заминаваше за Мъжев! Обожаваше френския зимен курорт повече от всичко на света, а обичаше ските почти колкото работата си. Сестрите Болкън бяха принудени да щурмуват пистите още щом проходиха. Тогава ходеха в Гщаад, където Осуалд ги изоставяше на снега и изчезваше в достъпния само за членове клуб „Игъл“. Сега си бе намерила друг зимен курорт. За скиорите Мъжев беше като Париж за елита: пълно беше с изискани европейци, предлагаше вкусна храна и старовремски чар, но без лустрото на Сейнт Мориц, което Камила мразеше.

И, разбира се, съвсем в стила на Нат беше да я отвлече там за рождения ѝ ден. Той беше склонен към показни жестове и като богат банкер с наследствени пари можеше да си ги позволи — особено когато целта бе развлечение. През двете години, откакто бяха заедно, двамата се възползваха не само от английския календар за светски събития, но и от международния. Прекараха безброй уикенди в игра на поло в Аржентина, на конни надбягвания в Дубай или в плаване из Карибите. А когато Камила се готвеше за важно дело, Нат пътуваше и с приятелите си.

Наблюдаваше го, докато ги регистрира на бюрото за заминаващи. Длъжна беше да си признае, че ги свързват незабравими моменти, но напоследък страстта му към удоволствията я безпокоеше. Тя категорично не бе одобрила посветената на него статия в „Татлър“ миналия месец, която го бе нарекла „английското попълнение към прослойката упадъчни европейци“. Но докато я водеше към административната част, тя си напомни, че това е изненадата ѝ за рождения ден, и се помъчи да потисне нелюбезните мисли.

Пристигнаха във Виена в шест следобед. Черен джип 4x4 ги чакаше, за да изминат следващите седемдесет километра. Докато пътят се виеше все по-нагоре в планината, забелязаха как архитектурата се променя. Неугледните бетонни постройки изчезнаха, заместени от дървени хижи от чиито стрехи висяха ледени шушулки. Когато навлязоха в Мъжев и се понесоха по старомодните му покрити със сняг улици, Камила притисна нос към прозореца, за да погледа как скиорите се отправят към кафенетата за чаша греяно вино и печено сирене след изморителния ден по пистите.

Шофьорът им: отби от главното шосе точно преди пешеходната зона в центъра на курорта, подкара по тесен път нагоре в планината и след стотина метра спря пред красива хижа. Отпред като часовои се издигаха плътна редица храсти. По клоните им като замръзнали пъпки на магнолии висяха буци сняг, а хиляди цветни крушки обкичваха резбования балкон.

— Пристигнахме — весело обяви Нат, докато чакаше шофьорът да отвори вратите.

— Толкова е красиво — възкликна Камила. От хижата излезе възрастна, смутена наглед жена със сива престилка, фигурата ѝ обрамчваше златисто сияние.

— Bon soir, bon soir^[3]! — приветства ги тя и махна престилката си, за да ги покани вътре. Нат не отвърна на поздравя ѝ кимна към багажника на колата и нетърпеливо се втренчи в жената, докато тя се бореше с трите обемисти куфара и ските му.

— Merci — усмихна се неловко Камила и колебливо се усмихна на Нат, докато я теглеше към хижата.

— Гледай ти — ахна тя, щом свали якето си и огледа вътрешността на постройката. Беше прелестна, приличаше на холивудска фантазия. Беше пълна с широки кафяви канапета, кашмирени възглавници и постелки от кожа. Шоколадовокафяви кадифени завеси обрамчваха прозорците, на первазите бяха наредени ароматни свещи, а над каменната камина, в която бумтеше огън, бе окачена глава на елен. Имаше сауна, затоплен рафт за обувки и стая за игри с гигантски плазмен екран. Дори Камила се впечатли.

— Ела да видиш това — побутна я Нат към задната част на хижата, откъдето се излизаше във вътрешен двор с покрито с черна мозайка бълбукащо джакузи, което изпускаше облаци пара.

— Какво е това? — засмя се Камила и потръпна.

— Това е за по-късно — отговори Нат с ленива усмивка.

Всякакви мисли за работа и папки с дела на бюрото ѝ вкъщи изчезнаха на часа.

— Искаш ли да се приготвиш за вечеря? — попита Нат, кимвайки по посока на стълбището. — Ще дойда при теб след секунда.

Тя кимна и се качи в спалнята. От нея се разкриваше великолепна гледка към долината и Мъожев, който блещукаше пред

очите ѝ в сиво-синия мрак. В далечината се издигаше тънещата в мрак снага на планината. Беше красиво, но Камила изведнъж се напрегна.

Успокой се, сама се сгълча. Прекрасно е. Забавлявай се. Не можеш ли да си позволиш да бъдеш щастлива?

Седна на ръба на леглото и още веднъж се замисли. През изминалите няколко месеца поне веднъж седмично Камила си задаваше въпроса защо е с Нат. Добросъвестната, предпазлива Камила и екстравагантният Нат Монтегю, за когото всички говореха. Някак не се връзваше. Вечно заета с работа, преди него тя бе имала само две истински гаджета: Джеръми Дейвис и Криспин Хамилтън. И двамата бяха адвокати — сухи, трудолюбиви, интересуваха се повече от съдебните си дела, отколкото от нея. Така че, когато се запозна с Нат на един летен прием в „Серпентина“^[4], в ръката ѝ сякаш се възпламени фойерверк. В леглото той беше невероятен. Сексът с Джеръми и Криспин беше истинска скука в сравнение със страстта, която Нат отприщи в нея. Преди да го срещне, не беше изпитала нито един оргазъм — сега знаеше по какво толкова се превъзнасят другите жени. После започнаха екзотичните ваканции, лудешките купони и екстравагантните жестове, които я караха да се чувства желана и обичана. Но Нат някак си не успяваше да ѝ вдъхне чувството, че е... ох! Не можеше да намери думата.

Смъмряйки сама себе си, Камила отвори ципа на кожения си гащеризон и се запита какви ли дрехи ѝ е донесъл Нат. Бързо извади съдържанието на куфара, вдигаше пред очите си всяка дреха, тършуваше като дете в торба с подаръци. Два комплекта от най-предизвикателното ѝ бельо: познаваше се, че мъж е приготвял багажа, усмихна се тя. Екипът ѝ за ски, няколко чифта чорапи, любимата ѝ черна вечерна рокля с гол гръб от „Диор“, два-три кашмирени пуловера, няколко чифта обувки с чудовищно високи токове и — какво е това — запита се тя, докато измъкваше миниатюрни бикини без дъно. Виж го ти!

Тя си взе душ набързо, облече вечерната рокля, изсуши косата си със сешоар и тя се разстла като златен водопад по раменете ѝ. Не беше любителка на тежкия грим, затова втри само малко руж на скулите си, а върху устните си мацна червило с цвят на праскова. Като погледна отражението си в огледалото, ѝ се стори, че видът ѝ е прекалено официален за вечеря в хижа, дори и за рожден ден. Старото „Пежо“ на

икономката прекъсна тревожните ѝ мисли, двигателят му прогърмя, после заглъхна в далечината.

— Най-после сами — обади се Нат от долната площадка на стълбите. Тя слезе, за да го посрещне. Той ѝ подаде чаша „Шато Марго“ и я поведе към масата, разположена до високите прозорци. Беше сложена за двама с кристални чаши, ленени салфетки и бели чинии от костен порцелан. Всичко блестеше на златистото сияние на свещите.

— Не знаех, че си толкова романтичен — каза Камила донякъде на шега и седна. Предишните им романтични нощи често бяха прекъсвани от поне шестима от светските приятели на Нат, които се появяваха „неочаквано“.

— Искам да ти е приятно — отвърна Нат и отиде до кухнята, за да донесе съд с изпускащи пара зеленчуци.

— Сякаш съм някакъв келнер — оплака се той, докато го поставяше на масата, отмятайки кичура кестенява коса, паднал върху лицето му. — Но пък не ми се щеше икономката да се мотае тук до безкрай — добави и извади бутилка „Круг“ от пълна със сняг шампаниера. — Честит рожден ден, скъпа.

Няколко минути се хранеха в мълчание.

— Обичам задушени зеленчуци — отбеляза Камила и потопи един морков в гъстия сос.

— А аз обичам теб — тихо промълви Нат с глава, леко сведена над чашата.

Вилицата на Камила замръзна във въздуха. През осемнадесетте им месеца заедно Нат никога не беше изричал тези думи. Все ги отбягваше, но когато беше пиян, ѝ се струваше, че ще ги каже. Камила мразеше жените, които все искаха любовни обяснения. Самата тя никога не би се показала толкова слаба, зависима или отчаяна.

Ахна, изненадана от думите му.

— Обичаш ли ме? — повтори тя, сякаш това беше някакво извънземно понятие. Вече се усмихваше, почти му се присмиваше, но Нат продължи с необичаен за него плам.

— Прекалено си добра за мен — заяви той, остави ножа и вилицата си и я погледна в очите, а трапчинката на брадичката му стана по-видима. — Семейството ми те обожава, колегите ми са луди по теб.

Вдигна бутилката „Круг“ и си наля нова чаша, после притеснено избърса устни с длан.

— Зная, че понякога съм малко смахнат, но работата и цялото напрежение...

Камила неспокойно се заигра с парченце месо.

— Но ти ще ми помогнеш да улегна. Ще ме накараш да го поискам. На тридесет и четири съм, за бога. Човек не може да продължава да препуска насам-натам като някакъв застаряващ плейбой.

Сега дойде ред на Камила да отпие голяма глътка от виното си. Женската интуиция и говореше, че този разговор води в нежелана от нея посока.

— Знаеш ли защо те доведох тук? — попита Нат, фиксирайки поглед върху нея на светлината на свещите.

— Заради фондюто? Да покараме ски? — предположи Камила и притеснено се засмя.

— Омъжи се за мен — просто каза той.

Над стаята надвисна тежка тишина, а Камила почувства, че дишането ѝ става дълбоко и неравномерно. Беше свикнала да говори права, да спори и убеждава, разхождайки се из съдебната зала. Но в този миг загуби дар слово. Зави ѝ се свят.

— Да се омъжа за теб? — повтори тя с лека усмивка, печелейки време.

Нат се изправи и се приближи до нея. Не падна на колене, но кацна на ръба на стола ѝ и извади от джоба си кремава кутийка от „Гарар“. Отвори я и отвътре се показа огромен елипсовиден розов диамант, чиито жълти и лилави нюанси проблеснаха на меката светлина.

— Хубаво ни е заедно — промълви той.

Тя го погледна.

Беше ли откровен? Наистина ли я обичаше? Тя направи гримаса. И какво беше любовта?

Но Натаниел Монтегю беше примамлива плячка, каза си тя и се успокои.

А беше ли така? Той беше необуздан и безотговорен, но и богат, преуспял и важен.

Баща ѝ го харесваше. Не че това имаше значение, разсъди тя и веднага пропъди мисълта. С Нат нея щяха да я забележат. Не само Серина копнееше за погледите на околните. Ох, не зная, измъчваше се тя, впивайки пръсти в бедрата си.

Нат взе лявата ѝ ръка и, постави я върху бедрото си, извади пръстена от кутийката и го нахлузи на лявата ѝ ръка.

— Харесва ли ти? — меко попита той.

Тя кимна. Наистина я караше да се чувства добре. Вдъхваше ѝ сигурност.

Нат я издърпа на крака, взе я в прегръдките си и плъзна ръце по голия ѝ гръб. Боже, колко беше секси.

— Кажу ми — прошепна в ухото ѝ.

— Да — изненадващо отговори тя, в желание да се успокои и да се отдаде на мига.

— Правиш ме щастлив — прошепна той. Дъхът му опари шията ѝ, той избута с брадичка презрамката на роклята ѝ и я остави да падне.

— Сложи ли си подаръка ми? — пошушна ѝ той и плъзна ръка към задника ѝ. За момент Камила се запита какво има предвид, но после, припомняйки си бикините без дъно, се засмя и във вените ѝ сякаш протече живак.

— Всъщност не — отвърна тя и чувствайки се изненадващо храбра и привлекателна, го попита. — Да ги обуя ли?

Той я хвана за ръка и я поведе нагоре по стълбите. Спалнята тънеше в нежен мрак, осветявана само от луната, плуваща сред тъмното небе.

— Сложи си ги — промълви Нат и посочи към оскъдното бельо на леглото.

Той седна на кожения фотьойл в ъгъла и загледа как Камила бавно съблича роклята си. Тя се извъртя с гръб, изхлузи прашките си от „Ла Перла“, плъзвайки ги по дългите си крака, и обу бикините без дъно.

— Остани с обувките — дрезгаво каза Нат, без да откъсва очи от искрящото ѝ тяло, проблясващо на лунната светлина като прекрасна мраморна статуя.

Тя сложи наново обувките с висок ток от „Джими Чу“ и застана пред него. Изпитваше леко неудобство от откритата предизвикателност

на действията си, но се почувства женствена, забелязвайки как Нат видимо се възбуди.

— Стани — измърка тя и протегна ръка.

Нат бавно се изправи и разкопча ризата си. Камила посегна към колана му и разтвори дънките му „Левис“, после ги смъкна заедно с боксерките. Стояха голи един срещу друг, еднакви на ръст заради високите ѝ токове. Нат протегна два пръста и ги пъкна между бедрата ѝ, откри бързо широкия отвор в мрежестата тъкан и бавно я погали. Камила простена и изви гръб в дъга. Нат пое едното ѝ зърно с устни и нежно го захапа. Притиснати плътно един в друг, те се приближиха към камината. Камила вървеше с малки стъпки назад. Прошепна в ухото му:

— Сега, моля те. Вземи ме.

Телата им сякаш грееха в пламъците. Той я положи върху кожата, обсипа лицето ѝ с целувки, после бавно плъзна устни по тялото ѝ. Хвана със зъби ластика на бикините ѝ и с рязко дръпване ги свали. Заголи спретнатото ѝ окосмяване и зарови лице в него, като стрелкаше и отдръпваше език, карайки я да стене от удоволствие.

— Сега, моля те — замоли се Камила, докато бедрата му се наместваха между нейните, а пулсиращият му член се готвеше да проникне в нея. Той бавно навлезе и я надигна от овчата кожа. Двамата се задвижиха в синхрон, като с всеки тласък той се връзваше все по-дълбоко, докато на лицето ѝ се изписа наслада, а тялото му потръпна от освободената енергия.

— Невероятно — промълви Нат и се изтърколи от Камила върху постелката. Тя лежеше без нищо по себе си, като изключим гигантския диамант. Не можеше да престане да се усмихва, като го гледаше как проблясва на огъня.

— Осем карата — кимна той и погали пръстена. — Знаеш ли колко са скъпи тези розови диаманти? — добави и я погледна настойчиво, за да придаде сила на думите си.

— Красив е.

— А на нас ни предстои една прекрасна година.

Изведнъж Камила почувства студ и издърпа кашмирената завивка, за да покрие тялото си.

— Славна година в много отношения — съгласи се тя и се сгуши в Нат. — Не съм ти казала, но следващия уикенд ще участвам в избора

за представител на консерваторите. Помниш ли какво ти казах? Трябва да ме одобрят за списъка на централния щаб.

Нат се надигна, за да я погледне, и облегна глава на лакът.

— Скъпа, още ли се занимаваш с тези глупости? — попита раздражен. — Забрави и тях, и нищожната заплата, която ще получаваш за осемнадесет часа на ден къртовски труд. Тази година ще ми станеш съпруга.

Той се изправи и седна на големия фотьойл, а отпуснатият му член тупна върху кожената тапицерия.

— Ще ми се да се оженим през септември — продължи той и посегна към чашата с вино, която беше донесъл горе. — Вярно, така изпускаме половината от далечните дестинации за младоженци. На Карибите времето ще е отвратително. Но какво ще кажеш за едномесечна обиколка на Южна Америка? Рио. Перу. Аржентина. Можем да посетим и Мексико.

Камила се обърна към него и несъзнателно уви още по-плътно кашмирената завивка около себе си.

— Нат, за мен това е важно...

— Скъпа... глупаво е.

— Глупаво ли? — Тя усети, че настръхва. — Мечтите и амбициите ми не са глупави.

Той отпи от виното и тихо се засмя.

— Стига. Виж как са се овързали гащите ти.

С палеца на крака си вдигна бикините без дъно и ѝ ги подхвърли.

— Зарежи тая работа. Ще поговорим по-късно. Защо не се обадиш вкъщи? Позвъни на Вениша. Старата квачка ще припадне при разкошната новина.

Нат се облегна на фотьойла, както си беше гол, и обърна още една чаша вино, като че бе лимонада. Тя погледна прекрасния розов пръстен и ѝ се стори, че той я стяга като менгеме. Внезапно се сепна от силния рев на клаксон пред вратата на хижата.

— Какво по дяволите...? — възкликна тя и още по-плътно се уви в завивката.

Нат скочи на крака, погледна часовника и едновременно навлече халата си.

— Да му се не знае. Девет ли е вече?

— Какво става? — попита Камила, когато той хукна надолу по стълбите.

Нат се запъна:

— Ъъ, Джей Джей, Рич, Мравката и още неколцина са в града. Рекох си, че може да излезем да празнуваме.

— Какво? — извика Камила. Стана, наметна завивката като тога и тръгна след него. — Никъде няма да ходя! И то точно тази вечер! Нат, ти с всичкия ли си?

— Излезте, излезте, където и да сте — пропя гръмък пиански глас.

— Не искам да влизат — изплю Камила, чувствайки как цялата романтика се изпарява с всеки удар по вратата.

— За бога, Ками, дай го по-весело! — отвърна Нат. — Днес следобед разбрах, че са тук. В хижата на Джей Джей се вихри купон. Какво трябваше да им кажа, когато се обадиха? Освен това — усмихна се той, опитвайки се да я прегърне — знаех, че ще имаме повод да празнуваме.

— Никога няма да се откажеш, нали? — просъска тя и като го избута от себе си, зърна отражението му в стъклото на прозореца. Полугол, с килната настрани чаша, напомняше на една по-ефектна версия на героя Артър на Дъдли Мур: богат, разглезен палячо.

— От какво да се откажа? — попита Нат с помирителен тон.

— От приятелите, от купоните. Дори в нощта на проклетото ти предложение за брак!

Нат поклати глава и я изгледа снизходително:

— Скъпа, знаеш, че ме обичаш!

Камила изтича нагоре към спалнята, а Нат отвори вратата, за да пропусне петимата богати непрокопсаници. Докато седеше в тъмното и слушаше продраните им гласове, изведнъж ѝ стана ясно, че няма да се омъжи за него. Тя беше Камила Болкън, беше се прицелила в Парламента и нищо не можеше да застане на пътя ѝ.

---

[1] Верига кулинарни магазини. — Б.пр. ↑

[2] Даян Арбус (1923–1971) — американска фотографка. — Б.пр.

↑

[3] Добър вечер (фр.). — Б.пр. ↑

[4] популярна лондонска галерия за съвременно изкуство. — Б.
пр. ↑

16.

Кейт притеснено огледа внушителното преддверие от стъкло и стомана на най-престижната лондонска счетоводна фирма и усети, че ѝ прилошава.

— Бъди проклет, Ник Дъглас — промърмори тя и за пореден път погледна крадешком към часовника си. Отново закъсняваше, и то в такъв важен ден. Само това ѝ липсваше, за да се притесни още повече. Лаптопът с презентацията стоеше до нея в тънкото си куфарче, а свитък пилотни копия на списанието надничаха от обеимстата чанта от „Бodega Венета“. Трепереше от напрежение и без закъснението му от двадесет минути. Както Дейвид Голдман му беше обяснил тази сутрин, това бе най-голямата, а навярно и единствената възможност да съберат двата милиона, които им бяха нужни. В крайна сметка шестте финансови фирми, към които се беше обърнал Дейвид, категорично му отказаха, без дори да се заинтересуват от презентацията. Затова той мобилизира всичките си връзки, за да събере дванадесет самостоятелни инвеститори, които биха проявили интерес. Те се бяха събрали този следобед в залата на борда на директорите на фирмата. Ако Кейт и Ник не сполучеха да ги впечатлят с днешното си представяне — край с мечтата. Дейвид нямаше да пилее повече време и пари за идея, която няма бъдеще.

— А може и да е прав — сама си каза Кейт. Навярно всичко това беше чиста загуба на време. Особено след вчерашното телефонно обаждане, заради което тя би убила човек в деня, в който я уволниха. Като гръм от ясно небе редакторът на „Харпърс Базар“ в Ню Йорк бе поискал да узнае интересува ли я постът на главен редактор на модно списание. Защо не беше отговорила положително? Усмихна се мрачно. Лесните възможности не бяха по вкуса ѝ.

— Извинявай, извинявай, извинявай — избъбри на един дъх Ник, влитайки толкова бързо през остъклената врата, че бежовото му палто се развя подире му като пелерина. — Влакът се повреди напред някаква незнайна спирка — изговори той на един дъх, опитвайки се да

си поеме дъх с всички сили. — Спря цялото движение на метрото. Наложил се да тичам по целия път от Ейнджъл дотук.

Кейт не се опита да прикрие раздражението си.

— Ами да беше тръгнал малко по-рано — остро отвърна тя.

Ник не ѝ обърна внимание, а подсвири със закачливо удивление.

— Виж ти! Каква си хубавица — възхити се той и напук на себе си Кейт отвърна на усмивката му. За първи път беше уверена във външния си вид. Червеникавозлатистата ѝ коса бе прибрана на тила в елегантен кок. Беше съчетала черна, стесняваща се на колената пола от „Майкъл Корс“ със зелено кашмирено поло. Гримът ѝ — блясъкът за устни, бронзовият руж върху скулите — беше незабележим, но елегантен.

— Ще паднат, като те видят — отбеляза Ник и ѝ намигна, докато вървяха към мраморната регистратура, за да обявят пристигането си.

Изкачиха се с асансьора до залата на борда на директорите в мълчание — нямаше нужда да си припомнят колко важен е този следобед. Не бяха вдигнали глава от работа през изминалите три седмици след срещата с Дейвид. Пилотното издание беше завършено, бизнес планът — изчистен от недостатъци. Последваха нескончаеми преговори с предпечатни и издателски фирми, за да сключат най-благоприятните договори. Подписаха сделки за разпространение на списанието по всички летища, железопътни гари и павилиони за периодика. Дори проведеха срещи с важни рекламодатели като „Есте Лаудер“, „Шанел“, Британските авиолинии и „Армани“ за подкрепа под формата на материали за летния брой.

Вратата на асансьора се отвори със съскане. Дейвид ги чакаше отвън. Сивите му очи бяха сериозни, устните му не се усмихваха. Готов е да действа, каза си Ник.

— Всички са тук — съобщи им Дейвид шепнешком и ги поведе по коридора към залата. — Десет мъже и две жени. Внимавайте с Найджъл Хамънд, който седи начело на масата — предупреди ги той, снижавайки още повече глас. — Найджъл ще води хорото, въпросите му ще са безпощадни, но ако го спечелим на наша страна, останалите ще го последват. — Пред тежката дъбова врата Дейвид се обърна към тях и постави ръце на раменете им. — Дръжте се уверено, отговаряйте на всички въпроси, както решихме, и оставете най-трудните на мен. Късмет.

Стисна рамото на Кейт и тя почувства топлата му десница.

— Ще се справиш великолепно — прошепна той, докато влизаха в помещението.

Залата беше огромна, на Кейт ѝ се стори, че я вижда през обектив. Голяма елипсовидна орехова маса заемаше средата на помещението. Около нея седяха мъже и жени със сериозни физиономии, белязани от различна степен на враждебност, отегчение, нетърпение или невъзмутима надменност. Само Лесли Абът, елегантна жена над четиридесетте, натрупала състояние от продажбата на агенцията си за проучване на пазара, изглеждаше малко по-приветлива. Кейт реши да насочи усилията си към нея.

Дейвид Голдман се изправи от своята страна на масата и се прокашля. Притежаваше арогантността на продавач на автомобили и самоувереността на кандидат-президент.

— Всички знаем защо сме тук — започна той. — Заради едно рисковано начинание, което според мен има огромен потенциал. То е задълбочено проучено, има фантастичен работен екип и както членовете му ще ви обяснят, запълва празна ниша в пазара.

Кейт почувства как стомахът ѝ направи салто, когато осъзна, че е неин ред да заговори. Ник ѝ хвърли поглед, пълен с насърчение и тревога. Тя стана и включи белия си лаптоп. На прожекционния екран зад гърба ѝ се появи уголемен образ на „Пясък“.

— Дами и господа, благодаря ви, че дойдохте. Бих искала да отделя минута, за да представя себе си и списанието ни за пътешествия и мода „Пясък“...

Да ѝ се не знае, помисли си Дейвид Голдман, наблюдавайки я в стихията ѝ.

Какви са разходите за проучване на пазара?

Достатъчно ли са?

Кой пожела да рекламира?

Смятате ли, че някой се интересува толкова много от пътешествия?

Какви са възможностите за увеличаване на тиража?

Въпроси, въпроси, въпроси. Кейт и Ник ловко отговаряха на всеки един с увлечение и вещина. Изненадаха самите себе си със способността си да оборят всяко възражение. Но беше трудно. Кейт се

изплъзна от няколко клопки, но беше сигурна, че е пропуснала важни неща относно продажбите.

Тя хвърли поглед към часовника си. Господи, само четиридесет и пет минути ли бяха разговаряли? Беше физически изтощена, гърлото я болеше, устата ѝ бе пресъхнала, а главата ѝ пулсираше. Нуждаеше се от голяма чаша вино и удобно легло.

— Мога ли да попитам, Кейт, защо сте убедена, че вашето списание ще успее, когато стотици издания, подкрепяни със сериозни инвестиции и от престижни издателски къщи, умират всяка година?

Найджъл Хамънд отпи от минералната си вода и я остави пред себе си. Тонът му беше леко саркастичен, а изражението — скептично.

Ник отвори уста да отговори, но Кейт го изпревари:

— Господин Хамънд — започна спокойно тя, — не е нужно да изтъквам, че има по-сигурни и по-примамливи начинания, в които да вложите парите си.

Ник Дъглас хвърли поглед към Дейвид Голдмън. Лицето му бе пребледняло като платно.

— Но това тук не е поредният суетен проект — продължи тя и постави длани върху масата. — Не е поредното посредствено списание. То запълва незабелязана досега ниша в пазара и ние притежаваме таланта, въображението и контактите, за да се възползваме от нея. Да, ще бъде откровена, несигурност съществува: списанията носят висок риск. Но онзи, който има куража да инвестира в тях, не само ще закупи част от потенциално печелившо предприятие, но ще стане част от историята на периодиката. Не ви ли се е искало да бяхте купили „Ролинг Стоун“ или „Уолпейпър“ в зората им, докато са ги списвали на кухненската маса?

Тя обърна очи към Найджъл Хамънд, който отвърна на погледа ѝ с каменно изражение.

— Вероятно да — отговори той, — но как ще ме убедите, че именно вие сте тази, която ще го постигне, особено след като наскоро са ви уволнили от работа?

Кейт преглътна, ръцете ѝ се изпотиха. Знаеше, че ѝ предстои важен избор. Можеше да се оправдава или да се бори.

— Истина е, че през февруари бях уволнена — спокойно започна тя. — Но, господин Хамънд, обзалагам се, че от дузината преуспели

личности в тази зала поне един е загубил работата си в някакъв момент от своята кариера. Често се случва с амбициозните.

Огледа присъстващите и забеляза, че Лесли Абът се усмихва.

Найджъл Хамънд я изгледа в упор и надраска нещо в бележника пред себе си. После шумно го затвори, а лицето му остана безизразно.

— Кейт, Кейт! Къде хукна? — Младата жена се бе устремила навън с най-голямата бързина, която ѝ позволяваха високите токове, а обувият с мокасини Ник едва смогваше да я настигне. Тя спря и когато се извърна, в очите ѝ блестяха сълзи.

— Съжалявам — промълви тя, — задето са ме уволнили. Извинявай, че опропастих и двама ни. Ще се срещна с баща ми. Може да реши да инвестира или да позвъни на приятеля си Филип Уочорн, който е богат и влиятелен и... — Думите замряха на устните ѝ и най-сетне тя млъкна и отпусна отчаяно ръце.

Ник нямаше търпение да я настигне и прегърне: красивата, целенасочена професионалистка, която в момента приличаше на разочаровано дете.

— Почакай, Кейт. Поспри — кротко каза той. — Според мен се справи чудесно. И аз загубих работата си, забрави ли? Тебе просто те познават повече от мен и се е разчуло. — Постави ръка на рамото ѝ, но тя се отдръпна и облече шлифера си.

— Басирам се, че никой от онази зала не е бил уволняван — изохка нещастно тя, мъчейки се да закопчее колана си.

Ник сви рамене.

— Ти ме впечатли. Ако бях аз, щях да ти дам парите.

Кейт го погледна и беше готова да се закълне, че бузите му са порозовели.

— Искаш ли да излезем да пийнем нещо?

Тя бавно поклати глава.

— Отивам в Мейфеър. Ще намеря пари, Ник, каквото да ми струва — изрече бързо и решително.

Той изпрати с усмивка хаброто момиче, което се отдалечаваше по улицата и махаше на такси. Падаше мрак и уличните лампи светваха една след друга. Дълбоко в себе си Ник също не бе убеден, че срещата мина добре. Отговориха на всички въпроси професионално и с жар, но Кейт беше права. Имаше риск. Ако той притежаваше милион,

щеше ли наистина да го вложи в някакво прохождащо списание, което може да пусне кепенците до шест месеца? Сериозно се съмняваше.

Галерията на Болкън беше сгушена в малка пресечка недалеч от „Маунт Стрийт“, тихо, спокойно кътче от Лондон, пълно с модерни фризьорски салони и престижни търговски къщи за произведения на изкуството. Внушителната ѝ фасада от червени тухли завършваше с искрящо бял навес, тъмносиня врата и огромна витрина, пълна със скъпи шедьоври от осемнадесети и деветнадесети век. Галерията се различаваше коренно от модните салони за съвременно изкуство в Ийст Енд, където художници в крещящи одежди рисуваха кървави свастики, за да ги продават на рекламни агенти и рок звезди. Галерията „Болкън“ беше за противоположния тип любители на изкуството — съдържаните потомствени аристократи, които предпочитаха по-традиционни художествени произведения за домовете си в Белгрейвия и Кенсингтън. Макар и специализирана в холандските художници от деветнадесети век, галерията вървеше в крак с времето и наскоро бе изложила френски бронзови фигури от края на деветнадесети и началото на двадесети век. Когато Кейт се приближи, забеляза на витрината изящната балерина на Дега.

Отвори вратата и над главата ѝ звъннаха камбанки. Седнал до една маса в отсрещния край на стаята, управителят на галерията Марк Робъртсън изготвяше фактура за елегантна двойка на средна възраст, докато Осуалд разговаряше с тях, облегнат на ръба на писалището.

Осуалд вдигна очи и дари Кейт с най-очарователната си усмивка.

— Ето я и дъщеря ми — засия той пред клиентите. Жената с медноруса коса с изсветлени кичури, чанта от щраусова кожа от „Ерме“ и обувки от „Фернандо“ разпозна Кейт от списание „Класа“ и се усмихна малко по-широко.

— Искаш ли да се качиш в кабинета ми, скъпа? Скоро ще дойда при теб — заговори дружелюбно Осуалд. Кейт кимна и тръгна по тясното спираловидно стълбище в ъгъла на помещението. Докато се изкачваше, наблюдаваше баща си в действие. Срамота беше, че той посвещава на галерията толкова малко време: беше роден търговец. Дори представлението с радостното посрещане на дъщеря му беше отлично изиграно, мрачно отбеляза тя.

Сградата беше висока, дълга и тясна, съвършена за галерия, въпреки че кабинетът, разположен под покрива, беше тесен. Масата по

средата на стаята беше затрупана с фактури и книжа. Кейт седна до нея и разлисти някаква брошура, посветена на разпродажбата на редки скулптури от Хенри Мур.

Наля си кафе от една кана върху бюфета, бавно отпи, а в главата ѝ препускаха какви ли не мисли. Испита същото притеснение както порано през деня. Но докато в залата на счетоводната фирма във вените ѝ шуртеше адреналин, сега, в кабинета на галерията „Болкън“, се почувства нищожна, уплашена и покорна. Никак не ѝ се искаше да идва при Осуалд, обаче още виждаше гордото, но огорчено изражение на Ник, когато си тръгваха от срещата. Погледна пилотното издание на списанието с поомачкана корица в чантата си и я обзе тъга. Защо се разнежда толкова за някакво си списание? Сгълча се сама. Това не беше изоставено кученце, а работа — и то дяволски добре свършена, само дете трябваше някой да им подаде ръка. Докато размишляваше, чу приглушените стъпки на баща си, който се изкачваше по спираловидното стълбище.

Беше облякъл градските си дрехи, отбеляза Кейт, попивайки с очи изискания му морскосин костюм с тъмно морава вратовръзка. Очевидно после се готвеше да се отбие в някой от луксозните мъжки клубове.

— На какво дължим това удоволствие? — попита заядливо Осуалд. — Предполагам, че ще искаш нещо — и то прекалено важно, за да се разреши по телефона.

Извади от сакото джобния си часовник, взря се в него през очилата с форма на полумесец и нетърпеливо го прибра обратно.

— Налага се в седем да бъда в „Уайтс“, за да вечерям с Уочорн, така че давай по-накратко. Направи ми един „Ърл Грей“, ако обичаш.

Кейт се приближи до бюфета, включи хромирания чайник и сипа две лъжички чай на дъното на каната. После се обърна, извади пилотното издание от чантата си и го остави на масата пред него.

— Питам се дали няма да погледнеш това, татко? — заговори тя с колкото се може по-небрежен тон.

Осуалд го взе и бързо запрелиства страниците.

— Познато ми е. Твоят приятел Дейвид Голдмън го изпрати на мой приятел.

Кейт трябваше да се досети. Типично бе за баща ѝ да знае всяка нейна стъпка. Каквото и да стореше, добро или лошо, дори и да беше

на хиляди километри разстояние, все я глождеше чувството, че той я наблюдава с укорително изражение.

— Обаче зная, че са ти предложили работа в Ню Йорк. — Осуалд кимна към чайника, от който се издигаха облаци пара. Кейт скочи и се залови да запарва чая, а в гърдите ѝ се загнезди безпокойство.

— Вениша ме осведоми — продължи баща ѝ, сякаш прочел мислите ѝ. — Честно казано, смятам, че това ще е най-добре за всички. С това твое уволнение опозори и себе си, и семейството. Пък и ще правиш компания на Серина. Поне една от вас гради някаква кариера.

— Татко, не искам да ходя в Ню Йорк — бавно изрече тя. — Искам да осъществя това.

— А, това ли? — Взе списанието отново и запрелиства пренебрежително страниците. — Да, Найджъл Хамънд ми се обади да ме попита за мнението ми.

Сърцето на Кейт спря. Найджъл Хамънд?

— Познаваш Найджъл Хамънд? — попита тя с ужас в гласа.

— Имам премного приятели, Катърин — отвърна Осуалд и я погледна през очилата си. — Постигнах нещо в живота си, уважават мнението ми.

— И ти какво му отговори?

Осуалд остави списанието и впери очи в дъщеря си, опиянявайки се за миг от властта си над нея.

— Какво да му отговоря? Хм. Че току-що са те уволнили от издание, което е почти същото като това, в което искаш да вложи парите си ли? Не. Просто споменах на Найджъл да се обърне към Уилям Уолтън от „Алианс“. Реших, че той най-правилно ще определи дали е безопасно да се рискува с теб. Найджъл е много предпазлив инвеститор.

Тя се обърна и гневно го изгледа, а очите ѝ пламнаха заради предателството му.

— Но ти си знаел... — просъска тя, — знаел си... — Осъзна, че е безсмислено. Безсилието, което я преследваше през последните няколко седмици, намери отдушник. — Не желаяш да успея — извика пресипнало тя. — Какво не одобряваш в мен? Кое ми е лошото? Какво, мамка му, не ми харесваш?

Осуалд кисело се усмихна.

— Не съм ти дал образование за двеста хиляди лири, за да ми държиш такъв език. Е, време е да си тръгваш. Ще закъснея за вечеря.

Докато сподиряше с очи отдалечаващото се „Бентли“ на баща си, Кейт стисна ръка в гневен юмрук. Знаеше, че татенцето е костелив орех, дори обича да пречи, но не можеше да повярва, че някакъв обикновен познат е по-важен за него от дъщеря му. Дълбоко вдиша лондонския въздух, опитвайки се напразно да спре едрите сълзи, които рукнаха по бузите ѝ. Докато ровеше в чантата си за носна кърпичка, забеляза, че телефонът ѝ свети. Пое си дълбоко дъх, избърса нос и го включи.

— Кейт? — беше Ник.

— Здравсти, Ник — отвърна тя и се опита да сподави треперенето в гласа си. — Едва те чувам. Къде си?

— В една кръчма. Напивам се като казак. Кейт, няма да повярваш! Получихме проклетите пари!

Тя застина, изгубила и ума, и дума.

— Но как? От кого? Найджъл Хамънд е говорил с баща ми и мръсникът го е пратил при Уилям Уолтън.

Чу смеха на Ник по телефона.

— Зная! Дейвид ми разказа. Явно Хамънд е преценил Уилям Уолтън като самомнителен американски пръдльо. Май го е нарекъл „въздух под налягане“. Направо си го шашнала. Споменал, че презентацията ти била „смела и енергична“. Изглежда, че си се сдобила с почитател. Кейт? — продължи Ник щастливо, като леко завалеше думите. — И според мен си чудесна.

Тя изтри очи и устните ѝ се разтегнаха в плаха усмивка. Започваше да ѝ става много по-добре.

17.

— Страшно ще ѝ хареса — говореше Камила, отпивайки минерална вода, докато оглеждаше дома на Вениша в Кенсингтън. Вътрешността на една от най-елегантните лондонски къщи бе преустроена в розова градина на закрито. До всяка стена бяха издигнати решетки, по които се виеха нежни цветя във всички нюанси на розовото. Вратите бяха обкичени с бледокремави сатенени панделки, а от тавана на вълни се спускаха пластове бледолилав тюл. Върху всяка възможна повърхност се виждаха купи с ароматизирана вода и плаващи в нея кандилца. В единия край на балната зала беше издигната сцена, обсипана с цветни листчета, на която щеше да свири джазов оркестър. Джени Норис, личната помощничка на Серина, крачеше наоколо с бележник и микрофон и излайваше заповеди в ефира, докато най-малко тридесетина служители от кетъринга припкаха насам-натам, разнасяха подноси с розово мартини със златиста канела и приготвяха сандвичи върху розови порцеланови чинии.

Вениша кимна щастливо. Тя беше изключително изобретателна, когато организираше тържества. Наред с новогодишния купон у Анди и Пати Уонг и бала у Елтън Джон, където мъжете бяха с бели вратовръзки, а дамите с диадеми, лятното празненство у Вениша, провеждано всеки август в Кенсингтън Парк Гардънс, беше гвоздеят в светския календар.

С внушителната си репутация като домакиня Вениша знаеше, че трябва да създаде нещо изключително за прощалното парти на Серина. Не преливаше от радост, че най-малката ѝ сестра отива да живее в Ню Йорк — особено с мъж с мрачната слава на Майкъл — но най-малкото, което можеше да направи, бе да ѝ организира подобаващо изпращане.

Камила взе една от поканите за бала.

— Сбогом, наша английска розо — изкикоти се тя, като прочете думите изписани със златни, изпъкнали букви. — Но не са ли розите през друг сезон? Не е ли по-редно да бъде бал на нарцисите? Розите сигурно са стрували цяло състояние.

Вениша се засмя, пропъждайки мисълта за разходите по вноса на цветята от Амстердам.

— Хм. „Сбогом, наш английски нарцисе“? На Серина много ще ѝ допадне.

Двете се отправиха към спалнята на Вениша, за да избягат от хаоса на последните приготовления, отмъквайки една изстудена бутилка шампанско по пътя си. Беше станало шест и половина. Гостите щяха да пристигнат в седем и половина, а Серина бе настояла да се появи час след тях. При всичкия си опит като домакиня Вениша винаги се притесняваше преди светските си приеми и много се радваше на компанията на Камила — особено след като сестра ѝ хвърли бомбата, че е скъсала с Нат.

— Шампанско? — попита тя, изваждайки тапата.

Камила поклати глава. Не бе в настроение да празнува. Преди два часа стоеше на Канари Уорф и гледаше смутените очи на Нат.

— Защо искаш да се срещнем тук, Кам? — попита той, когато тя му препречи пътя, докато излизаше тичешком от офиса си в Докландс със заметнато над главата сако заради дъжда. — Няма ли да се видим у Вениша?

Камила пое дълбоко дъх и му съобщи, че празненство няма да има — поне не и за него във всеки случай. И по-важното, нямаше да има и сватба. Камила бе избрала неутрална територия, защото тя беше студена, анонимна и безлична. Трепереха край Темза, заобиколена от огромни остъклени сгради, пронизващи небето, а по лицата им се стичаха пръски дъжд. Трудно ѝ беше да му съобщи, но решението дойде лесно. Като се прибра у дома от Мъжев и намери на бюрото си документите за кандидатстване в изборната листа на торите, веднага ѝ стана ясно какво иска. Амбицията ѝ беше не просто да бъде член на Парламента, желаше да стане министър от Кабинета. А когато се осмелеше да мечтае, искаше и още по-висок пост. За това ѝ бе нужен подходящ партньор: политически партньор. Не някой, чиито подвизи и замесване с наркотици в миналото можеха да опетнят репутацията ѝ. В края на краищата Камила имаше достатъчно свои собствени слаби места.

— Гореве главата — каза Вениша и притисна чашата до ръката на сестра си. — Постъпи както трябва.

— Нима? — попита Камила, внезапно неуверена в себе си. — Хубаво е в такива вечери да бъдеш с близък човек.

Тя отиде до високия френски прозорец и погледна надолу към парка.

Изведнъж обърна лице към Вениша.

— Боже, да се не начудиш! Можеш ли да повярваш, че Нат е съобщил за така наречената сватба през септември и на татко? Преди даже да ми направи предложение?

— Ха — възкликна Вениша. — Сигурна съм, че баща ни е чакал с нетърпение във фамилията Болкън да се пръкне банков наследник. Новината ти ще му докара лошо настроение.

— Лошо настроение. Малко, за разнообразие — изсмя се Камила.

— Не, истинско лошо настроение — продължи Вениша и меките ѝ черти внезапно се изопнаха. — Вече заплаши, че довечера няма да дойде.

— О, ще пристигне — отвърна Камила и разсеяно пръсна малко парфюм с аромат на жасмин върху китките си.

— Как, по дяволите, ще изпусне възможността да бъде център на вниманието?

Таксито спря пред Кенсингтън Парк Гардънс и докато Кейт слизаше на тротоара, чу, че в къщата на Вениша струнен квартет свири „Ела и полети с мен“. Тикна двадесетачка в ръката на шофьора и напълни гърди с въздуха на ранната вечер. Вече беше в прекрасно разположение на духа, а като допълнение музиката на Синатра я караше да се чувства като във филм на Дорис Дей. Естествено, беше ѝ мъчно, че Серина заминава за Ню Йорк и се ужасяваше, че на бала ще се срещне с баща си, но никое от тези събития не можеше да помрачи щастието от това, че собственият ѝ живот най-сетне ще се изпълни с вълнение и обещаващи перспективи. Кейт стаи дъх, прииска ѝ се сама да се прегърне: беше главен редактор на собствена издателска фирма! Колко журналисти можеха да се похвалят със същото? Днес сутринта подписаха едногодишен договор за наем на малък офис, сбутан между Лондонския мост и пазара Бороу, но мястото си го биваше, наемът бе приличен, а от стаята за съвещания се влизаше в кабинета на Ник, който беше също килер за метлите. На прав път беше. Още нямаше нужния стил, но определено бе на път да го постигне.

— Къде ти е кавалерът? Няма ли да доведеш някого? — попита Вениша и прегърна Кейт, която се бе приближила с валсови стъпки, облечена в прилепнала мастиленосиня рокля от „Ланвен“.

— О, ново гадже — подразни я Камила, отърси се от лошото си настроение и дари сестра си с топла прегръдка.

— Всъщност ще дойдат двама — усмихна се Кейт и си взе едно картини.

— Кавалерът ти ще пристигне с друг мъж? Колко модерно! — намеси се Вениша с иронична усмивка.

— О, я стига — обади се Кейт и я тупна по рамото с престорен укор. — Единият е съдружникът ми в издателството, другият е нашият финансист. Опасявам се, че не става за клюка.

— Велики заключителни думи — намигна Камила.

— Сбогом, наша английска розо! — присмя се Дейвид, обърна се към Ник и извади поканата, от тънка яркочервена хартия. — За какво, по дяволите, става дума? — прошепна той, подавайки я на портиера.

— Не ги предизвиквай да ни изхвърлят, преди още да сме влезли — промърмори Ник с ъгълчето на устата си, разигравайки истинско представление, докато се усмихваше на охраната пред къщата на Вениша. Едно въже пред входната врата отделяше нетърпеливите папараци от известните гости. — Кейт сигурно не е била на себе си, за да ни покани тук.

— Знае с какво млади и красиви мъже като нас могат да допринесат към купона. Търсени сме — напълно сериозно продължи Дейвид, забавяйки ход, докато минаваха покрай фотографите, но те само се смръщиха. Когато опашката пред входа ги всмука, Дейвид заразглежда купонджийките с нечувано високи токове и съвсем оскъдно облекло.

— Боже, всички изглеждат толкова издокарани — прошепна той.

— Стига си се превъзнасял — усмихна се Ник, побутвайки приятеля си към вратата. — Просто влизай.

В същия момент улицата се озари от светкавиците на фотоапарати — един черен мерцедес спря до тротоара.

— Серина. Насам, скъпа — викаха папараците, бутайки се един друг с лакти, за да могат да хванат в кадър бронзовата хубавица, която слезе от колата и елегантно тръгна по тротоара на Кенсингтън. По всякакви критерий Серина изглеждаше фантастично, косата ѝ беше

вдигната в красив кок, а върху скулите ѝ се спускаха привлекателни къдрици.

Подразнена, че фотографите се заплесват по гостите, Серина спря в подножието на стълбите и свали визоненото си палто от „Шанел“, за да извади на показ светлорозова дълга рокля от фино жарсе, което се плъзгаше по тялото ѝ. Общият ефект беше зашеметяващ — цветът на дрехата бе толкова блед, материята — толкова ефирна, че на пръв поглед Серина изглеждаше едва ли не гола. Тя се обърна леко и пристъпи с единия си крак напред, така че през дългата цепка на роклята да се мерне загорялото ѝ бедро, и съблазнително килна глава. Известно ѝ беше, че утре сутринта тази снимка ще украси първите страници на таблоидите.

Тя неохотно се остави да бъде въведена вътре от Конрад Дейвис, неин агент и придружител за вечерта, и погледна към часовника си „Пиге“. Беше осем и четиридесет и пет: хубаво. Всички би трябвало да са тук, помисли си тя. Притисна се до ръката на Конрад и тръгна през огромния коридор, като прие розово мартини от един сервитьор и много целувки от лондонски светски личности. Появата ѝ бе бляскава, каза си тя самодоволно, забелязвайки Стинг и Трудн Стайлър в единия ъгъл, Елтън Джон и Ел Макферсън — на стъпалата, а Джейд Джагър и Матю Уилямсън — до бара с коктейлите. Сякаш целият лондонски моден елит бе пристигнал, за да се сбогува с нея.

— Толкова мило от твоя страна — разпали се Серина, прегръщайки Вениша, след което целуна въздуха до бузите ѝ. — Всички са тук. И то заради мен.

Вениша се поусмихна. Слава богу, че беше Джени и нейната картотека — Вениша нямаше и понятие кои са приятелите на Серина. До голяма степен както и тя самата.

Кейт и Камила влязоха през двойните врати и четирите жени зацвърчаха, прегръщайки се в четворна прегръдка. Без да обръщат внимание на звездите около себе си, сестрите Болкън се скупчиха една до друга и заразменяха клюки, като че бяха ученички на някакво сънливо парти.

— Къде е Майкъл? — попита Кейт, разочарована, че не го вижда. — Още дори не съм се запознала с този човек, а ти ни изоставяш заради него!

— Не ви напускам заради Майкъл — чаровно се засмя Серина и погали сестра си по ръката. — Оставям Лондон заради Ню Йорк. Освен това — продължи тя, взимайки си миниатюрно резенче морков от един поднос — Майкъл е по работа в Кейптаун. Така че тази вечер кавалер ми е Конрад, нали, драги? — Тя изпрати въздушна целувка към човека на средна възраст с колосана бяла риза и шалче.

— Последната ни вечер, преди да се впуснем в дълготрайна връзка — извика той с дълбок баритон а ла Ричард Бъртън.

Ще ти се, злобно си помисли Серина, беше й ясно, че ще го уволни. Сега се преместваше в Щатите и лондонският агент ставаше, откровено казано, излишен. Конрад трябваше да й бъде благодарен, че не му каза това още тази вечер и не му развали купона.

Серина отново се обърна към момичетата.

— Е, добре, къде е татко?

Никое тържество не започва както трябва без мен, самоуверено си мислеше Осуалд, пристигайки с бентлито си пред дома на Вениша. Хвърли поглед към часовника си: девет и петнадесет. Добре. Сигурно всички вече са там, помисли си той. Бе пренебрегнал написаната на ръка бележка от Вениша, която канеше всички да бъдат на бала за пристигането на Серина в осем и тридесет. Редно беше най-малката му дъщеря да е благодарна, че изобщо си е направил труда да се появи. Той беше много недоволен, че се е хванала с този Саркис. Достатъчно лошо беше, че е американец, разсъждаваше той, но на всичко отгоре бе и наполовина ливанец. Защо, по дяволите, беше нужно да ходи на тържество, та да празнува по този повод? Радваше се, че Серина разкара онзи плебейски негодник Том, разбира се — баща му бил миньор или нещо такова, но щом Вениша може да намери мъж като Джонатан фон Бисмарк, със сигурност Серина би могла да има когото си поиска. Човек от добро, солидно, английско потекло. Обърса с кърпа леко запотеното си чело и се обърна към Мария Данте на задната седалка, като внимателно пое ръката ѝ. Ще се случи тази вечер, рече си той, радостно обгръщайки с поглед чувственото ѝ тяло, докато се изправяха пред папараците. Именно тази нощ.

— Най-после — бързо прошепна Вениша на Джонатан. Стопанинът на къщата проточваше врат, оглеждайки помещението във всички посоки, убеден, че току-що е видял несръчен сервитьор да

разлива сок от боровинки на килима. Щеше да си удържи от сметката за храната.

— Какво? Сега пък какво ти става? — изстреля в отговор Джонатан.

— Баща ми е тук — отговори Вениша и кимна към вратата. — Тъкмо пристига.

— Виж, довел е със себе си и Мария Данте — усмихна се Джонатан. Знаеше, че това ще впечатли някои клиенти, които бе поканил на бала. Те нямаха представа кой е Роби Уилямс, но Мария Данте беше нещо различно, изискано. Тя носеше широка синьо-зелена дълга рокля, гърдите ѝ щяха да изскочат от дълбоко изрязаното деколте, дългата ѝ коса бе струпана на темето ѝ и всеки сантиметър от тялото ѝ говореше, че е оперна примадона.

Осуалд и Мария бавно тръгнаха сред гостите, като високомерно кимаха и приемаха поздравите като кралска двойка, тръгнала на разходка сред поданиците си. Накрая спряха, за да целунат Серина. Осуалд не я беше виждал от Коледа. Не бе тайна, че тя беше любимата му дъщеря и се бе метнала на него в много отношения. Но търпението му бе на изчерпване, когато Кейт му подметна, че Серина ще живее в Ню Йорк. В очите на Осуалд това бе равносилно на предателство.

— Правиш голяма грешка, като се местиш в Ню Йорк — прошепна в ухото ѝ той, приглушеният му глас преливаше от превъзходство. Но Серина не си беше спечелила положението на негова любимка с покорността си.

— Ти си ми баща, не си мой агент — спокойно възрази тя.

Забелязвайки, че неколцина пускат ухо към разговора им, Осуалд промени тактиката и прегърна дъщеря си.

— Е, да се забавляваме — прогърмя гласът му и той взе чаша джин с тоник от преминаващ наблизно поднос. — Тук са Синатра и Серина, и двамата ми любимци. Да се потопим в музиката и да танцуваме.

Вениша дръпна Серина за ръката и я помоли да остане, докато Осуалд се смеси с гостите.

— Какво? — попита Серина.

— Е, какво мислиш за нея? — усмихна се Вениша и посочи към Мария.

— С какво се е нагиздила? — подсмръкна възмутено Серина. — И тази чудовищна коса! Главата ѝ прилича на буреносен облак.

— Не забравяй, че в десет ти предстои реч — припомни Вениша на сестра си. — Ще поставим микрофон върху рояла, нали знаеш, само няколко думи.

— Налагали се? — нацупи се Серина, наслаждавайки се тайно на всяка възможност за сценична изява. — В такъв случай не е излишно да пийна малко повечко шампанско.

Вениша тръгна из помещението заедно със сестра си Камила, общуваха с гостите, като от време на време се натъкваха и на собствените си приятели. Вениша се чувстваше виновна, че ги бе поканила на празненството на Серина, но не искаше да се чувства на чуждо място в собствената си къща. Точно сега се нуждаеше от обич и подкрепа, особено когато Джонатан се държеше така резервирано. Към нея бе по-студен от всякога, като че ли никога не си беше вкъщи и винаги измисляше извинения за отсъствията си — вечери с клиенти, сделки в чужбина. Съпругът ѝ бе работохолик, но тя знаеше истината — отдалечаваха се един от друг. И колкото и да желаше Серина да изживее една прекрасна вечер в Лондон, едва ли щеше да се намери по-неподходящо време за бал. Сутринта бе отишла в клиниката на доктор Рийс-Джоунс, за да получи резултатите от последната поредица изследвания, и най-лошите ѝ подозрения се бяха потвърдили. Не ѝ бяха останали почти никакви яйцеклетки — да има деца по естествен път или чрез оплождане инвитро щеше да стане невъзможно само след месеци. С никого не сподели, престана да мисли за това, сякаш ставаше дума за лошо време или леко главоболие. Животът с баща ѝ я беше научил как да „изключва“, когато единственото, което ѝ се искаше, бе да потъне в море от сълзи. Не, ще мисли за ситуацията утре, когато нощта, посветена на Серина, щеше да е приключила, а тя и Джонатан щяха да поговорят за бъдещето.

— Добре ли си? — попита Камила и постави топлата си ръка върху рамото на сестра си. — Струваш ми се малко, как да кажа...

— Каква? — попита отбранително Вениша.

— Не зная. Малко тъжна? Не се тревожи, Ван, тя просто заминава за Ню Йорк — промълви тихо Камила.

Вениша кимна. Остави сестра си да вярва, че се безпокои за Серина.

— Хайде — изчурулика тя с пресилено добро настроение. — Ела да те запозная с Диего Боно, великолепния дизайнер, за когото ти говорех. Миналата година завърши Кралския колеж и чувам, че и Калвин Клайн, и Бърбъри го канят за работа, но смятам, че го убедих да се присъедини към екипа на „Вениша Болкън“ като нов моделиер на дамско облекло.

— Ще се занимаваш с женски дрехи? — попита Камила с изненада.

— Логичното развитие на фирмата — отвърна Вениша и очите ѝ блеснаха още по-ярко. — Толкова съм развълнувана, Кам. Винаги съм искала да работя това.

От години Камила не бе виждала сестра си така одухотворена: грееше от ентузиазъм. Искаше да чуе още, но внезапно бяха прекъснати от двама красиви мъже, размахващи чаши с шампанско.

— Дами, дами, дами! Питиетата са от нас — възкликна единият.

Кейт се приближи, смеейки се на изумлението на сестрите си.

— Не се безпокойте, момичета. Не са натрапници. Вениша, Камила, запознайте се с моите съучастници, Ник Дъглас и Дейв Голдмън.

Ник начаса прегърна и двете и с леко пийнал глас им зараказва „тайните“ на Кейт, а Дейвид се приближи до нея, докосвайки я с безупречния си черен костюм.

— Е, как ти се вижда? — попита Кейт, притеснена от близостта му, но прикри смущението си и посочи към множеството.

— Винаги ли е толкова колоритно? — поиска да знае с усмивка Дейвид.

— Само по празници и в особени случаи — отвърна Кейт и пъкна миниатюрна ягодова петифура в устата си.

— Личи си, че преуспяваш, щом живееш в подобна къща — с нотка на завист отбеляза Дейвид. — Определено чувам, че хедж фондът на Джонатан върви все по-добре. Имаш ли нещо против да си пъкна носа тук-там?

— Къде искаш да идеш? — попита Кейт. — Виждал ли си кухнята? Невероятна е.

— Ще ми се да намеря място, което не е толкова шумно — отговори Дейвид, като се приближи до ухото ѝ и взе бутилка шампанско от една маса. — Хайде да отидем на експедиция.

Дейвид хвана Кейт за ръката и я поведе през навалищата към задната част на къщата. Искаше я само за себе си. Кейт Болкън беше неговият тип жена. Тя беше не само умна и красива, но притежаваше и нещо в добавка. Потекло. Лустро. Наречи го както щеш. И щеше да бъде последното парченце от мозайката му, идеалният начин да се превърне от син на търговец в изискан борсов играч. Почувства, че членът му се втвърдява, както ставаше винаги когато сключваше сделка. Държеше Кейт за ръка, вмъкнаха се през един отворен френски прозорец и той я поведе в мрака. Струнният квартет, смехът и звъntenето на чаши заглъхнаха, когато поеха по хрущящата градинска пътека.

— Къде отиваме? — засмя се Кейт, чувствайки се по-притеснена, отколкото показваше.

— На експедиция — отвърна Дейвид хищнически, докато напредваха към дъното на градината. — Да видим какво има там!

— Нищо особено, мога да те уверя — каза Кейт, гласът ѝ се беше превърнал в шепот. — Само някакви камънаци, от които можем да паднем. Лисици, сови. Кой знае? По-добре да се връщаме.

— Ще те пазя — ухили се Дейвид, отмятайки назад висящите клонки, докато водеше Кейт към една мраморна пейка, осветена от градинска факла. Той извади по една чаша от всеки джоб на самото си и със замах наля шампанско. Изведнъж настъпи тишина. Кейт чуваше единствено пращенето на факлата и силно се притесни от близостта помежду им. Никак не я биваше да прави разлика кога някой мъж е мил към нея и кога флиртува, но докато се усети, прелъстяването вече вървеше с пълна сила. Рязко пое въздух, когато Дейвид се премести по-близо до нея, чувстваше топлината, която излъчваше той. Обви плътно ръце около раменете си, за да прикрие деколтето си. Ръцете ѝ се разтрепериха, когато Дейвид се приближи още повече.

— Студено ли ти е? — измърка той.

По-скоро съм безразлична, помисли си тя, но пожела да се отпусне.

— Фантастична си — дрезгаво прошепна той, повдигна ръка и я погали по страната. Фините черни косъмчета по пръстите и китката му погъделичкаха кожата ѝ.

— Караш ме да се червя — запъна се тя и леко извърна лице от него. Исусе, каза си тя, държа се като героиня на Джейн Остин.

Времето сякаш забави ход. Пръстите му стигнаха до брадичката ѝ и я придърпаха към него.

— Какво има, Кейт? — попита той, като не преставаше да я гали по лицето. — Не искаш ли?

Какво ѝ ставаше, сама се запита, чувствайки, че стомахът ѝ се свива от желание, тревога и притеснение. Боже, толкова е секси, каза си тя, поглеждайки гъстите мигли, обрамчили наситено сивите му очи, и дългия мъжествен нос. Не разбираше какво я спира да не се наведе леко напред и да докосне устните му със своите или да прокара ръце през вълнистата му черна коса.

— Не съм сигурна, Дейвид. Съжалявам.

Дейвид Голдмън беше свикнал да му се покоряват на часа.

— Какво? Харесваш мъжете, нали?

Кейт беше шокирана.

— Ами, да. Естествено. Обаче... за бога, Дейвид. Благодарна съм за всичко, което направи за нас, но... Виж, съжалявам...

Дейвид свали пръстите си от лицето ѝ, изражението му бе раздразнено и донякъде разочаровано.

— Предполагам — печално се усмихна той, натъжен, че го бяха отблъснали. Изправи се. — Застудява. По-добре да се връщаме на купона.

Вътре в къщата Мария Данте съзнаваше, че привлича внимание. След като хвърли продължителен, тежък поглед към Серина Болкън, тя неохотно призна, че от плът и кръв дъщерята, на Осуалд е толкова красива, колкото и на снимките. Но с това се изчерпваше всичко: тя си беше момиче. Всеки мъж, който копнееше за Серина Болкън, навярно имаше хомосексуални наклонности. Вижте я — само кожа и кокали. Да не говорим за задника ѝ, цици колкото маслинки. Имаше момчешка фигура. Но Мария Данте — е, Мария Данте беше истинска жена. Чувстваше как всички мъже в помещението — поне зрелите — се възхищават на пищните ѝ гърди, преливащи от дълбоко изрязаното деколте на роклята от „Оскар де ла Рента“, на закръглените извивки на хълбоците ѝ, изпъкващи изпод коприната на дрехата. Блестяща, талантива, космополитна жена — точно от такава се нуждаеше отегчителната лондонска сцена. И когато Серина вече нямаше да ѝ пречи, именно тя щеше да запълни празнината. Е, вярно, Оскар беше възрастен, помисли си тя, поглеждайки го с погнуса. Ужасяваше се да

го види гол. Но цената не бе непосилна. Той беше богат, имаше връзки, беше истински английски аристократ с великолепен дом. А и си беше загубил ума по нея. Кой можеше да допусне? Мария Данте, малката италианка от мръсното и бедно село Пулия, щеше да стане лейди.

— Миналия месец бяхте сензационна в операта в Ница — сипеше излияния Никълъс Чарлсуърт, появявайки се до нея, за да ѝ подаде чаша шампанско. — Обичате ли да играете в Европа?

— Обожавам — съблазнително въздъхна тя. — Трябва да дойдете в Кралската опера, където ще пея следващия месец.

— С най-голяма радост — отвърна със запъване Никълъс, парализиран от очите ѝ с цвят на шоколадов фондан. — Ами, въ, как се очертава музикалната вечер в Хънтсфорд? Опасявам се, че не съм дотам в течение на онова, което се подготвя, но мисля, че Осуалд организира малко съвещание в нашия клуб, „Уайтс“, през следващата седмица. Непременно се обърнете към мен, ако се нуждаете от нещо — усмихна се той и двусмислено потупа носа си отстрани.

— Убедена съм, че Осуалд контролира отблизо цялата организация.

— А творческата страна?

И сведе поглед към дребния мъж с лице на невестулка. Какво разбираше той от творчество?

— Ще поканя да пеят някои приятели — тайнствено отговори Мария. — Самата аз... ще изпълня няколко арии, навярно Бизе, Дебюси, Моцарт, разбира се, може би и няколко песни в различни стилове — Гершуин, вероятно. Няколко седмици преди това ще изнеса рецитал в Карнеги Хол в Ню Йорк, та може да заимствам нещо от тамошния си репертоар.

— Ще има ли предварителни представления при затворени врати? — попита с надежда Никълъс.

Отегчена, с желание да се позабавлява поне малко с тия досадни, надути британци, тя го погледна и в съзнанието ѝ се оформи една идея.

— Предварително представление ли? — усмихна се и отмахна кичур абаносова коса от челото си. — Може късметът да ви споходи.

Серина погледна часовника си. Две минути до десет. Приглади копrienеното жарсе по бедрата си и се отправи към отсрещния край на стаята, където Вениша бе разположила микрофона, готов за речта ѝ.

Не бе подготвила нищо, но беше добър оратор и искаше лебедовата ѝ песен пред старата лондонска тайфа да предизвика фурор.

В същия момент забеляза, че Мария Данте се обръща към малкия оркестър, който тъкмо свиреше аранжирани на „Лунна светлина“ от Дебюси. Певицата вдигна пръст към устните си и застана до микрофона. Бюстът ѝ затрептя, когато напълни гърдите си с въздух, после от пурпурните ѝ устни се изтръгна богатото ѝ сопрано и изпълни помещението. Чарлсуърт, разпознавайки белкантото на Росини, затвори очи като хипнотизиран от зов на сирени. Всички се обърнаха, за да слушат. Високите ноти на Мария бяха кристалночисти, дикцията — безупречна, гласът ѝ бе толкова силен и могъщ, че микрофонът беше излишен. Гостите се понесоха към нея, стаята сякаш запулсира от емоции, Осуалд се огледа доволен, озарен от нейната слава. Застанала отзад до стълбището, Серина хвърляше гневни погледи.

— Кейт, Кейт — просъска тя, махайки на сестра си, която, както всички останали, бе запленена от изпълнението. Тя се обърна и запитва само с устни:

— Какво?

Серина я сграбчи и я повлече зад колоната.

— Какво искаш да кажеш с този въпрос? Тази жена се излага на показ.

Кейт тихо се засмя.

— Серина, тя е фантастична. Една от най-блестящите оперни звезди пее на бала ти.

— Да, бе, фантастична! — подигра се Серина и толкова силно стисна Кейт, че на рамото ѝ останаха червени следи. — Опитва се да ми открадне първенството. След пет минути се очаква да говоря. Кой ще иска да ме чуе, след като е слушал Дебелата жена на операта^[1]?

Устните на Серина се изкривиха, очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи. Тогава, виждайки, че не оказва нужния ефект върху Кейт, тя я побутна към стаята.

— О, върви да доведеш Вениша!

Кейт откри най-голямата си сестра да седи на един кремав фотьойл.

— Серина е бясна — прошепна Кейт, опитвайки се да пресъздаде драмата. — Можем ли да разкараме Мария?

— Какво мога да направя? — попита Вениша и на лицето ѝ се изписа паника. — Ще ме освиркат, ако се опитам да прекратя такава изпълнение.

Разгневена, Серина реши да вземе работите в свои ръце. Приблужи се към предния ред гости и застана пред Мария Данте, усмивката на устните ѝ говореше „Колко възхитително!“, но очите ѝ святкаха от враждебност. Осуалд гледаше откъм бара, наслаждавайки се на малцовото уиски в ръката си, но не чак дотам, за да не види, че между дъщеря му и приятелката му назрява котешки бой. С леки стъпки застана зад дъщеря си и прошепна в ухото ѝ:

— Нали тя е бисерът на вечерта?

— Разваля ми празненството — отговори Серина, гласът ѝ потреперваше. — Татко, моля те! — настоя тя. — Моля те, направи нещо.

Осуалд се усмихна, развеселен от драматичното неудобство на Серина, чувствайки как нещастieto и разочарованието ѝ растат с напредването на песента, докато тя се загърчи в едно с триумфалното ѝ кресчендо.

— Моля те — прошепна Серина. — Моля те.

Песента на Мария се издигаше като балон и изпълваше всяко кътче от къщата със светлина и красота. Гласът ѝ бе силен, но същевременно съкровен, като че ли удостояваше всеки един от гостите с личното си внимание. Срецайки погледа на Серина, Мария простря ръце пред себе си, за да подкани музиката постепенно да стихне. Клепачите ѝ бяха спуснати, а главата ѝ увисна, изтощена от екстаз.

След гостите избухнаха бурни аплодисменти, музикантите ликуваха, а Мария Данте победоносно грейна към публиката. За част от секундата зърна Серина, която ръкопляскаше механично и се усмихваше със силно стиснати зъби.

— Отиди там — Вениша просъска на Серина, поглеждайки към часовника си.

— Благодаря ви, благодаря ви — превъзнасяше се Мария. — Нека сега ви представя истинската звезда на вечерта: Серина Болкън.

Но думите ѝ бяха удавени от възгласите на тълпата, която възторжено обсъждаше изпълнението, докато се насочваше към бара.

Серина бе права, след представлението никой нямаше настроение да я слуша. В гърдите ѝ растеше ярост, тя сви ръце в

такива стегнати юмруци, че ноктите се впиха в дланите ѝ. Искаше час по-скоро да заличи Мария Данте от живота на баща си и беше готова на всичко, за да осъществи желанието си.

---

[1] Препратката е към филма на Джоел Шумахер „Фантомът на операта“. — Б.пр. ↑

18.

Милано не се разделя с блясъка си дори и в средата на март, мислеше си Ник Дъглас, с очи, зареяни към Пиаца дел Дуомо. Карнавалът на Седмицата на модата се бе отърколил от града преди две седмици и бе заменен със сив, мокър и ситен дъждец, който му напомняше на Манчестър, но Милано все още кипеше от изисканост и елегантност, ненадминати от никой друг град по света. Дори и северната част на Ийст Сайд не можеше да се похвали с така безупречно облечени жени, които пазаруваха в бакалниците с дълги палта от норка и тъмни слънчеви очила. Може Ню Йорк да беше страната на неограничените възможности, където продавач на вратовръзки като Ралф Лорън да стане милиардер в търговията на дребно, помисли си той, но Милано бе действителният център на бляскавата модна вселена, особено що се касае до издаването на лъскави списания. И без да впечатли градските модни гиганти „Армани“, „Прада“, „Долче и Габана“, „Версаче“ — и да си подсигури доходните им рекламни инвестиции, издаването на първия брой на модно списание изглеждаше толкова примамливо, колкото и да умреш сред пенестите, ухаещи на рози води.

Кейт и Ник седяха в малко кафене в сянката на огромна катедрала и поливаха успешния си следобед с „Белини“^[1]. В „Прада“ бяха съгласни да се включат след първите няколко броя, ако видяното им хареса, а Джорджо Армани, който настояваше лично да надзирава и одобрява всяко списание, преди да даде зелена светлина на рекламата, беше възхитен. Не само че им повери рекламата на новата си колекция, а дори се съгласи на снимки и интервю в разкошния си дом на италианския остров Пантелерия.

— Нима се познаваме само от месец? — усмихна се Кейт, вече на третото си „Белини“, леко замаяна. Разлистваше дневника си, за да запише уговорка за среща с личния помощник на Армани, и видя бележката „Да се срещна с Ник Дъглас в «Манерката»“, надраскана срещу дата в началото на февруари. — Сякаш е отпреди цял живот — допълни тя.

— Ако пресметнеш, само от шест седмици — поправи я Ник, поглеждайки над рамото ѝ, за да надникне в дневника. — Но си съвсем права. Имам чувството, че ми е израсла още една глава — твоята.

Кейт закачливо го ритна под масата и се пресегна да гребне шепа обелени бадеми от купата на масата.

— Искаш ли да отидем да вечеряме? Умирам от глад — оплака се тя, вирайки се към небето през прозорците на кафенето. Розови облаци се носеха над заострения връх на кулата на Дуомо и на лицето ѝ неволно се плъзна усмивка.

— Макар че няма да имам нищо против, ако се отърва от облеклото си на властна, кариеристична кучка — добави тя и погледна към светлосивия си костюм с панталон от „Хелмут Ланг“.

— Хубаво, хайде — съгласи се Ник и хвърли банкнота от петдесет евро върху малкия сребърен пепелник. — Да се връщаме в хотела.

Бяха отседнали в пищния „Булгари“. Той значително надхвърляше бюджета им, но беше адрес, който правеше впечатление на модните агенти.

— Сума пари само за да използваме номер на факс от луксозно място — мърмореше Ник. И все пак нямаше съмнение, че хотелът е прекрасен. Преустроен стар манастир, чието фоайе бе елегантно оформено от великолепен мрамор. В стаите колосани ленени чаршафи бяха постлани върху огромни меки легла, а мраморната баня изобилстваше от пухкави хавлии и скъпи тоалетни принадлежности.

Тъй като нямаше да слиза в бара преди седем и половина, Кейт поплува в басейна, облицован с мозайка, преди да се прибере в апартамента си. Взе си пенеста вана и за първи път от седмици си позволи да се отпусне. Изви палеца на крака си около кранчето и пусна горещата вода да потече по кожата ѝ, докато мехурчетата покрият гърба ѝ, а сапунената вода не стигна до врата ѝ.

Добре, чувстваше се добре. Не се беше случвало да бъде толкова горда и доволна от себе си, дори и когато я взеха за стажант в списание „Ню Йоркър“. Нито когато спечели престижната награда на Асоциацията на издателите на периодика за нов редактор на годината, нито когато списание „Класа“ надхвърли продажбите на „Вог“ по щандовете за вестници. Но да работи за себе си, следвайки влечението си, беше нещо различно — особено когато всичко вървеше от хубаво,

по-хубаво. Усмихна се на себе си и се зачуди какво ли прави Ник в съседната спалня. Да се надяваме, че се приготвя, каза си тя и погледна кое време е. Представи си го как влиза под душа и прокарва сапунисаните си ръце през сладката си рошава кестенява коса. Почувства как се изчервява.

Какви си ги мислеше? Не биваше да подхваща сексуални фантазии с Ник Дъглас! Подразнена от себе си, излезе от ваната, мократа коса капеше по врата ѝ и тя започна енергично да се бърше с хавлията, за да се разсее. Отиде боса до заемащия отделно помещение гардероб, за да избере тоалет за вечеря, и се спря на рокля с дълбоко деколте в ръждиво и бутилковозелено от „Мисони“, която прилепваше към всяка извивка. Беше доволна от това, което видя в огледалото. Цветовете подчертаваха червеникавокафявите кичури в гъстата ѝ вълниста коса, а високите до небесата обувки без пета от „Маноло Бланик“ караха дългите ѝ заоблени крака да изглеждат страхотно. След като натърка нозете си с крем с аромат на мускус от „Дона Каран“ и защита косата си на една страна със старинна диамантена шнола, тя пусна картата от хотелската стая в чантата си и беше готова. Поспря, леко озадачена — готова за какво?

В ресторант „Багута“ се носеше жужене. Прочут с огромните си тоскански пържоли, той привличаше блестящи посетители, които не се бояха да ядат.

— Какво ти се пие? — попита Ник, плъзгайки пръст по листа с вината. — Смятам, че на днешния ден подобава шампанско.

— Розово шампанско — съгласи се Кейт. — Да върви с грамадния къс месо.

Тя погледна Ник. Ако не грешеше, той бе положил не по-малки усилия от нея за вечерното излизане. Вместо с обичайните си джинси и суичър, съдружникът ѝ изглеждаше подозрително издокаран, сякаш искаше да направи впечатление с шитите по поръчка сиви панталони и черен кашмирен пуловер. Усмихна ѝ се и големите му лешникови очи се сбръчкаха в ъгълчетата.

— За нас — обяви той и вдигна чаша, за да се чукне с нея.

— И за нашето списание — отвърна тя, внезапно смутена от близостта помежду им.

Ник я погледна, а очите му блеснаха.

— Сега доволна ли си, че отказа работата в „Харпърс Базар“? — попита той.

Кейт се изправи на стола си.

— Откъде знаеш за нея? — ахна тя.

— Серина ми съобщи на празненството си. Сподели, че ѝ е много мъчно, че няма да бъдеш с нея в Ню Йорк. — Бавно отпи от шампанското си. — Защо не ми каза?

Кейт потопи залък хляб в зехтина и обра чинията си.

— Не счетох, че е от голямо значение. Не исках да мислиш, че не съм сериозна.

— Никога не бих си помислил подобно нещо за теб.

Спогледаха се. Тя се почувства неудобно. Такива погледи навярно си разменяха влюбените.

— Ще бъда откровена, навярно щях да обмисля предложението, ако не бяхме получили парите онзи ден — бавно продължи тя. — Но и преди съм живяла и работила в Ню Йорк. За мен той не излъчва такова вълшебно привличане, както за другите. Пък и първия път не ми се ходеше кой знае колко.

— А защо замина?

Тя погледна Ник и за първи път почувства, че наистина може да му се довери. През последните няколко седмици бяха преживели толкова много, прекарваха заедно толкова дълго време, че я заля желание да бъде откровена.

— Отпътувах, за да се махна от баща си.

Ник не отвърна нищо. Само окуражително я погледна, насърчавайки я да продължи.

— Струва ми се, че винаги ме е карал да се чувствам некадърница, а когато станеш достатъчно голям, че да избягаш, просто го правиш.

— Защо, как се държеше? — Той леко докосна ръката ѝ. — Трябва да говориш за това, Кейт, или никога няма да го преодолееш.

Тя замълча и пое дълбоко дъх, тишината продължи сякаш цяла вечност. Но шампанското, доброто настроение и растящото им приятелство ѝ помогнаха да продължи.

— Искаш ли да знаеш кога започна всичко? Когато почина майка ни. — Тя се заигра с пръстена на средния си пръст. — Тя беше прекрасна. Мила, красива — добави тихо. — През шестдесетте беше

модел на „Диор“. Караше всичко да изглежда хубаво, дори и когато не беше. Четеше ми „Магьосникът от Оз“ всеки път, когато бях болна и не можех да заспя. — Леко се усмихна, после помълча, забелязвайки, че очите му гледат право в нейните.

— Когато бях на седем, ни заведе с Камила да гледаме един мюзикъл в Лондон. Вениша бе на лагер с клуба по езда. Серина бе още малка и остана в Хънтсфорд с гувернантката ни. Гледахме „Оливър“. — Засмя се при спомена, после усмивката избледня и над лицето ѝ отново надвисна облак.

— Помня, че татко трябваше да дойде с нас, но беше зает. Вечно беше зает. Някаква среща в Лондон — не зная какво бе оправданието му този път. Все едно, отидохме на театър и после се върнахме в къщата ни в Челси, където щяхме да пренощуваме. Спомням си, че вечерта бе страшно гореща. Тихах из градината по лятна рокля, докато майка ми поливаше лехите.

Ник забеляза, че гласът ѝ стана неуверен, но тя продължи.

— После припадна насред градината. Не знаех какво да правя. Бях само на седем, Ник. — Кейт го погледна умолително, сякаш се мъчеше да го убеди да види всичко през нейните очи.

— Не можах да се свържа с татко. Намерих в чекмеджето бележник с какви ли не номера и ги набрах всичките, но не го намерих. Повиках линейка и някакъв съсед, когото не познавах, за да остане при Камила и мен.

Тя отпи голяма глътка вино и избърса нещо от бузата си.

— После, в полунощ, баща ми си дойде и ни съобщи, че мама е мъртва — причината била тромб в мозъка. Укори ме, че не съм била достатъчно бърза. — Кейт погледна към Ник. — Заяви, че аз съм виновна.

Въздъхна дълбоко и почувства, че ѝ олекна. Ник виждаше изписаната на лицето ѝ вина. Искаше да заобиколи и да я прегърне силно, но само погали пръстите ѝ през масата.

— Нищо чудно... започна той. — Кейт, това е...

— Няма нищо — бързо го прекъсна Кейт, още веднъж избърса бузата си и погледна настрани. — Радвам се, че ти казах. Е, обзалагам се, че тук правят страхотно тирамису.

Ник разбра, че тя не иска да говори повече и я разсея с шеги и глупости. Кейт се кикотеше. Не се беше смяла отдавна и ѝ беше

приятно. Забавляваше се така добре, че не забеляза кога са приключили вечерята, сметката е пристигнала и ресторантът се е опразнил.

— Пеша ли искаш да се върнем, или да вземем такси? — попита Ник, докато ставаха от масата.

След шампанското и коктейлите преди него Кейт се чувстваше уморена, но с леко сърце.

— Ще възразиш ли да повървим? Поне част от пътя. Мразя да си лягам с размътена глава.

— Добре. Да си вземем палтата.

При гардероба се наредиха на малка опашка. Пред тях една двойка се смееше, докато поемаше дългите си палта от елегантна брюнетка със закачалка в ръка. Мъжът беше висок и едър и ръката му им се стори огромна, когато погали дребния, закръглен ханш на блондинката. Платиненорусата жена изцвърча, щом пръстите му се плъзнаха под колана на полата ѝ.

— Неуместно поведение за такова изискано място — прошепна Ник в ухото на Кейт и тя се разсмя.

Двойката се обърна към тях и изведнъж се озоваха лице в лице с Уилям Уолтън и Никол Валънтайн. Смехът на Кейт секна на часа, а устата на бившия ѝ шеф увисна.

— Катърин Болкън. Ами, здравейте... — Уолтън се оплиташе в собствените си думи, а лицето му леко поруменя.

— Уилям, Никол. Каква изненада — обади се Кейт с безизразен глас.

— Да, виж — подхвана Уолтън, като се прокашля, — имаме срещи с рекламодатели. Опитваме се да ги впечатлим с това, че Никол е назначена за редактор, а „Класа“ неизбежно ще бъде променена из основи.

Никол самодоволно се усмихна към Кейт и килна глава на една страна.

— На кратка ваканция, а? — сладко-сладко попита американката.

— Всъщност не. И ние сме тук по същата причина като вас — отговори Кейт с много повече самоувереност, отколкото чувстваше. Ник докосна кръста ѝ, за да я окуражи. — Самите ние подготвяме ново издание.

— Така и чухме — обади се Уилям, опитвайки да прикрие пренебрежителния си присмех. — Да бъда честен, изненадах се, че сте събрали пари. — Устните му се разтегнаха в тънка лукава усмивка.

Кейт посрещна погледа му твърдо.

— Инвеститорите ни бяха впечатлени както от продукта, така и от екипа ни — остро отговори тя. — Мисля, че ще справим идеално. Наистина много добре.

Нахалството на Уолтър се беше върнало. Той погледна Никол и ръката му отново се плъзна към задника ѝ.

— Не се опитвай да примамиш когото и да било от старите си колеги — престана да се хили нахално. — Не че можеш да си го позволиш.

Очите на Кейт се присвиха.

— Е, радвам се, че получаваш всичко, за което плащаш, Уилям — отвърна тя. — Преданост от страна на персонала и каквото там се полага.

Ник пристъпи между тях и подаде палтото на Кейт.

— Довиждане, Уилям. Довиждане, Никол — сбогува се Кейт и гласът ѝ не трепна. — Приятно прекарване в Милано. — Дари ги с най-сладката усмивка, която може да докара на лицето си. — Определено личи, че не сучаєте.

Уилям и Никол се втренчиха в нея. Бесни бяха.

— Добре ли си?

На улицата Ник топло прегърна Кейт през кръста. Тя разреши на ръката му да остане там, горда от себе си, че последната дума с Уилям и Никол бе нейна, но все още изпитваше гняв и раздразнение.

— Беше олицетворение на спокойствието — засмя се Ник.

— Е, сега всичко си идва на мястото — отвърна ядно тя. — Допускаш ли, че е спала с него и преди да ме уволни?

— Почти е сигурно — бавно отговори Ник. — Вкусът му за жени е ужасен.

— Но тя е сгодена!

— Откога това спира когото и да е да има любовна връзка?

Млечната лунна светлина осветяваше тротоара, докато вървяха бавно един до друг през смълчаните улици. Кейт пъкна ръце в джобовете си, чувствайки, че ръката му все още е на кръста ѝ.

Свърнаха към малък парк, където странна каменна пътека се виеше из тревата.

— А! Потънало е във влага — засмя се тя, поглеждайки към вечерните си обувки. — Ходилата ми ще се намокрят. Да продължим по улицата.

В този момент Ник се наведе и я грабна на ръце, а краката ѝ подритнаха във въздуха.

— Е, може и да не си намокриш нозете, нали, Катърин Болкън? — каза той и тръгна неуверено напред.

— Внимавай да не си докараш херния — подкачи го тя, чувстввайки се лека като перце в ръцете му.

Когато ръката ѝ обгърна врата му, усети, че между тях пробяга електричество. Намери спокойствие в топлината на палтото му, завъртя глава към врата му. Миришеше приятно — на одеколон за след бръснене и току-що измита коса. Устните ѝ бяха на сантиметри от кожата му. Ръцете му бяха изненадващо силни и тя се почувства напълно защитена, на милиони километри от Уилям Уолтън, списанията му и враждебния свят. Докато постепенно се успокояваше в обятията на Ник, всичко изведнъж ѝ се проясни. Защо искаше всеки час, когато е будна, да работи с него. Защо се отдръпна, когато Дейвид Голдмън ѝ налетя. Тогава не искаше Дейвид, от дълбините на сърцето си желаше Ник.

Той обърна глава. Устните му бяха толкова близо, че почти усещаше вкуса на шампанското по тях.

— Кейт — промълви Ник, затвори очи и приближи лице към нея.

Очите ѝ бяха затворени, когато той я целуна нежно. Беше идеално.

Тя позволи на устните си да отвърнат на целувката му и в същия момент се опомни. Приятелката му. Ник почти никога не я споменаваше, но Кейт знаеше, че съществува. Ребека. Освен това с Ник работеха заедно. Бяха съдружници. Не беше професионално. Те не бяха по-добри от Уилям Уолтън и Никол Валънтайн. Беше пошло.

— Ник. Имаш приятелка.

Видя как той трепна в тъмнината.

— Но Кейт. Ти си... Аз съм...

Сърцето ѝ се преобърна, тя отчаяно искаше да чуе думите му. Но се боеше, той да не потвърди, че тя е само заместител.

Предприе изпреварващ удар.

— Все едно. Работим заедно... Би било... Би било... неловко.

Ник се вгледа в очите ѝ от толкова близо, че тя забеляза жълтите петънца в ирисите му.

Настъпи дълго мълчание, което продължи цяла вечност.

— Може би си права.

Каза го така тихо, че тя не можа да прецени интонацията му. Тъга ли беше? Облекчение? Полека я остави на земята. Електричеството, което допреди секунди я изгаряше и разтърсваше, изчезна така, както се бе появило. Кейт не усещаше нищо друго, освен смазващо чувство на разочарование.

— Вече май не е толкова мокро — бавно произнесе Ник.

— Съвсем си е добре.

— По дяволите, ние сме пияни.

— Да, така е.

И те тръгнаха през парка към хотела.

---

[1] Белини — коктейл от шампанско и нектар от праскови. —
Б.пр. ↑

19.

Том Арчър застана до кухненския прозорец с изглед към градината и започна да реже морковите за задушеното. Обновленията по имота му бяха приключили точно преди два месеца и той отново живееше в имението си в Костуълд, след като се върна от морската вила на Дороти Уетън. Засмя се колко абсурдно различен бе животът му тук в сравнение с този в Лондон. Какво щях да правя сега, ако още бях със Серина, запита се той. Несъмнено щеше да ближе рани след съботната вечер, през която щеше да е изпил много чаши „Блъди Мери“, и да спори у кои бляскави приятели да отидат на вечеря. Навярно щеше да четете сценарии с коктейл в ръка или просто да се надприказват. Обикновено това правеха.

Сега всичко беше съвсем различно, помисли той, и огледа моравите, обрасли тук-там с нарциси. Птиците пееха в ясното следобедно небе, нямаше го шума от колите, устремени по улицата, а той се наслаждаваше на собствената си компания. И кълцаше моркови. Тихичко се засмя на сегашния си живот — да прави проучвания и да пише сценария си. Сезонът по крикет започваше и той беше станал член на местния клуб. Клубът по тенис и крикет на Мичънхам, който, по всичко личеше, щеше да предизвика големи вълнения в селото. Ах, стремежът да влезеш в първата единадесетица, усмихна се сам на себе си Том.

Лекотата, с която свикна с новия си живот, донякъде го изумяваше. В местната кръчма все по-рядко се обръщаха след него и вече не му искаха автографи. Сега беше просто Том, едно от селските момчета, което спокойно може да се наслади на бирата си и на приказките за плановете на кметството да премести автобусната спирка от другата страна на фурната. Приятелите му в Лондон, импресариото, рекламният му агент — всички твърдяха, че увлечението към провинциалния живот е мимолетна прищявка, неизбежен резултат от раздялата му със Серина. Но два месеца по-късно всичко това продължаваше да му харесва. Допадаше му

свободата да прави с времето си какво си иска, без да се съобразява с така нареченото лондонско общество.

Това не значеше, че не беше малко самотен. Фактически бе започнал да чака с нетърпение посещенията на Една, чистачката, която идваше три пъти седмично да поспретне къщата. Вероятно съм пообщителен, отколкото предполагам, засмя се той. Ето защо не можеше да повярва, че досега не му беше хрумвало да покани приятеля си Ник Дъглас. Когато Ребека Уилърд, приятелката на Ник, също настоя да дойде, Ник предложи да поканят за уикенда и Кейт.

Том спря да кълца морковите и остави ножа. Изпитваше смесени чувства към предстоящото идване на Кейт.

Погледна часовника си и осъзна, че Ник и Ребека ще пристигнат до четиридесет минути. Да, винаги се беше радвал на компанията на Кейт. Дватама все бяха заедно на приемите на Осуалд, свити в някой ъгъл, наливаха се с мартини и си правеха шеги с останалите гости. Том не я беше виждал от онзи ден, когато тя пристигна, за да го убеждава да се помири със Серина. Раздялата му с актрисата мина сравнително безболезнено, но той изпитваше натрапчивото чувство, че е прекъснал всякакви връзки с фамилията Болкън. В крайна сметка те бяха нейното семейство. Тя беше една от тях.

Какво пък, по дяволите, помисли си той, сложи три бутилки „Дом Периньон“ от 1983 в хладилника и напълни няколко дървени купи с чипс. Отвори широко френските прозорци на терасата към градината, реши, че навън е достатъчно топло за следобеден джин с тоник, и разпъна огромен кремав ленен чадър над градинската маса. Изнесе столове и запали нагревателя в двора за допълнително топлина. Върна се в кухнята, изсипа морковите в ярко оранжев огнеупорен съд и добави едри парчета фазан, пащърнак и лук, като се надяваше, че гостите ще се задоволят със задушено и картофено пюре. Ако Серина беше тук, щеше да настоява да поръчат храна от „Ле Каприз“ — екстравагантни хапки или сложно меню от пет ястия — и то за вечеря с приятели. Затвори фурната и тя изщрака. Защо преди не мислех така? Усмихна се.

Кейт също се колебаеше дали да отиде на вечерята у Том почти от момента, в който импулсивно прие поканата му. Сега, докато караше през китните села на Глостършър и приближаваше към къщата му, се чувстваше все по-неуверена. През изминалите пет години Том ѝ беше

добър приятел, но тя все още изпитваше известно неудобство да се среща с него. В края на краищата беше лоялна към сестра си. Дори не ѝ беше известно дали Том знаеше за Майкъл.

Но най-вече сериозно се тревожеше от перспективата да прекара уикенда с Ник, особено след като той щеше да води и приятелката си. От онази нощ в Милано, когато бързешком се целунаха, отношенията им видимо охладняха. Първата седмица след като се върнаха в офиса ѝ бе непоносима. За една нощ чувствата ѝ към Ник експлодираха до такава степен, че тя едва успяваше да се съсредоточи в съседния кабинет. Но беше ясно, че отношенията им — макар и все още близки — сега бяха чисто професионални и много по-предпазливи. Край с пиенето вечер в кръчмата, когато уж разговорът бе само за списанието, но прерастваше в смехове и флиртуване. Никакви ранни обеди в неделя и обаждания по телефона в единадесет вечерта за обсъждане на „идеи“ и споделяне на възмущения. Да му се не знае, каза си тя, връщайки се назад: какво ли си е мислела Ребека?

Минито изтрополя през един железопътен прелез покрай стадо добитък, любопитно надничащо иззад храстите. Слава богу, че е заета с работата си и не ѝ остава време да изживява всяка изгубена любов, каза си Кейт и включи стереото. Беше достатъчно голяма да си признае, че ѝ липсват неговият хумор, съобразителността му, приятелството му. Удари с юмрук волана. През годините сестрите ѝ често я дразнеха, че не умее да разбира знаците, но сега тя бе убедена, че е схванала сигналите на Ник правилно. Дребните неща, които казваше, начинът, по който я гледаше, желанието му да прекара всяка възможна минута с нея. Причината навярно беше в Ребека.

Кейт се бе чудила часове наред какво да облече за срещата им. Всеки тоалет, с който се чувстваше елегантна, я караше да изглежда и абсурдно натруфена за една спокойна вечеря у Том. Накрая избра чифт от любимите си джинси, червен кашмирен пуловер с качулка и високи ботуши от „Лоботен“; тъмночервеният им блясък неизменно я правеше секси. Беше събрала косата си на висока конска опашка и докато вървеше, тя се люшкеше наляво-надясно. Беше добавила и чифт диамантени обици, принадлежали някога на майка ѝ. При всичкото бързане този следобед бе пропуснала да избере бутилка хубаво вино, за да го занесе за вечеря. Забеляза пред себе си магазин за напитки, спря

отпред и забързано влезе, за да вземе подарък в последния момент, но заради ограничения избор ѝ се наложи да купи някакво евтино бордо.

Те вече бяха пристигнали и сребристият спортен автомобил на Ребека триумфално стоеше отпред, когато Кейт спря пред къщата на Том. Когато почука на вратата, леко ѝ прилоша. Навярно ще бъде ужасно, помисли си тя. Секунди по-късно вратата се отвори и се показа Том, понесъл два джина с тоник.

— Ето я! — усмихна се той. — Международната бизнес дама на годината. Пази се, Рупърт Мърдок! — Пристъпи напред, целуна я по бузата и тикна в ръката ѝ чаша, разсейвайки на часа всичките ѝ страхове. Обърна се и я поведе по коридора към ярко осветената кухня.

Веднага щом прекрачи прага, Кейт видя Ребека. Не е каквото очакваше, бързо реши тя. Естествено знаеше, че Ребека е елегантна. Малкото пъти, когато бе влизала в апартамента на Ник, Кейт бе забелязвала на килима обувки „Маноло“ и палта от „Марни“, прехвърлени на някой стол, но не очакваше да е чак толкова блестяща. Господ знаеше, Ник бе привлекателен, но с тази жена явно си беше надхвърлил боя. Абсолютно права медноруса коса обрамчваше лице с идеален овал. Очите ѝ бяха зашеметяващо зелени, устата ѝ — голяма и покрита с много гланц. Нямаше как да го увърта, Ребека беше красива. Ако не бяха в имение в Костуълд, Кейт би казала, че естествената ѝ среда е Лос Анджелис, идеалната сцена за холивудска звезда с талия като оса, стройни бедра и едри, заоблени гърди, скрити под скъпо сако от „Гучи“. Но в лицето ѝ определено се четеше някаква твърдост, помисли Кейт, някакво прекалено спокойствие, излишно лустро.

Тя пренасочи вниманието си към Ник. Беше го опознала достатъчно, за да види, че усмивката на лицето му не може да скрие тревогата в очите.

— Здравей, съдружник — мило се усмихна той и крадешком махна ръката си от облегалката на стола, на който седеше Ребека. — Дълго ли пътува дотук? На нас ни отне цяла вечност.

— Така ви се пада, като живеете в Лондон — засмя се Том, приближавайки се към вратата на терасата — много време се губи заради задръстванията. Да излезем ли отвън? — попита той. — В кухнята е приятно, но готвачът има нужда да глътне малко чист въздух — добави с усмивка.

Излязоха на огромна тераса, която се издигаше над моравите. Вечерта не можеше да се нарече топла, но за април времето бе изненадващо меко и залезът придаваше на гледката замъглени очертания. Ясната, ленива песен на птиците, които се обаждаха от високите дървета, изпълваше градината. Черешовите цветове се бяха разпукали, мъждива здрачна светлина обгръщаше пейзажа. Кейт пое едра глътка джин с тоник и вдигна лице към слънцето, оставяйки го да я стопли за първи път тази година.

— Най-после да се запозная със знаменитата Кейт — каза Ребека и се настани до нея, отпивайки глътка „Кир Роял“. — Странно е, че никога не сме се срещали, нали? Работили сте в списание, а аз съм агент за връзки с обществеността — добави тя. Гласът на Ребека притежаваше многозначителни, самоуверени нотки, беше пресилено приятелски и звучеше с характерната за професията ѝ неискреност, която Кейт бе забелязвала хиляди пъти покрай работата си.

— Така е — усмихна се Кейт. — Докато бях редактор на „Класа“, бях вързана за бюрото си, не излизах толкова, колкото би трябвало. Но съм убедена, че познаваш всички от отдела за мода.

— О, да — отговори Ребека и постави прекалено фамилиарно ръка на рамото на Кейт. — Луси, Черил, Сузи — прекрасни момичета. Обаче ужасно съжалявам за случилото се с теб. Направо е ужасно. Но сигурно си доволна, че работата ти премина в ръцете на Никол Валънтайн, а не назначиха външен човек.

— А, очарована съм — отвърна неубедително Кейт, стараяйки се да прикрие раздражението си. Предстоеше вечер на двусмислени комплименти и безкрайни разговори за Ребека и нейните дела. Когато описваше Ребека, Ник неизменно бе крайно пестелив, но през петте минути, през които тя се представи в истинската си светлина, Кейт научи за нея повече, отколкото за два месеца от съдружника си. Срещнали се в Ню Йорк, където Ник работел в издателския бранш, а Ребека — във фирма за връзки с обществеността. Върнала се предното лято и основала собствена PR агенция в областта на модата, която според нея самата вече преуспявала. Десет месеца по-късно имали сигурни поръчки от известни марки, включително от „Роман Лефей“ и международната компания за бижута „Кларк“, плюс неколцина богати клиенти. Имала десет души служители в кантората си на Бонд Стрийт

и бизнесът ѝ укрепвал все повече. Кейт се изненада, че не ги осведоми в подробности за размера на къщата и за прекрасния си полов живот.

Прочел мислите ѝ, Том се появи с купа чипс и направи на Кейт съчувствена гримаса, докато Ребека гледаше встрани.

— Естествено, ще направя каквото е по силите ми, за да помогна на малкия ти проект — заяви Ребека, щом Том се върна в къщата. — С Ник сме толкова близки, че го чувствам като собствено творение. Всичко негово е и мое и така нататък — добави тя, като погледна към Ник, който разглеждаше купчина дискове. — Както и да е — продължи тя, отметна назад кичур коса и си наля чаша „Дом Периньон“ от бутилката върху градинската маса от ковано желязо, — как мина в Милано? — Отдалечи се така, че Ник да не чува и сниши глас. — Не мога да понасям да ходя там с Ник, колкото и да настоява. Толкова време прекарвам в проклетия град, че за мен е повече мъчение, отколкото удоволствие!

Стомахът на Кейт се сви.

— О, не знаех, че те е канил да дойдеш с него.

— Ами да — усмихна се Ребека, нефритените ѝ очи се разтвориха широко, но гласът ѝ остана тих. — Обожаваме да ходим на кратки пътешествия, но те престанаха, откакто не се отлепяхте един от друг всеки уикенд. Но трябва да запомниш, че ще направя всичко възможно да помогна „Пясък“ да просперира. Само ми дай знак. Ник никога не ме моли за нищо. Толкова е сладък.

Кейт си взе шепа кашу и загледа Ребека, която се отдалечи, за да се присъедини към Том и Ник, които се смееха шумно на тяхна си шега. По някакъв странен начин Кейт бе разочарована от Ребека. Беше срещала хиляди момичета като нея. Хубави, да, дори красиви, но не особено остроумни и интелигентни. Просто прекалено самоуверени агентки за връзки с обществеността, които говорят, усмихват се и запълват тишината с бръцоловене за себе си. Видя как Ник и Ребека си разменят усмивки и се запита какво ли е очаквала.

Вечерята бе шумна, тъпкана с калории и пълна с непредвидени ситуации. И Ник, и Том бяха в превъзходно настроение. Двамата отдавна не бяха се виждали, така че разговорът бързо набра скорост и те все по-често си разменяха добродушни шеги. Храната бе

превъзходна: към печеното имаше гъст сос, който Том сипваше в чиниите. Вярно, кашата с горчица пристигна десет минути по-късно, но домакинът се справи с лекота, обръщайки на смях лошата си организация. Шампанското и червеното вино се лееха и Кейт се почувства неудобно, като видя, че нейната бутилка от непретенциозния павилион за напитки стои редом до донесеното от Ребека „Шато Лафит“.

След вечеря доста застудя и стана твърде тъмно, за да продължат да пият отвън, така че се разположиха в огромната дневна на Том. Там той запали огън, светна лампите в стаята и те обляха с яркожълта светлина стените и кремавия килим. Красива стая, помисли си Кейт, оглеждайки обстановката — стара, традиционна и все пак модерна. Когато всички спряха да говорят, се чуваше само пращенето на въглените. Кейт се замисли колко ли самотно щеше да му бъде на Том, когато гостите си отидат, огънят догори и птиците спрат да пеят. Навярно затова бюфетът му бе отрупан със снимки за спомен от някогашния му живот сред външния свят. Една голяма черно-бяла фотография в светлокафява кожена рамка изпъкваше сред останалите засмени лица на приятели и роднини. На нея Том и Серина се смееха в някаква лодка. На Кейт ѝ бе неудобно да ги гледа, имаше чувството, че им се натрапва. Извъртя глава, осъзнавайки факта, че името на сестра ѝ не се спомена цялата вечер.

— Ще ви се стори ли прекалено изтъркано, ако ви разбия един егног? — попита Том и разрови огъня с ръжен. — Къщата е голяма, а нощта навън — прозрачна — добави той и погледна към пълната луна, която светеше през прозорците. — Но имаме приятели и бумтящ огън; липсва ни само егног! Я чакайте, какво се слагаше в него? — попита той Кейт със смръщени вежди. — Мляко, уиски, канела?

— Не питай мен — отговори със смях Кейт. — Повече си падам по мартинито.

— Охо, гответе се за алкохолна гибел — лениво се засмя Ник.

— Три години живях в Ню Йорк — заяви Ребека, като се запъти към кухнята. — Мога да правя страхотен егног. Ще дойда да ти помогна.

Кейт и Ник се настаниха в големи червени фотьойли от двете страни на камината и тя удобно подви крака върху меката възглавница.

— Какво не би дала за подобно място? — тихо възкликна Ник и огледа стаята чак до високия ѝ таван. — О, прощавай! — поправи се той, като леко я подкачи — Забравих: ти всъщност имаш такава къща.

— Я стига — ухили се Кейт, — моята е малка и явно не си я разглеждал. И наполовина не е така уютна и възхитителна като тази.

— Ще пренощуваш ли тук? — попита той и изведнъж доби смутен вид. — Искам да кажа, къщата е толкова хубава, че ти се ще да останеш в нея колкото се може по-дълго — бързо додаде той. — Трябва да видиш стаята ми, има джакузи до леглото!

— Моята стая? — учуди се Кейт. — Сам ли ще спиш довечера?

— Е, не... — измънка Ник.

— Значи тогава ще му се насладите — отвърна Кейт и на часа съжали за думите си. Те прозвучаха свадливо, както всъщност се чувстваше самата тя. — Ще си наваксаш, задето не беше с Ребека в Милано.

Ник я погледна озадачен.

— Какви ги говориш?

— Няма значение... — избъбри Кейт, неспокойна от това, че е сама с него.

Той я погледна изпитателно и сърцето ѝ се преобърна.

— Мен само дето не са ме сложили в конюшната — заговори тя бързо и притеснено. — На тавана съм, но е невероятно красиво — истински греди, дървен под, а гледката е фантастична: вижда се чак до Стоу и Уолд.

— Кейт...

Том и Ребека се върнаха в стаята, той носеше огромна керамична кана с питие, над което се издигаше пара.

— Редно ли е егногът да бъде горещ? — попита домакинът. — Стори ми се, че ще е по-добре, ако е горещ.

Кейт погледна Ребека и забеляза, че някъде по пътя между хола и кухнята тя беше съблякла сакото си. Сега бе останала по оскъдно бюстие с презрамки, тънки като спагети.

— Хайде, Том, признай си — засмя се Ник, като по нищо не личеше да е забелязал промяната. — Как я караш сам-самичък тук, в пущинака?

Том кацна върху ръба на фотьойла на Кейт и отпусна ръка на облегалката. Кейт с изненада откри, че покровителственото му

присъствие ѝ е приятно, но забеляза също, че Ребека я гледа с въпросително изражение.

— Всъщност много ми харесва — отговори Том. — Ще излъжа, ако не призная, че понякога ми е малко самотно, но определено ми е приятно да имам време за себе си и да се занимавам с това, което ми допада. Ще повярвате ли, че дори Дамският институт ме покани да изнеса лекция по творческо писане?

— Агентът ти знае ли за това? — попита Ребека с толкова сериозен тон, че никой в стаята не разбра дали се шегува или не.

— Подозирам, че хонорарът ми ще бъде във вид на конфитюр от цариградско грозде — отвърна Том и отпи от егнога си. — Убеден съм, че агентът ми ще си поиска процента. Но при всички положения ми харесва. И не мисля скоро да се връщам.

— Ами актьорската ти кариера? Как можа да я изоставиш? — попита сериозно Ребека.

Настъпи неловко мълчание, Том отново погледна Кейт и леко повдигна едната си вежда.

— О, мисля, че Холивуд ще почака — накрая отговори Том. — Поне докато си изпия егнога.

В остатъка от вечерта те говориха, смяха се и играха на „Не се сърди, човече“. После Том с факла в ръка ги разведе из къщата и им разказа приказките за призраци, които бе чул в селото през изминалите няколко седмици.

— Явно тук долу живее духът на някакъв еднорък слуга — говореше той, докато се препъваха из прашната винарска изба.

— О, Боже! — изцвърча Ребека. — Не се ли ужасяваш?

— Не съм много сигурна, че довечера искам да остана сама на тавана — засмя се Кейт.

— О, не се безпокой — обади се Том и я хвана за ръка. — Не съм виждал никакви духове, откакто съм тук. Единствените призраци в тази къща са в напитките^[1].

Не беше чак толкова болезнено, помисли си Кейт, докато намъкваше памучната си пижама и се настаняваше между ленените чаршафи и мекия пухеник — спомен от стария живот на Том със Серина, каза си Кейт с усмивка. Веднага щом нарушиха усамотението им, неудобството на Ник се изпари. Беше отново съвсем във форма. Кейт бе доволна, че се срещна и с Том. Все още не беше съвсем

сигурна дали той е истински щастлив в провинцията, или опитва сам да се убеди, че не го измъчва скръб. Колко ли му е трудно, разсъждаваше тя, да се откъсне от вихрения свят на безконечните купони и светския живот — от юношеските им години Серина беше шумна и душата на всяка компания — и да се обрече на пълно усамотение само с няколко не потвърдили съществуването си духове за компания. Но не, безпокойствата ѝ за него бяха безпочвени.

Беше се запознала и с Ребека и донякъде се успокои. Най-после тя бе добила плът и кръв и Кейт вече нямаше как да пренебрегва факта, че Ник си има приятелка. След Милано все още таеше искрица надежда, че между нея и съдружника ѝ има нещо, но сега гледаше на него като на част от двойка, убедена, че това нещо не съществува. Коктейлът от джин с тоник, червеното вино и егногът я унасяха. Тъй като мъничко се страхуваше от духове, издърпа пухеника до брадичката си, главата ѝ дълбоко потъна във възглавниците, които покриха ушите ѝ, и тя бързо-бързо заспа.

Природата на Костуълд изобилства от нощни звуци: бухат совите в далечния плевник, шумолят листата, когато вятърът гъделичка клоните им, тракат тръбите и резервоарите в древната тухларна. Том бе свикнал да проспива тези шумове. Но в три часа сутринта изведнъж го стресна звук, който не можа да разпознае: продължително скърцане, идващо от тъмния ъгъл до вратата на спалнята му. Още в полусън, той не му обърна внимание, обърна се на другата страна и при движението отмахна пухеника. Внезапно замръзна. В стаята имаше някой. Завивките се размърдаха и усети как нечие тяло се хлъзна под чаршафите до неговото.

— Какво по...

Тръпка на ужас прониза гръбначния му стълб и той бавно се обърна, за да застане лице в лице с натрапника. Дълъг пръст с френски маникюр отмести косата от челото му.

— Шшшшт — прошепна някакъв глас. Щом очите на Том свикнаха с тъмнината, очертанията до него взеха да добиват познати форми.

— Ребека — просъска той, когато тя се приближи към него и в сивотата на мрака той разбра, че е гола. — Ребека, какво, по дяволите...

— Шшшшт... — повтори тя, като постави пръст на устните му. Изведнъж мисълта му се върна към по-ранните часове на вечерта, когато тя тръгна след него към кухнята да му помогне за егнога. Спомни си колко съблазнително съблече сакото си и се отърка в него, а голите ѝ ръце докоснаха неговите. Тогава това му се стори случайно, но сега дружелюбието ѝ добиваше съвсем различен смисъл. Докато тя се наместваше до него, твърдите изпъкнали зърна на гърдите ѝ се очертаха под снопа лунни лъчи, процеждащи се между завесите. Том се вледени от ужас, мисълта му търсеше изход за бягство. Беше поразен от това, че формите на Ребека му напомнят за Серина. Дългата руса коса, спускаща се върху голите рамене, стегнатото, стройно и гладко тяло, което се притискаше до неговото. Беше толкова топла, така нежна, сънливо си помисли той. Но не.

Отчаяно борейки се да дойде на себе си, Том поклати глава и се отдръпна от нея.

— Ребека, какво правиш? — настойчиво прошепна той. — Недей, не, недей...

Преди да има време за нови възражения, главата на Ребека се пъкна под завивките, а косата ѝ погъделичка пъпа му, когато се спусна надолу. Том простена, щом усети, че сочните ѝ устни се заключват около члена му, устата ѝ се плъзна по него и върхът му докосна гърлото ѝ. Нагоре-надолу, нагоре-надолу. За секунда изпъшка от удоволствие: бяха минали повече от три месеца, откакто не бе имал никакъв физически контакт с жена — това му липсваше. Изведнъж се осъзна.

— Мамка му, Ребека! Махни се от мен. Веднага.

Тя надигна глава, за да си поеме въздух, и се измъкна от леглото му така леко, както се беше вмъкнала.

Той се обърна и я погледна, умиращ от притеснение, докато голото ѝ тяло се отдалечаваше от него. Необезпокоена от случилото се, тя вдигна копринения пеньоар, който секунди по-рано бе захвърлила на пода, погледна го през рамо и му се усмихна.

— Все някога — измърка съблазнително Ребека. — Запомни, Том, все някога.

---

[1] Непреводима игра на думи — spirit (англ.) означава и призрак, и алкохол. — Б.пр. ↑

20.

Диего Боно се претърколи по гръб върху изпомачканите чаршафи и капки пот блеснаха по стегнатата му бронзова кожа. Той се загледа през стаята в новия си любовник. Обикновено не му беше неловко да води многобройните си завоевания от гей клубовете в Сохо в апартамента си в Камдън, но този тук бе различен. Елегантен, изискан и очевидно много, много богат. Сега, когато се движеше из по-благоденстващи кръгове, Диего действително възнамеряваше да излъска маниерите си. Не искаше никой да мисли за него като за някакъв красив испански мошеник. Диего Боно се издигаше. Поизправи се върху пухените възглавници и запали ментолова цигара. Партньорът му се приближи към прозореца, за да дръпне пердето, и пропусна тънък лъч късно следобедно слънце. Диего издуха кръгче дим, докато наблюдаваше стегнатите му бели хълбоци на оскъдната светлина.

— Може ли да отбележа — провлече Диего с лекия си европейски акцент, — че наистина имаш най-страхотния задник.

Джонатан фон Бисмарк погледна към леглото и започна да обува изпомачканите си панталони.

— Да — отговори безучастно, дарявайки Диего с тънка, високомерна усмивка. — Зная.

Вениша погледна разхвърляните по бюрото ѝ скици на Диего Боно и се усмихна. По дяволите, този току-що завършил Кралския колеж по изкуствата млад дизайнер беше истинска находка, усмихна се сама на себе си. Моделите бяха идеални за дамската модна линия на „Вениша Болкън“, която планираше да пусне през септември: изчистен силует с намек за колежански стил. Прибрани в талията памучни сака, прилепнали рокли с остри деколтета и леки кашмирени пуловери в бонбонени цветове. Всичко това допълваше класическия спортен вид, беше британският отговор на нюйоркския секси шик на Майкъл Корс — точно това излъчване търсеше.

Забоде една от рисунките на стената и огледа кабинета си на най-горния от четирите етажа на една къща в стил крал Джордж на Бъртън

стрийт в Мейфеър. Първите два етажа представляваха търговската част, където се продаваха фини тъкани, изящен кристал, постелки за легла, завеси, мека мебел и красиви ръчно изработени предмети, които беше донесла от Франция. На третия се помещаваше отделът им по вътрешна архитектура. Въпреки че мечтаеше да превърне четвъртия етаж в етаж на модата, той засега беше нейно студио.

Облегна се на кожения си стол и обгърна с възхитени очи творческия безпорядък. „Вениша Болкън“ ООД се разрастваше в империя, щастливо си помисли тя. Мостри от фирмени платове покриваха канапето в единия край на стаята, кутийки със сребриста боя, предназначени за рисуваната серия на „Вениша Болкън“, бяха струпани в другия край, а изящни тапети, пердета и купища спално бельо от меки луксозни материи висяха от голямата дъбова маса в средата. Но сега най-много се вълнуваше от модната линия. Наред с Кеџ Хопън и Нина Кембъл Вениша бързо се налагаше като една от най-добрите специалистки по вътрешна архитектура в страната. Още от дните ѝ във „Вог“ модата беше нейна страст. Възхищаваше се от начина, по който Ралф Лорън и Джаспър Конран бяха създали цяла империя, започвайки с модни дрехи. Щом те са се прехвърлили от модата към интериора, защо тя да не постигне обратното? Знаеше, че придирчивите и отегчени домакини от Челси до Клапам обожават нейните модели и вътрешната ѝ декорация, и беше повече от готова да им ги даде. На съответната цена, усмихна се тя.

Пийна глътка силно кафе и реши, че е работила достатъчно и няма да навреди, ако следобед си тръгне по-рано. Небрежно разлисти дневника си, за да провери дали е свободна. По дяволите! Имаше среща, записана с молив. Джак Кидмън? Кой, да му се не знае, бе този? Вдигна телефона, за да извика помощничката си Лейла.

— Лейла, става дума за Джак Кидмън. Припомни ми отново кой е той. По всичко личи, че след пет минути имам среща с него, а трябва да съм при козметика след час.

— Ти ме помоли да ти запиша тази среща след бала на Серина — притеснено отговори Лейла. — Приятел бил на един от гостите, мисля.

Вениша изпъшка. Аманда Беримън, агентката по връзки с обществеността, която се грижеше за обзавеждането във „Вениша Болкън“, я бе помолила да се срещне с един от приятелите ѝ, някакъв бивш от рекламата, който си бил купил къща в Испания и търсел

специалист по вътрешна архитектура, за да я обнови. Тя хвърли поглед към часовника си. Защо, по дяволите, се бе съгласила да го приеме? Във всеки случай, не защото особено се нуждаеше от работата. Дневникът ѝ вече бе пълен до пръсване с частни и корпоративни клиенти от цял свят, до един влюбени в обновителните ѝ решения за домовете и офисите им. Беше стигнала до такова ниво, че се заемаше лично със съвсем малко обекти. Останалите прехвърляше на Карълайн Роудс, млада, но талантлива вътрешна декораторка, която бе привлякла от „Кели Хопън“. Според мен именно Карълайн ще се заеме с дома на Джак Кидмън, помисли си Вениша.

— Лейла? — заговори Вениша, като още веднъж вдигна телефона. — Може ли да провериш дали Карълайн е свободна да присъства на срещата заедно с мен?

— Опасявам се, че не, Вениша. Тръгна по други срещи преди около час. А Джак Кидмън вече пристигна. Да го изпратя ли горе?

Проклинайки наум, тя хвърли поглед към огромното венецианско огледало в единия край на стаята и се настани зад бюрото, примирявайки се с още един досаден ангажимент. Рекламни агенти. Нахални, безочливи, самодоволни негодници, повечето поне. Няма да разпознаят добрия вкус, дори да им го навреш в лицето. А категорично ѝ се налагаше да отиде на козметик.

— Вениша Болкън?

Висок, красив мъж на четиридесет и нещо с нахакан и небрежен вид на изключително преуспял човек прекрачи прага на кабинета ѝ.

— Това съм аз — усмихна се тя, изправи се и несъзнателно приглади полата си. За секунда почувства вина, измервайки с поглед новия си клиент. Раменете му бяха широки, прошарената му коса подчертаваше гладък бронзов тен и две блестящи зелени очи. Съвсем леко изместеният настрани нос — навярно спортна злополука — нарушаваше красотата му. Тя отпи от кафето, за да се разсее.

Джак кимна на Вениша, но тръгна към френските прозорци и излезе на терасата на покрива.

— Хубава стая — отбеляза той. — Прекрасно място за студио.

Влезе обратно и се ръкува с нея силно и здраво. После бързо седна, забарабани с ръка по крака си и обходи помещението с проницателните си очи.

Вениша се усмихна.

— Какво има? — попита Джак с леко озадачено изражение.

— Намирате се при вътрешен декоратор, не сте на зъболекар — засмя се тя.

Джак Кидмън вдигна ръце и започна да се смее.

— Зная. Зная. Просто никога преди не съм срещал, специалист по вътрешна архитектура — усмихна се той. — Малко ми е нервно.

— Ясно. Защо не започнем отначало? — попита Вениша и стана. — Кажете ми защо сте тук. Чай? Кафе?

— Еспресо, ако ви се намира — отговори Джак и Вениша се приближи до черната като въглен машина „Гаджа“ зад бюрото ѝ. Джак я наблюдаваше как пълни малките чашки и реши, че решителната, спокойна блондинка пред него е точно жената, която търси.

— Купих една финка^[1] близо до Севиля — започна той, след като се прокашля. — Ще продам фирмата си, планът е да напусна Лондон, първоначално временно. После, кой знае? Може да се превърне в мой дом, а може би не. Както и да е, постройката е фантастична. Стара работилница за зехтин, няколко конюшни и външни сгради и осем хектара земя към тях. Сливи, ябълки, какво ли не.

Посегна към кожената чанта, която беше оставил до стола, извади няколко големи снимки и ги нареди на бюрото пред Вениша. Бяха фотографии отвътре и отвън на порутена каменна сграда, построена върху изсъхналата земя на занемарен испански чифлик. Стените ѝ бяха бели, но отдавна небоядисвани, изронените тухли се виждаха. По двора не растеше нищо, само едно просторно пространство беше обрасло с дива лавандула. Все пак, одобрително кимна Вениша, имотът притежаваше огромен потенциал. Излъчва характер, каза си Вениша, прехвърляйки фотографиите. Бих се влюбила в подобно място, разсъждаваше и си представи как горещите лъчи на испанското слънце топят голата ѝ кожа... Изведнъж се закашля.

— Много хубави тавани — отбеляза тя и леко се изчерви. — Светлина във всяка стая, чудесно.

— Точно така — съгласи се Джак, приближи глава до нейната и посочи снимките. — Погледнете тази прекрасна куличка и това стълбище — продължи той, плъзгайки пръст по фотографиите.

— Доста порутено обаче — намеси се Вениша, като се обърна към него. Не ѝ се искаше много да се отдалечава.

— Така е, но в момента един испански архитект и строителна бригада работят върху нея — обясни Джак. — Ремонтните дейности ще приключат до няколко седмици, така че вече мисля за интериора. Никога преди не съм се занимавал с обновяване. — Замълча и се усмихна. — Сигурно си личи.

Напук на себе си Вениша бе развълнувана. Знаеше, че ѝ предстои дълга, скъпа, но увлекателна работа. До смърт ѝ беше омръзнало да разкрасява разни претенциозни хотели и лъскави ресторанти, които затваряха след няколко месеца. Къщата притежаваше жива красота и знаеше, че Джак Кидмън има парите да покаже, че я цени. Беше прочела в рубриката за новини на „Гардиан“, че агенцията на Кидмън се продава — преуспяваща рекламна фирма, преживяла рецесията през деветдесетте, за да стане една от най-изявените в бранша. Говореше се, че най-вероятно „Темпест Комюникейшън“ — големият френски медиен конгломерат — ще я купи за седемдесет и пет милиона лири.

Вдигна поглед и тъмните усмихнати очи на Джак срещнаха нейните.

— Ще проявите ли интерес? — попита той, глътна еспресото си наведнъж и му останаха чаровни мустаци от кафява пяна.

— Може би — отвърна Вениша. — Може би.

Вениша рядко се отказваше от възможността да посети минералната баня в „Мандарин Ориентал“ в Найтсбридж, но след като Джак Кидмън напусна кабинета ѝ, почувства нетърпение, обзе я вълнуващо оживление. В това настроение не можеше да стои безучастна и пет минути, да не говорим да лежи цял час, за да масажират лицето и тялото ѝ с най-фини масла от „Деклер“. Вдигна телефона, отмени часа и таксито, праметна през рамо чантата си от „Ив Сен Лоран“ и обу чифт меки ежедневни обувки на „Тод“, които постоянно стояха под бюрото ѝ за подобни извънредни случаи.

Независимо че разполагаше с лукса да има шофьор, Вениша обичаше да се прибира пеша, когато искаше да проясни мислите си. Излезе от студиото си и залъкатуши по задните улици на Мейфеър, покрай казината, мъжките клубове и известните фризьорски салони, избягвайки Маунт Стрийт, където щеше да мине в опасна близост до

галерия „Болкън“. При все че Осуалд рядко бе там, рискът не си заслужаваше, тя категорично не беше в настроение да разговаря с него.

Хайд парк изглеждаше свеж и тънеше в мараня в късния априлски следобед. Тревата бе тучна и свежа, а тук-там от двете страни на алеите растяха диви зюмбюли. Паркът бе пренаселен от бегачи, хора на летни кънки и бутащи колички детегледачки. Беше изненадващо топло и Вениша свали сакото си, за да позволи на яркото слънце да я стопли. Забеляза групичка деца да играят и седна на една пейка да ги погледа. Момиченце с червени лачени обувки гонеше друго дете, мишите му опашчици подскачаха нагоре-надолу, докато тичаше и се смееше. Едно момченце се разплака, щом гувернантката му взе ледената близалка, която се топеше по анорака му. Три малко по-големи деца показваха едно на друго играчките си и всяко се мъчеше да впечатли останалите. Никоя от седналите наблизко елегантни и фризирани майки не наблюдаваше децата, отбеляза Вениша, предпочитаха да клюкарстват с другите издокарани мамички. Защо не обръщат внимание на децата, помисли си с тъга. Има ли нещо по-интересно от това да ги гледаш как тичат и се смеят? Една сълза се търкулна по бузата ѝ и тя бързо я избърса. Е, денят ѝ мина чудесно, получи апетитна поръчка от красив собственик, който сякаш изникна от нищото. Но Вениша знаеше, че причината да работи с такова настървение не беше изпепеляващото желание да преуспее като Камила, а да избяга от самотата на ежедневието си. Без да се замисли, би заменила всички доходни срещи с богатите частни клиенти само за един следобед с дете — с нейното дете — и игра в парка.

Бързо извървя останалото разстояние до дома си. Яд я беше на себе си, че заплака, гневеше се на Джонатан, че е така безчувствен към безплодието ѝ, дори се сърдеше на Джак Кидман, че я подмами да си помисли, че може да избяга от нещастията си. Затръшна вратата, хукна нагоре по стълбите и с изненада откри, че съпругът ѝ лежи в леглото по хавлия. Косата му беше мокра от душа и ухаеше на мускус от сапуна.

— Какво правиш вкъщи толкова рано?

— Мога да те попитам същото — отговори остро Джонатан, заразявайки се от нейното настроение. — Няма ли да играеш тенис тази вечер?

— Всъщност щях да ходя на минерален басейн — сопнато отговори Вениша, — но нямах настроение. — Съблече сакото си и го хвърли на фотьойла в спалнята. — Освен това не ми отговори на въпроса защо си се върнал толкова рано? — Не за първи път го сварваше вкъщи, когато бе редно да бъде в кантората си, и започваше да става подозрителна. Но към какво, не можеше да си изясни.

— Нямам право да се прибера преди осем часа, в това ли е работата? — излая в отговор Джонатан и стана от леглото, за да влезе в гардеробната, като все още търкаше косата си с хавлиена кърпа. Небрежно я хвърли на пода и започна да прехвърля закачалките с дрехи, докато не се спря на розова риза от „Шарве“ и чифт тъмнобежови панталони. — Щях да вечерям с потенциален клиент, който отмени срещата, щом е нужно да знаеш. — Спря пред огромното венецианско огледало и заразглежда с погнуса няколко косъмчета в носа си. — Както и да е, можем да се възползваме от резервацията. Ходи ли ти се в „Чиприани“ на вечеря?

Вениша въздъхна и усети как гневът ѝ бавно се изпарява. Застана зад Джонатан, облегна брадичка на облеченото му в бяла хавлия рамо, обгърна го с ръце и започна да развързва колана му.

— Мислех да си останем вкъщи — прошепна тя в ухото му. — Времето е подходящо.

— Подходящо ли? — възкликна Джонатан и леко се отдръпна от нея. — За какво?

— Е, готова съм — отвърна тя с известно смущение. — Скъпи, нужно ли е да го изричам? Трябва да го направим!

Той избута ръцете ѝ и студено я изглежда.

— Много бих желал да не се отнасяш към секса като към бойна операция. Никак не ми е приятно да го правя по команда.

Гневът отново заля Вениша.

— Не знаех, че си толкова романтичен! — изстреля тя с блеснали очи. — Няма защо да ти напомням, че времето ни изтича. — Гласът ѝ затрепери и тя почувства, че бликналите като горещи извори сълзи се стичат по лицето ѝ.

— О, Боже — изръмжа Джонатан и се отдръпна от нея.

Вениша превъртя. Сграбчи халата му и го завъртя към себе си.

— Говорим за нашето дете! — изкрещя тя. — Кое точно не разбираш? Лекарят ми съобщи, че навлизам в преждевременна

менопауза. Яйцеклетките ми свършват, остават ми най-много три-четири месеца. Ако не започнем да опитваме този месец — всеки месец — край! Няма време, няма дете!

Вече плачеше истински, потоци сълзи размазваха грима ѝ. Прехапа устни и се опита да спре пороя.

— Значи това ни чака в годините на менопаузата, така ли? — свирепо се озъби Джонатан. — Бурни промени в настроението? Сълзи по вечерно време? — Спокойно се върна в гардеробната и напръска горната част на гърдите си с „Акуа ди Палма“. — Тогава значи не искаш да излезеш на вечеря?

Вениша стоеше с гръб към него, взирайки се навън към улицата, раменете ѝ потрепваха от безмълвните сълзи.

— Приемам отговора ти за не — язвително се обади той, докато закопчаваше копчетата си за ръкавели от „Аспре“. — Жалко, защото наистина имаме да обсъдим някои делови въпроси.

Вениша се обърна и го погледна, очите ѝ бяха червени и пълни с негодувание.

— Можеш да ми говориш и тук. Няма нужда да ходим на ресторант, за да приказваме делово — ледено каза тя.

— В такъв случай мога да те уведомя за бъдещите си планове — започна енергично той, превръщайки се отново в бизнесмен, след като се облече. — Забелязах, че в дневника е отбелязана нова среща на борда на „Вениша Болкън“ за понеделник следобед.

— Точно така — отвърна Вениша, отпивайки глътка минерална вода „Евиан“, за да прочисти гърлото си. През изминалите осемнадесет месеца Джонатан бе присъствал на всички срещи на ръководството на фирмата. Той беше главният търговски директор на компанията. В края на краищата, точно след сватбата им вля два милиона лири от собствените си пари в нейния бизнес — двата милиона, които ѝ дадоха възможност да се премести от невзрачното ателие в красивата си база в Мейфеър, където „Вениша Болкън“ се помещаваше сега. След Вениша Джонатан бе най-големият акционер с четиридесет и пет процента от компанията, финансовият директор Джофри Греъм притежаваше три процента, а Карълайн, старшият вътрешен декоратор, имаше акции за един процент.

— Реших, че повече не мога да жертвам времето си — започна Джонатан и започна да реши косата си срещу огледалото. — „Брайън

Кепитъл“ търси фонд от пет милиарда и ако до края на годината отворим офис в Женева, няма да мога да си разреша каквото и да е разсейване. Така че няма да се занимавам с професионалните ти дела, скъпа.

Вениша почувства лека паника. Колкото и трудно да ѝ беше да работи със съпруга си, който беше взискателен и властен перфекционист, тя все пак ценеше търговските перспективи, които той отваряше пред компанията ѝ. Не бе и мечтала да се развие така бързо само с дамското си облекло или да отвори магазин в Ню Йорк без търговския нюх на Джонатан. Джофри го биваше да се оправя със сметките, но по отношение на проицателността в сделките не можеше да стъпи и на малкия пръст на съпруга ѝ.

— А аз какво да правя? — запъна се тя. — Ти си част от бизнеса, имаш свои инвестиции!

— Едва ли този бизнес е най-голямата ми професионална грижа — засмя се хладно той. — Но ти си права, действително държа да защитя парите си и затова реших да предложа човек, който да заеме мястото ми в борда и от мое име да взима решения за компанията. Някой, способен на рационални, безпристрастни заключения. Зная, че понякога ти си малко емоционална.

— Кой? — попита тя, играейки си с платинената халка на пръста си.

— Баща ти — спокойно отговори Джонатан.

Вениша не схвана дали той ѝ се присмива, или наистина го предлага сериозно, докато не зърна триумфалния израз в очите му.

— Но как...? Какво си мислиш? — тя се закашля и пристъпи към него, стисвайки длани. — За бога, Джонатан, знаеш колко мъчен човек е. Конфликтен е, създава пречки и през повечето време си е жив досадник. Не мога — не, да го кажем няма — да работя с него. Надали сериозно очакваш да го сторя!

Докато гледаше Вениша, съпругът ѝ започна да си играе със сребърния пръстен с монограм на малкия си пръст и самоуверено се усмихна.

— Като акционер с четиридесет и пет процента от фирмата ти, скъпа, очаквам да правиш каквото ти кажа.

---

[1] finca (исп.) — чифлик. — Б.пр. ↑

21.

— Плодов сок, чай „Ърл Грей“ или мартини, стига да не е малко рано? — попита Серина и седна до Роман Лефей на терасата на внушителния мезонет на Майкъл в северен Ийст Сайд.

— Само малко минерална вода ще бъде чудесно — отговори приятелят ѝ, отпусайки се на шезлонга, за да може слънцето да огрее лицето му, а очите му с наслада обходиха гледката. От терасата Роман виждаше от центъра на Манхатън през Сентръл Парк чак до хоризонта, където на тридесет километра от тях северната част на Ню Йорк мамеше погледа. Навярно нямаше по-хубаво място за обяд от това, както и по-прекрасна сътрапезница.

Обърна критичното си око на моделиер към Серина, която не бе виждал от драматичното плаване из Египет. Ролята на властна нюйоркиска блондинка определено ѝ прилягаше, като гледаше прилепналите ѝ, шити по поръчка панталони, фланелката от „Проенца Шульър“ и сандалите с остри като шило за лед токове на краката ѝ с пурпурночервени нокти. Серина открай време беше най-близката му приятелка, но докато отпиваше глътка „Пелегрино“, той забеляза у нея едва доловима промяна. Гримът ѝ беше малко по-силен, косата — в по-блед нюанс на русото. И определено беше отслабнала значително. Леката заобленост на бедрата ѝ бе изчезнала и тя сякаш се беше смалила. Имаше бляскав, скъп и изключително лъскав вид, но Роман се чудеше дали в стремежа си да добие нюйоркски фасон не е загубила част от английската естественост, която толкова обичаше у нея.

Прислужница латиноамериканка се засуети по терасата и донесе две големи купи салата от скариди и кана ледена вода с резенчета лимон.

— Лек обяд — усмихна се Серина и набоде една спиралка мерудия. — Извинявай, че не се отбихме в „Да Силвано“ или някъде другаде във Вилидж, но крака не ми останаха от ангажименти преди проклетия бал. Бях на маникюр, педикюр и масаж в два в „Бергдорфс“, а още не съм ходила да тичам — оплака се тя с лека паника в гласа.

— Но поне имаш рокля за вечерта — гордо се усмихна Роман. — Ще изглеждаш повече от прекрасна.

Серина кимна. Знаеше, че трябва да бъде във върховна форма, ако искаше да блесне на бала с костюми. Провеждан в музея Метрополитън, този бал бе единствен по рода си. На него присъстваха изтъкнати личности от нюйоркското общество, асове от музикалната индустрия и преди всичко големите в модния бранш. Осемстотин най-известни, най-успели и най-модни американци щяха да се съревновават, за да привлекат внимание на най-вълнуващия бал на годината. Рекламната агентка на Серина, Мъфи, ѝ каза, че ако до вечерта успее да направи удар, не Ню Йорк, а цяла Америка ще се събуди омагьосана от Серина Болкън. Естествено, нужно беше да се представи както трябва. Празненството обикновено имаше тема и тази вечер тя бе „Нощ на карикатурите“. Беше въпрос на деликатно равновесие. Доста често гостите приемаха темата прекалено сериозно и се появяваха като полуоблечени герои от готическа трагедия. От друга страна, ѝ беше приятно, че със зашеметяващия си външен вид и тоалета, съобразен с духа на вечерта, със сигурност ще бъде забелязана.

Съвсем в стила на Роман бе да сътвори подобен тоалет, помисли си тя и си го представи. Дълга вечерна рокля без презрамки, преминаваща на талози в разкошен шлейф, ушит от ивици тъмен шифон в различни нюанси на черното — от въглен до най-тъмен ебонит. Корсетът с банели, изработен от господин Пърл^[1], прилепваше към тялото ѝ като разтопен метал. Макар че модният шедьовър беше подарък от Роман, той го беше направил с по-далечна цел. Знаеше, че щом Серина изкачи стъпалата на музея, всички известни жени в Ню Йорк, свикнали да дават парите си за мода, щяха да се питат кой е създал невероятната рокля. Той нямаше намерение да седи търпеливо и да остави Каролина Ерера и Оскар де ла Рента да обличат американския елит вечно.

— Е, разкажи ми за Ню Йорк — подкани я Роман и сдъвка изискано една хондураска скарида.

— О, прекрасно е — засия Серина. — „Таун енд Кънтри“ ще ме снимат за корицата си следващия месец. В къщата на плажа на Майкъл в Саутхамптън.

— Почивки в Саутхамптън — ухили се Роман. — Значи станахме истински нийоркчани, а? Или още въздишаме по живота в Лондон?

Серина изсумтя.

— Сигурно ме взимаш на подбив! Не разбирам как не съм се преместила тук още преди години. Сега Челси ми изглежда провинциален. Тук се запознах с толкова изумителни личности — художници, режисьори, имам предвид истински велики режисьори, а не от ония, дето са посещавали колеж по кино и имат камера — превъзнасяше се тя и за малко да счупи чашата си от ентусиазъм.

Фактът, че в Ню Йорк е самотна, беше нещо, което Серина се мъчеше да избута надълбоко в съзнанието си. Всички в града бяха много сериозни и въпреки безбройните страхотни празненства — купони, бенефиси, откриване на галерии, липсваше ѝ човешката близост, да си поговори с някой, да сподели триумфа си. Липсваха ѝ сестрите ѝ. Тя прекалено късно откри, че Майкъл е истински работохолик, и не можеше да ѝ бъде разтуха, както беше мечтала. Огромната му бизнес империя се разкри пред нея чак когато се премести в Ню Йорк — триста хотела с безброй подразделения, две казина, множество недвижими имоти.

Животът му течеше в определени коловози, към които ѝ се наложи да се приспособи. Той работеше всеки ден от седем сутринта до седем вечерта. Серина трябваше да вечеря с него в хотел „Саркис“ в Ню Йорк в седем и тридесет. Чак тогава — и ако той желае — се появяваха пред обществото. Не одобряваше Серина да ходи по купони без него и недвусмислено ѝ показваше недоволството си. Тя никога не се бе примирявала с подобно поведение: беше свикнала да дърпа юздите на всичките си връзки. Но в Ню Йорк не разполагаше с подкрепата на приятелите и семейството, на които да се облегне, и засега свиваше платната. Особено в навечерието на летния сезон — с къщата в Хамптънс и уикендите на яхтата. Поне съм практична, самодоволно си казваше тя.

— Както и да е — продължи Серина, като протегна крака и се заигра с лимончето, плаващо в питието ѝ. — Не че мога да се върна сега в Лондон, нали?

— О? Как така? — попита Роман с озадачено изражение на лицето.

— Ами — подхвана Серина, отмятайки назад косата си, ослепително руса на обедното слънце. — Преди няколко седмици предложих за продажба къщата в Чейн Уок. Сметнах, че е време — естествено, адвокатите са подготвили всичко. Само след седмица получих предложение за желаната цена. Не е изненадващо, не можеш да се пазариш за бившето жилище на Серина Болкън, нали? Купувачите искат да сключим сделката бързо и според мен нищо не ни спира, какво ще кажеш? Сега живея тук, а на Майкъл явно му харесва да бъде селянин.

— Но разумно ли е? — попита Роман, отпивайки малки глътки от водата. — Искам да кажа, не трябва ли да си оставиш база и в Лондон?

— За какво? — попита Серина, показвайки се крайно изненадана. — Сега животът ми е тук. Ако искам да се върна, за да си почина, мога да отседна при някоя от сестрите си — за предпочитане Вениша, тя поне има доста хубава къща. Но виждаш ли — въздъхна тя, като махна от главата си слънчевите очила в преливащи цветове и впери поглед в прекрасната гледка — нямам намерение да се връщам скоро.

С току-що фризирана коса, масажирана, с направен маникюр, оформени вежди и гримирана, Серина реши да си приготви една ледена маргарита, преди да се напъха в шедъовъра на Роман Лефей. Майкъл щеше да пристигне всяка секунда, в последния момент, както обикновено, отбеляза тя, поглеждайки към часовника. По оскъдно дантелено бельо, чифт обувки от „Маноло“ с високи до небето токове и грамадна чаша за коктейли в ръка, Серина се почувства като злодейка от филм за Джеймс Бонд, докато вървеше през дневната на Майкъл към стереото. Апартаментът му приличаше на бърлога на високотехнологичен убиец. Една цяла стена бе заета от плазмени телевизори, в центъра стоеше ниска стъклена масичка от „Кристиан Лиagr“, модернистични мебели с цвят на сметана запълваха пространството от двете страни на прозорците, издигащи се от пода до тавана, скрити зад завеси с втъкани миниатюрни перли. Цялата атмосфера беше влудяващо съблазнителна и скъпа и караше къщата в Чейн Уок, в която преди живееше с Том, да изглежда малко провинциална.

Серина взе дистанционно, не по-голямо от някоя от пурите на Майкъл „Кохиба“. Натисна един бутон и из стаята се разнесе успокояващ джаз. Глътна останалото от маргаритата си и се почувства жизнена и желана. Със затворени очи се поклащаше на музиката и движеше ръце като змии, които хипнотизират плячката си. Люлеейки бедра в ритъма на музиката, Серина плъзна пръсти от врата по гърдите и чак до пъпа в еротичния си, самотен танц. После чу в преддверието да се затваря вратата. Завъртя се и видя Майкъл, застанал до нея. Той хвърли броя на списание „Форчън“ на масичката за кафе и си разхлаби вратовръзката.

— Не спирай — усмихна се и огледа бронзовото ѝ тяло от глава до пети.

— Не можеш да се оплачеш, че не те посрещам по царски — отговори Серина, приближи се до него с танцова стъпка и нежно го целуна по врата. Майкъл простена и протегна ръце към нея, но тя шеговито го отблъсна и се отправи към гардеробната.

— Няма време за игри — дръзко се усмихна тя. — Трябва да отида да се разкрася.

Майкъл умолително протегна ръце и се завтече след нея.

— Тогава защо не вземем заедно душ? — предложи той с жажда в гласа.

— Не, не, не! — изписка Серина, избяга от него и затвори вратата на спалнята зад себе си. — Ще се обличам — извика тя. — Чакай само да видиш роклята ми! Пленителна е!

Майкъл сви рамене, отправи се към банята от мрамор и варовик и съблече дрехите си. Серина се загледа в изящната тъкан на вечерната си рокля, а после я облече внимателно, за да не развали фризура си. Орландо Рита бе прибрал изобилието на косата ѝ в гладка конска опашка и за ефект тя бодна една черна орхидея на тила си. Обърна се и погледна отражението си в огледалата, издигащи се от пода до тавана, и ахна при вида на елегантната красавица, която отвърна на погледа ѝ.

— Изяж се, Никол Кидман — усмихна се тя, взряна се в себе си, докато не чу шляпане на боси крака по дебелия килим.

Обърна се и видя Майкъл гол, ако не броим малката бяла хавлия. Косата му се спускаше по раменете, гърбът и гърдите му блестяха от душа. Тя стоеше, позирайки за секунда, и очакваше възхитените му словоизлияния.

— Боже, Серина — продума накрая той.

Тя му се усмихна съблазнително и уви конската си опашка като питон върху голото си рамо.

— Не е ли прекрасна? — измърка тя. — Подарък е от Роман.

— Ужасна е! — категорично отвърна Майкъл.

Усмивката на Серина изчезна и тя приглади шифона с ръце.

— Хубава е — промълви най-сетне тя.

— Серина, роклята е отвратителна — енергично възрази Майкъл и пусна хавлията на пода. — Изглеждаш така, сякаш си тръгнала на погребение! Празненството довечера ще бъде бляскаво. Съблечи я!

Студената заплаха в гласа му сякаш я удари в лицето. Никога не ѝ бяха казвали, че не изглежда прелестно. Дори и баща ѝ, който безцеремонно наричаше Кейт дебела, а Вениша — дългучка, се отнасяше с нея като с Хубавата Елена.

— Искаш да кажеш, че не я харесваш ли? — задъха се тя. — Само защото е в нюанси на черното, не значи, че приличам на вдовица — продължи, хапейки горната си устна.

Отговорът на Майкъл беше рязък и студен:

— Махни я.

Приблужи се до огледалото и започна да бърше косата си с кърпата.

— Облечи онази, червената от „Валентино“, която ти купих — изсумтя, без да се обръща към нея. — И махни погребалния венец от косата си. Да не мислиш, че е секси?

— Майната ти! — каза Серина, закрачи горделиво на високите си токове към банята, затръшна вратата и заципа на нея ивичка шифон. Свлече се на студения под и остана там, шокирана. Никога не се беше съмнявала в красотата си. Мислеше, че довечера ще изглежда невероятно. Искаше да е момичето в красивата вечерна рокля на Роман Лефей, което всяко списание от „W“ до „Венити Феър“ щеше да фотографира за водещата снимка в светската си рубрика.

Убедена беше, че изглежда зашеметяващо и знаеше, че не е длъжна да слуша Майкъл. Можеше да излезе от банята, да го хване под ръка, да се появи на бала в тази изумителна феерия от шифон и да засенчи всички. Но се почувства изплашена, уязвима и самотна, което не се бе случвало от дълго време. Опасната страна на Майкъл, която ѝ се бе сторила толкова привлекателна на Мустик, я държеше в

подчинение. Постоянните му наставления къде може и къде не може да ходи, подаръците му в дрехи и бижута, които ѝ придаваха желаниа от него вид, ревнивото обсебване на светския ѝ живот бавно пречупваха съпротивата ѝ. Всеки път, когато допускаше той да ѝ се наложи, от онази Серина Болкън, която беше в Лондон, изчезваше една малка частица. Тя ставаше по-хрисима. А това я плашеше. Беше виждала същия страх от недоволството на съпруга ѝ в очите на Вениша, когато Джонатан я скастреше на някое празненство или вечеря. Серина не беше си и помисляла, че ще се превърне в жената, седнала на студения под, отпусната до вратата, тревожна, притеснена и ужасена да се върне при мъжа отгатък. За няколко секунди съмнението, което се бе натрупало през последните няколко седмици, отново излезе наяве. Защо живееше с Майкъл Саркис? Действително ли компанията му ѝ беше приятна далеч от баловете и благотворителните вечери?

— За бога, стегни се, Серина! — сама се сгълча тя, изправи се и застана пред огледалото. Не си струваше. Нямахме смисъл да си разваля вечерта и да ядосва Майкъл. В крайна сметка с него правеше впечатление където трябва — в Америка. Той ѝ помагаше да изкачва стъпало по стъпало обществената стълбица. И една рокля не биваше да обърква плановете ѝ.

Вгледа се в отражението си, погали коприната на роклята от горе до долу и се запита колко ли разочарован ще бъде Роман, че не е облякла дрехата, на която бе посветил толкова седмици. Но се замисли само за миг. Издърпа черната орхидея от косата си, излезе от банята и влезе в спалнята, без да обръща внимание на погледите на Майкъл. Съблече роклята, нахлузи червения, очертаващ фигурата ѝ дълъг до земята тоалет и добави тежкото диамантено колие, което Майкъл ѝ бе подарил. Изведнъж се почувства друга жена. По-неприкрито секси и все пак изискана. Усети, че възвръща самообладанието си.

— По-добре е — отбеляза Майкъл, докато тя го чакаше на вратата. — Време е да тръгваме. Вечерята започва в осем.

Когато спряха пред широката фасада на музея Метрополитън на Осемдесет и втора улица, Пето авеню гъмжеше от народ. По пътя се виеше върволица от черни лимузини, които чакаха да разтоварят скъпоценните си пътници върху червения килим, преди да отплават в нощта. Входът представляваше тунел под шатра. Фотографите от

снимачните агенции и лъскавите списания се редяха зад бариерите, за да хванат в кадър отбраните гости. Джей Ло, възхитителна както винаги, със снежнобяла рокля, беше влязла секунди преди нея и Серина се обезпокои, че операторите няма да ѝ обърнат нужното внимание. Нямаше за какво да се тревожи. Обективите се надигнаха, апаратите защракаха и всички папараци започнаха да я викат по име, докато се плъзгаше покрай тях по импозантното стълбище. После влезе в сградата и видя, че Голямата зала бе украсена с хиляди блещукащи свещи.

Прие жълто-оранжев коктейл от сервитьора и огледа сцената. Слава богу, че бе изоставила идеята за карикатурата, реши тя. Амбър Томпсън, най-горещият платинено рус фотомодел, си бе сложила бледолилава напудрена перука и дълга рокля с корсет, украсена с дантела от лопатките на раменете ѝ до петите, и докато вървеше, разкриваше дръзка ивица от бронзовото си бедро. Повече прилича на Мерилин Менсън, отколкото на Мерилин Монро, помисли си подигравателно Серина. Слава богу, че никоя друга от дамите не беше в червено.

— Изглеждаш зашеметяващо — с усмивка ѝ прошепна Майкъл, захапа долната част на ухото ѝ и плъзна ръка по задника ѝ. Тя му се усмихна благосклонно. Наслаждаваше се на факта, че е център на вниманието на хайлайфа на Ню Йорк, и почти бе забравила за предишната им разправия. Светски и професионални величия се носеха насреща им, като разменяха с тях въздушни целувки и баналности. Тя хвана Майкъл под ръка и тръгна сред гостите, за да разговаря с продуценти, старши служители на музея и съпруги на филантропи милионери. Представляваха екзотична смесица. Мълвата излезе вярна; всички бяха на празненството — холивудското общество, главните редактори от света на модата, и общуваха с лекота.

Когато седна, Серина огледа масата. Гледката беше внушителна. От лявата ѝ страна седеше Тайлър Санг, рапърът мултимилionер, и Сахара, двадесетгодишната му съпруга с коса като гарваново крило. До тях бяха местата на Роман Лефей и Патрик, който бе долетял от Париж. Петула, модният манекен с екстравагантен вид, бе седнала до годеника си, рок звездата Закари, а от лявата страна на Майкъл бяха Уорън Джонсън, легендарният финансист от Уолстрийт, и далеч по-младата му четвърта съпруга Мариса. Роман и Патрик се появиха на масата

точно когато Серина четеше на останалите менюто на висок глас. Лицето на Роман беше каменно, той поклати глава бавно, почти незабележимо. Когато зае мястото си, решителното изражение на лишеното му от усмивка лице говореше вместо него.

В продължение на час Серина се забавляваше, като разговаряше със Сахара, която ѝ се стори изумително вулгарна. Красавицата, наполовина таитянка, я развличаше с плановете си за бижутерия и козметична линия за бебета. Чак когато преполовиха агнешкото бутче със сос от пъдпъдъци, Серина с ужас установи, че Сахара дава от храната си на едно миниатюрно кученце померанска порода, подаващо се от чантата ѝ.

— Бедният Рококо е жаден, нали, мъничкият ми? — изгука Сахара, поднесе чаша шампанско към муцуната на животното и то започна лакомо да лочи.

Извъръщайки се с погнуса, Серина се опита да хване погледа на Роман, но той явно бе увлечен в разговор с Петула и Зак, модела и рок звездата. Увери се, че със сигурност го е обидила, извини се на Сахара, изправи се, заобиколи стола на Роман и постави ръка на рамото му.

— Моля те, не се сърди — прошепна в ухото му. — Случи се злополука с вратата на банята. Шифонът се разцепи, беше ужасно! Не исках да те излагам, обличайки нещо, което не е безупречно.

— Скъса ли я? — попита Роман и повдигна вежди. Не ѝ вярваше.

— Аз си зная! — драматично въздъхна Серина. — Не само я скъсах. Всъщност по-скоро я разцепих. Толкова съжалявам. Ще ти се реванширам по някакъв начин, обещавам.

Роман хвърли поглед към Майкъл, който се бе наклонил към Сахара с ръка върху голото ѝ рамо и ѝ разказваше нещо смешно. Моделиерът кимна.

— Разбирам, Серина — отвърна хладно той.

Господи, някои хора са ужасно чувствителни, помисли си Серина, докато се връщаше към стола си, за да си вземе чантата. Душа даваше за една цигара. Къде, по дяволите, можеше тайно да изпусни един фас в художествена галерия? Сигурно беше претъпкана с противодимни аларми чак до покрива. Без да е съвсем сигурна накъде се е запътила из множеството хора и маси, тя се озова в задната част на Голямата зала, поспря за момент и се взря в меката разсеяна светлина на хилядата свещи.

— Забавлявате ли се? — запита зад гърба ѝ ироничен глас. Тя се завъртя и стомахът ѝ се преобърна.

Гласът, с интонация на странна комбинация от жлъч и тъга, принадлежеше на Марлена Вербовски, бившата приятелка на Майкъл от египетската яхта. Тя беше красива жена. Дълга коса с цвят на какао се спускаше от двете страни на овалното ѝ лице, но млечната му бледност издаваше безсънните нощи и сълзите.

Серина смело отпи от портокаловото си мартини.

— С какво мога да ви бъда полезна?

— Казвам се Марлена Вербовски. Срецнахме се в Египет.

Серина разплиска течността по дъното на чашата си.

— Да, помня ви бегло.

Жената се подсмихна.

— Закусвахме заедно, Серина. Сигурно си спомняте? Но не само това е общото помежду ни, нали?

— Не ви разбирам — спокойно отвърна Серина в желание да избегне конфликта.

— Е, нека ви разясня, може ли? — попита Марлена, източноевропейският ѝ акцент правеше думите ѝ насечени и остри. — Един и същи вкус за тоалети. — Кимна към червената рокля на Серина от „Валентино“, после плъзна длани по пурпурната материя на своята собствена — също без презрамки. — Баловете, на които обичаме да ходим — продължи тя и ръката ѝ направи движение по посока на вечерящите. — И, естествено, еднакъв вкус към мъже. Но как можах да го забравя?

Серина, разбира се, знаеше, че Марлена Вербовски се беше изнесла от мезонета на Майкъл, преди самата тя да пристигне в Ню Йорк. Но не беше в настроение да се извинява на тази никаквица за провалената ѝ връзка с Майкъл.

— Преглътни го, скъпа. Хората се разделят. Животът продължава. Сега, ако ме извиниш, бих желала да се върна на масата.

Марлена насочи към нея дълъг нокът с маникюр.

— Разделите настъпват, когато се появят разни кучки и ти отмъкнат мъжа под носа.

— Хубава работа — самодоволно се обади Серина, — някои хора трябва да поизлъскат обноските си, преди да излязат на вечеря.

Марлена отрязва пътя ѝ за отстъпление и приближи лицето си на сантиметър до нейното.

— Нямам намерение да любезнича с теб, високомерна повлекано — изсъска тя. — Искам да ти обясня какво стори с живота ми. Съсипа го. Посветих на Майкъл шест години, а ти ми го отне за един следобед.

— За един следобед ли? — засмя се притеснено Серина. — Надявам се, че не намекваш за времето, когато ви срещнах в Египет. Повярвай ми, всичко беше съвсем безобидно. По това време се разделих с приятеля си, ако не си чела вестниците.

— В Египет го съблазни, а на Мустик го вкара в леглото си — изстреля съперницата ѝ, като се приближи още повече, треперейки от гняв. — Не съм глупава. Бяхме заедно на почивка в Палм Бийч и той изчезна. Свързах се с пилота му и разбрах, че е на Мустик. Знаех, че и ти си там. Той ме изостави в Палм Бийч, заряза ме... — Гласът ѝ се прекърши от мъка.

— Не можеш да ме виниш за това, което ти е казал Майкъл — ледено отговори Серина. — Той ме увери, че връзката ви главоломно се разпада и че ти не можеш да се примириш с това. Виждам, че случаят е именно такъв.

Смехът на Марлена наподобяваше кудкудякане.

— Така ли те увери? — Посочи към диаманта с форма на зърно грозде, полюшващ се на верижка около врата на Серина и кимна. — Виждаш ли този камък? Нима ти каза, че е подарък специално за теб? Преди два месеца този диамант стоеше на пръста ми. Подари ми го за Коледа. Запомни две неща за Майкъл — студено додаде тя. — Не му вярвай и думичка. А знаеш ли защо толкова му върви в бизнеса? Никога не хвърля пари на вятъра.

Серина постави ръка на огърлицата си, сякаш да я предпази.

— Не ставай глупава: диамантът е мой. Той е част от имуществото, което Майкъл е купил на търг. Престани да се държиш като ревнива глупачка. Започвам да те съжалявам.

Марлена се втренчи в бижутото, после отмести поглед към лицето на Серина.

— Познавам всеки детайл, всеки нюанс, всеки проблясък на този камък. Обичах го. Толкова ми беше свиден, че веднага го разпознах, щом го видях да виси на врата ти. Когато го повдигнеш срещу

светлината, по средата му се вижда гравирано сърце, нали? По лицето ти разбирам, че...

Тя замълча и Серина видя, че очите ѝ блестят.

— Мил ми беше, но повече милеех за себе си. Ето защо върнах на Майкъл всичко, когато го напуснах — прошепна тя. — Все едно. Заслужаваш камъка. Красив. Твърд. Изсечен — изплю тя.

— Върнала си ми всичко? — изсумтя Серина и надменно отпи от коктейла си. — Май не е в стила ти.

Марлена се изсмя студено.

— За такава ли ме взимаш? За руския изнудвачка? Неуспял модел? Мръсница? Далеч повече съм от това, по-добра съм и от него. Двата сте си лика-прилика.

— О, за бога. Я се разкарай.

На Серина ѝ дойде до гуша и понечи да заобиколи Марлена.

— Не, ти се пръждосвай! — Марлена пристъпи към нея, но при движението се подхлъзна и отстъпи назад.

Шлейфът на роклята ѝ се развя на една страна към наредените свещи и на секундата пламна.

— Мамка му! *Мамка му!* — кресна Марлена, извивайки се напред-назад, за да се отърве от пълзящите към гърба ѝ пламъци. Препъна се, кракът ѝ се сгъна и тя тежко се стовари на коляното си. Един съобразителен сервитьор притича, издърпа покривката от някаква маса и сред трясък от сребърни прибори и стъкло потуши пламъците. Серина погледна към проснатата на пода жена наред с пицното празненство. Коляното ѝ кървеше, роклята ѝ бе обгоряла и разкъсана, тялото ѝ потрепваше в неприкрити вопли. Серина понечи да ѝ обърне гръб, не искаше да има нищо общо с унижението ѝ пред обществото, но за секунда срещна очите ѝ.

— Теб те чака същото — промълви последната. — Същото те чака.

Серина побягна назад през залата. Отдалечи се на почтено разстояние, облегна се на една колона и дълбоко пое дъх, вдишвайки аромата на тубероза от свещите. В този момент един фотограф от ежедневните рубрики на списание „W“ я потупа по рамото и помоли да я снима. Възвръщайки самообладанието си, Серина позира пред обектива му.

— Серина, бихте ли ми казали от кого са роклята и колието ви?
— я попита хубавка журналистка с протегнат напред диктофон.

— О, от „Валентино“ — разсеяно промълви Серина, зареяла поглед към Главната зала, където най-видните нийоркчани привършваха симфонията от десерти.

— А колието? — попита репортерката.

— Колието ми, колието ми... — започна тя, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Потънала в мисли, тя се отдалечи от представителката на пресата, която я изгледа със зяпнала уста. Решително се отправи към трапезарията, като се промъкваше през знаменитостите, без да ги забелязва. Мислите ѝ представляваха вихър от вина, гняв и преди всичко — потрес. Как смееше Майкъл Саркис да се отнася към нея, Серина Болкън, като към някаква второразредна заместница и да ѝ подарява отхвърлени дрънкулки? Зърна лицето му сред гостите и усети как пръстите ѝ хищнически се изпъват. Можеше да си завре десеткаратовия диамант там, където слънце не огрява, помисли си тя и затрепери от глава до пети. Без да обръща внимание на събеседника на Майкъл, тя пристъпи към него, доближи очите си до тъмните му ириса и изръмжа:

— Налага се да поговорим.

Приятелят ѝ леко се засмя и безгрижно отпи от коняка си.

— Всъщност човекът, с когото трябва да говориш, стои пред теб — отвърна той, като кимна към мъжа на средна възраст в двуредно вечерно сако, който стоеше до него. Серина не му обърна внимание, продължи да се взира в Майкъл, очите ѝ блестяха от ярост, но милиардерът заговори отново. — Серина — обърна се покровителствено към нея, — запознай се с Ед Чарлс.

Последните две думи привлякоха вниманието на Серина. Ед Чарлс беше най-могъщият продуцент на Бродуей, спечелил през изминалите двадесет години милиони от сензационните си мюзикъли, четири от които пожънаха огромен успех като холивудски филми. При все че не беше от ранга на Стивън Спилбърг, Ед Чарлс бе способен да създава звезди. Тя пое дълбоко дъх, взе се в ръце и се обърна към него.

— Господин Чарлс — усмихна се толкова широко, колкото можа, — чудесно е да се запознаем. — Протегна към него все още влажната си ръка. Той добросърдечно размаха насреща ѝ чаша порто.

— Не, удоволствието е изцяло мое — засмя се той. — Всъщност тъкмо казвах на Майкъл, че ще ми бъде страшно приятно да дойдете следващата седмица у дома, за да разговаряме за един проект, от който вярвам, че ще се заинтересувате.

Серина се постара да потисне възхитената си усмивка. Агентът ѝ я беше уведомил, че Чарлс ще продуцира адаптирана филмова версия на „Смяна на столетията“ и се очаква тя да оглави класациите. Говореше се, че всеки годен да играе на сцена желае да участва. Грег Дайсън, преуспял музикален и филмов режисьор, един от най-известните холивудски таланти, беше избран за филма. Серина почувства, че гърлото ѝ се стяга от въодушевление, гневът ѝ на часа бе забравен. Потупа Ед по ръката и се втурна да го омайва.

— И през ум не ми минава за какво може да става дума — усмихна се тя. — Но категорично можете да разчитате на мен.

— Живея близо до Сътън Плейс — осведоми я Чарлс и кимна. — По някое време идната седмица ще ви съобщя деня и часа. Ще бъде прекрасно да поговорим. Сега, ако ме извините, налага се да се върна на масата си за кафето.

Серина се обърна към Майкъл, който разхлабваше колана на панталоните си и се хилеше като Чеширския котарак^[2].

— Какво ти става? — подкачи го тя, забравяйки, че е била ядосана.

Майкъл я прегърна през кръста, притегли я към себе си и близна отстрани врата ѝ с връхчето на езика си.

— Само да не кажеш, че никога нищо не правя за теб — каза той.

---

[1] Господин Пърл — Марк Пулин, често оставал в сянка известен майстор на корсети. — Б.пр. ↑

[2] Чеширският котарак — герой от „Алиса в страната на чудесата“ на Луис Карол. — Б.пр. ↑

22.

„Две хиляди гвинеи^[1]“ в Нюмаркет беше първото класическо конно надбягване без препятствия за сезона в Англия и времето беше като по поръчка. Небето бе синьо като метличина, а на прекрасната утринна светлина торфът блестеше като смарагди. Далеч от Трибуните на хилядолетието^[2], където бляскавото множество очакваше с нетърпение едно от най-интересните състезания за сезона, Осуалд Болкън вървеше покрай боксовете за оседлаване и напътстваше треньора на коня си за тактиката на голямото надбягване.

— Хубаво ще е днес да имаме резултат, Броудбент — избоботи той и плесна блестящата кестенява задница на Свирепия, любимата му играчка. Заби тока на спортната си обувка в торфа и огледа почти незабележимия отпечатък. — Сигурен ли си, че Свирепия ще може да бяга върху това? Почвата е прекалено твърда, не мислиш ли? Много корава, ако питаш мен. По-добре да не си хвърлям парите на вятъра и да не го включвам в листата си.

Бари Броудбент наклони леко глава и съчувствено кимна. Той беше треньор от старата школа, покритото му с бръчки, обветрено лице бе виждало какво ли не по състезанията, а прекалено предпазливите собственици бяха част от сценария. Докосна периферията на кафявата си филцова шапка, обърна се към Осуалд и се усмихна.

— Знаете колко добре бяга напоследък, ваше благородие — отговори той. — С конкурентите му от конюшните на Кулмор и Годолфин сме длъжни да подбираме надбягвания, където смятаме, че ще има най-голям успех. Почвата можеше да бъде и малко по-влажна, но според мен днес имаме сериозен шанс.

Осуалд изсумтя презрително и хвърли поглед към младия им жокей Финбар О'Конър, деветнадесетгодишен ирландец, наскоро нает от Бари.

— А какво ще кажеш за него? — попита Осуалд. — Знаеш мнението ми по този въпрос. Хлапакът е прекалено млад. Къде му е

опитът, а? Защо не можа да привлечеш някого като Кийрън Фалън или Детори? Достатъчно ти плащам, искам качество!

Броудбент сви рамене, но държеше на своето.

— Финбар е млад, сър, но това не означава, че не може да бъде жокей на шампиона. Помните ли Уолтър Суинбърн? Беше още юноша, когато спечели дербито с Шергар. Виждате ли, сър, Свирепият е фантастичен кон. — Той се усмихна с привързаност и погали светлото петно върху кафявия нос на жребеца. — Но ти трябва някой да те управлява, нали, момчето ми? А таланти като Финбар не ги ринеш с лопата.

— Ще видим — обади се Осуалд и се отдалечи.

Раздразнителността на Осуалд прикриваше притеснението му. Конните надбягвания бяха единственото, към което десетият барон изпитваше непресторена и дълготрайна страст. От дните си в Кеймбридж в края на петдесетте, когато бягаше от лекции, за да отскочи до Нюмаркет, мечтаеше за ден като днешния, когато щеше да застане до победителя на хиподрума, победител, който наистина му принадлежи. Е, всъщност наполовина. Фактът, че делеше Свирепия с Никълъс Чарлсуърт и Филип Уочорн под шапката на семейната фирма, беше постоянен източник на раздразнение за Осуалд. Искаше и конят, и славата да бъдат само негови. Вярно, съдружието с Чарлсуърт и Уочорн облекчаваше финансовото бреме да притежаваш състезателен кон от световна класа, но какво бяха внесли те, освен парите си? Той беше експертът, той имаше въображение.

Осуалд бе предложил идеята на Филип и Никълъс преди дванадесет месеца. Не че му струваше кой знае какви усилия. Комарджия като него самия, Чарлсуърт не се нуждаеше от много убеждаване, докато Уочорн лесно съзря как корпоративната отзивчивост и възможностите му ще нараснат, стане ли собственик на състезателен кон. Веднага щом се споразумяха, Осуалд незабавно се обърна към Ейдън О'Донъл, уважаван агент по чистокръвни коне, да им намери подходящо животно. Бяха избрали Свирепия, син на Тройна корона, победител в Дейнс Хил, на прилична цена, понеже първата му състезателна година не се състоеше само от победи и той не даваше явни признаци, че ще става шампион. Ейдън О'Донъл обаче го бе преценил добре и след като осигури коня, доведе Бари Броудбент, бивш треньор на шампиони на дербито, който бе хванал рак на

простатата миналата година и се беше оттеглил от професията. О'Донъл го бе придумал да се върне на хиподрума и Свирепия стана бисер в короната на новата малка конюшня на Бари в Епсъм. Беше най-обещаващият кон, когото треньорът бе виждал от години, щеше да бъде лебедовата песен на кариерата му.

Филип Уочорн бе издигнал шатра срещу Трибуните на хилядолетието, където гостите му можеха да обядват преди състезанието. Тя щеше да им осигури великолепна панорама към милята на Роули. Осуалд вървеше бавно през откритото пространство, опиянен от чувството, че е собственик, а не само участник в облозите. Струваше му се, че вече е победил.

— Осуалд! — прогърмя гласът на Филип Уочорн, когато Болкън влезе в шатрата. Уочорн му тикна в ръката чаша „Мое“ и го представи на гостите си. Те заедно с Вениша и Джонатан пиеха шампанско и възбудено обсъждаха облозите за предишното надбягване Хиляда гвинеи. Осуалд изкриви уста от отвращение. Не разбираха ли тези хора колко важно е самото състезание? Това беше нещо повече от ден, прекаран на открито с безплатна пиячка.

— Не ми казвай, че пак си тормозил Броудбент — заговори го Филип. — Не можеш ли да оставиш бедния човек на мира?

— Надявам се, че не сбъркахме с него — промърмори Осуалд, отпивайки малка глътка шампанско. — Защо не отидохме в някоя от големите и прочути конюшни в Нюмаркет, където държат конете си всички известни собственици? — продължи той, почти говорейки на себе си.

— Поправи ме, ако греша — тихичко се засмя Филип, взимайки си сандвич с яйце от пьдпъдък, — но не говореше ли самият ти възторжено за Бари преди девет месеца? Казваше, че имал фантастична биография и репутация, преди да се разболе. Той изгради страхотна конюшня, откакто го убедихме да се върне на работа, нали? Мислех, че искаш да е в Епсъм — далеч по-близо от мястото, където живеем всички. Не зная за теб, но на мен ми е приятно да се отбивам и да гледам как тренират Свирепия.

Осуалд знаеше в себе си, че с лека ръка бе омаловажил способностите на Броудбент. Откакто Бари бе започнал да се грижи за коня, те спечелиха две важни надбягвания от Втора група и Свирепия излезе трети в най-важното състезание за млади жребци, наградата на

Дюхърст, считана за подстъп към шампионската титла на тригодишните през следващия сезон. Осуалд кисело огледа палатката и взе решение да отбягва зълвата на Филип, Елизабет, която отново бе тук с обичайното си хищническо излъчване. Изпитваше слабо желание за учтиви, но безсмислени брътвежи с председателя на японската компания за електроника и съпругата му, несъмнено поканени от Филип като някакъв търговски рушвет. Да им се не знае и на японците авантаджии, сърдито си каза Осуалд. Да прекосят половината свят, за да стоят в някаква шатра, да кимат и да се усмихват без причина — да ти призлее.

Излезе навън и откри Вениша и Джонатан облежнати на белия парапет, откъдето се виждаше трасето. Пиеха „Пимс“ и усърдно отбягваха да се погледнат в очите. Вениша, красива, макар и малко мършава в светлозелената си рокля от тюл на „Ескада“, настойчиво се визираше в трасето и трепна, когато Осуалд пристъпи към нея.

— О, здравей, татко. Помислих, че и Мария ще бъде днес с нас — заговори тя и се обърна с лице към него, като засенчи очи от яркото слънце.

Осуалд леко поклати глава.

— Не, този уикенд е във Верона. Невероятно заета жена. Както и да е, къде е Камила, смятах, че и на нея сме изпратили покана. Не ме убеждавай, че е имала по-важна работа от това да подкрепи Свирепия.

— Всъщност май зубри — отговори Вениша.

— И за какво? — излая Осуалд.

— Доколкото зная, тази седмица ще участва в подбор за кандидати на Консервативната партия. Не съм сигурна, но май за него се готви — отговори Вениша. — Дали чете писанията на Антъни Тролъп? Или поглъща мемоарите на Маргарет Тачър? — Тя отпи още една глътка „Пимс“, като остави парченцето краставичка да докосне устните ѝ. С известно безпокойство забеляза, че лицето на баща ѝ стана като буреносен облак.

— И за какво го прави? — тихо изръмжа той. — Печели добри пари в адвокатската колегия. Платих цяло състояние за образованието на това момиче, а сега си пилее времето да си играе игрички. Не е подходяща за политик.

— Е, как, мислиш, че ще протече надбягването? — прекъсна го Джонатан, като разкопча кремавото си ленено сако. — Не разбирам

много от тази работа с почвата — добави той, размахвайки „Рейсинг Поуст“.

Осуалд ядно тупна с крак.

— Доста е корава — обясни той, — което на нас не ни пречи, при все че Бог знае каква тактика ще използва нашият така наречен треньор. Действа на своя глава.

— Колко си заложил на коня? — попита Джонатан, нетърпелив да насочи разговора към парите, нещо, от което наистина разбираше.

— Само няколко хиляди — отвърна Осуалд, — но при десет към едно ще спечеля тлъста сумичка. — Той пристъпи напред, облегна се на парапета с две ръце, облечени в зелен туид, и загледа тълпата отсреща. — Сега очевидно не му е времето — каза той, без дори да поглежда Вениша, — но се налага да поговорим делово в следващите няколко дни.

— Татко, виж, не смятам, че действително е добра идея...

— Чакам с нетърпение да вляза в борда на компанията на дъщеря си — продължи Осуалд, пренебрегвайки протестите на Вениша, — но прегледах заедно с онзи Джофри протоколите от последните заседания, както и сметките и съм длъжен да отбележа, че разширяването към Ню Йорк точно сега малко ме безпокои. — Извади пура от горния си джоб заедно с гилотинката си от „Дънхил“, като че ли въпросът бе приключен.

Вениша се изправи и доби по-решителен вид.

— Разширяването в Ню Йорк не подлежи на обсъждане — рязко отговори тя, удрайки по парапета с ръка, за да придаде сила на думите си. — Вече проведох кратък разговор с Бергдорф Гудмън, който наистина си разбира от работата. Мисля, че Ню Йорк е готов за интериорните ни решения в по-широк мащаб.

— Не подлежи на обсъждане ли? — изрази съмнение Осуалд, бълвайки облак пушек. — Струва ми се, че трябва да ти обясня как стои работата, скъпа моя. Инвестиция от над един милион лири може да бъде извършена само с приемането на специална резолюция. За което ти е нужно одобрението на Джонатан, значи според новото споразумение ти трябва моето.

Вениша така силно стисна парапета, че ноктите ѝ потънаха в дървото.

— Татко — промълви тя, тонът ѝ прикриваше страха, който чувстваше, — ще се боря с теб докрай. Ти си във фирмата, за да защитаваш инвестицията на Джонатан, не да я саботираш — озъби се тя.

— Съзнавам това — отговори той почти през смях. — И обезателно ще постъпя така, както е най-добре за зет ми. Бъди сигурна.

След щедрия обяд и многобройните бутилки шампанско Филип и Никълъс напуснаха шатрата, за да се поразходят и да видят парада. Осуалд неохотно тръгна да ги настигне, неспособен да се удържи да не гледа как Свирепия, изтимарен до блясък, обикаля в тръс манежа. Конят беше великолепен, мускулите му потрепваха под лъскавата кестенява козина. Изглеждаше чевръст и нетърпелив, ровеше земята с копито и тръскаше глава. Финбар седеше царствено на седлото в кехлибарено и червено — цветовете на семейната фирма, потупваше Свирепия по врата и му шепнеше в ухото. Нямахте как вълна от гордост да не залее Осуалд. Това беше неговият кон. Най-сетне щеше да вкуси от спорта за крале като собственик.

— Осуалд, стари приятелю — повика го Никълъс и развали магията. — Знаеш ли, не проучих почвата. Какви, мислиш, са шансовете на Свирепия този следобед?

Осуалд високомерно започна да глади брадичката си, доволен, че знае повече от приятеля си.

— Ето с кого трябва да внимаваме: Уорхорс. — Той посочи към грамаден абаносов жребец, който нервно танцуваше настрани, а хълбоците му вече бяха потъмнели от пот. — Едър е, силен и дяволски бърз. А виж жокея.

Дребно човече, но го командва с железен юмрук. Истърн Промие също ще покаже на какво е способен — добави той, посочвайки с глава към един жилав сив кон. — Собственост е на някакъв проклет арабин, естествено. Тези така наречени шейхове обсебват надбягванията, хвърлят всичките си пари от петрола на хиподрума.

Никълъс Чарлсуърт потупа Осуалд по гърба.

— Не казвай, че арабите не ги бива в спорта, старче. Погледни състезанията в Дубай: какви средства! Не ми разправяй, че не искаш и ти да участваш!

— Простаци. Затова го наричам арабски район и не пускам Свирепия и да припари до тях.

Свирепият грациозно обикаляше в тръс из ограденото място, размахваше безупречно сресаната си опашка и самоуверено клатеше глава. Доволен, Осуалд тръгна полека към шатрата, за да се пригответи за голямото надбягване. Трасето кънтеше от възторжена глъчка, докато хиляди почитатели на спорта, собственици, треньори и комарджии чакаха състезанието да започне.

След като зае място до парапета, Осуалд измъкна бинокъла и зачака флагчето. Изведнъж вратите се отвориха и състезателите се втурнаха по милята на Роули. Свирепият излетя от шеста позиция откъм по-бързата страна на трасето и Осуалд проточи врат, нетърпелив да види коня си. Гръмотевичният тропот на копита, препускащи по пистата, бе заглушен от избухналите в шатрата на Филип възторжени възгласи: Свирепия излезе начело.

— Давай! Давай! — викаше Вениша, подскачаше нагоре-надолу с изящните си обувки с високи токове от „Роже Вивие“ и размахваше кръстосаните си пръсти във въздуха. Лицето на Филип Уочорн бе леко почервено, а Бари Броудбент стоеше смълчан, с уста, застинала в сурова и непоколебима гримаса, докато наблюдаваше надпреварата.

— Размърдай се, размърдай се! — изръмжа Осуалд, продължавайки да се вира през бинокъла си, а веждите му бяха смръщени в дълбока бръчка. Сега пет коня препускаха в плътен пакет, сред които Свирепия, Уорхорс и Истърн Промие. С лошо предчувствие Осуалд насочи бинокъла си към Уорхорс и видя как мощният абаносов жребец си пробива път към челото, а до финала оставаха само шестстотин метра. Тълпата изрева, когато Уорхорс и Истърн Промие се отделиха от останалите с една дължина. Осуалд забеляза, че Финбар вдига нагайката си и удря Свирепия по устата веднъж, после още веднъж. Баронът хвърли мигновен поглед към Бари Броудбент, който мълчаливо бе вперил очи в трасето.

— Няма защо толкова да го шиба — озъби се Осуалд.

С отлитането на секундите изходът от надбягването ставаше все по-ясен и жизнерадостното и възторжено настроение взе да напуска шатрата. Финбар удари животното по устата, за да изтръгне едно последно усилие, и се прилепи към врата му в отчаян опит да навакса разстоянието. Но нищо не помогна. Сега Уорхорс водеше с три дължини, а два други жребца изпреварваха Свирепия, докато приближаваха финалната линия. После всичко свърши.

Осуалд захвърли бинокъла си на стола.

— Исусе Христе! Пети? — извика той. — Дори не в първата тройка! — изстреля той към Бари Броудбент.

— Но другият бягаше бързо! — възрази Бари и леко поклати глава. — Конят е отличен и се състезава възхитително.

— Остави Уорхорс! — кресна Осуалд. — Какво стана със Свирепия? Казах ти! Предупредих те, че ще го провалиш с некадърната си тактика!

Филип Уочорн се приближи и прегърна приятеля си през рамото.

— Стига, Осуалд, пето място в елитно надбягване не е никак зле. Повече е, отколкото сме мечтали преди дванадесет месеца. — Уочорн се обърна към тренъора за подкрепа. — Още е млад, а, Бари? Мисля, че има какво да учи.

— Аз съм доволен — обади се Броудбент.

— Би трябвало да бъдеш! — озъби се Осуалд, нахвърляйки се върху него. — Не ти плащаме хиляди, за да взимаш по-неправилни решения и от мен! — извика аристократът и отпи дълга глътка „Мое“.

Бари Броудбент се обърна и излезе от шатрата, но Осуалд припна подире му.

— Обеща ни резултати, Броудбент, но защо ли се чудя — жестоко се изсмя той. — Предупредиха ме, че си си изпял песента.

Броудбент спря и се завъртя към работодателя си, лицето му беше изопнато.

— И на двама ни е добре известно, че конят става все по-добър — отбеляза той, полагайки усилие да говори колкото се може по-професионално. — Допреди три месеца нямаше да ни допуснат до състезание и от Трета група. А днес той финишира на една дължина зад Уорхорс! Уверявам ви, че ще имаме победител в Първа група до края на сезона.

— Безусловно вярвам в коня си — каза Осуалд все още на висок глас, така че хората се обръщаха да ги наблюдават.

— Но не съм убеден, че изпитвам същата увереност и в теб. Нямах работа с идиот и не се отнасяй с мен като с такъв. Какво беше това шибане? Да не се опитваше да убие коня?

— Трябва да имате доверие на жокеите ми — отвърна Бари и страните му леко порозовяха. — Свирепият е жизнен, интелигентен жребец и не се управлява лесно.

— Не ми се извинявай — просъска Осуалд. — Аз съм собственикът. Ти си само тренъор, запомни го! — додаде той със стиснати зъби, като насочи късия си и дебел пръст към Бари.

Броудбент само поклати глава и се приближи до мястото, където Финбар още седеше върху Свирепия с брадичка, увесена на гърдите.

— Съжалявам, шефе — тихо промълви той. — Днес не ни беше ден.

— Много си прав, мътните да го вземат, не беше! — срязва го Осуалд. — Не биваше да го удряш толкова рано. Всеки виждаше, че няма да издържи на тази скорост по цялата миля. Нищо чудно, че всичките го настигнаха!

— С цялото ми уважение, сър — отговори Финбар, като изправи глава, — конят притежава и бързина, и издръжливост. Просто днес не беше във форма.

— Всички ми го повтарят — засмя се силно Осуалд и пристъпи заплашително към Бари Броудбент. Леко сепнат, Бари залитна и изгуби почва под краката си. Препъна се заднешком, а Мартин, конярят на Свирепия, се завтече и едва успя да го хване, преди да падне.

Старият човек прокара ръка през челото си и мрачно се взря в Осуалд.

— Може да ни плащате, но това не ви дава право да се държите като разглезено дете — отбеляза той и вдигна във въздуха бастуна си, за да посочи към Осуалд.

Без нищо да го заплашва, Осуалд замахна към неуверено надигация се бастун и го изтръгна от ръката на Бари.

Изневиделица Свирепия кратко изсумтя и се изправи на задните си крака, а копитата му минаха на сантиметри от главата на Осуалд.

— Мътните да те вземат, момко! Не можеш ли да го овладееш? — кресна той към Финбар, който се удържаше с усилие на седлото на коня, и залитна назад, докато животното цвилеше и въртеше очи.

В този момент пристигнаха Дженифър и Филип Уочорн заедно с Вениша, която подтичваше до тях на високите си токове.

— Хайде, стига вече — заговори Филип Уочорн и по всичко личеше, че говори както на коня, така и на двамата мъже.

Вениша се приближи към Свирепия и с тихи думи и нежни милувки отново го успокои.

— Чудесно се справи, момчето ми — изгука тя, галейки го спокойно по носа. — Сигурна съм, че те чака велико бъдеще.

Вдигна поглед към Финбар и се усмихна на жокея, който се радваше, че още е цял.

— Е, засега не ставаме за зимните надбягвания — засмя се Филип Уочорн, като боязливо вдигна ръка, за да погали задницата на коня, — но скоро ще бъдем, нали приятелю, а, Бари? — Помогна на възрастния човек да се изправи и му подаде бастуна.

— Е, хайде, хора, да оставим младежа да разседлае. После да се съберем на чаша шампанско. Мисля, че го заслужаваме.

— Още не мога да повярвам — повтори отново Осуалд, след като се настани на пътническото място в хеликоптера на Уочорн. Връщаха се на летището за вертолети в Бетезда. — Знаех, че ще му забранят да се състезава, проклетия му жокей — измърмори сам на себе си.

— Ще престанеш ли? — засмя се Дженифър Уочорн, потупвайки го добросърдечно по коляното, докато закопчаваше обезопасителния му колан. — Според мен Свирепия се надбягва невероятно добре, като имаме предвид, че повечето коне са собственост на богати араби или, са отгледани в елитни конюшни.

— Вярно е — съгласи се Филип, — знаеш, че не се захванахме кой знае колко сериозно с тази работа. Имаме един кон, а не триста. Предполагаше се, че се занимаваме с него заради приятелството ни, за хоби, от добро чувство. Помниш ли?

Перките на хеликоптера оживяха и разсякоха небето. След като се издигна във въздуха, машината остави Нюмаркет зад гърба си, черна точица в небето, понесла се на юг към Лондон. Гневът на Осуалд започна да се уталожва, докато преминаваха над зелените пояси на Кеймбриджшър и Белфордшър по посока на метрополиса. Тази нощ Осуалд щеше да спи в къщата си в Кадоган Гардънс, вместо да пътува два часа до Хънтсфорд. Еп съм определено е много по-удобен, помисли си той и поклати глава, докато пъхаше ключа си в ключалката на входната врата в кралско синьо.

Влезе и хвърли сакото си върху стол, дело на Чипъндейл^[3], и закрачи към кухнята. Изпусна въздишка на облекчение, че Гретхен, склонната да забравя икономка украинка, беше запомнила, че ще идва, и бе напълнила хладилника. Наряза си няколко дебели филии

пълнозърнест хляб, върху които обилно намаза пастет от сърна, и отиде да седне във всекидневната с бутилка кларет.

Къщата, която се използваше само четири-пет вечери месечно, изглеждаше студена и необитаема. Дори мразовита, каза си той и накладе камината. Обу подплатените си с овча кожа пантофи и се отпусна на канапето, покрито с дамаска с цвят на горчица, за да прочете дневния „Рейсинг Поуст“. Време му е на коня да започне да печели пари, рече си той и бавно поклати глава. Учорн може и да не го приемаше сериозно, разсъждаваше Осуалд, но с него определено не беше така. Вярно, не беше Ага Хан с неговите шестстотин коне, но ако единственият, който притежаваше, станеше шампион, той щеше да бъде на върха заедно с останалите.

Таксите за конюшната и хонорарите на треньора се делиха на три, но Осуалд все пак усещаше огромното финансово бреме на състезателния кон от световна класа. Беше време да започнат да печелят прилични суми. Знаеше, че Бари Броудбент не би приел да тренира жребеца, ако нямаше надежда за успех. Но, дявол да го вземе, ядно си помисли той, ще му каже да включи Свирепия в колкото е възможно повече надбягвания през този сезон.

В крайна сметка, ако не стреляш, няма да улучиш. Бедното животно може да се изтощи, но едно спечелено надбягване щеше да изкара напред фамилната фирма с половин милион лири.

Осуалд взе да задрямва, след като обърна шише вино и омете четвърт килограм пастет. Стресна го звънът на мобилния му телефон. Вдигна го и чу тих, почти приглушен глас. Акцентът ирландски ли е, попита се той, когато онзи произнесе името му.

— Да? Да? — отвърна Осуалд. — Кой е?

Настъпи дълга тишина, нарушавана единствено от бръмченето и смущенията по линията.

— Има ли някой? — сопна се Осуалд, вече подразнен, като сънливо си търкаше едното око.

— Осуалд Болкън по-добре да се научи на добри обноски — обади се гласът тихо, но заплашително. — Или...

— Или какво? — попита рязко баронът, гласът му се извиси, за да надвика пуканията по линията.

— Или — каза безизразно гласът — ще те убием.

[1] Две хиляди гвинеи — надбягване без препятствия за тригодишни жребци и кобили на разстояние една миля (1609 км) наречено милята на Роули и проведено за първи път през 1809 г. Държи името си на първоначално определената награда от 2000 гвинеи. — Б.пр. ↑

[2] Трибуните на хилядолетието — супермодерна конструкция, открита от кралицата през 2000 г. — Б.пр. ↑

[3] Чипъндейл (1718–1779) — стилист и майстор на мебели, творил в английски рококо и неокласически стил. — Б.пр. ↑

23.

Камила изруга сама себе си. Какво я бе прихванало да избере самотните второкласни шосета по обратния път към Лондон вместо магистралата? Идеята да пътува през китния Линкълншърски пейзаж вместо по натоварената Б1 я привлече, но вече бе изтощена. Всичко, което искаше, бе да се върне в апартамента си, да пропълзи под пухеника от патешка перушина и да потъне в сън. Перспективата изглеждаше далечна, когато спря наситено сивото си ауди на един самотен кръстопът и проточи врат, за да прочете табелата. По дяволите, дори Бедфорд беше чак на седемдесет и седем километра.

Стъмваше се, плътен мрак се спускаше над полята, простиращи се от двете ѝ страни, ширнали се с километри към хоризонта. Свали прозореца с характерното му бръмчене и остави студения въздух да облъхне лицето ѝ. Какъв ден, въздъхна тя и хвърли поглед към часовника на арматурното табло: осем и тридесет и пет вечерта. Струваше ѝ се много по-късно. Камила бе свикнала с дългите, напрегнати дни на съдебни спорове, но това беше по-непоосилно, по-лично. Денят за избиране на представител на торите в централния щаб в Мелтън Моубрей бе изтощителен — приличаше повече на психически тормоз, отколкото на обикновено пътуване извън града. Часове интервюта и психометрични тестове, за да проверят подходяща ли е за кандидат. Дали не се показва амбициозна и коравосърдечна? Самоуверена или нахална? Отговори откровено относно възгледите си за Европа, външната политика, образованието — но бяха ли те достатъчно близки до партийната линия? Това беше само първото стъпало на политическата стълбица, но то ѝ се стори трудно постижимо. Имаше толкова много тъпи членове на Парламента — как бяха успели да преминат през всички изпитания?

Усети умора и жажда, пресегна се за шишето с минерална вода и го стисна между коленете си, за да отвинти капачката. Отпи дълга глътка, натежалите ѝ клепачи се затвориха само за миг, докато облекчи, измъченото си гърло. Когато отново отвори очи, видя голям микробус бързо да се приближава зад гърба ѝ, фаровете му пронизваха мрака.

Докато се мъчеше бързо да завинти обратно капачката, шишето се изплъзна от ръцете ѝ и се преобърна в скута ѝ. Точно тогава микробусът тръгна да я изпреварва.

Шофьорът му не прецени добре ширината на платното и мина на сантиметри от аудито ѝ. Тя инстинктивно завъртя волана в обратна посока, опитвайки се максимално да приближи колата си до банкета.

Когато колелата на колата се удариха в бордюра, шишето с вода се претърколи в скута ѝ, изливайки студени струйки върху костюма ѝ с панталон от „Ком де Гарсон“. Мамка му, каза си тя и изтръска водата от скъпия плат. Паникьосана и разсеяна, със заслепени от фаровете очи, прекалено късно забеляза, че пътят рязко завива наляво. Настъпи с все сила педала, но бе твърде късно. Колата заора право в един храст.

За частица от секундата от паметта ѝ изплува спомен отпреди десет години. Друга нощ, друг селски път, друга кола извън контрол. Следи от кръв, изпоцапали предните фарове на старо рено. Очите на баща ѝ гневно я фиксират. Не! Тя изкрещя силно, тялото ѝ се удари във волана, а колата се плъзна и спря.

Отначало не почувства нищо. После случилото се рязко я засмука. Физически беше невредима. Колата беше помела страничните храсти и бе спряла в откритото поле. Но Камила се чувстваше раздробена на парчета. Споменът беше отключен, ужасната истина, осъзна тя, можеше да разруши бъдещето ѝ. Започна да ѝ се гади, с един замах отвори вратата и окаяно повърна на тревата. Никой нямаше да узнае какво беше станало тогава. Не беше работила толкова дълго и така усърдно, за да допусне това да я провали.

Една кола спря отстрани на пътя и възрастна жена се приближи до потрошеното ѝ ауди.

— Добре ли сте, скъпа? — попита предпазливо тя, като заобиколи откъм страната на шофьора, където седеше Камила с глава, безпомощно увиснала между коленете.

Тя кимна едвам и избърса устата си с предложената ѝ кърпичка, дълбоко въздъхна и разтърка очи, сякаш изтриваше образ, който не искаше да вижда. Погледна към жената, после се извърна, а погледът ѝ се зарея към хоризонта, където небосводът потъваше в нощни краски.

— Ще се оправя — тихо отвърна Камила, а пръстите ѝ се свиха в стегнат юмрук. — Ще се оправя.

24.

Не беше възможно да се помести още един компютър, саксия или бележник в офиса на „Пясък“, мислеше Кейт, оглеждайки с гримаса новото си работно място. Всеки сантиметър от пода и рафтовете беше зает от кутии и купища списания. Избута стола си от бюрото, придвижвайки се половин метър назад, и се блъсна в кантонерката. Потърка очи, нужни ѝ бяха минутка-две, за да се отърве от хипнотизиращото сияние на монитора.

Беше едва по обед, но тя вече бе изтощена. Стоенето до късно нощем и четиринадесетчасовите работни дни ѝ се отразяваха. Струваше си все пак, помисли си Кейт и вдигна поглед към скиците за списанието, забодени на всяко свободно място върху стената. Беше похубаво, отколкото бе мечтала, подвиг, още по-значителен, поради факта че бе извършен от девет души, натъпкани в хаоса от бюра около нея. Като се сетеше, че разполагаше с екип от четиридесет в „Класа“, а си въобразяваше, че ѝ е трудно.

— Ето плановете за снимките на корицата — обяви Сейди Уилкокс и провирайки се из офиса, оставяше листи във формат А4 по бюрата. Колко странно, че пак работеше със старата си лична помощничка, уволнена месец след като Никол Валънтайн стана редактор. Естествено, сега Сейди не ѝ беше помощничка: подобни луксове не се допускаха в издателството на „Пясък“. Тук Сейди бе младши репортер, офис мениджър и всеобщ спасител — всичко заедно, независимо от мизерната заплата. Не че Сейди имаше против, по всичко личеше, че процъфтява в сбутания офис. Същото сякаш важеше за целия екип на „Пясък“ и Кейт се трогваше всеки ден как усилената работа и всеотдайност на персонала вдъхват живот на списанието. Отбеляза си наум да купи розово шампанско за почерпката им в петък вечерта.

Телефонът иззвъня. Беше Ник, обаждаше се от своя будещ завист кабинет.

— Кейт, може ли да се отбиеш за минута? — помоли той.

Тя се усмихна. Работното му място беше от другата страна на временна стена от гипсокартон и той можеше просто да почука по нея, за да привлече вниманието ѝ. Кейт прекрачи прага на кабинета му, пространство не по-голямо от оръжейната в Хънтсфорд. Ник седеше зад бюрото си и гледаше копие от бюджета на Сейди за снимките на корицата.

— Какво има?

Той направи такава физиономия, че Кейт на часа схвана, че става дума за пари.

— Снимките за корицата струват цяло състояние — отбеляза Ник, набирайки няколко числа на калкулатора си.

— Е, да, снимките за корицата струват пари — отвърна Кейт, — особено след като искаме да е добра колкото тази на „Вог“. Агис снима безплатно, използваме студиото с петдесет процента отстъпка в замяна на някой репортаж — а останалото? Да, останалото струва пари, Ник. Сибил Даун е от най-известните модели в света в момента и щом работиш с нея, значи става дума за сериозен продукт.

— Да — нетърпеливо възрази Ник, — но задължително ли е да пътува с първа класа? Мисълта ми е, че полетът до Ница е около час и половина. Всичко, което получаваш в самолета по такива кратки маршрути, е перде на прозореца и обяд в порцеланова чиния. Нямам намерение да плащам допълнителни триста кинта за тях!

Кейт снизходително се усмихна.

— Какво очакваш? Нима предлагаш Сибил да стигне дотам с биплан?

Ник махна с ръка и притисна длан към слепоочието си.

— Добре, схванах картинката. Но не забравяй, че бюджетът ни само за един брой е горе-долу като на модната фотосесия на „Класа“, разбираш ли? Просто внимавай, нали?

Кейт го погледна и предпазливо вдигна едната си вежда.

— Парите са мои и издателството е мое, нали, Ник?

Чертите му омекнаха и той се усмихна.

— Зная, само се опитвам да бъда цербер на парите — мразя да гледам как се пилее дори и едно пени. — Пое дълбоко дъх и избута листа настрани. — Както и да е, искаш ли да отидем да обядваме след около половин час? Можем да се разходим до пазара Бороу. Правят най-вкусния фалафел на света.

Тя се поколеба. Все още избягваше да остава насаме с него, но слънцето изливаше лъчите си през малкото прозорче, а първият брой беше почти готов.

— Нека само да си взема чантата — отвърна тя.

— Преди да тръгнеш, шефке! — провикна се модният редактор на „Пясък“ Вики Морган, стиснала огромна бяла шапка с увиснала периферия. — Искаш ли да погледнеш стенда с тоалети за снимките на корицата?

Кейт се приближи и издърпа от купа няколко чифта силно изрязани бикини с тропически мотиви и флуоресцентни цветове.

— Обожавам десените на „Мисони“ и „Пучи“. Честно, Вики, страшно ти благодаря, че уреди снимките със Сибил. Идеална е за корицата ни.

Кейт извади голям късмет, че привлече старата си приятелка да работи в „Пясък“. Усетът за мода на Вики беше един от най-силните в бранша, а списъкът ѝ на агенции за модели, снимачни студия и елитни фотографи бе внушителен. Гъвкавата работна седмица устройваше Вики. Тя все още продължаваше да работи като моделиер за голям брой актьори и попзвезди, а всяка интересна идея за списание веднага привличаше вниманието ѝ.

— Какво пък, преди шест месеца уредих участието на Сибил за снимките на „Викторияс Сикрет“ — скромно сви рамене Вики — и тя подметна, че иска отново да работи с мен. Звъннах ѝ — и готово. Ще стане неповторимо! — засмя се тя, постави едни леопардови бикини на бюста си и зае предизвикателна поза.

— Току-що пристигна за теб — обяви Сейди, като се втурна в стаята и подаде на Кейт голяма бяла торба, завързана с черна панделка.

Кейт остави една еспадрила и се ухили на Вики.

— Може да не сме списание „Класа“, но все пак привличаш асовете в професията — отбеляза Вики.

Кейт махна панделката и надникна вътре. Имаше поздравителна бележка: „За цялата ви усилена работа. Късмет. Ребека“.

— Какво, по дяволите, е това? — промърмори Кейт и заизважда от торбата туфи смачкана мека хартия.

— Ребека? Да не е Ребека Уилърд от агенцията за връзки с обществеността „Стил“? — попита Вики, прочитайки картичката.

— Съвсем същата — отговори Кейт и повдигна вежди към приятелката си. — Както и гадже на Ник Дъглас — прошепна тя.

— Шегуваш се — обади се Вики с ръка на устата. Не бих казала, че тия двамата ще се задържат. Добре де, какво ти праща? Тя има сметка в „Александър Дюпон“, може да е нещо от него. О, я да видим!

В първия момент на Кейт ѝ се мерна нещо жълто. Извади дрехата малко по малко, забелязвайки крещящо златиста ивица.

— Леле! — изкикоти се Вики, опулила лице. — Май не е от класическите му модели.

Кейт вдигна сакото. Беше най-отвратителната дреха, която някога бе виждала. Широка и просташка, с грозни грамадни копчета. А отпред се набиваха на очи старомодни външни джобове.

— Струва ми се, че предлага подобни боклуци на арабските си клиенти — дипломатично отбеляза Вики. — Не е като за теб, нали? — усмихна се тя. — Макар че по мое мнение е мило от нейна страна да ти го изпрати.

Няма що, помисли Кейт, премятайки дрехата на стола на Вики.

Точно в този момент Ник прекрачи в стаята и облече сако върху ризата и джинсите си.

— Какво си получила, Кейт? Подаръче? — попита той.

— Всъщност ми го изпрати Ребека — отговори Кейт и го повдигна, за да му го покаже.

Ник се помъчи да прикрие ужасеното си изражение.

— О, това е, въ, цветът е малко... ярък — изкоментира той. — Идеално е, предполагам, за лятото.

Вики се разкикоти, а Кейт внимателно сгъна дрехата и я прибра в торбата.

— Чудесна за подпалки... — започна да мърмори, преди да успее да се спре. Реакцията ѝ лесно можеше да стигне до ушите на Ребека чрез Ник, а тя не възнамеряваше да допусне съперницата ѝ да спечели този рунд. Знаеше я тази игра.

— Да, наистина прекрасно от нейна страна — обърна се Кейт към Ник. — В крайна сметка всяка жена иска тоалет от „Александър Дюпон“. Длъжна съм да ѝ се обадя и да ѝ благодаря още този следобед.

Забеляза на лицето му изражение, което не разбра напълно. Облекчение или неудобство? Нещо друго? Тя взе сакото си и остави

Вики да опакова дрехите в големи куфари на колелца, които в понеделник щяха да отпътуват към южна Франция.

— Значи фалафел, а?

Ник кимна.

— Фалафел.

В петък пазарът Бороу неизменно предизвикваше усмивката на Кейт. Гладни тълпи изпълваха подобното на склад покрито тържище, лъскави служители от Ситито се бутаха с домакини от Ийст Енд пред сергиите за плодове и зеленчуци, отгледани без изкуствени торове, докато стотици различни екзотични аромати се смесваха във въздуха. Салами и сирене, цветя и риба, пай с туршия. Беше възхитително изпитание на сетивата и Кейт обичаше да се връща с пълен стомах и ръце, натоварени с торби с миди, сладкиши и франзели.

— Не мога да се нарадвам на рекламите — заговори Кейт, когато се наредиха на сергията за турска храна. Тя държеше разговорите им с Ник да се придържат стриктно към деловите теми. Малкият рекламен отдел на „Пясък“ бе успял да осигури двадесет и пет страници отлични реклами на водещи фирми: жизненоважни, ако искаха дебютът им да е успешен.

— Да, като се вземе предвид времето, за което се сдобихме с тях, постижението е забележително — кимна Ник, докато си взимаха фалафелите. — Жалко е, че някои от най-големите като „Шанел“ все още изчакват да видят първите няколко броя, но бих казал, че знаците са обнадеждаващи. Затова смятам, че мога да отида в Монако, без да се страхувам, че всеки момент ще ни връхлети банкрут.

Кейт си отчупи парченце от питката и иронично го изгледа.

— Добре казано, господин Дъглас. Ако си толкова загрижен за бюджета за снимките, защо ще идваш с нас в южна Франция?

Видя, че страните му леко порозовяха, но навярно беше от слънцето.

— Вероятно си забелязала, госпожице Болкън, че сам си плащам разходите. Ако ще и да пътувам с биплан.

— Честно — засмя се Кейт, деликатно отхапвайки от ребърцата, — само да надушиш някой супермодел и хукваш с първия полет.

— Ценя класата, зная — той също се засмя. Протегна палец и избърса капка сос от брадичката на Кейт. Простата интимност на жеста я сепна и тя отстъпи, спъвайки се в голяма щайга с ябълки. Възвърна

самообладанието си и осъзна, че не иска той да идва в Монако за снимките. Беше загърбила случилото се в Милано и като видя Ребека и Ник у Том миналия уикенд, разбра, че всякаква мисъл за любовна връзка между нея и съдружника ѝ е неблагоприятна и безсмислена. Искрата между тях бе изгаснала и приятелството помежду им се беше върнало, макар Кейт все още да чувстваше, че не може да разговаря с Ник така свободно, както преди Милано. След като успешно изтика чувствата си към него в най-тъмните дълбини на съзнанието си, тя не искаше да се поставя в нова критична ситуация. Самосъхранение, за това става въпрос, каза си Кейт.

Когато се върнаха в офиса, го намериха почти празен. Единствено Рут Грей, художественият редактор, изнемогваше от жегата пред екрана си. Този следобед беше невероятно горещо, истинско лято, а още бе май.

Кейт отвори прозореца, за да влезе свеж въздух, седна зад бюрото си и напръска лицето си с малко минерална вода „Евиан“. Загледа се в плана на списанието пред себе си. Една седмица преди да влезе за печат, то ѝ изглеждаше прекрасно. Липсваха единствено снимките за корицата. Мразеше да оставя такова важно нещо за последния момент, но си струваше да ангажират Сибил, бляскавата нюйоркчанка, най-нашумелия модел в света след Кейт Мое. Отново включи компютъра си, заразглежда входящата поща и забеляза, че едно писмо от агенцията за модели е маркирано като спешно. Кликна смръщена върху иконката. Беше сигурна, че по-рано същата седмицата Сейди е изпратила цялата информация за полета и хотела на агента на Сибил. Докато четеше имейла, кръвта на Кейт се вледени.

Здрасти Кейт,

Съжалявам, че ти го съобщавам в последния момент, но Сибил Даун няма да може да участва в понеделник във фотосесията на списание „Пясък“. Както ти е известно, успя да вмъкне снимките в програмата си, понеже щеше да пътува на юг за филмов фестивал, което сега е невъзможно поради болест. Моля те, обади ми се, за да го обсъдим.

Поздрави,

Карълайн Дейвис, главен агент

— Мамка му! — извика Кейт и едва не разля водата по бюрото си. Никога не ругаеше. Но този път не можа да се удържи.

Рут, художественият редактор, откъсна очи от екрана, на който разглеждаше фотографии от папараци.

— Какво става?

— Тъпата Сибил Даун няма да се яви на снимките! — отговори Кейт, смачка разписанието си и го хвърли в кошчето за боклук.

— Шегуваш се! — отвърна Рут. — Как така?

— Явно е прекалено болна, за да дойде в Кан — обясни Кейт, която вече се беше изправила и крачеше из стаята. — Но вчера, когато се съгласи, си беше съвсем добре.

Рут затръшва из огромен куп фотографии върху бюрото си.

— Странна работа... — промълви тя, като се прехвърли от снимките към компютъра си, където запрехвърля на дисплея още кадри на знаменитости. — Сигурна съм, че я видях... да! Ето я! Ела да видиш, Кейт.

Кейт пристъпи към бюрото на Рут и погледна дигиталните фотографии от партитата предната вечер в Кан.

И ето — Сибил Даун в бяла вечерна рокля без презрамки се изкачваше по стъпалата на Фестивалния дворец щастлива и преливаща от здраве.

— Не и в Кан! Ама че кучка! — викна Кейт, втурна се обратно към бюрото си и грабна телефона. Набра номера на агенцията в Ню Йорк. — Да му се не знае, включила е гласовата поща! — съобщи след миг. — Защо ли се чудя! — добави тя и затръшна телефона.

Налагаше се да мисли бързо. Списанието трябваше да се отпечата до десет дни, а им липсваше корица.

— Слушай, Рут! — провикна се Кейт през стаята. — Разгледай сайтовете със снимки и виж какво имат — знаменитости и истински големи модели. На плажа, по яхти, на разходка в Сен Тропе, все едно какво правят, само да има ваканционно настроение.

Кейт сви косата си в стегнат кок, както ѝ беше обичай, когато е притеснена.

Ник пъхна глава през вратата.

— Ругаеш като каруцар, а, Кейт? — подкачи я той. — Какво става?

— Дай да се върнем в твоя кабинет — отговори тя и го задърпа за ръкава на ризата.

Набързо го осведоми за новината.

— По дяволите — отвърна Ник и се свлече на стола си. — Жалко за разносните за всичките полети и хотели в Суони.

— Остави сега парите — раздразнено го прекъсна Кейт, — нямаме корица. Рут търси снимка, която можем да купим, но това е за краен случай. Ако първата ни корица не е нещо изключително, от бранша ще си кажат, че сме аматьори, още едно посредствено списание без никакви връзки в света на модата. — Тя се заразхожда из кабинета на Ник, веждите ѝ бяха свъсени.

— Веднага щом Вики се върне, ще позвъни на всички агенции за модели и ще провери дали някоя от по-известните не е свободна следващата седмица. Ще се обадим на приятели от пресата, макар че, честно, не вярвам да има англичанки, подходящи за корицата. Трябва ни някоя зашеметяваща. Само холивудска звезда или някой от най-известните модели ще ни свърши работа.

— Ами Серина? — попита Ник, вдигайки поглед към Кейт. — Не се ли очаква да бъде в Лондон и Кан идната седмица?

Кейт закима разсеяно и впери, поглед през малкия прозорец на кабинета с изглед към парка. Естествено, беше мислила да помоли Серина, която пристигаше в Лондон на следващия ден на път за Кан, но това беше последното, което искаше да направи. Всички очакваха да постави сестра си на корицата, а Кейт не искаше да бъде предсказуема. Желаше да покаже, че макар да е една от сестрите Болкън, действа по свой начин, редактира списанието по собствените си разбирания, без да се възползва от семейните връзки.

— Така че... — обади се Ник — позвъни ѝ.

Кейт се обърна, за да го погледне, и постави ръце на бюрото.

— Виж, по-добре не — отвърна тя. — Разбираш защо не искам сестра си на корицата.

— За бога, Кейт — възрази тревожно Ник, — в задънена улица сме. Нали не искаш мен да изтипосаш на корицата? Разполагаме с по-малко от десет дни! Знаеш го.

— Слушай, дай ми само няколко часа — най-сетне отговори Кейт. — Първо ми е нужно да се свържа с агента на Сибил. Възнамерявам да ѝ съобщя какво ще ѝ натресем за всички разходи за

полети и хотел и че съм видяла папарашки снимки на Сибил в Кан. Може да си промени решението.

— Да се надяваме — въздъхна Ник.

Мътните да го вземат филмовия фестивал в Кан, каза си Кейт и затръшна телефонната слушалка за пореден път. Никой не си стоеше на работното място в петъчния следобед. Беше изпратила безброй съобщения на различни филмови PR агенции в Кан, но като че ли никой не се канеше да ѝ отговори. Нищо чудно, каза си тя, като се поуспокои: на всички в бранша им се бе подпалила главата. Междувременно Вики беше ударила на камък с агенциите за модели. И трите водещи ѝ бяха отговорили по възможно най-любезен начин, че първо искат да видят стартовия брой и тогава да решат дали да им предоставят най-известните си момичета. Още беше рано да звъни на рекламните агенции в Лос Анджелис, реши Кейт, поглеждайки часовника си — там бе едва седем сутринта. Но и не очакваше оттам да изскочи някакво чудо. За снимки в Лос Анджелис беше нужна организация от три до четири седмици, а те разполагаха с часове. Телефонът ѝ отново иззвъня и тя нетърпеливо го вдигна.

— Кейт, пак е Ник. Искаш ли да се отбиеш за минутка? Тук е Ребека.

Кейт изпъшка и закрачи към кабинета му. Приятелката му се беше подпряла на ръба на бюрото му в почти несъществуваща лятна рокля, кафяви кожени ботуши и огромни авиаторски слънчеви очила, а блестящата ѝ горна устна отразяваше лъчите на слънцето.

— Здравей, скъпа! — въодушеви се тя, като се приближи да целуне Кейт и по двете страни. Кейт трепна и двата пъти. — Обадох, се на Ник — обясни тя, драматично жестикулирайки из въздуха. — Спомена ми, че сте в затруднено положение. Бях чак в Ковънт Гардън, та взех такси и — право тук, понеже мисля, че мога да ви помогна. Та като говорим, хареса ли ти, или направо си падна по сакото, което ти изпратих?

Кейт я погледна и се опита да докара усмивка на лицето си.

— Да, много ми допадна, страшно ти благодаря.

— Хубаво — отвърна Ребека, вдигна слънчевите очила и ги закрепил върху главата си. — Току-що чух, каква вещица е Сибил Даун, но смятам, че имам решение. Съвсем скоро сме подписали договора, но сме много впечатлени от рекламното лице на един от клиентите ни

— фирмата за бижута „Флобер“. По една случайност следващата седмица тя ще е в Кан като домакин на празненството на компанията. Още не съм абсолютно сигурна, но мисля, че мога да ви открадна два-три часа за снимки, а тя ще носи бижута от „Флобер“.

Ребека се усмихна победоносно.

Кейт се прокашля.

— Звучи страхотно, но коя е тя?

— Самата Рейчъл Барнаби! — ахна Ребека и се обърна да озари Ник с ослепителната си усмивка. — Идеална е! Нали знаете, че миналата година беше най-нашумялата манекенка от кориците на „Вог“?

Кейт простена вътрешно. Разбираше, че това е идеалното решение на проблемите ѝ, но усети, че сърцето ѝ се свива, когато Ник с благодарност се усмихна на Ребека. В малкото ограничено пространство на кабинета му усети, че злорадството на другата женя я задушава. Кейт впи нокти в дланите си, за да престане да се чувства толкова неблагодарна. В крайна сметка Ребека им помагаше, без да е длъжна, нали? Но защо трябваше да е тя?

Ник се изправи и се приближи към Кейт.

— Съгласна ли си, Кейт? — попита той и постави грижовно ръка на рамото ѝ. — Чудесно, нали? Рейчъл Барнаби. Бива си я, дори аз го зная!

Кейт се усмихна едва-едва.

— Да, прекрасно. Идеална е. И не изглежда, че падаме много под ранга на Сибил. Не, точно тя ни трябва. Благодаря, Ребека, благодаря ти.

Когато Ник се обърна, за да седне обратно на бюрото си, Ребека хвърли поглед към Кейт и леко повдигна едната си вежда, а злобна усмивчица заигра на устните ѝ. Беше физиономия на дете, току-що прехвърлило вината за някоя пакост на омразната си сестра, но тя изчезна така бързо, както се бе появила.

Изведнъж Кейт беше обзета от подозрение.

Възможно ли бе Ребека да го е скроила? Със сигурност не е възможно да саботира, а после да спаси снимките за корицата ѝ? Това би било... ами, лудост. Вдигна очи към Ребека, която сладко се усмихваше и слагаше чантата си през рамо, готова да си тръгне. Не, това беше параноя, как би могло да е вярно?

— Е, оставям ви, работливи пчелички — измърка Ребека, когато стигна до вратата. — Налага се да бягам, за да ви уредя снимките. Естествено, клиентът ми ще поеме разходите на Рейчъл, така че за тях нямайте грижа, но трябва да си резервирам място на самолета. Клиентът обезателно ще иска да бъде там, за да ръководя работите. Ники, скъпи, нали мога да се промъкна в хотелската ти стая?

Кейт се втренчи след нея със зяпнала уста, почувствала изведнъж, че ѝ измъкват цялата операция под носа. И нещо ѝ говореше, че теорията ѝ за конспирация беше правилна.

25.

От място 1А, единственото, което Серина приемаше, когато пътуваше с редовен пътнически самолет, имаше прекрасен изглед към графствата около Лондон. Наблюдаваше как полята на Бъркшър се простират пред погледа ѝ, а отвъд тях се виждаше Лондон, зелен и мамещ, незасенчен от мъгла или ситен дъждец, както обикновено, когато долиташе от Ню Йорк.

— Десет минути до кацането — чу се чист английски акцент по високоговорителя. Серина пресуши остатъка от плодовия си сок, изправи облегалката и премести кашмирената възглавница в скута си. Изпитваше смесени чувства относно връщането си у дома, макар да беше краткотрайна спирка по пътя ѝ към Франция. Тук беше главно по работа: предстоеше ѝ продажбата на къщата в Чейн Уок и една важна среща — договорът ѝ с „Джоли Козметикс“ щеше всеки момент да бъде подновен, а тя знаеше, че ще увеличи приходите си, ако лично отиде да се види с шефа на британския клон на компанията в дома му на площад Итън.

Цялата работа беше доста отегчителна, но ако бе честна пред себе си, при всички положения щеше да ѝ бъде приятно да се пооткъсне от нийоркската сцена. През изминалите няколко седмици дните ѝ бяха изпълнени с безконечни посещения на салона за красота; вечерите ѝ бяха заети с толкова много купони, че се сливаха в един голям. Не беше лесно да се поддържа на висота. Все пак множеството коктейли и въздушни целувки си казаха думата. Серина Болкън отново бе на гребена на вълната.

Срещата в къщата на Ед Чарлс беше минала добре, но тя още не можеше да повярва, че наистина ѝ предстои да пее за бродуейския продуцент в едно студио в сутерена на червеникавокафявата му градска къща. Не ѝ се налагаше да го прави, когато бе в училищната театрална трупа. Но Ед бе настоял тя не просто да получи роля в „Смяна на столетията“, а да играе Летиша Дюпон. Ролята беше убиец във всички отношения, освен в едно: Летиша бе актриса от Вегас с пламенен характер, обаятелна като героинята на Никол Кидмън в

„Мулен Руж“ и дръзка и неотстъпчива като Катрин Зита-Джоунс в „Чикаго“. На всичко отгоре агентът ѝ я уведоми чак вчера, че я викат да направи пробни снимки за екшънтрилър, голям филм, в който се говореше, че ще участва най-малко Том Круз.

Серина изпъна крака и размърда пръсти в кашмирените си чорапи, повече от доволна от напредъка си. Номинацията за „Оскар“ не ѝ мърдаше до осемнадесет месеца, усмихна се самодоволно тя. На кого му е притрябвал Том Арчър, да му се не знае?

— Здравей, скъпа, ето ме! — изгука Серина, понасяйки се през вратата към Кейт, и се огледа с леко недоволно изражение, като видя размерите на къщата на сестра си. — Кажи ми, че багажът ми е пристигнал, ако не, ще легна и ще умра!

Кейт, облечена в униформата си за събота вечер — анцуг от „Джуси Кутю“ и без грим, се приближи, за да прегърне сестра си.

— Пристигна, но защо ти беше нужно да го пращаш с „Федерал Експрес“? Става въпрос само за два малки сака — попита тя, като посочи към двете куфарчета „Гояр“ в ъгъла. — Нямах ли проблеми в митницата с тях?

— Скъпа, в наши дни всички изпращат багажа си предварително — обясни Серина. — Пък и тези куфари може да изглеждат шик, но са малко тежки. Не искам да си изкълча нещо.

Серина подмина Кейт и тръгна към всекидневната. Къщата на по-голямата ѝ сестра беше боядисана в бледорозово обновена триетажна постройка на уличка близо до Портобело Роуд. Не беше голяма, но Кейт я бе превърнала в светло, женствено жилище, пълно с кремави килими, стени в ненатрапващи се цветове и огромни вази във всеки ъгъл, пълни със секирчета и божури.

— Приготвям печено, надявам се, че си гладна — каза Кейт и наля и на двете чаши с минерална вода. — Зная, че предпочиташ да спиш, вместо да се храниш в самолета.

— Много мило, Кейт, но се чувствам малко отпаднала — оплака се Серина, затършува из багажа и извади голяма кутия крем за лице. — Заповядай — каза тя, хвърляйки кутията в ръцете на Кейт. — Някакъв крем против стареене на кожата: рекох си, че точно това ти е нужно. Очевидно е последният крясък на модата, съдържа прах от диаманти. Не знам защо на някого му е хрумнало да ми изпраща продукти за старееща кожа, не мога да разбера.

Серина отпи малка глътка от водата си и последва Кейт в стилната ѝ кухня от орех и мрамор.

— Сигурна ли си, че не искаш да хапнеш нещо? — попита Кейт, забучвайки един нож в телешкото.

Серина поклати глава и потупа стомаха си.

— В момента съм на една особена диета.

— Каква? — попита Кейт, извивайки едната си вежда в дъга. — Режим без храна? Станала си толкова слаба!

— За теб е позволено — отговори Серина, като огледа от глава до пети сестра си, чиито заоблени части изпъкваха изпод велурения анцуг. — Вече не работиш в модата — освен това си една голяма, щастлива личност. Аз трябва да се свирам в малките номера.

Кейт се усмихна и поклати глава, припомняйки си, че според разбиранията на Серина това е комплимент. Така и така нямаше смисъл да се оплаква, тъй като сестра ѝ бе преминала на по-важен въпрос: блестящия живот на Серина. Според Стивън Фелдмън, новия ѝ импресарио, говорело се, че нямало да бъде рекламното лице на „Джולי Козметикс“ само за Англия и Европа, щяла да стане негов символ и в целия свят. Сделката щяла да ѝ донесе четири до пет милиона долара допълнително. И, добави тя, няма да бъде във вреда за холивудските ѝ перспективи нейният образ да краси всеки билборд или списание в познатия свят.

Докато Серина изливаше клюките, Кейт забеляза, че сестра ѝ нито веднъж не спомена Майкъл Саркис. Постоянно говореше в множествено число: „Когато отидохме на бала «Спасете Венеция», «Когато ни поканиха в мезонета на Хенри Кисинджър» или «Когато разглеждахме имоти в Хамптънс».“ Но нищо за „него“ или „тях“. И въобще не спомена Майкъл по име. Кейт беше заинтригувана, но знаеше, че няма смисъл да пита. На планета Серина всичко винаги беше блестящо и безупречно. Тя никога не се оплакваше от „прекрасния“ си живот, одумваше само другите. Но Кейт не можеше да се удържи да не мисли, че Серина се държи странно. Мина много време, откакто тя самата бе в същото положение, но достатъчно добре си спомняше, че първите три месеца от една връзка са пълни с толкова вълнение, страст и веселие, че чак преливат, иска ти се да възвестиш на целия свят.

Сякаш прочела мислите на Кейт, Серина рязко смени темата.

— Слушай сега — подхвана тя, изрита обувките си с висок ток от „Стефани Келиън“ и опъна крака на бежовото канапе. — Искам да зная какво става с теб. Сигурна съм, някой ми каза, че си се запалила по онзи Ник Дъглас. Не ме разбирай погрешно, мила, много е сладък. Бог знае, че и аз се бях увлякла по северния чар на Том, но Ник действително не е за теб.

Кейт тихо се засмя.

— Не, не. Съдружници сме и това е всичко. Ник и аз наистина се разбираме и сме добър отбор. Зная, че е приятел на Том и затова си предубедена, но честно, Син, той наистина е добър човек.

— А Вениша? — попита Серина, разглеждайки отражението си в малко златно огледалце, което бе извадила от чантата си. Не мога да повярвам, че е заминала за Испания! За първи път от кой знае колко време си идвам, а тя се мотае из Севиля, Камила е на някакъв делови уикенд — и аз съм принудена да лагерувам тук!

— Виж, съжалявам, че намираш къщата ми за толкова отчайваща — обиди се Кейт, вече истински подразнена. — Можеше да отседнеш в „Клариджис“ или някъде другаде, където разбират особените ти нужди!

Серина вдигна разсеян поглед от огледалцето си.

— Ммм? Извинявай, скъпа, бях на километри оттук. Какво казваш, че правела Вениша?

Кейт въздъхна, когато разбра, че сестра ѝ дори не е чула упрека ѝ.

— Ван върши страшно добра работа, като обновява някаква селска къща в Андалусия. Там изглежда е чудесно, а и действително ѝ беше нужно да се откъсне оттук след всичките ѝ тревоги.

— Тревоги ли? — попита Серина и щракна огледалцето. Смътно бе доловила, че сестра ѝ изглежда угрижена и разсеяна на прощалното ѝ празненство преди седмици, но беше решила, че е от напрежението да организира блестящата вечер.

— Не е ли споделяла с теб? — попита Кейт. — Преживява преждевременна менопауза или нещо такова. Много е неприятно.

Серина безизразно загледа сестра си, като че ли пак не успя да осмисли казаното.

— О — промълви най-сетне почти шепнешком.

Кейт се смръщи и любопитно изгледа сестра си. На Серина рядко ѝ липсваха думи.

— Явно запасите на яйчниците ѝ са дотолкова на изчерпване, че се налага да забременее през идните няколко месеца или — край. Сърцето ѝ ще се скъса, ако не може да има деца.

Стаята се умълча. Кейт вдигна поглед в очакване на някаква реакция. Сестра ѝ спусна крака от канапето и тръгна към кухнята.

— Може ли да си взема нещо за пиене? — небрежно попита през рамо.

— Разбира се — отговори Кейт. — Но тъкмо възнамерявах да отворя бутилка вино. В хладилника има прекрасен, „Совиньон блан“.

Серина поклати глава.

— Не, не. Мисля, че ще пия чай — обяви тя и отвори хладилника. Наистина изглежда потресена от новината за Вениша, каза си Кейт. Навярно все пак има душа.

— Добре ли си? — попита тя, като последва сестра си в кухнята и сложи чинията си върху мраморния барплот.

— Разбира се! — сопна се Серина и с трясък затвори вратата на хладилника.

— Зная, че е тъжно за Вениша — продължи Кейт, протягайки към нея ръка, — но ще го преодолее, тя винаги успява.

Серина мина покрай Кейт, върна се във всекидневната, подвиг крака на канапето, придърпа стройните си колене към брадичката, а ръцете ѝ обгърнаха коленете. По-голямата ѝ сестра се върна, седна до нея и сложи успокоително ръка върху раменете ѝ.

— Син, нещо не е наред ли? Кажи ми.

Серина остана безмълвна повече от минута, после шумно въздъхна и зарови лице в коленете си. През последните няколко седмици тежестта на собствените ѝ тревоги нарастваше и сега, след новината за Вениша, ѝ се струваше, че ще експлодира. За кратко се замисли за времето, когато беше с Том — винаги можеше да сподели всичко с него и да се отърве от безпокойствата си, колкото и незначителни да бяха. Но в Ню Йорк нямаше с кого да си поговори, с никого от новите бляскави приятели, категорично не и с Майкъл. И при всичкото ѝ вълнение за кариерата през изминалите няколко седмици, малката тайна беше погребана така дълбоко в нея, че почти се бе убедила, че всичко ще се размине от само себе си.

Тя погледна отзивчивото лице на Кейт. Сестра ѝ беше така угрижена, така нетърпелива да помогне. Това ѝ липсваше, докато беше в Ню Йорк. Семейството. Серина пое дълбоко дъх.

— Струва ми се, че съм бременна — промълви тя, гласът ѝ бе дрезгав от емоции.

Беше ред на Кейт да затаи дъх. Постави ръка на коляното на Серина.

— Но това е хубаво, нали? — отвърна тя, опитвайки се да прецени чувствата на сестра си.

— Никак не е хубаво! — възрази Серина и подигравателно се изсмя. — Определено не е това, което искам, а сериозно се съмнявам, че и Майкъл го иска. Кариерата ми наистина се развива, Кейт. — Сега гласът ѝ беше изпълнен с паника. — Предстоят ми две наистина големи роли и в Лос Анджелис започват да ме признават. Не мога да си дам почивка, не бива да слизам от сцената.

Кейт никога не беше виждала Серина да плаче така горчиво, дори и в деня, когато се раздели с Том. Винаги бе сдържана и спокойна. Сега, дори когато сълзите течаха по страните ѝ, тя си оставаше все така самоуверена и елегантна, но голямата сестра разбра, че е пред пълен срив.

— Сигурна ли си? — попита Кейт колкото може по-деликатно.

— Вероятно няма нищо — рязко отговори Серина. — Навярно нещо хормонално.

— Но ходила ли си на лекар, правила ли си изследвания?

— Не, изобщо — отвърна Серина и поклати глава.

Кейт се усмихна сама на себе си. Типично за Серина беше да крие глава в пясъка. Когато тя беше на шест, любимото ѝ зайче Мерлин умря и Серина го скри в една дървена кутия. После твърдеше пред всички, които ѝ съчувстваха, че „е заминало във Франция за през лятото“.

— Просто последния месец не ми дойде, това е всичко — продължи Серина. — Може да е от напрежението, сигурно е така. Бях толкова претоварена...

— Но очевидно се тревожиш. Защо не си направиш тест?

— Ще посетя гинеколога си, когато съм по-свободна — не отстъпваше Серина, изправяйки се на крака. — Сега, ако обичаш, да престанем да говорим за това.

— Не! — възрази Кейт и я издърпа обратно на канапето. — Виж се, цялата си кълбо нерви!

— Кейт — спокойно започна Серина, — навярно не знаеш какво означава да си невероятно заета, нямам време да ходя по лекари. Имам срещи в Лондон, пресконференция в Кан, на празненство съм на „Амфар^[1]“, а после Майкъл ще ме води с яхтата на Гран При в Монако.

— Добре, нека те успокоим — твърдо каза Кейт като истински редактор. — Ще отида да купя тест от аптеката зад ъгъла.

Серина изведнъж доби уплашен вид.

— Ами ако някой разбере, че е за мен? Ще бъде катастрофално, ако се разчуе.

Кейт я потупа по коляното.

— Не ставай глупава: аз ще купя теста. Никой наоколо не дава и пет пари за мен — едва ли съм най-известната личност в Нотинг Хил. Ще си сложа и баскетболно кепе, ако така ще си по-спокойна!

— Боже, всичко изглежда толкова пошло — промърмори Серина, докато си вееше с един вестник. — Виж, Кейт, не се притеснявай. Вече не сме в пансиона. Ще отида на гинеколог в Ню Йорк, когато съм готова.

Но Кейт вече обличаше сакото си, а после грабна чантата и ключовете си.

— Излизам. Ще се върна до десет минути.

— Кейт, не...

Вратата с щракане се затвори, Серина скри лице в шепите си и се разхълца. По лицето ѝ потекоха сълзи и кичурите от прическата за шестстотин долара при Сали Хършбъргър полепнаха по лицето ѝ. Накрая тя си издуха носа и пое дълбоко дъх. Не знаеше да се сърди ли, да се ядосва, или да чувства облекчение, че Кейт е изкопчила истината от нея. Може би беше за добро, помисли си тя, избърса сълзите си и подсмръкна. Мензисът не само „просто“ не ѝ бе дошъл, а беше закъснял с четири седмици. Когато го установи, беше сама. Майкъл бе единственият човек в Ню Йорк, когото познаваше достатъчно и с когото можеше да поговори, но едва ли можеше да му каже. Как щеше да реагира? Ще се зарадва или ще побеснее? Ще прегърне ли бащинството, или, да не дава Господ, ще избяга от него? Ами ако я разкара? В живота му надали имаше място за деца — сега бяха

щастливи, но хедонистичният стил, който и двамата обичаха, нямаше да бъде толкова бляскав с едно бебе.

Потръпна и с крака си събори едната винена чаша на пода, но не забеляза локвичката върху килима на Кейт. Никак не беше честно. Защо Вениша например да няма дете? Най-голямата ѝ сестра копнееше за хлапе, а това беше последното, от което Серина имаше нужда точно сега. Но нали Серина Болкън винаги получаваше онова, което другите искаха, каза си тя и лека усмивка се появи на устните ѝ.

Вратата се затръшна.

— Много си бърза! — отбеляза Серина, когато Кейт влезе обратно, нахлупила бейзболната шапка над очите си.

— Бърза ли? Наложил се да измина целия път чак до Кенсъл Райз дегизирана. Не исках никой да види, че една от сестрите Болкън купува тест за бременност — колко скандално! — добави тя с тих смях.

— Не мога да повярвам, че ме убеди — каза Серина, взе пакетчето и зачете указанията. — Искам да кажа, толкова е примитивно да пишкаташ върху тия пръчици. Разполагам с най-скъпото медицинско обслужване в Ню Йорк, да знаеш.

— Е, мъдрият съвет няма цена — отвърна Кейт и отиде да включи електрическия чайник „Дуолит“.

— Ако си бременна — предпазливо се осмели да предположи тя, — от Майкъл ли е или от Том?

— Боже — едва не се задави Серина, — всичко това е достатъчно лошо и без да ме изкарваш някаква мръсница!

— Хайде, няма такова нещо — промълви неловко Кейт. — Но ти заживя с Майкъл доста скоро след като се раздели с Том, нали?

Серина ѝ хвърли унищожителен поглед, грабна кутийката и заизкачва стъпалата към малката баня в бели плочки и дърво. Подпря се на щръкналата на четирите си крака вана и за миг остана безмълвна, здраво стиснала комплекта. И преди бе изпадала в същото положение. Спомни си как клечеше в мрачната баня на Хънтсфорд, зъзнеца и сама, ужасена, че баща ѝ ще нахълта и ще я хване. Тестът беше отрицателен, но в много отношения тя би предпочела да беше положителен тогава, а не сега. В края на краищата имаше нещо пленително упадъчно в това една тийнейджърка да забременее. Джейд Джагър беше родила децата си млада и сега си живееше живота

бохемски, мъкнейки ги със себе си от Лондон до Ню Йорк и Ибиса. Но сега, когато кариерата на Серина тъкмо разцъфтяваше такава, каквато винаги бе искала да бъде — не. Не сега, Боже, моля те, не сега.

От другата страна на вратата Кейт бе седнала на най-горното стъпало да чака сестра си. Опитваше се да се подготви за резултата, какъвто и да е той, без да знае кой би бил по-добър. Най-после Серина излезе, седна до нея и се втренчи право пред себе си. Кейт сложи ръката си върху нейната и крепко я стисна. Филмовата звезда и редакторката на луксозното списание — две разтревожени и объркани момичета, седнали на стълбите. Серина бавно разтвори пръсти, за да покаже бялата пластмасова пръчица.

— Има чертичка — прошепна тя. Кейт се присегна и я притисна до себе си.

— Доколко са точни тези неща? — тихо попита Серина, като подаде пръчицата на Кейт.

Голямата сестра погледна розовата чертичка.

— Смятам, че са доста прецизни, но човек никога не знае — отговори тя не твърде убедително. — Всичко ще бъде наред, бъди спокойна.

— Ще надобелея — едва промълви Серина. — Циците ми ще станат като балони и изобщо...

— Не се тревожи — усмихна се Кейт. — Шанел правят и размер „гигант“.

Почти се разсмяха.

— Кейти, какво да правя? — въздъхна Серина, като облегна глава на рамото на сестра си. Самохвалството и самоувереността ѝ се бяха стопили.

— Я да си легнем рано — отговори Кейт. — Утрото е по-мъдро от вечерта.

Серина не можа да заспи. Въртеше се и се мятеше на осеяното с буци легло в стаята за гости на Кейт, дилемата не ѝ излизаше от ума. В редките минути, когато наистина затваряше очи и се унасяше, сънищата ѝ бяха изпълнени с крокодили, панически бягства и други елементи, които, както Серина знаеше от женските списания, показваха силно безпокойство.

Най-сетне се предаде. Седна в леглото, запали цигара, но веднага я загаси. Трябваше да намери изход от тази бъркотия. Нямахше спор,

времето беше неподходящо да ражда дете: това бе равносилно на професионално самоубийство. Но аборт — тя не искаше дори да произнася тази дума. Изненада се от силата на чувствата си. Винаги беше мислила за аборта като за удобна хирургическа процедура, част от арсенала на съвременната жена от рода на козметичните операции и липосукцията. Но сега... тя поклати глава. Навярно заради това, че толкова малка бе загубила майка си, идеята за прекъсване на бременността ѝ се струваше нередна. Имаше и друга причина.

Погали стегнатата бронзова кожа на корема си, все още плосък, все още гладък и на устните ѝ се появи усмивка. Бебето на Серина щеше да е и на Майкъл. Тъй като той нямаше деца, то щеше да е първородното му и щеше да наследи богатство от милиарди долари. Ако имаха син, това щеше да означава, че по пряка линия той щеше да наследи титлата и замъка Хънтсфорд. Детето им щеше да притежава богатство, положение и ранг. Като нея. И Майкъл. Ситуацията беше изключително благоприятна, определено си струваше да си даде една година почивка от снимачната площадка и фотосесиите. Серина се сгуши обратно във възглавниците, все още прегърнала корема си, а мъглата на съня притвори клепачите ѝ. Край на тревожните сънища за тази нощ.

Когато Вениша стигна до Хийтроу, Джак Кидмън вече бе в залата за заминаващи на Британските авиолинии, отпиваше от бутилка с минерална вода и безцелно разлистваше „Файненшъл Таймс“. Вениша го доближи и той вдигна поглед и се усмихна, жест, който ѝ се стори крайно смущаващ. Безброй пъти бе ходила в чужбина по работа с клиенти: заради хотели в Дубай, кънтри клубове във Флорида, вили в Тоскана. Но това бе по-особено, по-лично. Джонатан никога не изглеждаше така делничен, толкова спокоен, помисли си тя, докато с поглед преценяваше Джак. Със сиво-кафяво поло, тъмносини джинси, кафяви кожени мокасини и леко набола брада, той напомняше на богат бизнесмен, готов да потегли на почивка. По дяволите, красив е, помисли си тя и ѝ се стори, че върши нещо нередно, когато се доближи до него с малката си пътна чанта.

Стига, сгълча сама себе си. Това не беше някакъв мръснишки уикенд. Беше пътуване по работа с пренощуване. Естествено, това не ѝ

попречи да излъже Джонатан, когато я попита предната вечер.

— С кого заминаваш? — хладно се поинтересува той на вечеря.

— С клиента и Нина, една от декораторките.

Интересът му несъмнено беше престорен и въпросът бе зададен без следа от подозрение, но защо тя излъга, че и Нина ще пътува с тях? Какво я прихвана? Посещението беше безобидно — да обсъдят проекта. Тръсна глава, за да пропъди притесненията и се запъти да поздрави клиента.

— Добро утро. Виждам, че пътувате с по-малко багаж и от мен — усмихна се Джак, поглеждайки към спретнатия сак в нозете си.

— Вече предадох четирите си куфара и сандъците с обувки — привидно сериозно отговори тя.

— Сандъци с обувки?

— Само се шегувах.

— А, ледената кралица се разтопи — засмя се той.

— Да не мислите, че нямам чувство за хумор? — Въпросът ѝ прозвуча леко свадливо и тя на часа съжали. В края на краищата Джак беше клиент.

— Не ви познавам достатъчно. Все още... — усмихна се той.

Усети, че се изчервява, както правеше още от дете — и най-лекото неудобство предизвикваше прилив на руменина от деколтето чак до врата.

— Както и да е. Ето работните ми документи — засмя се тя и повдигна черно кожено куфарче. — Вече съм подготвила някои идеи, които да прегледате.

— Нямам търпение — чаровно ѝ се ухили той. Тъглчетата на тъмнозелените му очи се покриха с гънчици и немирно заблестяха, — но за това ще имаме предостатъчно време по-късно в хотела. Направих резервация в „Каса дел Флора“.

Ето пак, каза си тя, усещайки руменината да лумва отново. Нервно завъртя брачната си халка. Нервите ѝ бяха изопнати до крайност. Едва ли бе разменила и стотина думи с този мъж, но защо ѝ се струваше, че вече са любовници?

Седем часа по-късно — времето, необходимо да стигнеш до Ню Йорк, както се оплакваше Вениша — сребристият джип четири по четири, който Джак бе наел на летището, спря пред неговата финка в Андалусия. Грамадна, разнебитена селска къща стърчеше на огрян от

слънцето хълм, а малко испанско селце с къщички като бучки захар се гушеше под него. От години Вениша не бе виждала по-възхитително усамотено място. Старите капаци на главната постройка висяха от сводестите прозорци, обрамчени от гъсти глицинии, плъзнали по избелелите стени. Покритият с плочи покрив бе вълнообразен като следите от прилив по пясъка, а външните постройки ограждаха просторен стопански двор, обрасъл с дива лавандула и осеян с напукани глинени делви. Суровата красота на това място беше пленителна и според Вениша даваше прекрасни възможности.

— Е, това е — оповести Джак с неприкрита гордост. — Предполагам, че сте изтощена, но нали не възразявате, че дойдохме първо тук, а не в хотела? Вече е четири часът. Искях да видите мястото, преди слънцето да започне да залязва.

Тя се измъкна от колата, ниските ѝ обувки от „Тод“ се затътриха в прахта и вдигнаха облак яркожълт прах. Слънцето печеше така безмилостно челото ѝ, че се наложи да свали шалчето от врата си, за да попие капчиците пот.

— Не. Няма нищо. Държа да го разгледам на естествена светлина, доколкото е възможно — отговори тя и закрачи към къщата, очите ѝ поглъщаха всеки детайл. Голяма част от ремонта вече беше привършена, но къщата изглеждаше като след бомбардировка. Стените бяха грубо измазани, подовете все още имаха дъски само тук-там, но старата кула с древната камбана бе непокътната, голяма част от оригиналната дърворезба — запазена, а тухлената стена разкриваше старата си прелест. Дори въздухът сладко ухаеше на жасмин.

Тя извади дигиталния си фотоапарат „Никон“ и започна да снима таваните с махагоновите недодялани греди, кръстосани под високия покрив. Грамадна преса за маслини заемаше внушително място във вътрешния двор. Вениша заобиколи два не реставрирани френски прозореца, водещи към просторна тераса с изглед към обляната в слънце долина. Страховито, прекрасно, вечно. Гледайки панорамата, тя се почувства като героиня от спагети уестърн или андалусийска циганка. На такова място можеш да преоткриеш себе си, каза си тя и остави фантазията си да разпери криле. Джонатан никога не би дошъл в такава пустош, изведнъж установи с тъга. Но за да се усамотиш на подобно място, не се искаха само пари — беше нужен дух, авантюризъм.

Вениша чу бавно приближаващи се стъпки зад гърба си и се обърна.

— Е, как ви се вижда?

— Страшно ми харесва — тихо отвърна тя, с очи все още приковани в екрана на фотоапарата.

Тръгна обратно към къщата, главата ѝ се пръскаше от идеи как да вдъхне нов живот на поразителната постройка.

— Последвайте ме.

Докато минаваха от стая в стая, очите на Вениша изследваха сградата, пода, светлината. Говореше на Джек, но не го гледаше.

— Колко време възнамерявате да прекарвате тук? — попита, когато стигнаха до просторно помещение, което, както незабавно позна, е било голямата гостна.

— Не зная още. Навярно до девет месеца годишно.

— С какво ще се занимавате? Ще работите, ще почивате или ще се забавлявате?

— По малко и от трите — усмихна се той. — Това, което искам да направя по-късно, е да открия художествено училище, в което неголям брой студенти да рисуват и да се наслаждават на фермата. Любителска школа пансион.

— Съвсем различно от рекламата — отбеляза тя и се запита дали не е прозвучала иронично.

— Такъв е планът. Открай време. Да се скъсам от работа двадесет години и после да се пенсионирам.

Вениша плъзна ръце по стените досущ като скулптор, усещайки всяка издатина и пукнатина, докосваше с пръсти мазилката, като че ли се опитваше да долови живот.

— Женен ли сте? — попита тя, като преднамерено отбягваше погледа му.

— Разделихме се. Предварителното съдебно решение ще влезе в сила, когато уредим финансовите си отношения. Което, както можете да предположите, е твърде сложно, когато току-що си продал компанията си.

Вениша бе сигурна, че тръпка на вълнение пробяга по тялото ѝ, когато той произнесе думата „разделени“. Помъчи се да потисне усещането.

— Значи не е по взаимно съгласие?

— Тя избяга с личния си треньор — тихо отвърна той. — Банално.

— Деца?

— Три момичета.

— На каква възраст?

— На седем, девет и дванадесет. — Погледна я озадачено. — Хей, какво става, какви са тия въпроси?

Вениша седна върху купчина дъски в ъгъла на стаята и приглади джинсите си, докато се опитваше да си наложи безразлично изражение. Истината беше, че тя вече знаеше отговорите на въпросите си към Джак. Преди пътуването не устоя, направи някои справки за него в Интернет и прочете две-три скорошни интервюта в пресата. Информацията я затрудни, но определено ѝ даде по-ясна картина за този мъж. Знаеше, че образът му за пред обществото на непретенциозен, макар и съвършен човек — престореният простонароден говор, небрежното облекло, дръзкото момчешко перчене — беше само фасада. Той бе започнал от нулата, но беше замесен от същото тесто като нея. Баща му беше богат земевладелец в Шропшър, бе преживял тревожно детство — изгонили го от училище за пушене на марихуана, а като юноша загубил майка си. Тя предположи, че всичко това го е подтикнало да успее.

— Джак, при други обстоятелства не бих се интересувала от личния ви живот. Но така работя — отговори тя с колкото се може професионален тон. — Нужно ми е да зная какво очаквате от това място, трябва да опозная и начина ви на живот, ако смятаме да поработим върху къщата, както тя заслужава.

Очите му насмешливо срещнаха нейните.

— От факта, че имам седемгодишно дете, следва ли, че тук не бива да има стъкло, хром и джакузи?

Тя се обезпокои от игривия тон на гласа му.

— Да, Джак. Така или иначе според мен стъклените тухлички и острите ръбове не са много уместни тук.

— А какво ще подхожда? Нали плащам вие да решите?

Тя се съсредоточи, за да превключи на професионална вълна, обърна глава и го погледна.

— Това място притежава най-невероятното, но неоченено очарование.

— Донякъде като собственика си ли? — попита Джак.

Тя преднамерено пренебрегна въпроса му.

— Къщата притежава обаяние, което искам да извадя на бял свят.

— Джонатан! Не очаквах да позвъниш. — Вениша се изплаши, щом вдигна телефона в банята на хотела, докато същевременно слагаше гланц на устните си.

— Нямам ли право да се обадя на съпругата си? — смъмри я той и тя долови неудоволствието в гласа му.

— Разбира се.

— Какво правиш? Тръгваш към града ли?

Тя нервно се засмя.

— Тук не е Сохо. — Погледна часовника си, обезпокоена, че трябваше да се срещне във фойето с Джак преди повече от двадесет минути.

— Ами с Нина тъкмо излизаме на вечеря.

Изведнъж усети, че кръвта нахлува в страните ѝ. Ами ако се е отбил в офиса или е срещнал декораторката на улицата?

— Всъщност ти се обадох, за да те предупредя, че както изглежда, ще прекарам почивните дни в Женева — обади се Джонатан. — Съжалявам.

— Но имаме резервация за „Бабингтън Хаус“.

— Минералният ти басейн ще почака — студено отсече той. — Аз също трябва да работя, както знаеш.

На вратата се почука. Тя не обърна внимание, но чуването продължи.

— Виж, налага се да тръгвам...

— С Нина ли?

Присмиваше ли ѝ се, помисли тревожно тя, жегна я старата параноя.

— Да — тихо промълви тя в слушалката. — Излизам. Утре ще си бъда вкъщи навреме за вечеря.

Когато отвори вратата, пред нея стоеше Джак. Беше се преоблякъл в чифт кремави панталони и черна фланелка. Въпреки че бяха прекарвали само няколко часа на слънце, по носа му вече се

виждаха светлокафяви лунички. Със смущение почувства раздвижване в слабините си.

— Помислих, че си ме зарязала — каза Джак, — сега да вървим. Не можеш да дойдеш до тази част от света и да не преживееш истинска андалусийска нощ.

Влязоха в джипа и Джак го подкара все по-нависоко сред хълмовете. Когато небето потъмня и нощта ги обгърна, Вениша почувства странен прилив на свобода. Прекарваше си прекрасно, наистина великолепно. Джак беше чудесна компания. Разменяха си добродушни закачки, тя се смееше и шегуваше. Разговорите ѝ с Джонатан бяха винаги толкова мрачни, че тя често се питаше дали изобщо притежава чувство за хумор. Но тази вечер се чувстваше остроумна, забавна и интересна, знаеше, че заслужава да я слушат. Тази вечер знаеше, че е център на вниманието. Чудеше се дали Серина се чувства така във всеки миг от живота си.

Взираше се в красивия профил на Джак, докато той бе съсредоточен в завоите и криволиците на пътя, и се запита защо не изпитва по-силно чувство на вина. Изглеждаше, че колкото по-дълбоко навлизаха в селска Испания, толкова повече тя се откъсваше от живота си в Лондон. Усещаше се свободна.

Най-после спряха пред компактна каменна постройка, обгърната от мрака на планинския склон. Гирлянди от цветни крушки висяха пред прозорците и поне четиридесет коли — изпотрошени камиони, вехти таратайки, дори и един трактор — бяха скупчени една до друга на двора пред нея.

— Къде сме?

— На най-подходящото място да гледаме фламенко на сто и петдесет километра околоръст.

Джак уверено я поведе навътре, кимаше и се усмихваше, защото вече познаваше част от местните, които вдигаха наздравици с бира на бара. Седнаха на една маса до малката издигната сцена, а пред тях наредиха чинии с мезе: сирене в сос с лют пипер, гъби в чесново олио, пържени ястия, пълни с червени и зелени чушки.

Тъкмо когато си прокараха зальците със сангрия^[2], на сцената излезе строен мъж с прилепнали панталони и китара. Късата му черна коса блестеше като въглен, докато той наблюдаваше една екзотична, мургава млада жена, която се провираше през навалищата към сцената.

Тя имаше гъста гарвановочерна коса, чувствената ѝ фигура с талия като на оса бе облечена в сатенена рокля в черно и червено. Жената се движеше като тигрица. Музиката започна бавно, с ясно доловими протяжни акорди на китарата. Танцьорката люшна бедра в бавен, сладострастен ритъм.

— Тази жена е фантастична — прошепна Джак и докосна коляното на Вениша. Звучите литнаха из помещението и тялото на танцьорката на фламенко се задвижи по-драматично — с грациозни балетни стъпки, но с почти животинска страст. Сега музиката следваше безумен ритъм, танцьорката, сякаш изпаднала в транс, се плъзгаше по дървения под на сцената, движенията и извивките на тялото ѝ приковаха вниманието на публиката.

Изпълнението свърши и Вениша почувства първичната сила, която изпълни цялото ѝ същество.

— Май имам нужда от чист въздух — засмя се тя.

В този момент един възрастен мъж с бухнали бели мустаци се приближи до масата им и поздрави Джак. Не желаейки да ги прекъсва, Вениша тръгна през задименото помещение. В смълчаната атмосфера отвън ѝ се стори, че главата ѝ бучи. Тя тръгна в посока, обратна на бара, и стигна до отдалечената част на паркинга. Впери поглед в небето. Никога не го беше виждала толкова тъмно, черно като мастило. Опита се да свърже съзвездията във фигури: куче, мечка, лицето на Джак...

— Вениша!

Тя се завъртя точно навреме, за да види как Джак скача и я хваща за ръкава на роклята.

— Внимавай — меко заговори той. — Пази се да не пристъпиш зад ръба на скалата. Ще ме е яд, ако те загубя.

Дори в мрака Вениша забеляза, че очите му блестят. Сангрията и ритъмът на музиката отекваха в главата ѝ и тя си позволи да се приближи още малко към него. Опита да убеди себе си, че просто много е пияна, но усещането, че зърната на гърдите ѝ се втвърдяват, я убеди, че изпитва необичайна и неподправена страст.

— Ще внимавам.

— Добре ли си? За секунда да си обърна гърба, и изчезваш.

Тя се усмихна.

— Без паника. Още съм тук.

Очите ѝ обходиха черната като катран долина, а Джак се приближи до нея.

— Слушай. Чуваш ли? — попита тя. — Тишината.

— Харесва ми, че можеш да чуеш тишината — засмя се Джак.

— Фантастично е да живееш на подобно място. Никакъв шум, никакви проблеми. О, боже — усмихна се тя. — Чуй какви ги дрънкам. Понапих се.

— Възхитително си пийнала — поправи я Джак.

Независимо от заобикалящото ги мълчание тя се почувства неспокойна, присъствието на Джак не ѝ даваше мира.

— Мисля, че трябва да се прибираме — дрезгаво промълви Вениша.

Той я погледна право в очите.

— Стига наистина да желаяш това.

Вътрешният ѝ глас я предупреждаваше, че е жертва на магия. Човекът работеше в рекламата! Професионален прелъстител. Заведи вътрешната архитектка в испанската си вила — останалите услуги ги получаваш без пари. Той направи крачка към нея и повдигна брадичката ѝ с два пръста.

— Това ли искаш? — прошепна той. Но съпротивата ѝ отслабна и практически се изпари. Във въздуха витаеше такова напрежение, че можеше да възпламени цялата долина. Очите ѝ се затвориха инстинктивно, когато устните му се приближиха към нейните.

— Не, не искам да си ходя вкъщи — прошепна тя.

Джак постави ръка на тила ѝ и я притегли по-близо до себе си, а ръцете му се заровиха в косите ѝ.

— Не спирай — помоли го тя, усещайки как сексуалните ѝ инстинкти се събуждат след дълъг сън. Джак внимателно я насочи към бронята на някакъв очукан камион, без да знае или без да го е грижа дали собственикът му е наблизо. Ръцете му се плъзгаха все по-нагоре по крака ѝ под роклята, докато върховете на пръстите му стигнаха до вътрешната страна на бедрото ѝ. Той чу учестеното ѝ дишане, палците му се пъгнаха в бикините ѝ и задърпаха финия памук, докато не ги свлякоха по бедрата ѝ.

Все още с неясната мисъл, че трябва да спре, Вениша беше безсилна да направи друго, освен да го притегли към себе си. Свали ципа му и невероятно възбудена, насочи пулсиращия му penis към

себе си. Джак облиза върховете на пръстите си, преди да погали меките гънки вътре в нея, но тя не се нуждаеше от помощ, за да овлажне. След месеците на студенина от страна на Джонатан и безкрайните нощи на бездушен секс с единствената цел да забременее, куха и безполезна, Вениша най-после се почувства зряла, чувствена жена и беше готова да експлодира.

— Моля те, сега — простена тя в извивката на врата му. Джак хвана хълбоците ѝ със силните си длани и я повдигна на предния капак на камиона. Тя почувства хладния бриз по космите на слабините си, когато разтвори крака и постави ходилата си върху бронята.

Джак се отпусна отгоре ѝ с цялата си тежест и проникна в нея сантиметър по сантиметър, така бавно, толкова сладостно, че ѝ се наложи да прехапе устната си, за да не извика. Задвижиха се бавно, напрегнато. Вениша чу как капакът на машината леко проскърцва под ритмичните тласъци на телата им. Почувства дълбоко в себе си зараждащи се спазми, когато Джак ускори ритъма си. Всяко нейно усещане бе стократно подсилено: стомахът ѝ се стегна, кожата ѝ настръхна, клиторът ѝ бе натезал от наслада, струваше ѝ се, че ще припадне.

Тя мощно свърши точно когато Джак експлодира в нея и се отпусна върху топлия метал, докато горещите му сокове се процеждаха от вътрешната страна на бедрото ѝ. Останаха в мълчание. Джак положи глава върху издадените ѝ гърди, а тя зачака да я обземе вина. Но вината не се появи.

— По дяволите, колко рано си станала. Едва седем и половина е — запротестира Кейт, докато вървеше отпуснато към кухнята с разрошена от съня коса и кисела физиономия. Серина седеше до барплота, пиеше сок от грейпфрут и отхапваше от препечена кифличка с мая, обилно потопена в мед. С елегантните си черни панталони от „Долче“, колосана бяла риза и обувки с нисък ток, изглеждаше така, както Кейт рядко я беше виждала. Всякакви следи от крехката Серина от снощи бяха заличени. Видът ѝ беше съвсем делови. Серина затършува в жълто-кафявата си чанта от „Бъркин“ и извади бележник, в който написа няколко номера.

— Ето къде ще бъда през следващите няколко дни — сериозно ѝ съобщи тя. — Студиото ми е направило резервация в „Идън Рок“, но навярно ще отседна във вилата на Майкъл. Опитай и на двете места.

Погледна часовника си и остави кифличката.

— Колата ми трябва да пристигне всеки момент — заяви тя, приближи се до прозореца и надникна през щорите. — Не съм сигурна къде е летището Фарнбъроу, но приятелят ми Елмор ме увери, че ще ме закара до Ница със самолета си, ако стигна преди девет. Има къща някъде там.

Кейт си наля кафе от каната и разтърка сънливите си очи.

— Мислех, че няма за какво да ходиш в Кан преди сряда.

— Глупаво — въздъхна Серина. — В случай че си спомняш снощните ми откровения, се налага да си изясня няколко въпроса. Няма смисъл да обикалям из Лондон и да пазарувам.

— Ами срещите ти...?

— Всичко друго може да почака — безцеремонно отсече тя с експедитивност, която смая Кейт. — Ще те уведомя какво става.

— Но Серина...

— А, колата е тук — изчурулика сестра ѝ, вече на вратата. — Отивам да си организирам живота.

Елмор Брайънт, застаряваща рокзвезда, откровен гей и най-добър приятел на Серина, откакто отношенията ѝ с Роман Лефей се вгорчиха, бе забавна, отпускаща компания през продължилото осемдесет минути пътуване до Ница. Менюто на полета бе превъзходно, но опасно за бременна жена, каза си Серина и се отказа от омлетите със скариди и коктейлите, леещи се от ръката на красивия стюард с изсечено лице. А и заради пристъпите на повръщане, които я спохождаха особено след като излетяха, последното, което ѝ се искаше, бе да се храни.

Щедър до немай-къде, Елмор бе уредил едно бяло бентли да я вземе от пистата и да я откара където пожелае на Лазурния бряг. Елмор смъкна инкрустираните си с диаманти очила против слънце и ѝ хвърли проникателен поглед, докато се сбогуваха.

— За кратко, но сладко, любима, винаги е радост да те видя. Запомни — сериозно добави той, — ако нещо се обърка и ти е нужен подслон, докато си тук... Или човек, с когото да си поговориш...

Серина се запита дали телепатията е сред многото дарби на Елмор. Целуна го и по двете страни и влезе в колата.

— Ще го имам предвид.

Трафикът бе отвратителен, движеха се със скоростта на охлюв по натовареното с коли крайбрежно шосе към Ница. Над главата ѝ като червени оси бръмчаха хеликоптерите, обслужващи линията Ница — Кан. Тя потъна в кремавата кожена седалка и се замисли как да съобщи новината на Майкъл. Не беше лесно да му каже. Налагаше се да хване бика за рогата. За своя изненада установи, че в мислите ѝ витаят сватбени тоалети. Карълайн Ерера можеше да сътвори нещо прекрасно: елегантно, класическо, красиво. От друга страна, Джон Галиано имаше ръка на магьосник. Тя не искаше да е нагиздена с розовите финтифлюшки, които бе направил за Гуен Стефани, но пък една прелестна фантазия от тюл и копринен сатен на „Диор“ можеше да се превърне в роклята на десетилетието...

Кан гъмжеше от народ, забеляза Серина, притиснала нос до опушеното стъкло на прозореца. Бариери обграждаха хотел „Кроазет“, любопитни туристи насочваха фотоапаратите си към всяка по-голяма група, а пред входовете на всички големи хотели — „Карлтън“, „Мажестик“ и „Мартинес“ — пазеха снажни охранители, чиято единствена задача бе да попречат на простолюдието да проникне в бляскавите фойета. Слава богу, че щеше да отседне на цивилизовано място, каза си Серина, докато даваше напътствия на шофьора как да стигне до вилата на Майкъл.

Пристанището при стария град също бе по-оживено от всякога, пълно с луксозни яхти, редици от корпуси в кремаво и орехово, блеснали на ослепителното слънце. Докато минаваха покрай тях, тя се запита дали Майкъл няма да е на борда на тридесетметровата си „Пандора“. Погледна колко е часът: единадесет и четиридесет и пет. Не, още беше рано. Обикновено той идваше на яхтата около един, за да обядва, да проведе някоя търговска среща и да погледа площад Кроазет от безопасно разстояние в морето. Така че колата започна да криволичи по стръмните хълмове, обгръщащи Кан. Колкото повече се изкачваха, толкова по-тихи ставаха улиците.

Вилата, към която се приближаваха, по изключение не принадлежеше на Майкъл: беше я наел само за сезона. Империята от имоти на Саркис още не се бе разпростряла до Лазурния бряг и това бе

една от причините той да отседне за дълго в района. Да, Майкъл обичаше блясъка, великолепието и баловете, както свързаните с филмовия фестивал, така и със състезанието за голямата награда, което предстоеше следващия уикенд в Монако, но всъщност бе пристигнал по работа. Да печели пари. Беше научил, че просторната вила в стил „Бел епок^[3]“ на някаква възрастна аристократка се продавала след неотдавнашната ѝ — и според слуховете, подозрителна — смърт, и Майкъл искаше да я купи. Амбицията му беше хотел на Саркис да съперничи на легендите на южна Франция „Дю Кап“ и „Гран Кап Фера“. И до края на тези две седмици, се бе похвалил на Серина, вилата щеше да бъде негова.

Голям портал от ковано желязо и триметрови стени с пълзящи бугенвиллии отделяха временния дом на Майкъл от останалия свят. Серина беше получила секретния код, жест, който я трогна, и тя набра числата върху панела на входа. Отпрати бентлито и влезе през вратите, мина покрай редицата палми и се насочи към къщата, възхищавайки се на грамадния, стръмен керемиден покрив, розовата средиземноморска зидария и балконите, отрупани със саксии с прекрасни цветя. Обзе я лек трепет на очакване. Входната врата беше открената. Възрастен мъж с обветрено лице и разрошена сива коса мълчаливо чистеше преддверието, замитайки праха навън в топлия въздух. Той погледна небрежно към Серина и продължи да си гледа работата, сякаш бе в транс. Токчетата ѝ зачаткаха по мрамора, когато влезе, после пусна куфара си и той тупна на пода. Цялата къща бе тиха, изглеждаше изоставена като след неочаквано бедствие.

— Майкъл! Тук съм! — извика тя към стълбите, докато разкопчаваше ризата си и събуваше обувките. Никакъв отговор. Дочуваше се само бръмченето на прахосмукачка някъде от задната част на къщата. Една прислужница подаде глава иззад перилата, като че бе свикнала непознати жени да се мотаят из вилата на Майкъл. — Аз търся... — започна Серина на ясен английски, но жената изчезна.

Серина бавно се качи по стълбите, проточвайки врат да долови някакъв признак на живот. Дълбоко въздъхна и въпреки благоуханния летен въздух беше сигурна, че надушва острия мирис на дим и застоял алкохол. Интуитивно почувства, че нещо не е наред. Зашляпа по дългия коридор към задната част на постройката, чу приглушен шум иззад голяма дъбова врата, побутна я леко и надникна в тъмната стая.

Беше просторна спалня. Вече бе пладне, но дългите щори все още бяха спуснати. Тънък слънчев лъч чертаеше линия по пода и беше достатъчно светло дъхът на Серина да секне. Пред нея се намираше огромно обло легло, а върху смачканите копринени чаршафи, преплетени едно в друго, лежаха три тела.

Майкъл беше гол, ако не броим лъскавата му пот. Устните му бяха сключени около лявото зърно на стройна червенокоса жена, чиито твърди гърди закриваха лицето му. Пищна блондинка го беше възседнала и се бе надвесила над члена му, а устните ѝ жадно се спускаха надолу по него, докато пръстите на Майкъл танцуваха по клитора ѝ. Сред плетеницата от крайници и преливаща загоряла плът стоновете бяха трескави и страстни — но ахването на Серина все пак се чу. Внезапно русокосата се надигна и завъртя глава, замятайки коси. Майкъл вдигна поглед и челюстта му увисна. За секунда очите му срещнаха тези на Серина, застанала в края на дъбовия под, и той се ухили, бързо възвръщайки си самообладанието.

Серина почувства пристъп на слабост, главата ѝ олекна.

— Ти, отвратителен измамник... — Гласът ѝ натежа от ярост, когато с бавни стъпки се приближи към леглото.

Майкъл легна по гръб върху скупчените възглавници с крак, опънат върху шоколадовите копринени чаршафи, а косматата му бронзова ръка продължаваше лениво да гали бедрото на блондинката. Лицето му беше маска на абсолютно безочие.

— Серина. Тъкмо навреме. Защо не се присъединиш към нас? — изсмя се той.

Червенокосата, без нищо по себе си, като изключим халката на едното ѝ зърно, съблазнително се усмихна и поглади гърди, правейки мълчалив знак на Серина.

— Я виж каква компания.

— Четирима са вече оргия — просъска Серина с оголени зъби. — Сега, ако вие, мръсни уличници, не се разкарате от леглото на гаджето ми...

Майкъл лежеше нехайно, като че ли сцената бе нещо обичайно за него.

— Стига, скъпа. Това е Кан. Време е за купон.

Тя бавно поклати глава.

— Тогава защо не продължите да се забавлявате?

Обърна се към вратата и докато вървеше, стрелна Майкъл с презрителен поглед. Той понечи да се надигне от леглото и да тръгне след нея с все още щръкналия си пенис, разсичащ въздуха като рицарско копие.

— Серина, моля те. Това е само за развлечение — заговори той и протегна ръка в помирителен жест.

Тя се обърна и злобно насочи пръст към него.

— Запази си думите за твоите проститутки.

После затръшна вратата след себе си.

---

[1] Амфар — фондация за проучване на СПИН, основана през 1985 г. — Б.пр. ↑

[2] Сангрия — испанска напитка от червено вино и плодове. — Б.пр. ↑

[3] Бел епок — или красивата ера, стил в изкуството и архитектурата, просъществувал от ХІХ в. до Първата световна война — негови рожби са импресионизмът и киното. — Б.пр. ↑

26.

— Погледни го от този ъгъл — заговори Елмор Брайънт и надигна бутилковозелените си шорти на цветя от „Вилибъркуин“, преди да се потопи в басейна. — Било е само тройка. Някой от тези баснословно богати бизнесмени си падат по такива извратени гадости, че би могло да бъде и по-лошо. Много по-зле.

— Елмор, не ми помагаш — отговори Серина, похапвайки си от купата с плодове на терасата в имението на приятеля си в Кап Фера.

— Разбира се, милиардерите не могат да си държат патките в гащите, точка — продължи приятелят ѝ, размахвайки покритата си с бижута ръка във въздуха. — Което ме изненадва, убеден съм, че са им мънички. Какво мислиш, че ги подтиква да печелят толкова пари? Беше ли му малка? — попита Елмор и запляска из водата. — Като кренвиршче или като жълъдче?

Серина заби ноктите си с френски маникюр в прасковата, която държеше. Когато те пронизаха плода, тя за момент си представи, че това са тестисите на Майкъл.

— Ако не възразяваш, предпочитам да не обсъждам пениса на Майкъл — възмутено отвърна.

— Както желаш — закачливо се усмихна Елмор и направи знак към прислужника. — Един „Ърл Грей“?

Серина се протегна в шезлонга си. Къщата гледаше към залива на Сен Жан Кап Фера и притежаваше един от най-красивите изгледи в южна Франция.

— Душа давам за нещо по-силно — въздъхна тя и оправи презрамките на изрязаните си тюркоазени бикини.

— Не и в твоето положение, млада госпожо — възрази Елмор, кимна дълбокомислено и диамантите на слънчевите му очила проблеснаха на следобедното слънце.

Елмор, разбира се, знаеше всичко. В течение беше, че Серина е сварила Майкъл Саркис да прави тройка с две силиконови курви. Известно му беше, че е изхвъркнала като фурия от вилата на Саркис в Кан и че на излизане е бутнала тежката керамична саксия от балкона,

която направила на парчета предното стъкло на новото ферари на бившия ѝ приятел. Бе осведомен също и че Серина носи детето на Саркис.

Тя нямаше друг избор, освен да му каже. Беше се появила във вилата му само час след като се бяха сбогували. Елмор, естествено, настоя да разбере причините за внезапната ѝ истерия. Отначало Серина не искаше да сподели нищо, но се чувстваше уязвима, самотна и обзета от мъка. Щом напусна вилата на Майкъл, я връхлетя натрапчиво чувство, което отдавна не я беше спохождало: самота. Беше красива и известна, целият свят я желаше, но сега нямаше къде да отиде.

Незабавно се обади на личната си помощничка Джейни Норис и настоя да ѝ осигури билет за дома веднага щом е възможно. Но беше разгарът на филмовия фестивал в Кан и дори страховитата експедитивност на Джейни не можеше да я измъкне оттук преди девет вечерта. Серина не можеше да се възползва от резервацията си в „Идън Рок“ — мястото щеше да гъмжи от хора — и тя се бе обадила на другата си спасителна линия, шофьора на бентлито на Елмор Брайънт. Той още пълзеше сред трафика по Ла Кроазет и се върна обратно, за да я отведе в убежището, предложено ѝ от Елмор. Обляна в сълзи, Серина бе настанена в богато украсената пагода с изглед към Средиземно море и тайните ѝ се изляха като водопад.

Елмор очевидно се наслаждаваше на нейната драма, но макар да беше непоправим клюкар, имаше голямо сърце. Увери я, че може да остане при него колкото си иска и ѝ показа апартамента за гости с изглед към ослепителната извивка на Кап Фера. Вилата се намиреше на прелестно място, където можеше да се отпуснеш и да се изолираш от света. След като пропълзя между колосаните ленени чаршафи на гигантското легло стил „Луи XI“ в спалнята за гости с удобно изтръпнал мозък, Серина се почувства малко по-добре. Но сега, почти двадесет и четири часа по-късно, шокът, истерията, и ако беше безмилостно честна към себе си — болката от измяната, се преродиха в нещо много по-могъщо: ярост. Точно когато си мислеше, че няма накъде по-зле, рекламният ѝ агент в Ню Йорк се обади, за да я уведоми, че таблоидите „Сън“ и „Мирър“ ще отпечатаат статии за нея на следващата сутрин. „Сън“ щеше да започне с интервю на двете проститутки, загадъчно успели да се възползват от услугите на Чарли

Нолан, безскрупулния и продажен агент за връзки с обществеността, който от двадесет години продаваше сензационни истории на таблоидите. А „Мирър“ се бе докопал до нещо още по-съсипващо. Бременността ѝ.

— Умът ми не го побира как са разбрали за бебето — хленчеше Серина, захвърли прасковата и тя приглушено тупна на пода на терасата.

— Тъпата ми сестра е, нали? — попита тя. — Боже, допускаш ли, че Кейт действително е говорила с пресата? — Тя погледна ужасено Елмор, но срещна неодобрителния поглед на приятеля си.

— Не. Предполагам, че не. Но беше достатъчно глупава да отиде и да купи онзи тест за бременност. Такава наивна егоистка. Да хукне към аптеката, без да помисли за последствията за мен. Сигурно е някой от аптеката. Нищо чудно през цялото време да си отварят очите на четири за знаменитости. — Поспря за миг налудничавата върволица от предположения, докато претегляше всички възможности.

— А може репортери да са ровили в кофата ѝ за боклук. Или са ми подслушвали телефона! Не зная. Как се добира пресата до подобна информация? Тя е като Мосад!

Елмор разпъна един шезлонг до нея и разпуха издутите бели възглавници, преди да се отпусне в по-удобна поза.

— Съкровище, случило се е, няма смисъл повече да се тровиш. Сега по-добре помисли как да ограничиш вредата.

Серина вече беше провела подобен разговор с импресариото си Стивън Фелдмън. Свърза се с него в Ню Йорк веднага щом разбра, че вестниците са разбрали за бременността ѝ. Сега изобщо не можеше да става дума за аборт, заяви ѝ той. С горчивина отрече дори и да ѝ е хрумвала такава мисъл, усещайки, че се черви от срам, докато говори. Предната нощ, свита на кравай в спалнята за гости на Елмор, с часове стоя будна, убеждавайки се, че ще е по-добре да прекрати бременността си. Тя беше реалистка, знаеше, че Майкъл ще се отрече от нея и детето. И какво щеше да стане с нея без Саркис и кариерата ѝ? Наистина ли искаше да остане самотна майка и да се откаже от всичко друго? Фелдмън беше изтъкнал по безкомпромисния си начин, че абортът щеше да е за предпочитане, ако новината за бременността ѝ не беше изтекла, но след като бе станало така... Да направи аборт би означавало професионално самоубийство. Средният американец

приравняваше извършилата аборт жена със сериен убиец. Дори по-лошо. Американските зрители — публиката, на която се опитваше да се хареса — просто нямаше да приемат това.

Серина легна по гръб и потъна дълбоко в шезлонга, като придърпа бялата пухкава хавлия, с която се бе увила, до брадичката си като юрган. Едновременно наранена и прославена, тя се чувстваше като нещо средно между гадже на Джеймс Бонд и самотно малко момиченце.

— Винаги можеш да го приемеш обратно — предложи Елмор и замълча, за да отпие от шампанското си. — Жените прощават на мъжете далеч, далеч по-сериозни престъпления. А хората действително малко откачат в Кан.

Серина яростно заклати глава. Знаеше, че не разбитото сърце я боли. Тя беше прекалено независима, за да страда заради това. Ясно ѝ беше, че петдесет процента от емоциите, които изпитва, са ярост, а другите петдесет — мъка от изневярата. Именно нея не можеше да понесе. Егото ѝ не прощаваше измяната. Тя бе твърде суетна, за да допусне, че някой може да предпочете друга — да не говорим за проститутка — пред нея. Нямаше значение, че в далечен план това можеше да е изгодно за нея.

— Не искам да се събирам с него, искам да му откъсна топките — решително заяви тя.

Елмор я погледна под око и се усмихна.

— Има повече, от един начин да одереш плъх, скъпа. Удари го там, където ще го заболи. В портфейла.

— Не искам парите на този негодник. Не искам нищо негово освен може би главата му на поднос.

— Не ставай кръвожадна.

— Сериозно ти говоря. Не искам и цент от парите му.

— Гордостта предхожда падението, съкровище — мъдро отбеляза домакинът ѝ.

— Дръж поученията си за себе си, драги Елмор. Не искам нищо от него. Нека Майкъл Саркис да гори в ада.

Серина остана във вилата на Елмор до края на седмицата. Приятелят ѝ категорично забрани в къщата да се внасят вестници, а когато полуделите ѝ от безпокойство сестри се обаждаха да питат как е, тя изрично ги помоли да не ѝ разказват за обществения отзвук на историята. Това удоволствие остана за рекламния ѝ агент Мъфи Бийгъл, която обаче настояваше да я осведоми за всичко. Случилото се пълнело всички британски таблоиди през изминалите два дни. Чак на третия ден снимки на известен модел с лула хашиш и връзката между двама министри от кабинета изместили историята ѝ на единадесета страница.

Хубавото било, че проститутките не можели да разкажат много за себе си. Едната била поукрасила инцидента със саксията и ферарито на Майкъл, добавяйки, че Серина нарязала и гумите му, но Мъфи изтъкна, че Флийт Стрийт щеше да се впечатли много повече от случката, ако Майкъл освен известен, беше и англичанин, като, да кажем, Том Арчър. Новината за бременността ѝ всъщност предизвикала съчувствие към Серина и безброй журналисти подхванали прочувствени слова за трудностите пред самотните майки, без значение колко са известни и богати. За Серина обаче състраданието беше по-лошо и от проститутките. Мразеше да мисли за себе си като за жертва, но както бе споменал Стивън Фелдмън, точно като такава трябваше да се държи пред пресата. Той беше наясно, че тя е известна, и макар да предизвикваше противоречиви чувства в родината си, този епизод щеше да смекчи значително представата за нея. Серина можеше да се яви на няколко избрани телевизионни дискусии и от двете страни на Атлантика, реши той. След тях биха могли да заинтригуват Опра и „Венити Феър“.

Колкото и да се изкушаваше да остане за дълго във вилата на Елмор, практичната и амбициозна страна на Серина ѝ подсказваше, че е време да отлети за Лондон и да върне живота си в релси. Първо в Лондон, а после и в Ню Йорк, поправи се тя, но все още не искаше да навлиза в територията на Майкъл. Имаше още един належащ въпрос,

който трябваше незабавно да се реши: да поднови договора си с „Джоли Козметикс“. Агентката ѝ нямаше нищо против да започне преговорите, но на Серина ѝ се струваше, че е по-добре лично да посети главния изпълнителен директор Сидни Паркър, за да му изложи своята гледна точка за случилото се и да го подмами към нова изгодна сделка.

— Изглеждаш прекрасно — посрещна я Вениша и разпери ръце да я прегърне. Серина беше минала през митницата по бързата процедура, след като самолетът на Елмор я бе приземил на малката писта на летището в Лутън. По-голямата ѝ сестра настоя да я вземе и Серина бе доволна, че пак има кой да я обгрижва.

— Не мога да кажа с ръка на сърцето, че не се чувствам по същия начин — отговори Серина, прегърна Вениша и драматично разтърси рамене, за да придаде сила на думите си.

— Нещо у този мъж не ми хареса още на Мустик — заяви Вениша, хвана Серина под ръка и я поведе към беembeто четири по четири, паркирано пред сградата на малкия терминал.

Серина повдигна вежди.

— Навярно си ме смятала за глупачка — отвърна тя. Вениша остави думите да преминат покрай ушите ѝ, докато се настаняваха на кремавите кожени седалки.

— Трябва да се запиташ дали мъжете с твърде много пари си струват главоболието — продължи тя с тих глас.

Серина погледна косо сестра си. Рядко допускаше дребните нюанси в отношенията между другите хора да я засегнат, но дори и на нея ѝ беше ясно, че от известно време между Вениша и съпруга ѝ не всичко вървеше добре. Жизнеността на сестра ѝ помръкна видимо, откакто се беше омъжила преди две години. Вениша и преди не беше кой знае колко самоуверена, но бе ясно, че животът с Джонатан, независимо от богатството и влиянието му, не се отразяваше положително върху самочувствието ѝ. Но сега имаше и нещо друго. Серина крадешком погледна профила на сестра си и забеляза, че кожата ѝ е по-румена и загоряла от слънцето от обикновено, а в очите ѝ имаше блясък, какъвто отдавна не бе виждала.

— Длъжна съм да отбележа, че и ти изглеждаш много добре — заговори Серина, сякаш я подпитваше. — Нали беше в Испания?

Вениша завъртя ключа на стартера и очите ѝ се впериха напред, но Серина забеляза руменината, която обагри страните ѝ. Сестра ѝ просто кимна.

Серина долови, че Вениша не иска да говори за пътуването, и колкото и да обичаше ключките, не беше в настроение да настоява. Забърника из чантата си от „Клое“ и затърси мобилния си телефон „Блекбъри“. Имаше маса съобщения и имейли. Изключи го бързо. Реши да се разсее, като поразмишлява за себе си.

— Да разбирам ли, че ще отседна у вас? — попита Серина, играейки си с бутоните на климатика върху ореховото арматурно табло като неспокойно дете.

— Стига да нямаш нещо против — усмихна се Вениша.

— Не желая никаква забутана стаичка, скъпа. Искам онази, в която гардеробът е отделно помещение. Хайде сега, настъпи газта и да се връщаме в Лондон.

Въпреки че Сидни Паркър, главният изпълнителен директор на „Джולי Козметикс“, беше роден в Чикаго, девет месеца в годината живееше в просторна шестетажна къща с гипсова фасада на площад Юстън заради значително по-младата си жена англичанка Лизет. Госпожа Паркър беше оксигенирана бивша сервитьорка в бар за коктейли от югоизточен Лондон, която от съвсем ранна възраст целенасочено преследваше една-единствена цел — по-охолен живот.

В предишния си живот Лизет сигурно е била политик или гангстер. Сидни Паркър бе нейната награда за балансираната смесица от безскрупулна амбиция и способността ѝ да очарова влиятелни личности. Но Лизет не се спря до там, бързо си спечели слава на страховита и почитана светска личност, чието покровителство високо се ценеше. Ако Лизет Паркър не удостоеше с присъствието си благотворителен бал или не отговореше на покана, организаторът беше мъртъв за лондонското общество.

За щастие на Серина Лизет открай време се възхищаваше на красивите сестри Болкън. През дългата ѝ гонитба на богат съпруг тя гълташе списание „Татлър“ като топъл хляб и от страниците му опозна

водещите личности в обществото и големите аристократични фамилии. Серина бе всичко, което Лизет искаше да бъде, докато преди две десетилетия растеше в Луишъм, и именно Лизет убеди съпруга си да направи най-младата Болкън рекламno лице на „Джоли Козметикс“ за Европа. Серина беше бляскава, привилегирована и невероятно красива и Лизет знаеше, че тя олицетворява розовите фантазии, които много англичанки таяха.

Три години по-рано Сидни би предпочел да избере някой известен модел, но той уважаваше практичността на съпругата си и, както се оказа, бизнес прозренията на Лизет излязоха правилни. За по-малко от шест месеца, откакто Серина стана лице на „Джоли“, печалбите на борда се увеличиха с шестдесет и три процента и остарялата, традиционна европейска марка за козметика започна да се възприема като свежа, модерна и ефектна. За да уподобят пълните устни на знойната Серина, жени от петнадесет до петдесет се избиваха за гланцовете на „Джоли“ в цвят слива и праскова, а продажбите на козметиката за кожа се утроиха, тъй като клиентките се стремяха да постигнат безупречния тен на Серина. Актрисата дължеше на семейство Паркър повече, отколкото допускаше.

След като направи завой, Вениша остави Серина пред малкото стълбище към огромната тъмносиня врата на дома на Сидни и Лизет Паркър. Серина рядко се притесняваше, но почувства, че сърцето ѝ се свива, когато натисна звънеца. Обикновено се наслаждаваше на подобни срещи, но бяха минали само шест дни, откакто вестниците раздухаха скандала с бременността и раздялата ѝ с Майкъл Саркис. Невъзможно ѝ беше да отгатне как са го приели Сидни и Лизет. Затова се беше облякла подобаващо. Излъчване на девица, усмихна се тя: кремава набрана рокля от „Клое“, златисти обувки с ниски токове, по страните — лек руж от „Джоли“.

Знаеше, че решението да дойде да се срещне със Сидни толкова скоро, е правилно. Предпочиташе той да научи новината от първа ръка, а не от таблоидите. Освен това договорът трябваше да се поднови веднага щом бъде възможно: домът ѝ в Чейн Уок беше продаден, но засега не можеше да става и дума да се върне в Ню Йорк. Серина бързо трябваше да намери къде да живее, но преди да вземе каквото и да е решение в тази насока, трябваше да се определи сумата на договора.

Прислужница филипинка със сива рокля отвори вратата и покани Серина да влезе. Висок, плещест мъж към шейсетте, облечен в безупречно изгладен морскосин костюм, дойде да я посрещне в преддверието. Очевидно навремето Сидни е бил много красив, но сега кожата му беше сбръчкана, макар да изглеждаше по-гладка и лъскава поради светло махагоновия му тен. Сивата му коса бе сресана назад, а чифт очила с тънки златни рамки бяха кацнали на дългия му, прав нос и придаваха завършеност на космополитния му вид.

— Сидни, как сте? — поздрави го Серина, сграбчи ръката му и го целуна по двете страни.

— Чудесно. А вие изглеждате прекрасно — отговори той и благосклонно се усмихна. — Нека минем в кабинета. Джойси? — обърна се той към прислужницата. — Ще ни донесеш ли чай?

Мълчаливо влязоха в приятна библиотека. Стаята показваше съдържан вкус, бе освежена с богато десенирани тапети, орехова ламперия и рафтове с подредени по цветове книги. Помещението донякъде напомняше на Серина кабинета на баща ѝ в Хънтсфорд, като изключим, че беше по-приветливо, като фантазия на Ралф Лорен за библиотека на английски аристократ. Традиционният стил бе смекчен от големите фотографии на красиви жени по стените: портрети на представителките на „Джоли“. До Серина бе Кели Сандърс, зашеметяваща червенокоса тексаска, модел, просперирал до телевизионна водеща, рекламно лице на „Джоли“ за Северна Америка. До тях се намираше Бей Линг, многообещаващата китайска манекенка, лице на сега проходящия козметичен пазар в Далечния изток.

Сидни седна зад огромно бюро, отпусна се на стола си и започна да си играе със златна химикалка „Монблан“, докато Джойси мълчаливо влезе и постави на бюрото сребърен поднос за чай. Серина използва момента да огледа помещението. Преди не бе влизала в кабинета. Когато се срещаше със Сидни, най-често сядаха на питие във всекидневната. Навярно Лизет се забавляваше някъде другаде из къщата.

— Радвам се, че дойдохте да се срещнем толкова скоро — започна Сидни, подавайки на Серина чаша от костен порцелан. Лекият му американски акцент все още се усещаше, макар че се беше опитал да го отстрани в полза на отсечения английски говор.

— Зная, че имаме да разговаряме за много неща — усмихна се Серина, премятайки единия си загорял крак върху другия. — Както ви е известно, напоследък почти не бях в Лондон, живях в Ню Йорк — думите ѝ се лееха, гласът ѝ беше възможно най-приятен и мелодичен.

— Как ви се вижда Бей Линг? — ненадейно попита Сидни, посочвайки с ръка към снимката на момичето. Серина вдигна поглед, за да я разгледа. Това определено беше най-европейската ориенталка, която бе виждала. Кожата ѝ бе леко мургава, а не жълтеникава, косата ѝ беше изключително ниско подстригана — последният кръсък на модата в Манхатън. У нея не беше останало почти нищо китайско. Костната ѝ структура бе съвършена, деликатният овал на лицето ѝ беше по-скоро заоблен, отколкото кръгъл, устните ѝ бяха бледи и сочни.

— Зашеметяваща е, нали? — отбеляза Сидни. — Първият китайски супермодел.

— Да. Е, в наши дни пресата нарича всяко момиче с дълги крака супермодел — с безразличие отвърна Серина.

Забеляза, че едно мускулче на челото му трепна.

— Но... наистина е изумително красива — побърза да продължи тя.

— Вече доставихме четвърт милион гилзи блясък за устни „Китайска роза“ — информира я той и бавно кимна. Серина се усети, че повтаря жеста му.

— Била ли сте някога в Пекин? — попита той. Това беше от онези въпроси, които предшестваха някакво предложение. Серина почувства, че безпокойството ѝ отслабва.

— Не — откровено отговори тя, но миналата зима отседнах в „Аманпури“ на Пукет — добави сериозно.

— Един тайландски курорт надали ще се превърне в нов глобален търговски централен офис — отговори Сидни, в гласа му се усети неодобрителна нотка.

Гърбът на Серина се вдърви.

— Невероятен град — внезапно отбеляза той, потърка едната си страна и продължи с по-благоклонен тон. — Когато преди три месеца Бей Линг и аз открихме магазина ни в Пекин, кълна се, че опашката беше по-дълга от Великата китайска стена! — Той силно се изсмя. —

Пред нея присъединяването на Русия към търговските територии изглеждаше незначително. Китай е бъдещето.

Серина си наложи да потисне отегчена въздишка. Не беше в настроение за лекции по икономика.

— Ами можете да ми уредите да го посетя. Имам огромно желание да го видя — усмихна се тя и деликатно отпи от чая. — Навярно е време всички представителки на „Джоли“ да се срещнат — великодушно допусна тя.

Сидни се засмя малко пресилено.

— Както и да е — продължи той малко безцеремонно. — Предполагам, че сте тук, за да говорим за договора ни?

Серина се усмихна и отново кръстоса крака.

— Само общите положения — кокетно се усмихна тя, — останалото можем да оставим на агента ми. Затова му плащам петнадесет процента. — Серина потръпна вътрешно при мисълта за тази цифра. Ако предстоеше да стане представителка на „Джоли“ и за Северна Америка, освен за Европа, това щеше да бъде сделка за допълнителни пет милиона долара годишно. Петнадесет процента от тях бяха... не можеше да пресметне, но определено бяха много пари, помисли си тя и изведнъж малко ѝ докривя.

Сидни замълча, поклащайки се наляво-надясно на въртящия се стол.

— През последните няколко дни Лизет и аз много мислихме за подновяването на договора ви.

— Как е тя? — попита Серина и широко се усмихна.

Сидни кимна.

— Много добре, действително много добре. Както знаете, имам огромно доверие и се уповавам на оценките ѝ за насоките на компанията.

— Тя е много проникателна жена — сериозно кимна Серина.

— Наистина е така — съгласи се Сидни, като потърка брадичка. — Не само ми е съпруга, но е и мой посредник при общуването ми с повечето хора. Беше права, когато ви избрахме преди три години и се доверявам на интуицията ѝ и за сегашното ви положение. Като се преселихте в Ню Йорк и заживяхте с Майкъл Саркис...

Серина енергично скочи.

— Зная! — разпали се тя. — Преместването ми там беше най-уместната ми постъпка от години. Известността ми в Щатите нарасна извънредно много. Разбирам защо първоначално сте се колебали да ме направите рекламно лице и за Северна Америка, и за Европа, но сега положението е далеч по-различно. — Отново се усмихна.

— Нямах предвид това — отговори Сидни безизразно.

— О... — възкликна Серина. — Тогава не съм сигурна...

Сидни се облегна на бюрото си и придърпа ръкавите на морскосиньото си сако.

— Връзката ви с Майкъл Саркис вредеше на фирмата.

Усмивката на лицето на Серина се стопи.

— Е, както несъмнено ви е известно — бързо отговори Серина, стараяйки се да звучи уверено и авторитетно, — заварих бившия си приятел в компрометираща ситуация в Кан и незабавно прекратих отношенията ни. Знаех, че отговорността ми го изисква.

— Но сте бременна — прозаично отбеляза Сидни.

— Да — отвърна Серина с леко раздражение. — Когато един мъж и една жена живеят заедно, често се зачева дете.

Сидни се облегна максимално назад на стола си, сякаш за да увеличи разстоянието между тях колкото се може повече.

— Вие сте много, много красива жена — заговори той и се поусмихна. — Но ви наехме, защото символизирахте определени неща. Елегантност. Класа. Традиция. Те са крайъгълен камък в ценностите на „Джоли Козметикс“.

— Аз съм си същата — възрази възмутено Серина.

Сидни остави мълчанието да виси във въздуха няколко мига.

— На Лизет ѝ се струва и аз съм съгласен с нея, че събитията от тази седмица коренно променят положението. То изглежда нестабилно, Серина.

— Не ставайте смешен — високомерно заговори Серина. — Е, Майкъл се показва като плейбой. Аз постъпих достойно и се отървах от него. Ще имам дете. Живеем в двадесет и първи век. Много деца се раждат извън брака.

— Ние сме компания с традиции — бавно каза Сидни, наблягайки на всяка дума. — Зная какъв консервативен пазар представлява американският Среден запад. Жизненоважно за

компанията ни е да личи, че подкрепяме истинските ценности. — Той се прокашля. — Тази, въ, тройка, проститутките...

— Значи ли това, че не получавам Северна Америка? — попита Серина, видимо смутена. — Но нали говорихме...

Сидни не ѝ обърна внимание.

— Знаете, че договорът ви за Европа изтича, а ние не считаме, че е уместно да бъде подновен.

Серина започна да усеща как в нея се надига ярост.

— Ако е заради бременността ми, съзнавате ли, че има закони против подобно решение?

— Договорът ви е към края си и изцяло от нашата компания зависи дали го подновим. Или да не го сторим — добави той. — И в двата случая Бей Линг ни носи толкова успехи в Китай, че е време да разширим популярността ѝ и на Запад. Убедени сме, че ще провокира още повече печалби в Далечния изток.

Серина се втренчи в него.

— Възнамерявате да ме заместите с нея? — извика тя, гласът ѝ трепереше, долавяха се пискливи нотки. — Вие продавате у нас и в чужбина заради излъчването ми на „Английска роза“, точно както твърди и рекламата ви! Защо ще ме сменят с някаква, която изглежда, която изглежда... сякаш продава риба и пържени картофи? — пенеше се тя.

— Взехме решение — прекъсна я спокойно Сидни. — Действително беше удоволствие да работим с вас. Лизет и аз искаме скромно да ви засвидетелстваме признателността си. — Бръкна в горното чекмедже и извади пудриера от „Джоли“ и по усилието, което направи, за да я вдигне, изглеждаше, че е изработена от масивно злато.

— Дайте я, моля, на Бей Линг — отсече Серина, призовавайки цялото достойнство, на което беше способна. — На нея ще ѝ трябва. Не ме изпращайте.

Сидни само кимна, когато Серина се изправи. Той отвори пудриерата, загледа отражението си в огледалото и изчисти някакво петънце от чай върху зъбите си. После я щракна обратно.

28.

Денят беше идеален за поло. Може би не за играчите — слънцето бе прекалено жежко за късния майски следобед, но седнала под сянката на голямата шатра на Клуба по поло в Стапълхърст, Камила отпиваше от чашата с „Пимс“ и си мислеше, че почти няма по-добър начин да прекараш неделата от този. Изглежда няколко чукера^[1], яде превъзходен обяд, видяха я на най-престижните светски събития на сезона и това не се оказа прекалено изморително. Тя не следеше светския календар със същата страст като Серина, но понеже наскоро бе включена в листата на одобрените кандидати на Консервативната партия, знаеше, че трябва да поработи за известността си. За потенциалните политици не бе достатъчно само да ги виждат и чуват, трябваше и да се появяват на подходящите места, а Годишният ден на благотворителността в Стапълхърст изглеждаше напълно подходящо начало. Особено след като беше специално поканена от собственика на клуба Джош Джаксън, бас китарист на легендарната рок група „Финикс“.

— Е, къде е той? — попита Кейт, изпружвайки врат, за да огледа шатрата, където всички — от актьори до местните аристократи, се наливаха с шампанско и се правеха, че разбират от поло. На списание „Пясък“ му оставаха само два дни, преди да отиде за печат, но Кейт не можа да устои на предложението на Камила да отидат заедно на благотворителния ден в Стапълхърст, поканени от знаменития Джош Джаксън. Освен че музиката на „Финикс“ беше едно от удоволствията, на които гузно се отдаваше, докато преговаряше за матурите си, като слушаше платинения им албум „Албатрос“, бас китаристът беше красавец и тя не можеше да не се поддаде на изкушението да му бъде представена.

Камила посочи към самотния ездач, който препускаше в лек галоп по смарагдовозеленото игрище за поло и размахваше дървен стик с мускулестата си, бронзова ръка.

— Ето го — отговори Камила. — Ще участва в следобедната игра, та не съм сигурна дали изобщо ще яде.

— Срамота — ухили се Кейт. — Искаш да кажеш, че сме били всичкият път до тук, а даже няма да мога да му кажа едно здравей.

Седяха на една маса заедно с други осем гости, затова Камила извърна глава, за да не могат да я чуят.

— Дойдох само от куртоазия — обясни тя, снишавайки глас. — Знаеш, че никога не съм се увличала по полото, но когато те канят клиенти, трябва да се прежалиш.

— О, да — отвърна Кейт с иронична усмивка. — Я кажи пак, защо те покани Джош?

— Наскоро се явих на едно дело от негово име. Счетоводителят му източил над три милиона лири от различните му банкови сметки. Чиста проба измама. Спечелихме. Предполагам, че така ми благодари.

— Не, мисълта ми е защо всъщност те покани? — усмихна се Кейт в момента, в който сервираха пред нея ордъвър от аспержи с лимон и масло.

Лицето на Камила помръкна.

— Не разбирам накъде биеш.

— Ами ерудираният адвокат ли е тук, или любимата на Джош красива дама от колегията? — подкачи я шеговито Кейт.

Камила се помъчи да изглежда възмутена.

— Добре де, не присъствам като негов адвокат, но не си прави погрешни изводи, ставали? Спечелих делото, благодарен ми е. Край.

Въпреки че Кейт не бе критикувала никого от приятелите на сестра си — нито веднъж не спомена на Камила, че счита Нат Монтегю за най-обикновен флиртаджия, който ѝ губи времето — тя би била доволна да я види заедно с един от най-желаните ергени в рока. С високото си, мускулесто тяло и интелигентни сиви очи, изглеждаше невероятно, че Джош Джаксън гони петдесетте. Преди двадесет години замени LSD с йога, пиенето — с пречистващите диети, и похарчи авторските си хонорари като композитор за тристагодишното имение в стил „Крал Джейкъб“. Там направи игрище за поло и се захвана със спорта с такава жар, че придаде нов смисъл на понятието крал на рока.

— Сега ще започнем наддаванията за страхотните следобедни награди.

Обедът свърши и Рик Кларк, рок певец и легендарен Дон Жуан, започна да приканва участниците в търга.

— Бъдете щедри. Знаете защо сме тук. Бръкнете дълбоко в джобовете си. Не започваме игра на поло, докато не съберем поне двеста хиляди кинта в банката. Първо имаме седмица за двама в неповторимия курорт Сен Жеран, която щедро ни бе дарена от „Ексит Травел“. Да започнем ли наддаването с две хиляди лири?

Сред шатрата отекнаха възбудени възгласи, докато наддаването стигна четири, десет, после двадесет хиляди лири, подклаждано от слънцето, шампанското и светската надпревара. Домашно приготвената вечеря от Гордън Рамзи беше продадена за десет хиляди, двете седмици в хотел „Аманпури“ бяха грабнати за тридесет хиляди, пет ноци в хотел „Кобакабана“ в Рио бяха купени за осем хиляди. Камила се огледа из шатрата и забеляза министъра на спорта и културата, четирима добре известни дарители от партията на торите и двама редактори на вестници и реши, че пътуването ще бъде напразно, ако не покаже пред света и своето човеколюбие. Никой от присъстващите не знаеше, че тя вече участва в комитет, събиращ средства за приют за малтретирани съпруги в Нотинг Хил, или че е бягала в три петнадесеткилометрови кроса „за развлечение“ в името на благотворителността. Беше тук, за да направи впечатление, и ако възнамеряваше да го стори днес, налагаше се да бръкне в джоба си.

— Уикенд в Ню Йорк с отсядане в панорамния апартамент в „Мърсър“ — обяви Рич Кларк. — Да кажа ли пет хиляди лири?

Камила усети, че ръката ѝ предпазливо се вдига във въздуха, когато цената бързо бе контрирана с шест хиляди.

Тя отново кимна на аукционера, а Кейт шеговито я дръпна за ръката.

— За какво ти е отново да ходиш в Ню Йорк? — прошепна тя.

— Осем хиляди от прелестната Камила Болкан? — обяви рок звездата, който я позна. — Кой ще предложи девет?

Гостите се разгорещиха и цените спираловидно се извисиха до петнадесет хиляди. Тогава Камила даде знак, че се отказва, доволна, че са я видели да участва.

Когато аукционерът кимна към задната част на шатрата и чукчето удари на двадесет хиляди, тя вътрешно въздъхна от облекчение, че следобедът не се бе оказал ненужно разточителен.

— Размина ти се на косъм — усмихна се Кейт, докато — сътрапезниците заизлизаха навън, за да видят старта на играта. —

Зная, че искаш да си доставиш удоволствие, след като са те включили в листата на одобрените, но има и по-евтини начини да отидеш в Ню Йорк — засмя се тя.

Камила всезнаещо се усмихна. Кейт не подозираше, че вече си е доставила радост, харчейки без да му мисли в „Ив Сен Лоран“. Купи си чифт обувки, риза и сако, които идеално щяха да допълнят грижливо съгласувания ѝ гардероб, състоящ се от сдържани, но елегантни тоалети.

— Да му се не знае, не гледай натам, но познай кой идва.

Джош Джаксън крачеше към белите странични линии с опънати бричове, високи черни обувки, наколенници и риза за поло в морскосиньо и бяло — цветовете на неговия отбор. Слънцето беше извадило на показ съзвездие от лунички по носа, а бръчките по лицето му ясно личаха, докато се усмихваше на ярката светлина.

— Дами. Добре сторихте, че дойдохте. След минута ме чака стрелба, но реших да се отбия и да ви поздравя.

Кейт се усмихна, опита се да отговори нещо остроумно или интересно, но се отказа, когато видя, че погледът му е съсредоточен върху Камила изцяло.

— Денят е чудесен — запъна се тя. — Но не възнамерявам да пия прекалено много „Пимс“, за да не се спъвам в разровените чимове.

Нито Джош, нито Камила обърнаха внимание на думите ѝ. С чувство на неудобство, като че се натрапваше в интимен момент, Кейт смотолевни някакво извинение и се отправи към бара. Щом тя се отдалечи, Джош притисна с пръсти рамото на Камила.

— Радвам се, че дойдохте — усмихна се той.

Камила се втренчи в него, после, сякаш излизайки от транс, леко отстъпи назад и се отдръпна от ръката му.

— Да, денят е прекрасен.

— Нямаше причина да идвате. Затова реших да осмисля присъствието ви.

Тя се усмихна, като се стараеше да не кокетира.

— Какво искате да кажете?

— Видях ви да наддавате за уикенда в Ню Йорк.

Камила усети, че стомахът ѝ направи салто, но се опита да не му обръща внимание.

— О, мислех, че тренирате. Не ви видях на обяда.

— Бях длъжен да дойда за търга — усмихна се той. — Рич Кларк беше там, Бог знае какво можеше да си каже.

— Е, да. Наддаването стана малко страшничко за мен — запъна се Камила. — Както и да е, бях в Ню Йорк преди Коледа, така че няма значение. Все пак ще направя дарение.

— Срамота.

— Какво? Защо?

— Защото спечелих наддаването.

— О, вие ли бяхте!

— А е срамота, защото го спечелих заради вас.

Камила усети, че гърлото ѝ пресъхва.

— Не разбирам.

— Вие наддавахте и аз заключих, че ви се ходи в Ню Йорк.

— Джош. Не е било нужно... Не мога да го приема.

— Можете. Особено ако ме поканите с вас...

Кейт се върна с две чаши „Кир Роял“, когато се чу сигналът за първия чукер.

— Джош Джаксън е страхотен — усмихна се тя на Камила, наблюдавайки го как възсяда коня.

— Спечели наддаването за уикенда в Ню Йорк и ми го дава.

— Шегуваш се!

— Освен това иска да взема и него.

Кейт погледна лицето на сестра си, съсредоточено в игрището за поло. Самата тя вдигна очи и видя Джош да възсяда лъскав бронзов кон. Копитата прогърмяха, преди той да удари топката със стика си.

— Харесва ти, нали? — усмихна се Кейт.

— Не.

— Моля те, кажи ми, че ще отидеш. Успокой ме, че ще го вземеш със себе си.

— Не се разделих с Нат, за да тръгна по срещи с рок звезда — отвърна Камила и се обърна с лице към сестра си. — В момента не искам нищо да ме разсейва.

— Но, Кам, той е красавец, да не говорим, че има купища пари!

Камила се извърна, за да гледа мача. За нея разговорът явно беше приключил. Току-що бе отхвърлила най-желания ерген в страната, без да ѝ мигне окото. Кейт се загледа в нея и бавно поклати глава. Дисциплината на сестра ѝ направо я плашеше.

---

[1] Чукер — играта на поло се дели на шест части — чукери, всеки от по седем минути. — Б.пр. ↑

29.

Кейт се заклатушка на седалката в тоалетната на тясната баня в офиса, опитвайки се да обуе черната си обувка с висок ток от „Пиер Харди“, да си сложи гланц за устни и да натърка краката си с малко крем за изкуствен тен — всичко това едновременно.

— Кейт? Още ли си вътре? — обади се нетърпелив глас и последва чукане по вратата. — Хайде, таксито пристигна!

— Дай ми две минутки, Ник — промърмори тя, проклинайки, когато шепка крем плъкна на пода. Пое дълбоко дъх. — Става ли? — Въздъхна, погледна се в огледалото и установи, че е доволна от това, което вижда. Беше облякла кремава рокля за коктейли от „Дона Каран“. Знаеше, че това не е най-подходящият цвят, но с изключение на леката изпъкналост в областта на бедрата, действително беше хубава. Косата ѝ се спускаше свободна и бляскава по гърба, а очите ѝ, подчертани с туш и сенки, изглеждаха големи, искрящи и живи. Извади от чантата си синя кадифена кутийка и я отвори. Върху малката сатенена възглавничка лежаха едри обици с диаманти. На майка ѝ. Не ги беше слагала от години, все чакаше подходящ случай. Никое събитие не ѝ се струваше достатъчно тържествено. Е, ако изобщо ще има случай да ги носи, той беше тази вечер — купонът за първия брой на „Пясък“. Постави ги на ушите си и се усмихна. — Готова съм.

Когато излезе от банята в офиса, Ник я чакаше, облечен в катраненочерен костюм и колосана бледосиня риза, а светлокестенявата му коса беше сресана и откриваше лицето му. Тя затаи дъх и ѝ се прииска той да не беше толкова красив, после пъкна под мишница чантата плик. Почувства как очите му се плъзнаха по нея, но не обели и дума за вида ѝ. Отдавна беше престанал с комплиментите, но усмивката на лицето издаваше възхищението му.

Ник бързо отмести поглед и кимна към струпаните до вратата кашони.

— Колко списания да вземем? — попита той.

— Не зная — отговори Кейт. — Към петдесет?

— Скръндза — подразни я Ник. — Мислех, че аз съм стиснатият!

— Просто се безпокоя, че празненството взе да ни излиза скъпо — оправда се Кейт.

— Е, може и да е така, но ако ще продаваме по сто и петдесет хиляди броя месечно, трябва да станем вещи в изкуството да създаваме илюзии — усмихна се Ник.

— Какво искаш да кажеш?

— Зная, че бях малко пестелив с бюджета, но се налага да се научим кога да пестим и кога да харчим. А тази вечер последното, което искаме, е купонът да изглежда евтин, преди всичко заради присъстващите известни рекламодатели. Може да сме малко списание, което се прави до павилиона за мароканска храна за вкъщи, но не искаме да ни личи — захили се той.

Напук на себе си Кейт бе впечатлена. Понеже двамата изминаха заедно трънливия път към първия брой на „Пясък“, изкачиха стръмния баир на познанието и правеха едни и същи грешки, тя винаги гледаше на Ник като на човек, който взима решения в движение и играе същата игра като нея. Но сега го видя в истинската му светлина — талантлив бизнесмен със замах и въображение, буден предприемач, комуто можеше да се довери, че ще донесе успех на списанието ѝ.

— Хм, значи „видът е всичко“? — каза тя с хитра усмивка. — Сигурно си го чул от мен.

Той се наведе над единия кашон, извади току-що излезлия от печат първи брой на „Пясък“ и го задържа пред себе си с изпънати ръце.

И за двамата бе трудно да не се поддадат на заливащата ги гордост, когато го гледаха и докосваха. На корицата образът на разкошната сексапилна Рейчъл Барнаби в златист бански съблазнително се усмихваше на фона на палма в Лазурния бряг. Страниците с бляскави снимки на прекрасни хора и прелестни места предизвикваха читателя да се гмурне в разточителния, скъп свят на чудесата, който бяха създали за него.

— Кой би повярвал? — ухили се тя. — Идва при теб право от пазара Бороу вместо от някоя милиардерска яхта?

— Супер е — отбеляза Ник.

— Страхотно — съгласи се Кейт със свенлива усмивка. — Но ще говорим отново, когато след три месеца научим цифрите от продажбите.

— Понякога си непоносима — усмихна се Ник и поклати глава. — Сега нека отнесем тези списания на празненството и да им покажем колко те бива!

— Колко ни бива и двамата — отвърна Кейт.

Вениша се оказа напълно неподготвена за вината и изтощението, които ѝ носеше новата ѝ връзка. Беше изчела всички статии за изневярата, публикувани в женските списания, и бе изгълтала буквално всеки любовен роман от книжарницата на летището. Години наред бе слушала с широко отворени очи най-недискретни истории за флиртовете на приятелките си. Но и за миг не бе допускала, че подобни преживелици може да станат част от живота ѝ.

Докато стоеше под душа на хотел „Уан Олдуич“, оставяйки топлите струи вода да обливат кожата ѝ, тя почувства цялото бреме на вината и изтощението да живее в лъжа. След Севиля цяла седмица устоя на обажданията на Джак. Всяка фибра на съществуването ѝ настояваше приключението от онази нощ да остане в миналото. Но онзи прелестен миг под звездите на Испания отново бе събудил жизнените ѝ сили и тя установи, че е невъзможно да бъде далеч от Джак Кидмън.

Когато той се осмели да я потърси вкъщи, тя най-сетне се съгласи да се срещнат, но си каза, че ще отиде само за да го убеди да престане да я търси. Всичко свърши с невероятен секс в хотел „Мандарин Ориентал“, с тела, прелестно преплетени върху пъстрия килим. Това беше началото на поредица откраднати, изпълнени с любов моменти в хотелски стаи, в апартамента му на Уестборн Гроув, а в един изключително рискован случай — в склада за текстилни мостри на магазина на „Вениша Болкън“. През изминалите три седмици се срещнаха поне десет пъти: преди работа, след работа, между деловите срещи — лъжите пред Джонатан се увеличиха, удвои се и работният ѝ обем и тя всеки ден се питаше дали това си струва. Но си заслужаваше, въпреки всичко. За първи път от години се чувстваше жива.

Джак се излежаваше на кревата, увит в белите чаршафи, и ядеше сандвич от румсървиса, когато след душа тя се върна в стаята.

— Има малко плодова салата. Искаш ли?

Вениша поклати глава.

— Както виждам, закъсняла съм с половин час за партито.

— Не разбирам защо не бива да идвам. Мога да се престоря, че не те познавам.

Вениша го погледна скръбно и категорично поклати глава.

— Защото ще бъда с Джонатан. Освен това няма да се чувствам удобно. Не мога да лъжа сестрите си.

Започна енергично да се бърше с хавлията, мъчейки се да изтрие миризмата на секс и вина преди празненството.

— Допускам, че си права. Може да не успея да държа ръцете си далеч от теб. Тогава здравата ще загазим. — Той хищно ѝ се усмихна.

Вениша го изгледа продължително и запечата бронзовото му тяло и откритата усмивка. Знаеше, че се налага да му зададе въпроса, който я преследваше от първата им нощ в Севиля.

— Джак, какво намираш в мен?

Той тихо се засмя и с жест я повика на леглото.

— Какво виждам в теб? — той замълча с изражение на престорена озадаченост. — Да речем, че имаш хубав нос.

Тя изведнъж доби обиден вид.

— Шегувам се, шегувам се! Но да, наистина имаш хубав нос. Ела, де — засмя се той.

Тя седна на ръба на леглото и се отпусна в обятията му. Той пъхна в устата ѝ една ягода и задържа пръстите си на долната ѝ устна.

— Ван, ти си секси, красива си, талантлива си. Готвиш се да завладееш света с бизнеса си, а аз се каня да сритам малкия ти, дързък задник, за да ти помогна.

Вениша остана безмълвна за момент. У Джак Кидмън имаше нещо, което я правеше безсилна да му се противопостави. Той я размиваше, караше я да се чувства умна и интересна. Беше изобретателен, интелигентен, спонтанен: мъжът, когото цял живот бе търсила. Просто го срещна прекалено късно. Затвори очи и си наложи да мисли за Джонатан. Но нямаше смисъл, дори не можеше да си представи лицето му. Джак Кидмън ѝ бе влязъл под кожата и моралът ѝ се рушеше; Кутията на Пандора беше отворена.

Партито щеше да се състои в панорамния апартамент на съвсем новия хотел „Монюмънт“ в центъра. Говореше се, че това е най-просторното жилище в Лондон. Тъй като бе открит само преди седмица, уредиха да го използват безплатно в замяна на реклами в списанието. Представителят на пресата се облизваше, като четеше предложениния списък от гости. В крайна сметка нямаше да навреди на който и да е нов хотел да стане домакин на бляскаво празненство в първите дни след откриването си. Кейт би предпочела купонът да се проведе някъде в Уест Енд, но при такъв мизерен бюджет й бе ясно, че бедняците нямат право на избор.

— Да му се не знае, прекрасно е — обади се Ник, докато вратите на асансьора се отваряха със съскане към преддверието на панорамния апартамент, където художественият директор Пийт Милър бе издигнал висок три й половина метра макет на първата корица на „Пясък“. Атмосферата определено беше внушителна. Красиви служители на хотела в черни костюми от „Армани“ се носеха из стаите и довършваха последните приготовления за партито: палеха свещи, нареждаха пепелници, проверяваха дали двата бара са добре заредени.

Кейт и Ник се залутаха от стая в стая, любувайки се на лукса. Подредбата беше поразителна, някак като за мъже. Стените бяха облицовани с японско черешово дърво, дълги черни кожени канапета запълваха просторната всекидневна, чиито високи от пода до тавана прозорци водеха към огромна тераса с изглед към целия град. Беше великолепно място за тържества, несъмнено преди всичко предназначено за мъже — управителни директори, идващи в Лондон за големи сделки.

Ник отвори стъклените врати и двамата излязоха на терасата, като се усмихваха широко един на друг като деца. Топлият въздух на юнската вечер ги блъсна в лицето, щом пристъпиха навън. Градът се простираше пред тях облян от светлини като миниатюрен Ню Йорк. Виждаше се причудливата сграда на „Гъркин“ с внушителната си мрежа от лампички, дори в далечината се мержелееше кръглата форма на Лондонското око и силуета на Тауър Бридж, като два шахматни офицера, вперили поглед един в друг през Темза.

Появи се мъж на средна възраст и припряно се представи като Вилем, главен управител на хотела.

— Толкова се радваме да бъдем ваши домакини довечера — заговори той с лек източноевропейски акцент. — Уведомете ме, ако имате нужда от нещо. Ще ме намерите на вътрешен две-две-пет-три. Сестра ви Серина ще присъства ли? — попита той Кейт с надежда.

— Ще дойде, да — отвърна Кейт и се засмя на триумфалния поглед, който ѝ хвърли Вилем, преди да се втурне да нарежда още пепелници.

— Значи да очакваме и Серина? — попита Ник, докато си наливаше чаша шампанско.

— Разбира се, че ще пристигне — отговори Кейт. — Тя ми е сестра.

— Но идва и Том.

Кейт го погледна сепнато.

— Е, естествено, че ще дойде — обади се Ник, имитирайки Кейт, — той е най-добрият ми приятел. Без да споменаваме, че е и инвеститор. Всъщност ще прекара нощта в хотела. Предположих, че Серина може да присъства и го успокоих, че ще му позвъня в апартамента, когато се появи.

— Боже, толкова е детинско — промълви Кейт. — Не мога да повярвам, че още не са се виждали.

— След време и това ще стане — отговори Ник. — Но предполагам, че довечера не е най-подходящият момент за помиряване пред погледите на сто и петдесет гости и господарата от пресата.

— Не мога да ѝ кажа, че и той ще идва — промълви Кейт, докато разсеяно си играеше с обиците. — Достатъчно е напрегната в момента. Просто ще откаже да се появи.

— О, Кейт, изглеждаш фантастично! — провикна се Вики, модният редактор на „Пясък“, която бързо се бе приближила и вече плъзгаше пръсти по плата на роклята на Кейт от „Дона Каран“. Ник промърмори някакво извинение и се отдалечи, за да хвърли поглед на списъка с гостите, докато първите вече се стичаха в апартамента.

— Колко хора видя? — попита притеснена Кейт. — Пристигнаха ли някои от важните персони? — Тайно се безпокоеше, че изборът на мястото беше грешка, колкото и икономично бе да проведат тържеството тук.

Вики направи физиономия и подаде на Кейт чаша „Мое“.

— Шампанското е ужасно много, за да го носим в офиса, ако поканените не откликнат.

Излишно беше да се тревожат. До осем часа панорамният апартамент гъмжеше от елегантни личности. Бяха пристигнали старши представители на всички основни рекламодатели и нетърпеливо разгръщаха пръснатите из помещението броеве на „Пясък“. Наложиха се да увеличат тихата джазова музика до максимум, за да се чува въпреки смеещото се множество, а Кейт, поотпусната след няколко питиета, си позволи да се порадва на вниманието, което получаваше от всички страни.

— Толкова се гордея с теб — похвали я Луси, стара приятелка от предишната работа, и я целуна по двете страни. — Май ще бъдеш трън в задника на „Класа“ — усмихна се тя — и се надявам да стане така. Тази Никол Валънтайн стана истинска кучка.

— Стана ли?

И трите се изкикотиха.

Междувременно бяха пристигнали Камила и Вениша — и двете зашеметяващи, в тоалети от „Марни“ и „Прада“. Те се справяха прекрасно със задачата си да помагат на Кейт, като се движат сред рекламодателите и ги заливат с вниманието си. Агентите изглежда не взимаха предвид, че дамите всъщност нямат нищо общо със списание „Пясък“ — приятно им беше да разговарят с която и да е от сестрите Болкън. Фотографът от „Ивнинг Стандард“ увековечаваше и трите — великата, добрата и красивата.

Всички инвеститори на списанието бяха налице, пиеха шампанско, изглеждаха страшно доволни от себе си и се опияняваха от отразената слава. Дейвид Голдмън беше достатъчно проницателен да знае, че точно вечерта като тази, прекарани със знаменитости в панорамен апартамент, бяха причината да вложат парите си, а не самото списание.

Кейт остана за минутка в ъгъла и огледа сцената. Никога не се беше чувствала по-уверена, по-жива, повече заредена с енергия, отколкото в този момент. Забеляза, че от другата страна на помещението Ник разговаря с група агенти за връзки с обществеността, а Ребека не се откъсва от него. Той бе разкопчал едно копче на самото си и изглеждаше небрежно красив. Бодна я мимолетна

тъга, но веднага се отърси от чувството. Тя и Ник може да не бяха двойка, но определено бяха страхотни съдружници и беше крайно време да престане да мисли, че е възможно да бъде другояче. В същия миг хвърли поглед към Дейвид Голдмън, който разговаряше с един от инвеститорите. След няколко секунди Кейт установи, че докато говори, очите му се стрелкат към нея и ѝ хвърля закачливи усмивки. След три чаши шампанско тя беше длъжна да признае, че той е привлекателен. Косата му бе пораснала малко по-дълга от последния път, когато се срещнаха, стоманеносивият му костюм подчертава искрящите му очи, каза си тя, засмя се на себе си и ѝ се прииска той да дойде и да я поздрави.

— Катърин, каква очарователна вечер.

Кейт вдигна изненадана поглед и съзря баща си. Значи беше дошъл. Голяма част от нея действително не го желаше тук. Беше му бясна за онова, което бе казал на Найджъл Хамънд, инвеститора, когото бе пратил за препоръка при Уилям Уолтън, с което едва не задуши проекта им още в зародиш. От друга страна, не ѝ беше възможно да го низвергне напълно, дори леко се опасяваше от последствията, ако не го покани. Баща ѝ беше злопамятен като слон. Така че тя просто изпрати покана до галерията и я изтри от съзнанието си, надявайки се той да не дойде.

— Тъкмо казвах на младата дама тук — започна Осуалд и я побутна към една нетърпелива журналистка, която енергично драскаше в бележника си — как те представих на първия ти голям инвеститор и задвижих нещата. — Журналистката вдигна грейнал поглед, химикалката ѝ зае готовност да запише историята.

— Да, Кейт, сигурно сте много благодарна за подкрепата на баща си.

Тя изсумтя гневно.

— Загубих съпругата си преди много години — продължи Осуалд и се обърна към репортерката с печален вид, но винаги съм правил всичко по силите си момичетата ми да получат това, което желаят, и съм им давал всяка възможност да осъществят мечтите си.

— Серина пристигна ли вече? — попита журналистката, а очите ѝ преровиха помещението. — Една семейна снимка би била прекрасна. Четирите сестри и баща им?

— Чакаме я всеки момент — отговори Кейт, питайки се къде ли се бави.

За да избегне папараците, скупчени пред „Монюмънт“, Серина бе уредила да я вмъкнат в хотела през кухните. Портиер с добродушно лице я придружи до панорамния апартамент със сервизния асансьор. Когато Кейт настойчиво я замоли да дойде на празненството, ѝ бе обещала, че ще има само един фотограф, но тълпата отпред напомняше меле на ръгби. Серина знаеше, че изглежда възхитително в шоколадовокафявата си къса рокля от жарсе, която предизвикателно стигаше до средата на бедрото ѝ, но за първи път, откакто се помнеше, присъствието на репортери всяваше в нея толкова силен ужас, че я обливаше студена пот. Вратата на асансьора се отвори със съскане на последния етаж и за миг Серина замръзна, втрещена в купона. Забеляза Кейт до прозореца, смееше се, заобиколена от гости, а баща ѝ се въртеше около бара.

— Приятна вечер, госпожице Болкън — усмихна се портиерът, докато я чакаше да се присъедини към партито.

Серина се обърна да му отговори и я обзе непознато усещане. Паника. В същия миг сърцето ѝ заби така лудешки, че трябваше да притисне длани до гърдите си. Дишането ѝ стана плитко и учестено, а ръцете ѝ се разтрепериха. Рязко натисна бутона до вратата на асансьора, за да я затвори, преди някой да е имал възможността да види, че е пристигнала.

Пое дълбоко дъх, за да се успокои, и се обърна към портиера:

— Още не съм съвсем готова — усмихна се тя и притеснено потърка потните си длани. — Мисля... бих искала първо да си взема стая в хотела. Без да се разчува, естествено — добави тя и сложи ръката си върху неговата, за да наблегне на думите си. — Е, този апартамент очевидно е зает. Кой друг бихте ми препоръчали на второ място?

Портиерът изпъна сакото си и се прокашля, за да прочисти пресъхналото си гърло.

— Обикновено препоръчвам апартамента на Фенчърч на долния етаж, обаче и той е зает. Но в съседство с него се намира чудесен по-

малък. Мога да ви отведа там веднага, а да оставим формалностите за по-късно.

— Отлично — отвърна Серина с привидно спокойствие. — Да вървим.

Предложеният на Серина апартамент беше съвсем мъничък в сравнение с панорамния, но в него имаше огромно легло, покрито с бял юрган, черна кожена табуретка и продълговати възглавници с цвят на сметана. Беше изненадващо уютен. И вдъхваше сигурност.

— Ще го взема — заяви тя.

Когато портиерът си тръгна, Серина изу обувките си с високи токове и притегли колене до брадичката си като беззащитно дете. Притисна ръка до челото си, сякаш се опитваше да се пребори с особено упорито главоболие, но това не ѝ помогна да попречи на едрите сълзи да се търкулнат по страните ѝ. Гневно ги избърса, но беше безсилна да спре хлипанията, разтърсващи раменете ѝ. Замисли се какво ли би било, ако отиде на празненството, където всички хладни и любопитни очи ще бъдат приковани в нея, ще правят догадки за всяка нейна мисъл. Серина беше родена да се къпе във вниманието на околните, но днес бронята ѝ не бе достатъчно здрава. След всичко, което се случи, не беше готова да отиде. Кейт би трябвало да я разбере.

Пареща завист разкъса сърцето ѝ, като се сети за сестра си на горния етаж. Тя подхвъркваше като побъркана пеперуда, привлечена от блясъка на комплиментите. Кейт не беше от хората, които успяват, помисли си ядно тя и вдигна очи към тавана, откъдето долиташе джазова музика. Серина бе тази, която трябваше да честват и обожават. И беше, припомни си сама на себе си — но сега не ѝ се струваше така.

Обгърна коленете си по-плътно, щом се сети за събитията от изминалите дни. Преглътна това, че договорът ѝ с „Джולי Козметикс“ няма да бъде подновен. Те бяха глупава, задръстена компания: не можеха да се мерят с „Есте Лаудер“. Но и „Хвани крадеца“ се провали в класациите, дори не влезе в първата десетка в уикендите след премиерата си, когато критиците го бяха обругали единодушно. „Да се повери ролята на Грейс Кели на Серина Болкън е не само зле обмислено решение, направо е идиотско“, твърдеше една особено злостна статия. Агентът ѝ събщи още по-съкрушителни новини. Ед Чарлс, продуцентът на „Смяна на столетията“, му се бе обадил в почивните дни, за да го уведоми, че са се спрели на друга за ролята на

Летиша Дюпон. Не стана въпрос за по-малка роля в продукцията, фактически не ѝ беше предложено никакво участие.

— Защото съм бременна, нали? — бе креснала по телефона на агента си. — Как смеят? Как смеят? Трябва да разтръбим новината навсякъде, толкова е нечестно!

Агентът ѝ изтъкна, че не бяха подписали договор за ролята, просто са я имали предвид. Но ролята си беше нейна, помисли си Серина и се удари с юмрук по пиццала. Ясно ѝ беше, че срещата ѝ с Ед Чарлс бе преминала добре и пробните ѝ снимки предизвикаха положителна реакция в Лос Анджелис. Беше Майкъл. Майкъл Саркис ѝ проваляше живота.

Сега сълзите ѝ извираха, придружени с отчаяни ридания. Тя се галеше по раменете като майка, която опитва да успокои детето си. За секунда мислите ѝ отлетяха към Том Арчър. Четирите месеца раздяла бяха смекчили чувствата ѝ към него. Припомни си миналото лято, когато бяха в едно казино в Монте Карло. Числото ѝ ненадейно излезе в момента, когато Том застана до нея.

— Аз съм твоят амулет за късмет — бе прошепнал в ухото ѝ. Навярно беше прав, тя се замисли как всичко взе да се разпада, откакто се разделиха. Може би Том Арчър действително бе щастливият ѝ талисман.

Изведнъж изправи гръб и изтри сълзите. Не бива да мисли така, каза си тя. Скочи на крака и пусна стереото в стаята, за да заглуши шума от купона на горния етаж, после влезе в банята, плисна вода на лицето си и се загледа в огледалото с решително изражение. Време е да върви напред, а не назад.

— Какъв парфюм си сложила тази вечер? — попита Джонатан и нерешително помириша шията на Вениша. Тя леко се дръпна настрана. Беше същият аромат, който винаги използваше, но след като се напръска обилно, за да заличи всякакви следи от Джек Кидмън и хотелската стая, бе привлякла вниманието му.

— „Шанел номер пет“. Същият както винаги — усмихна му се тя, без да го поглежда в очите. — Обикновено не ти прави впечатление.

Но вниманието на Джонатан вече бе отвлечено от нещо друго.

— Длъжен съм да отбележа, че се справя доста добре — обади се той, оглеждайки критично помещението.

— Кой?

— Кейт. Когато подметна, че ще се опита да събере средства, за да издава списание, дори не допусках, че ще постигне нещо. Естествено, не бих ѝ дал и пени от парите си. Почти е сигурно, че до Коледа ще е затънала в дългове до циците, но за тази вечер заслужава поздравления.

— Е, много добро развитие, ако ме питаш — отговори отбранително Вениша. — О, виж. Ето го Диего. Да идем да го поздравим.

Диего Боно, главният дизайнер на дамско облекло на Вениша, стоеше на терасата с чифт слънчеви очила, при все че светлината на лондонския небосклон постепенно помръкваше. Вениша се загледа в деликатното му като на хрътка телосложение и гарвановочерната коса и реши, че той ѝ прилича на френски хероиноман.

— Ще отида да взема напитки — отвърна Джонатан и се отклони от посоката, накъдето го теглеше тя.

— Не ставай глупав. Съдружник си във фирмата. Ела да се запознаеш с човека, който ще спечели на компанията много пари.

Вениша почувства съпротивата му, когато той издърпа ръката си, и се подразни от поредното незначитане на живота, интересите и работата ѝ. Хвърли му яростен поглед и отново го хвана за лакътя.

Тя поздравя Диего с прегръдка и го целуна по двете страни.

— Диего. Каква изненада. Не знаех, че ще дойдеш.

— Срецнах на вечеря един приятел и той настоя да ме доведе на празненството на някакво списание. Не допусках, че е на сестра ти.

— Светът е малък — засмя се Вениша. — Диего. Познаваш се със съпруга ми, нали?

Очите на двамата мъже се впериха едни в други.

— Да, така ми се струва — усмихна се Диего на Джонатан. Вениша забеляза, че погледът му се плъзга из помещението. — Както и да е, прекрасен избор на място — добави испанецът с апатична усмивка. — Присъстват редакторите и на „Таймс“, и на „Гардиан“, та възнамерявам да ги уведомя, че Вениша Болкън е тук.

Кимна и ги остави, а Вениша се нахвърли върху съпруга си:

— Отвратително груб си. Зная, че дизайнерите не са ти по вкуса, но няма нужда да си открито пренебрежителен.

— Просто мразя приказките на пазара — отговори Джонатан. — Дори да става дума за собствения ми пазар. — Вениша въздъхна и пусна ръката му, когато той се опита да я издърпа.

— Не зная защо си правим труда...

— Скъпа, съжалявам. Нека донеса шампанско и ще излезем на терасата.

Тя почувства, че в поведението му предстоеше обрат. Извивката на устата му се смекчи и той я погали с пръсти по рамото. Старият номер. Да я изтормози, да я подразни, да я докара до бяс и после да я вкара в релси с изблик на отмерен чар.

Умилостивена, Вениша почувства, че тялото ѝ се размеква от допира му.

— Искам само да си по-вежлив с приятелите и с колегите ми.

Той плъзна ръка по врата ѝ и я притегли към себе си, после я целуна по челото.

— Извинявай, скъпа, бях нещо разсеян. Работата ми е тежка. Офисът в Женева... но това не е извинение. — Повдигна ръка към лицето ѝ и прокара пръсти по страната ѝ. — Защо не зарежем купона, да си вземем един апартамент и да не излизаме до сутринта?

Думите му дойдоха като истинска изненада. Вътрешно изпита погнуса, но се помъчи да не ѝ проличи, че е вцепенена. До неотдавна даваше мило и драго Джонатан да вложи малко страст и непринуденост в живота им, но сега ѝ се струваше малко късно. Освен това бе уверена, че не може да посети два хотелски апартамента за един ден.

— Главата започва да ме боли. Целия ден не ми е добре.

Джонатан се втренчи в нея с пронизателните си сини очи и я поведе към изхода. Мъчейки се да заличи всякакви мисли за Джек Кидмън, тя отвърна на погледа му — той беше неин съпруг — и му позволи да поеме ръката ѝ.

— Главоболие, а? — със задоволство попита Джонатан.

— В такъв случай защо не се сбoguваме и не си идем вкъщи?

Кейт потърси убежище в малката трета спалня на панорамния апартамент и се опита да се свърже със Серина по мобилния си телефон. Купонът гъмжеше от журналисти, а тълпа папараци дебнеше отвън. Присъствието на Серина на празненството щеше да бъде чудесна реклама за списанието, но Кейт беше длъжна да признае, че в крайна сметка това навярно не бе добра идея. Никой не отговаряше. Къде беше? Кейт й пусна едно съобщение и когато се обърна, видя зад гърба си Дейвид Голдмън. Изглеждаше страшно елегантен с шития по поръчка стоманеносив костюм и чисто бялата риза, която подчертаваше слънчевия му загар.

— Извинявай — притеснено се засмя тя. — Влязох тук да си откъсна няколко минути. След миг се връщам към вихъра на купона.

— Ако искаш да си сама, първо затвори вратата — отвърна Дейвид с хищна усмивка, щраквайки резето зад себе си. — Възразяваш ли да постоя при теб?

— Не е ли по-редно да си сред гостите и да играеш ролята на домакин? — засмя се Кейт и пое чаша розово шампанско от ръката му.

Дейвид повдигна рамене.

— Инвеститорите като че сами се грижат за себе си, а Ник изчезна някъде с Ребека. — Кейт усети как сърцето й се сви.

— Пък и единствената, която познавам, си ти — добави той и седна на края на огромното махагоново легло.

Обувките с дванадесетсантиметрови токове й убиваха, така че тя сви рамене и седна до Дейвид. Той веднага се приближи до нея, а ръкавът на сакото му докосна голата й кожа. Изведнъж главата й се замая. Не беше сигурна дали е от успеха на празненството, от шампанското, или от близостта на Дейвид.

— Действително си свършила страхотна работа. Тъкмо разказвах на всички колко си забележителна. — Той замълча. — Една от най-възхитителните жени, които съм срещал през живота си.

Кейт усети, че сетивата й се изострят. Очакваше да я награби веднага щом заключи вратата на спалнята и изведнъж се хвана да мисли, че в края на краищата перспективата не е съвсем неприятна.

— О, сигурна съм, че ежедневно се виждаш с жени, които правят впечатление — закачливо подхвана тя, пресуши остатъка от шампанското и остави чашата на килима.

— На подбив ли ме взимаш? — засмя се Дейвид и най-сетне едната му ръка легна на коляното ѝ.

Главата на Кейт съвсем се завъртя и тя не се отдръпна, когато той отмахна кичур коса от рамото ѝ, макар да усещаше, че стереотипното му прелъстяване преднамерено дразни сетивата ѝ.

— Може ли една празнична целувка? — прошепна той. Устните му се приближиха до нейните. В някаква далечна част на съзнанието ѝ иззвъня предупредително звънче, но тя не му обърна внимание.

Дейвид прокара ръка през косата ѝ и нежно я побутна назад към леглото. Част от нея се съпротивляваше, друга копнееше той да я целуне по-силно. Паднаха върху пухкавия сметаново бял юрган, пръстите на Дейвид се плзгнаха по врата ѝ и докоснаха едното ѝ зърно през ефирната тъкан на роклята. Тя ахна и обхвана с длани лицето му, притегляйки го за все по-страстни целувки.

— Какви ги вършим? — промълви Кейт и се отдръпна, за да си поеме въздух.

Ръцете му проследиха кремавите гънки на роклята и пропълзяха нагоре по бедрото ѝ.

— Най-сетне малко да се позабавляваме.

— Най-накрая! — засмя се Ники, прегърнал през рамо Том Арчър.

Том му се усмихна в отговор. Беше благодарен, че отново е със стария си приятел и пак е сред лондонското общество. Мина много време, откакто не бе излизал вечер из града и искаше да си навакса. Освен това не му беше приятно да чака долу в апартамента на Фенчърч, особено след като в съседното помещение някой пусна стереото до дупка. И когато Пик се обади, за да му съобщи, че по всяка вероятност Серина няма да дойде, той се почувства готов да се присъедини към веселбата, макар че малка част от него гореше от нетърпение да я види. Грабна една чаша и я пресуши до дъно.

— Значи дойде и моят ред да се порадвам на компанията на мъжа на вечерта? — подкачи го Том.

— Ще ми дойде нанякорно, ако изведнъж всички ме заговорят — отвърна Ник с широка усмивка. — Освен това трябваше да чакам

тридесет и пет години някой да ме забележи, така че нека се насладя на момента.

— Къде е Кейт? — попита Том.

— Не зная — отговори Ник, оглеждайки още веднъж претъпканото помещение. — През последния половин час май не съм я мяркал. Време е да вдигнем празнична наздравица.

— Така ли? — закачливо попита Том.

Ник го сръга с лакът в ребрата.

— Не, няма такива работи.

Том не беше напълно убеден, очите на Ник не преставаха да се стрелкат из стаята и да търсят Кейт.

— Всъщност искам да споделя нещо с теб — заговори Том, хвана приятеля си за лакътя и го поведе към ъгъла, където нямаше да ги чуват. — Разговарях с Мериън Дохърти, знаеш, че притежава агенция за модели. Не съм убеден, че вечерта е подходяща да повдигам този въпрос, но смятам, че и за двамата с Кейт е важно да ме чуете.

Ник видя, че Том неловко се размърда и поразхлаби вратовръзката си.

— Жената е малко смахната, та не зная доколко да ѝ вярвам, но...

Ник си взе рулада с пушена съомга от един поднос и я размаха пред приятеля си.

— Казвай — подтикна го той.

— Тя, изглежда не знаеше, че сме приятели, нито че съм инвестирал в „Пясък“, така че няма причина да ме лъже. — Том замлъкна, притеснено отпи от второто си питие и най-накрая погледна Ник в очите. — Виж, смятам, че се налага да поговориш с приятелката си — добави сериозно той.

Ник натъпка деликатеса в отворената си уста.

— Какво искаш да кажеш? Какво е станало?

Том погледна встрани.

— Продължавай, какво? Кажи ми!

— Според Мериън е трябвало да снимате Сибил Даун — нали се сещаш, супермодела — за вашата корица. От нейните момичета е, нали така?

— Да, именно, отказа ни в последната минута. Ето защо се наложи Ребека да привлече Рейчъл Барнаби. Всичко свърши благополучно.

Том притеснено изглежда приятеля си.

— Мериън твърди, че Ребека ѝ се обадила и я убедила, че Сибил не е подходяща за „Пясък“. Казала ѝ, че сте долнокачествена компания и че ще свиете знамената още след първия брой. Отправила и завоалирани заплахи, че ако Сибил приеме работата, никой от клиентите ѝ няма да ѝ възложи значим ангажимент. Сега Мериън е видяла първия брой и смята, че „Пясък“ е прекрасно списание, но преди няколко седмици бяхте персонa нон грата за фирмата ѝ, приятелю.

Ник изглежда недоверчиво Том.

— Защо, по дяволите, Ребека ще постъпва така?

Обходи с поглед лондонския хоризонт. Не виждаше никакъв смисъл. Защо Ребека ще саботира корицата на „Пясък“ само за да го избави от пропастта веднага след това? Кейт бе уредила снимките със Сибил и беше отчаяна, когато се провалиха. Изведнъж си припомни една забележка на Кейт, на която на времето не обърна внимание. Тогава дори я бе сметнал за неблагодарна, защото ѝ се струваше странно, че Ребека ангажира Рейчъл Барнаби, за да спаси снимките за корицата на „Пясък“.

— Просто иска да отстрани Кейт — тихо каза Ник на Том, явно му бе хрумнало току-що.

— Кейт и Ребека май не се разбират? — осведоми се Том, повдигайки въпросително едната си вежда.

— По дяволите Ребека — промърмори Ник под мустак. Зърна платиненорусата ѝ коса в ъгъла, остави Том и се запъти към нея.

— Ребека.

Ребека се завъртя и обгърна с ръка врата на Ник притискайки дълбокото си деколте към гърдите му. Изглеждаше изумителна, извивките на тялото ѝ изпъкваха под късата рокля без гръб в цвят металик. Дъхът ѝ миришеше на уиски, очите ѝ бяха широко разтворени от, кокаина. Колкото по-дълго я гледаше, толкова по-малко красива я виждаше и все по-силно осъзнаваше, че тя има грозна душа. Винаги ли е била такава, или просто му беше нужно прекалено много време, за да го разбере? Какъв идиот.

— Прекрасно парти — прошепна тя, обгаряйки с дъха си врата му. — Въпреки че получих две торбички с подаръци и в нито една няма нищо съществено.

Той я отстрани от себе си с усилие.

— Зная какво си казала на Мериън Дохърти.

— За какво, скъпи? — засмя се тя, като го помъкна към терасата.

— Посъветвала си я Сибил Даун да не се снима за корицата ни.

— Той спря и я изгледа презрително. — Какво си въобразяваш?

Ребека обгърна врата му с ръце и се помъчи да го привлече към себе си.

— Кой ги разправя тия врели-некипели? Не съм извършила нищо подобно — измънка тя, докосвайки с устни извивката на врата му.

— Човек, на когото вярвам — студено отговори Ник и отблъсна ръцете ѝ от себе си. — Комуто имам повече доверие, отколкото на теб.

— Ник, нищо не съм казвала — възрази тя и се нацупи.

— Така ли? — саркастично отвърна той.

Тя разбра, че са я хванали, отстъпи от него и постави длани на стройните си бедра.

— Но накрая всичко свърши добре, нали? — отбранително просъска тя. — Когато аз взимам решенията, а не Кейт Болкън, работата е наред. Наред.

— Не намесвай Кейт — озъби се Ник. — При нея всичко си беше както трябва. Може и да си решила проблема, Ребека, но преди всичко ти го създаде.

— Я се чуй — присмя му се тя и отметна коси назад. — Колко си жалък. Все я защитаваш. Давай. Изненадай ме. Каж ми, че си спал с нея. Спал си, нали?

— Не, не съм.

— Като нищо си я опънал — извика тя и посочи с дългия си пръст към гърдите му.

— Не става дума за Кейт, Ребека. Говорим за теб. Защо го направи? Толкова ли си неуверена в себе си?

Погледна я, лицето ѝ бе изкривено от такава злоба, че я загрозяваше.

— Не, не ме обиждай с отговора си. Напускам те — прошепна той.

— Чудесно — кресна тя, обръщайки на един дъх чаша водка, преди да изхвърчи от терасата. — Потърси си галеното кученце. И не си прави труд да се прибиращ довечера.

Юмруците му се свиха яростно, докато се отдалечаваше от Ребека. Жалко, че бе изгубил толкова време с нея. Глупак, да се остави да го подмами красотата ѝ, а тя просто да се забавлява с него. Но Ребека бе права в едно. Той искаше да открие Кейт.

Хвърли последен поглед към стаята и долови движение откъм вратата на малката спалня. Тя се отвори и Кейт притеснено се заглежда. Той въздъхна с облекчение и се хвана, че се усмихва, когато тя излезе. Искаше му се да приближи до нея, да ѝ разкаже за Ребека, Мериън и Сибил. Но навалицата помежду им беше плътна. Провря се през група гости, събаряйки чаша шампанско от нечия ръка. Сведе очи и промълви някакво извинение, но когато ги вдигна отново, замръзна. Дейвид Голдмън излизаше от стаята заедно с Кейт, а ръката му собственически бе обгърнала кръста ѝ. Отправиха се към асансьора. Отиваха си. Заедно. Ник рязко пое дъх през носа и грабна един коктейл от преминаващия наблизо сервитьор. Изпи го на един дъх и тресна обратно чашата на подноса.

30.

В сравнение с вилата в Мустик и мезонета в Ню Йорк базата на Майкъл Саркис в Лондон беше по-малко и по-дискретно временно жилище, сгушено в едно тихо кътче на Белгрейвия. Независимо от това беше разкошна. Бяла гипсова фасада, мраморно преддверие и няколко стъпала, водещи към мецанина.

Серина паркира своя „Остин Мартин“ и се озърна за папараци, защото добре знаеше, че ще полудеят по тази история. Серина пристига у Саркис, за да иска пари! Е, поне веднъж щяха да са прави, помисли си тя. Почти. Все още не бе сигурна какво искаше от Майкъл и в нощта преди срещата не можа да мигне, обмисляйки въпроса. Бе пожелала да се срещнат, след като от Коледа насам пренебрегваше телефонните му обаждания. Част от нея все още не желаше парите на негодника, но те ѝ бяха нужни. Договорът с „Джоли Козметикс“ се бе провалил, агентът не можеше да ѝ намери подходящ ангажимент (категорично трябваше да го разкара), нямаше ги и Том и Майкъл, които поемаха ежедневните ѝ разходи. Просто не можеше да повярва колко е скъп животът, когато се налага да се издържаш сам. Възмутително беше! Е, нямаше намерение тепърва да започва да стиска всяко пени. Нова къща, гувернантка, сметки от болницата в Портланд, луксозни дрехи: всичко струваше пари. Трябваше да накара Майкъл да плаща.

— Серина.

Тя влезе в приемната и остави на масата чантата плик.

Майкъл седеше на канапе от хром и черна кожа по джинси с колан от „Ерме“ и червена, отворена на врата риза. Серина го погледна и почувства, че по гръбначния ѝ стълб пробягва електрически ток. Часове поред прехвърляше наум какво ще му каже, но не беше предвидила обезсилващата страст, която я обзе, щом го видя в пищната му бърлога. Веднага щом влезе в стаята, съпротивителните ѝ сили я напуснаха и тя се почувства победена. Помъчи се да си събере ума, но не можеше да свали очи от него. Една нежелана мисъл се прокрадна в съзнанието ѝ, същата, която все се опитваше да пропъди през

последната седмица. Не беше ли го отхвърлила прекалено прибързано? Може би трябваше да го остави да се потърчи някой и друг ден и после да го приеме обратно. Да си върне всичко това, каза си тя, оглеждайки великолепната мебелировка на апартамента.

Понеже и двамата бяха възпльщение на самоувереността, напрежението помежду им беше така силно, че почти можеше да се види. Налагащото се присъствие на Майкъл сякаш я поглъщаше и тя съжали, че се е съгласила да се срещнат на негова територия. Слава богу, че бе избрала да облече опъната по тялото ѝ рокля от „Маккуин“.

— Да ти предложи ли нещо за пиене? — попита той, като се приближи до малък бар в ъгъла на стаята. — Ще си приготвя „Блъди Мери“. Искаш ли един „Върджин“^[1]“?

Тя повдигна вежди, после поклати глава, наблюдавайки го как си налива доматен сок в една чаша. Той отново се отпусна на канапето и прикова поглед в нея.

— Искаше ми се да науча за детето от теб, а не от вестниците.

Серина кръстоса крака, поглаждайки с пръсти безупречната си загоряла кожа.

— Не ми даде възможност.

Втренича се един в друг мълчаливо и Серина почувства как зърната на гърдите ѝ набъбват, докато черните му като въглен очи прогаряха нейните. Спомни си последния път, когато бяха в тази стая. След Мустик. Голи върху дебелия килим. Майкъл се плъзна върху тялото ѝ, сграбчи я за косите и със сила проникна в нея. Възпламеняваща страст. Взаимност.

С всяка изминала секунда Серина усещаше, че гневът ѝ се топи и на негово място идва по-мощно чувство. Копнеж. Зачуди се дали и той си мисли същото, после се помъчи да сдържи яда си, да запази самообладание, за да даде отпор на противоречивите си чувства, докато Майкъл я наблюдаваше.

— Майкъл, исках само да ти кажа...

Саркис вдигна единия си пръст.

— Само за миг. Чакаме още един човек и тогава ще започнем.

— Какво да започнем? — попита слисана Серина.

Чу се избръмчаване и Майкъл натисна интеркома до себе си. В помещението влезе нисък, набит мъж с тъмен костюм и кожено дипломатическо куфарче.

— Кой е този? — попита Серина и изведнъж настръхна.

— Това е Джим Бъргър, адвокатът ми, с когото ще си общуваш след днешния ден.

— Каква, по дяволите, е тая история? — запъна се Серина. — Майкъл! Каж ми какво става?

— Много е просто. Искам тест за бащинство — решително отговори милиардерът.

— Какво! — викна Серина. — Унижаваш ме с ония проститутки, а сега искаш тест за бащинство?

Той я изгледа студено, отпуснат на канапето, със самодоволна усмивка на лицето. Всеки сантиметър от тялото му разкриваше безмилостния бизнесмен. — Ако детето е мое, можем да говорим за издръжка и можеш да го уредиш чрез Джим. Ами ако не е? Естествено, че зная защо си тук, Серина, и те уверявам, че няма да получиш и петак.

---

[1] Върджин — коктейл, подобен на „Блъди Мери“, но без водка. — Б.пр. ↑

31.

Беше една от най-горещите юнски седмици, които светът помнеше. Тревата бе станала изумрудено зелена и всяко стръкче лениво полягаше от жегата. Дърветата около имението бяха покрити с тучна зеленина, сякаш растяха в тропиците, а езерото в средата бе започнало да пресъхва, образувайки по краищата си кафява ивица като мръсната пяна след източването на вана.

Осуалд седеше на сянка на терасата в Хънтсфорд след лекия си обяд. Резенчета шунка от Парма, парченца лимоновожълто авокадо и салата от радика, сирене и орехи, напръскана с любимия му лековит оцет, който специално внасяше от някакво селце близо до Модена. Прокарваше зальците си с голяма доза джин с тоник, който се бе постопил в уханния въздух. Ненадейно почувства умора и реши да претупа набързо обедната си среща, за да проспие изтощителната жегата.

— Е, господин Лофтърс — обърна се към мъжа от отсрещната страна на масата. — Ако ми оставите каквото сте написал, ще го прочета и навярно отново ще поговорим идната седмица. Трябва да имате предвид обаче, че разговарям и с други писатели.

Дейвид Лофтърс, мрачен четиридесет и няколко годишен човек, бръкна в чантата си и постави малка купчинка книги и списания пред Осуалд, които той преднамерено се въздържа да погледне.

— Ще ви оставя и визитка, за да ми се обадите, ако ви е нужно да научите нещо повече. — Мъжът откровено се взря в Осуалд. — От двадесет години чакам да съдействам при написването на мемоарите ви.

Осуалд пусна тъничка усмивка. Без да се влияе от раболепното държание на Дейвид по време на обяда, той вече беше решил да възложи именно на него да напише мемоарите му. Агентът му беше говорил за него възторжено, препоръките му бяха прилични: Оксбридж^[1], актив от няколко исторически биографии, два-три добре приети криминални романа, публикувани под псевдоним. И най-важното, живееше наблизко, плюс това беше бърз — а Осуалд обичаше да кове желязото, докато е горещо.

В миналото някои издатели проявяваха умерен интерес към мемоарите на Осуалд, но след скорошните събития около Серина интересът към бащата на най-прочутите сестри в Англия главоломно нарасна. Издателят му искаше книгата да бъде завършена колкото се може по-скоро и въпреки че Осуалд се имаше за даровит човек на перото, повече от способен да я напише сам (да не говорим, че душа даваше да отклони общественото внимание от дъщерите си към себе си), това му се видя непосилен труд. Нужен му беше някой като Лофтъс, който да получи нищожен пай от аванса и нищо от авторския хонорар в замяна на по-голямата част от работата.

— Ще ви се обадя — заключи Осуалд, погледна визитката на Дейвид и даде знак, че срещата е приключила.

— Ще ви очаквам с нетърпение — отвърна Лофтъс. — Книгата ще бъде от полза и за двама ни.

Щом Лофтъс си тръгна, френските прозорци към терасата се отвориха и през тях влетя Зоуи Картрайт. Осуалд беше наел младата жена като координатор на музикалното представление в Хънтсфорд, и сега тя ужасно бързаше, притиснала купчина кафяви папки към гърдите си, сякаш бе майка, носеща на детето си кърма. Осуалд изпъшка. Беше я взел преди няколко месеца, за да улесни живота му: с готовност призна, че работата, свързана с планирането на събитието, в мащаба, в който си я представяше, не му е по сърце. Зоуи притежаваше отлични професионални препоръки, предното лято бе подготвила две пищни представления в Ричмънд Парк и беше незаменима в това. Тя се бе заела със задачата, което позволи на Осуалд да посвети времето си на други, по-важни занимания: да играе поло, да ухажва Мария Данте, да препуска с колите си.

Но сега, когато моментът приближаваше и оставаха само четири дни до музикалната вечер в събота, Зоуи хвъркаше около него като албатрос. Беше се преместила от апартамента си в Челси в Синята зала на Хънтсфорд, като твърдеше, че ако бъде по-близо до сцената на събитието, ще се губят по-малко време и пари. Осуалд се бе съгласил и сега тя му вадеше душата час по час, като изискваше обстоятелствени инструкции за деня и го тормозеше да взима решения за всяка дреболия, свързана с представлението. Компанията ѝ дори не беше приятна. Млада фръцла с миши вид, тя дразнеше Осуалд със своето суетене. Въпросът не беше в това, че не е привлекателна. Напомняше

му на дружките от училище, които едно време Кейт имаше обичай да води — бледолики девиси с безлични физиономии. Не като приятелките на Серина, помисли си той и изведнъж се развълнува при спомена: върволица от шестнадесетгодишни хитруши с абсурдно къси поли и предизвикателно изрязани блузи. Осуалд глупаво се ухили и пресуши остатъка от джина.

Зоуи се настани на един стол и се приготви за битка. От нейна гледна точка безброй причини я караха да проклина деня, в който се бе съгласила да организира музикалната вечер в Хънтсфорд. Да, беше амбициозна, да, бе постигнала страшно много с новоизлюпената си компания, но от ученичка не се бяха отнасяли с нея така. Лорд Осуалд Болкън беше проклет, самовлюбен тиранин, а като работодател — непоносим. В продължение на два часа го бе чакала да прегледа разходите и ведомостите, само за да чуе от Колинс, че баронът възнамерява да поспи следобед. Да спи! Зоуи можеше само да мечтае за подобен лукс. През последните шест седмици тя работеше по осемнадесет часа на ден, а свидливостта на Осуалд и ненавистта му към пресата заплашваха да осуетят всичките ѝ усилия. Беше срещала такива като него и преди — даваха мило и драго за имиджа си пред обществото, но бяха прекалено мързеливи и арогантни, за да го поддържат.

— Ваша чест — започна тя с нотка на безпокойство, — надявам се, няма да възразите, че ви безпокоя, но смятам, че е изключително важно да поговорим. Остават четири дни до събитието и имам някои притеснения, които искам да обсъдим.

— Много добре — отвърна Осуалд и попи угълчетата на устата си с ленена салфетка, като огледа неодобрително момичето. — Само да бъде по-накратко.

Тя мълчаливо отвори папките си и занарежда всевъзможни графици и диаграми на масата от ковано желязо, а Осуалд даде знак на Колинс да отнесе остатъците от обяда.

— Кога ще започне циркът? — попита баронът. — Вече ме безпокои галиматията покрай оборудването. Не отлагат ли за прекалено късно издигането на сцената?

Зоуи се прокашля и поклати глава:

— Не, припомнете си, че това го обсъдихме. Плащаме ежедневен наем за инвентара и вие бяхте непреклонен, че той трябва да

пристигне колкото се може по-късно, за да се избегнат излишните разноски. Ще го докарат утре, но съм убедена, че монтирането му няма да отнеме повече от ден, ако времето е благоприятно, естествено.

Погледна към Осуалд над очилата си и пое дълбоко дъх, сигурна, че следващият въпрос от дневния ред няма да му допадне. — Всъщност не точно сцената ме тревожи — предпазливо започна тя, — основното е, че онзи Джони Бенджамин, човекът, който се занимава с финансовата страна, току-що ми изпрати имейл с проект на ведомостта за приходите и разходите. Освен ако продажбата на билетите рязко не се покачи — поколеба се тя, — изглежда събитието ще бъде изцяло на загуба.

Тъгълчето на устната на Осуалд се изкриви, сякаш той се озъби.

— Започнахме цялата дандания, за да печелим пари, а не за да губим. — Гласът му бе нисък, безстрастен, но заплашителен. Това притесни Зоуи повече, отколкото ако ѝ се беше нахвърлил с викове и обиди.

Тя побутна очилата си още по-нагоре и се опита да се успокои.

— С цялото ми уважение, ваше благородие, всяка сума от разходите съм съгласувала с вас.

Зоуи прокара пръст по ведомостта и трепна при вида на цифрите. Усещаше, че Осуалд щеше да изкара виновна нея за това, че представлението с бясна скорост излиза от контрол, но именно неговият подход към организацията застрашаваше успеха му. Хем използваше всеки сгоден случай да ореже належащите разходи, както стана със сцената, хем искаше най-добрите декори, за да ѝ придаде великолепие. Ако Глинденборн има два ресторанта на открито, значи, разсъждаваше Осуалд, налагаше се да има два и в Хънтсфорд. Зоуи успя да постигне компромис и организира бюфет с печено на шиш. Реши, че Осуалд ще хареса идеята — беше приятна и не много скъпа, но той бе настоял бюфетът да се разположи под огромна шатра и самата тя глътна още сто хиляди от парите за вечерта. Да не говорим за наемането на Марк Тенант, главния готвач от „Сан Паоло“, да надзирава приготвянето на храната. Зоуи се опита да изтъкне, че Глинденборн е нещо по-различно: отдавна утвърдило името си блестящо събитие от светския календар. То привличаше най-големите корпоративни спомоществователи, което даваше възможност да се поставят цели опери, като „Фигаро“ и „Мадам Бътерфлай“. Беше си

представяла музикалната вечер в Хънтсфорд като по-скромно представление, по-скоро в тона на летните вечери в Кенуд Хаус в северен Лондон, където оркестър и неколцина певци изпълняваха кратки арии за забавление на излезлите на пикник. Не виждаше нужда от черни вратовръзки, напълно оборудвани ресторанти и химически тоалетни — произведения на изкуството, особено щом му се свидеше за персонала и организацията.

Осуалд спусна поглед към долната част на ведомостта и взе да негодува:

— Тази сума не може да е вярна! — викна той.

— Опасявам се, че е — смело заяви Зоуи. — И както личи, сме похарчили по-голямата част заради вас.

Осуалд едва вярваше на ушите си. Да не би тази префърцунена пикла да се опитва да го поучава? Сграбчи ведомостта и се взря в цифрите с далеч повече внимание от когато и да било до момента.

— Винаги съм твърдял, че броят на персонала граничи с абсурда — студено започна той, повтаряйки си наум разходите за заплати. — Шеф на сценичните работници, инженер по осветлението, театрален касиер, управител на снабдяването с храна! Този списък просто няма край!

— Наехме само най-необходимата прислуга за вечерта — търпеливо отговори Зоуи. — Без когото и да е от тези хора, представлението няма да протече нормално. Винаги сте желали музикалната вечер в Хънтсфорд да се отличава с размах и престиж. Не е някаква изява на местната театрална група все пак.

Минаха секунди преди Осуалд да осмисли думите на Зоуи, докато продължаваше да се взира в заплашителните цифри върху ведомостта. Неохотно призна, че е права. Не че щеше да допусне тя да разбере. Баронът бе прекратил участието на Вениша още преди месеци, защото тя настояваше музикалната вечер в Хънтсфорд да не бъде така мащабна. Но суетата му не можеше да допусне подобно нещо. Той беше свидетел как семейство Кристи бе превърнало Глинденборн от дребно празненство на открито в земите на фамилното им имение през четиридесетте в импозантен международен фестивал, ценен от милиони. Искаше да постигне същото поне донякъде и не възнамеряваше да чака шестдесет години.

Толкова трудно ли беше да организира съперник на големия оперен фестивал, питаше се той. Лесно получи солиден заем от банката, за да покрие предстоящите разходи, а светското му обкръжение ентусиазирано прегърна идеята. Сега облаци на безпокойство помрачаваха надеждите му. Вече бе леко угрижен, че списъкът от изпълнители, които Мария беше поканила, е малко — как да се изрази — донякъде разнороден. Да, в него присъстваха международно признати имена, но нито един от истински великите: никой от ранга на Павароти или Кири. Идеше ред на щекотливия въпрос за хонорара на Мария. Беше му заявила, че представлението я откъсва от високоплатен ангажимент в Дубай. Но този дребен въпрос бледнееше пред мисълта за финансовата катастрофа, която държеше в ръцете си. Заемът беше огромен, лихвата — висока, цялата история можеше да го разори.

— Имам решение — бавно заговори Зоуи, отпивайки от чая, който ѝ беше донесъл Колинс.

— Продължавайте — студено я подтикна Осуалд.

— Продажбата на билетите, да го кажем, напредва бавно.

— Абсурд — изплю баронът, вперил в металната плетеница на масата. — Подобно бляскаво събитие сигурно кара хората да строят телефоните и да се избиват за най-добрите места.

— Обърнах ви внимание преди няколко седмици, ваше благородие, че се налага да отделим повече средства за реклама и разгласа на събитието — отговори Зоуи.

— Глупости! — излая той. — Вечерта е основна тема на разговор сред всичките ми познати!

Зоуи знаеше, че трябва да подходи внимателно.

— Навярно сред вашия кръг от приятели — да. Но не и сред цялото британско общество.

Именно оттам се обърка всичко, каза си със съжаление тя. Припомни си разговора им преди седмици, когато Осуалд остана глух за молбите ѝ да наемат агент за връзки с обществеността, защото било „просташко“. Отхвърли и идеята ѝ да използват услугите на фирма за разпространение на билети, която да организира продажбата им — аристократът беше категорично против да плаща на професионалистите десет процента от продажбите. Вместо това

някакъв студент продаваше билетите от Синята стая, като разполагаше само с един телефон.

Слънцето бе увиснало от другата страна на Хънтсфорд, дългите му лъчи заливаха с жегата терасата и Осуалд се чувстваше още по-неспокоен.

— Та каква е идеята, госпожичке?

— Налага се да продадем поне още две хиляди билета, за да намалим загубите. Ако повече хора бъдат осведомени, ще пристигнат мнозина и можем да разчитаме на продажбата на билети в самия ден. Обаче, за да достигнем до публиката, ни е нужен истински рекламен бум.

Осуалд погледна младата си служителка с нови очи.

— И как предлагате да осъществите този „бум“? — скептично запита той.

— Чрез дъщеря ви — отвърна Зоуи. — Серина. Не се е появявала пред обществото след разкритията в таблоидите преди три седмици.

Осуалд се размърда на стола си. В този момент би предпочел да не мисли за позорното поведение на дъщеря си. При все че според аршина на Осуалд тя не бе сторила нищо нередно, не му излизаше от ума, че е бременна от Майкъл Саркис. Нямахше да е толкова зле, ако продължаваше да живее с американеца — той си беше човек от колониите, ала Осуалд уважаваше огромното му богатство. Но последното, от което се нуждаеше семейство Болкън, бе някакво копеле да петни репутацията му. Обаче при мисълта за дълговете, в които беше затънал заради музикалната вечер, бе готов да чуе идеята на Зоуи.

— Никой не очаква в събота да присъства и Серина — започна агентката, после заговори по-бързо. — В края на краищата вестниците разгласиха, че двамата сте на нож заради бременността ѝ. — Осуалд настръхна. Още не можеше да разнищи как отвратителните таблоиди надушиха, че той и Серина са се скарали преди десет дни.

— Ако успеете да я убедите да бъде конферансие на представлението или поне да представи Мария Данте, това ще бъде страхотна реклама.

Осуалд усети, че гневът му се уталожва, преди да възрази:

— Да, но как няколко откъслечни статии в тия долни парцали ще продадат толкова много билети?

— Ще се изненадате — отговори Зоуи, повдигайки едната си вежда над рамките на очилата си от черупка на костенурка. — Нужно ни е леко раздвижване в медиите. Работила съм в маркетинга и ви гарантирам, че всички места ще бъдат заети, ако позволим на публиката да зърне Серина. Може дори да уредим в петък да даде кратко прочувствено интервю пред „Телеграф“. Знаете, че не е обелила и думичка пред пресата след скорошните неприятности.

Зоуи долови, че е напипала слабото му място.

— Когато нуждата чука на вратата, не пита — кисело отсече Осуалд и отклони очи от младата жена, погледът му се зарея към проблясващото сребро на езерото пред него. Длъжен бе да признае, че идеята си я бива. Нямахше представа обаче как ще реагира Серина на предложението му. Беше се метнала на баща си и навярно още изпитваше враждебни чувства към него, поне засега. Напълно наясно, че и двамата умеят да се манипулират един друг, той реши, че рискът си струва, особено след като алтернативата беше финансов крах.

Остави Зоуи Картрайт и вedomостите ѝ и посегна към телефона.

---

[1] Оксбридж — системата от университета в Оксфорд и Кеймбридж. — Б.пр. ↑

32.

Нисък и набит мъж с мръсни джинси спря шофьора на Серина пред портала на Хънтсфорд, като плесна месестата си ръка върху предното стъкло на мерцедеса. Шофьорът спокойно се показа от прозореца си и попита какъв е проблемът.

— Имате ли покана? — заинтересува се горилата и размаха някакъв списък.

Серина натисна едно копче и електромоторът на прозореца ѝ с мъркане го свали.

— Тук е домът ми — остро отговори тя, прекалено уморена, за да ослепи човека с усмивката си на кинозвезда. Разпознавайки я моментално, охранителят свъсено ѝ се извини и позволи на колата да продължи пътя си.

— Ама че нелепост — просъска тя и погледна през рамо досадника. Когато отново се обърна напред, челюстта ѝ увисна от промените, настъпили в Хънтсфорд. Още на километър от къщата, тя ахна при вида на мащаба на действията. На хоризонта съзря огромна, скрита под купол сцена, поддържана от скелета. Алеята за коли бе оградена с метални бариери, голи до кръста работници по джинси издигаха табели, сочещи към тоалетните, паркинга и ресторанта, а на отсрещната страна на езерото се бяха скупчили микробуси, камиони, генератори и ремаркета. Най-малко шестдесет души се трудеха, влачеха кабели, тъпчеха моравите с бележници в ръце или мъкнеха грамадни супници в шатрите кухни. Беше величествено, внушително, каза си тя и на устните ѝ се появи усмивка.

Трудно се спазари с баща си, когато два дни по-рано той ѝ се обади, за да я убеждава да дойде. Интуицията ѝ подсказваше да откаже категорично. Още се чувстваше наранена и предадена, особено след срещата с Майкъл, и определено не бе готова да се появи в обществото. Когато вестта за бременността ѝ се разчу, мнозина си показаха зъбите. Предположенията, че вече си е изпяла песента и е загубила екзотичната си, позната по целия свят привлекателност, наистина ѝ причиняваха болка. Ако възнамеряваше доброволно да се

покаже пред обществото, разсъждаваше тя, трябваше да има за какво. Така че поиска своя пай. Уведоми баща си, че желае седем процента от приходите от билетите, които Осуалд коравосърдечно успя да свали до три. Не беше идеалната възможност, каза си тя, но си струваше една разходка в провинцията. Със сигурност щеше да се отрази положително и върху престижа ѝ. Преданата дъщеря помага на баща си за музикалната вечер — дори злодумците щяха да бъдат очаровани.

— Малко преобразувания, какво ще кажеш? — обърна се Осуалд към дъщеря си, докато ѝ помагаше да слезе, щом колата ѝ спря пред двойните врати. После предпазливо я прегърна.

— Да, доста е необичайно — усмихна се Серина, придръпвайки миниатюрните си шорти към бедрата, за да добие малко по-приличен вид. — Заприличало е на Гластънбъри.

Осуалд трепна от ужас.

— На този противен хипарски фестивал? Не бих казал — отсече той.

Серина праметна дамската си чанта през рамо и бавно влезе вътре.

— Само се шегувах, татко. Виждам, че ще стане великолепно. — Остави между тях да се възцари мълчание, за да види дали той ще поднови спора им от преди няколко седмици. Но Осуалд изглеждаше спокоен и отмина въпросното произшествие и прословутия въпрос за бременността ѝ без коментар.

— Мария ще пристигне в пет — небрежно я осведоми. — Предполагам, че ще вечеряш с нас. Навярно ще положиш известно усилие да я поопознаеш.

Да, обезателно, помисли си мрачно тя. Не беше говорила с италианката от април, а след празненството по случай изпращането ѝ нямаше абсолютно никакво намерение да ѝ поднася маслинена клонка. Надяваше се амбициозната италианка да се окаже мимолетна страст на баща ѝ, както останалите жени през изминалите петнадесет години. Разведени, стюардеси, застаряващи модели и светски дами на средна възраст — всички присъстваха в живота му горе-долу толкова дълго, колкото и шампоанът му. Но се безпокоеше, че тази връзка започва да става доста сериозна. През изминалите три месеца ги виждаха заедно на всевъзможни светски събития. Рубриката на Ричард Кей в „Мейл“

дори нарече Данте спътница на Осуалд. Това смущаваше Серина, но не ѝ беше ясно защо.

Разгорещена и потна, реши да се качи в стаята си, за да се преоблече, и набързо избра оскъдна дънкова поличка от „Сас и Байд“, изрязано горнище и лъскави чехли от „Джина“. Бременността още не се беше отразила на стройната ѝ фигура, щастливо си каза тя, възхищавайки се на отражението си в огледалото до прозореца. От четирите сестри Серина засега имаше най-приятната стая в къщата, с два големи еркерни прозореца с изглед към езерото — по-прелестна панорама от тази към градския хоризонт на Ню Йорк или към Темза. Пейзажът беше вълнуващ, естествен, прекрасен.

Почувства се у дома, щом отвори прозорците и уханният бриз целуна лицето ѝ. Тук бе седалището на семейството и тя винаги бе изпитвала силна привързаност към него. Но днес усети особена топлина към каменната сграда, земите и цялата атмосфера. Предишния ден ултразвуковият скенер беше установил, че нероденото ѝ дете е момче. Тя реши, че е от първостепенно значение да проучи титлата, която носеше Хънтсфорд, с надеждата, че няма досадни закони, които пречат на извънбрачните деца да я наследят. Сигурно нямаше — живееха в двадесет и първи век. Усмихна се, като си даде сметка, че детето ѝ ще бъде единадесетият барон на Хънтсфорд. Това щеше да ѝ донесе сериозни права над имението, простиращо се пред нея. Толкова много можеше да направи за него: не като баща ѝ, който бе допуснал суетата и завистта да попречат на преценките му. Заемеше ли се Серина, Хънтсфорд щеше да се превърне в едно от най-чудесните английски поземлени владения и да съперничи на Лонглийт. Искрено вярваше, че кариерата ѝ ще се съживи от само себе си, но беше достатъчно земна, за да знае, че славата е преходна и няма да може вечно да разчита на красотата си. А и вече се бе консултирала с адвокат за получаването на огромна издръжка за детето от негодника Саркис. Готвеше се да му отмъкне всяко пени, до което се докопа.

Почувствала прилив на енергия от мисълта за парите, Серина реши да излезе и да разгледа цирка навън. В опит да се прикрие си сложи чифт слънчеви очила от „Шанел“ и привърза назад дългата си коса с шал на „Бретон“ в морскосиньо и бяло. Тъй като сега изпитваше основателен интерес към успеха на начинанието, не искаше да разсейва с нищо усърдието на мъжете на обекта. Когато излезе на

слънчева светлина, Серина бе длъжна да признае, че младата организаторка на вечерта — бедната, невзрачна Зоуи Картрайт, беше свършила прекрасна работа. „Лейди Пенелопи Карвъри“, най-големият ресторант, обкичен от пластове бял воал и кръстен на името на любимия „Ролс-Ройс“ от 1922 на Осуалд, не отстъпваше по великолепието на която и да е шатра на открито, в която бе влизала, а Зоуи й съобщи, че на следващата сутрин ще пристигнат грамадни икебани с тропически цветя, които ще придадат на мястото дух на ботаническа градина.

Докато се разхождаше из внушителния обект, Серина си преговори кратката реч, която бе подготвила за откриването на представлението следващия следобед. Това щеше да й хареса, мислеше си тя. По-голямо предизвикателство беше какво да облече. Огромният ѝ пътнически куфар бе пълен до пръсване с възхитителни вечерни рокли, които щяха да направят голямо впечатление — но коя да избере? За първи път от много време се хвана, че предпочита нещо по-просто. Тоалет от „Армани“ в тъмнокафяво с чудесна катарамата с топаз в ъгълчето на остро деколтето на гърба. Много по-скромен от поразителната прозрачна черна рокля, която бе донесла, и по-небиещ на очи от бялата на „Версаче“ в гръцки стил, с която беше зашеметяваща. Но беше поразително красив и точно за случая. Показваше, че тя е преуспяла и силна жена, която желае да я приемат сериозно.

— Подгответе ли се за утре? — запита нечий глас зад нея. Серина се завъртя и се озова очи в очи с много привлекателен мъж с избелели джинси и разкопчана бяла риза с къси ръкави, под която се виждаше ламинираната карта с името му, повесена върху широките му гърди. Косата му беше пленително разрошена, а тъмносините му очи шеговито проблясваха насреща ѝ.

— Познавам ли ви? — попита високомерно Серина, заемайки отбранителна позиция заради ефекта, който този мъж оказваше върху нея.

— Майлс Робъртс — представи се той, пхна под мишницата си книга с твърди корици и протегна ръка.

— И с какво се занимавате, Майлс? — попита Серина, неспособна да излезе от шеговития му тон.

— Аз съм свързката.

Серина свали очилата си и широко му се усмихна.

— И какво ще рече това? — попита тя.

— О, предполагам, че жена с вашата професия ще бъде наясно — отвърна с усмивка Майлс.

— Значи утре ще имате удоволствието да угаждате на всеки каприз на Мария?

— Нещо такова — засмя се Майлс.

— Надявам се, че ви плащат подобаващо — язвително го подкачи тя.

— Разрешавате ли да повървя с вас? — вместо отговор попита Майлс и тръгна в крак с нея. — Започнах преди два дни и още не познавам имението. Огромно е, нали?

Серина се усмихна.

— Свиква се с него — отвърна тя и усети, че способността ѝ да флиртува се завръща. След Майкъл Саркис се бе зарекла да няма вземане-даване с мъже до края на лятото, но винаги беше приятно да си поиграеш с красивите. Той беше само някакъв работник на фестивала, но притежаваше хубостта на фотомодел, каза си тя и крадешком огледа профила му. Реши, че може да си позволи няколко минутки развлечение и пак си сложи слънчевите очила. Пък и беше за предпочитане да се разходи с някого от персонала. Напълно съзнаваше, че всеки може да крие фотоапарат, да направи снимки и да ги продаде на таблоидите. А последното, което желаше, беше да развали човеколюбивия си жест и появата ѝ в Хънтсфорд да бъде окарикатурена с кадри как се препъва в кабели и се кара с охраната.

— Накъде се бяхте запътили? — попита обнадяден Майлс.

— Придружете ме до сцената — помоли тя и ръката ѝ съвсем леко докосна неговата. — Искам да проверя как върви работата и да се насладя на гледката.

— Защо? — попита Майлс. — Наистина ли ще бъдете домакиня на вечерта? Определено чух такъв слух.

— Не изцяло, но ще бъда конферансие — поправи го тя с кокетлива усмивка. — Има лека разлика. Възнамерявам да си легна до девет часа. Оперните фестивали наистина не са ми по вкуса.

— О, да. Предполагам, че се уморявате, особено... — Майлс изведнъж доби стреснато изражение, осъзнавайки, че е направил гаф. Не можа да се удържи да не погледне към бронзовото коремче на

Серина, подаващо се изпод оскъдното памучно горнище. — Нали сте бременна?

Тя се усмихна.

— Да, състоянието ми може да се нарече „скапана през цялото време“, драги.

— Не мисля, че ще се наспите утре вечер — усмихна се той. — Освен ако спалнята ви не е звуконепроницаемо противоядрено скривалище.

— Значи разбирате от атомни убежища? — засмя се Серина.

Майлс доби смутен вид.

— Баща ми построи такъв бункер през осемдесетте. Вън, зад розовата градина. Можете ли да повярвате каква параноя цареше тогава, да не говорим за пропилените пари? Но сте прав, не допускам, че това ще бъде най-сладкият сън в живота ми. Май ще бъде по-добре да се върна в Лондон... — Гласът ѝ помръкна.

— Но аз смятах, че ще останете за известно време — отбеляза Майлс и в тона му се четеше разочарование. Замлъкна, отново смутен, че знае подробности от живота на Серина. — Е, поне така съобщиха на персонала. — Той вдигна рамене. — Стана повод за приятно вълнение.

— Нима? — подкачи го тя. — Какво?

— Ужасно силно.

— Това е хубаво — ухили се тя. — Надявах се да предизвикам фурор.

— Като нищо ще сполучите — отвърна Майлс. — Несъмнено.

Последното, което се искаше на Мария точно в този момент, бе да се подготвя за долнокачественото представление в Хънтсфорд. Осуалд беше в ужасно настроение още от пристигането ѝ преди три часа, не спря да мърмори и да се оплаква от нарастващите разходи за вечерта. В търсенето на билети имаше неочакван скок, откакто вестниците обявиха, че Серина ще се появи пред обществото, но Мария се съмняваше, че то ще компенсира нескончаемите разходи на Осуалд. А прогнозата за пороен дъжд на следващия ден сигурно щеше да обезсърчи зрителите да присъстват на събитието. Не че ѝ се искаше той да загуби парите си, каква полза би имала? Най-много беснееше, че цялото внимание се бе пренасочило към Серина.

Когато преди няколко дни Осуалд ѝ съобщи, че най-малката му дъщеря ще участва в музикалната вечер, Мария се разлюти до немайкъде. Бе убедена, че бездарната малка мърла засега не се вписва в пейзажа. Скандалният ѝ начин на живот бе накарал Осуалд да почервене от гняв заради срама, който рефлектиреше и върху останалите от семейството. А сега беше готов не само да допусне Серина да води представлението и да се превърне в звезда на вечерта, но и да ѝ плати за привилегията. Мария почти се възхищаваше на безочията на Серина в безпощадните ѝ пазарлъци с баща ѝ, стига то да не бе знак за явното влияние, което упражняваше върху него. Е, на това трябваше да се сложи край. Докато Серина манипулиреше баща си, тя властваше и над Хънтсфорд, а Мария нямаше намерение да търпи това. Тя искаше да ликвидира въздействието на най-малката дъщеря веднъж и завинаги.

Токчетата ѝ изхрущяха в тревата и тя гневно закрочи към ремаркетото, което щеше да използва утре. Слънцето се бе снишило зад зелените дървета и вечерта почти се бе спуснала. Птичките пееха в тайнствения мрак. Мария хвърли поглед към часовника си: седем и четиридесет. Вечерята щеше да бъде сервирана в къщата в осем, а щяха да ѝ бъдат нужни петнадесет минути да стигне до там. Ремаркетото ѝ беше стандартен осемметров „Портакабин“ с дълга седалка и маса в единия край и редица столове и огледала в другия. Междинното пространство беше запълнено със закачалка с костюми, перуки и вази с цветя. Беше достатъчно благоразумна да не включва подредените в кръг по холивудски модел около огледалата крушки. Вместо това запали малката лампа над главата си, която озари кабината с меко сияние. На дългата маса седеше мъж и пушеше цигара.

— О, значи си тук — рязко отбеляза Мария и отново погледна часовника си. — Навреме, браво.

— По-добре да побързаме — отвърна ѝ той. — Петдесетина души още се мотаят по сцената. Няма да свършим до среднощ. — Плъзна по масата един плик, досущ като играч на покер, разкриващ картите си. Мария взе плика и започна да брой с дългите си пръсти шумолящите банкноти от по петдесет лири. Големите суми пари неизменно предизвикваха у нея сексуална възбуда и бедното момиче от Пулия искаше да се наслади на всяка банкнота. Долови хладния взор

на мъжа до масата, наложи си да спре и скъта плика в черната си кадифена чанта плик.

— Добре, слушайте — започна тя. — Вечерята ще започне след петнадесет минути. Осуалд никога не допуска тя да приключи за по-малко от два часа. Обича да се наслаждава на всяко блюдо и настоява гостите да последват примера му. В къщата има само трима слуги, така че лесно ще ги избегнете. — Тя хвърли едноцветен кафяв плик, който тупна на масата. — Ето ключа от задната врата. Стаята ѝ е право нагоре по главното стълбище, третата врата по големия коридор в предната част на къщата. Убедена съм, че там ще намерите каквото е необходимо.

— Уверена ли сте? — попита мъжът.

— Момичето взима кокаин. Видях го със собствените си очи на празненството през март. Почти е сигурно, че го носи със себе си. Не бих се изненадала, ако пие алкохол и взима хапчета. Малка безотговорна кучка. — С италианския си акцент Мария произнесе думата като „кууучка“. — Мъжът се засмя в тъмнината. Почувства лека възбуда, като си представи възхитителното късане на дрехи и котешки бой между двете прелестни, властни жени.

— Е, по-добре да намерим, каквото търсим — заключи той, пусна цигарата си в пластмасовата чашка и тя изсъска и изгасна в утайката. — Вестникът плаща много пари за него.

— О, ще получите каквото искате — отвърна Мария Данте и кимна така отривисто, че кичур коса падна върху кафявите ѝ очи. — Серина Болкън умее да разочарова.

Осуалд Болкън седеше на челно място на масата в стил „Луи XV“ в Червената всекидневна, Мария и Серина се бяха настанили от двете му страни досущ като две наложници и всяка деликатно отхапваше от стръковете аспержи.

— Осуалд Болкън — сгълча го шеговито Мария и вдигна към него бляскавите си шоколадови очи, — струва ми се, че това е вечерята с най-малко сътрапезници, на която съм присъствала в Хънтсфорд. Какво стана с другите момичета? Смятах, че тази вечер ще бъде посветена на семейството.

Осуалд многозначително остави сребърните си нож и вилица с крайно недоволен вид.

— Нито Кейт и Камила, нито Вениша и Джонатан ще пристигнат преди утре — отговори той и сви неодобрително устни. — Както на всички ви е ясно, никога и за нищо не мога да разчитам на семейството ми да ме подкрепи.

Забележката му отекна из помещението, достатъчно просторно да побере двадесетима, но сега наистина празно. Ледената атмосфера между двете жени с нищо не подобряваше положението, те умишлено не се поглеждаха, освен за да си подадат някоя подправка. Някъде далеч прогърмя тътен, сякаш се чу ръмжене изпод земята. Звукът предизвика тревожна сянка върху лицето на Осуалд, но той се опита да я скрие.

Колинс влезе през вратата, бутайки сребърна количка за сервиране, отрупана с блюда под похлупаци. Постави вечерята на Серина пред нея и махна сребърния капак с елегантен замах. Печена риба тон и пълна чиния картофи и други зеленчуци.

— Какво е това? — сопна се Серина, погледна Колинс и ядно захвърли салфетката си. — Погледнете я! Та тя е почти сурова!

— Но вие винаги сте харесвали рибата си такава, госпожице Серина — отвърна Колинс и лицето му леко порозовя.

— Това беше преди да забременея — въздъхна Серина, без да крие раздражението си.

— Серина, престани с капризите си! — обади се Осуалд и удари с ръка по масата. — Денят беше толкова горещ, наредих на Колинс да сервира нещо леко.

— Е, очевидно и ти не си бил бременен — отговори Серина, хвърли му леден поглед и избута стола си назад. Беше уморена и в лошо настроение. Направо изтощена. Струваше ѝ се, че всеки момент ще се разтопи на пода. С копнеж мислеше за спалнята си и как ще си легне. Категорично нямаше да понесе още два часа баща ѝ и Мария да си гукат и да я отегчават до смърт.

— Не, никой от вас не може да разбере какво чувствам — продължи Серина, изправи се и остави салфетката си до чинията, — но ще ви кажа, направо е отвратително. — Прикова поглед в баща си. — Ако искам да бъда способна утре да свърша нещо както трябва, налага се да поспя. Сега, ако ме извините...

Благоразумно решавайки, че само така Серина ще бъде свежа и ослепителна на следващия ден, Осуалд кимна и направи обичайния си жест с ръка, за да покаже, че ѝ позволява да се оттегли.

Мария обърна очи към салонния часовник зад себе си: осем и четиридесет и пет. Ненадейно се изправи.

— Серина, моля те — подхвана тя, дарявайки я с най-искрената усмивка, на която беше способна. — Ще се почувствам истински обидена, ако сега си легнеш. — Разпери ръце като Мадона. — Моля те, остани. Сега повече от всякога е нужно да се опознаем. Колинс ще ти приготви чудесна, добре препечена риба, нали, Колинс? После можеш да си седиш и да си почиваш на масата.

— Както казах — усмихна се Серина, полагайки всички усилия да бъде любезна, — действително не вярвам, че разбирате колко уморена може да бъде жена, бременна в третия месец. Татко, нали ще се видим сутринта, за да преговорим встъпителната ми реч?

Серина бе стигнала до другия край на персийския килим и вече се отправяше към приемната. Мария скочи от мястото си, тръгна след нея и почти тичешком излезе през вратата, за да я настигне.

— Серина — тихо промълви тя, — преди вечерята баща ти сподели с мен колко важна е тя за него, за да можем да се сбlijим.

Серина се завъртя на пета.

— Ще го преживее — изстреля тя. — И в бъдеще предлагам да се стараеш повече пред господарката на дома.

Мария застана на място и тревожно загледа как Серина тръгва по огромното стълбище, намусено изкачвайки стъпало по стъпало.

— Тъпа италианска крава — промърмори Серина под нос, събу си обувките и тръгна боса по дебелия червена пътека в коридора.

На първия етаж на къщата цареше призрачна тишина. Повечето лампи бяха угасени. Беше видяла, че Колинс обикаля и методично ги изключва една по една, несъмнено в отчаян опит да прави икономии. Спестените от електричество няколко пенита нямаше да напълнят хазната на Хънтсфорд наново, с раздражение си помисли тя. Преминавайки покрай един прозорец с изглед към езерото, тя трепна, когато запалиха осветлението на покритата с купол сцена, удавяйки пейзажа в ярка, стерилна белота. Слава богу, че бе дръпнала завесите в стаята си, каза си тя. Не желаше леглото ѝ да бъде осветявано като футболен стадион.

Натисна позлатената дръжка на вратата на спалнята си и пристъпи вътре. Долови нечие присъствие. Инстинктивно стисна обувката си с десетсантиметров ток от „Джими Чу“, като че бе томахапка. С другата си ръка заопипва стената, за да намери ключа на лампата. Със сигурност в стаята имаше някой. Най-после откри ключа и го завъртя. Първата ѝ реакция бе да изпищи, но гласът напусна гърлото ѝ като крясък, когато неочаквано разпозна натрапника.

— Майлс! Какво по дяволите...?

В едната си ръка той държеше малко фенерче, а с другата ровеше из пътната ѝ чанта.

— Нищо няма да намериш там — бавно изрече тя, прикована на място от неверие.

— Серина, аз, вижте...

Осъзнавайки, че са го хванали, той се завтече към вратата. Серина реагира прекалено бавно, за да го спре, и ядно размаха обувката над главата си.

Опомни се и изпищя, но се сети, че пронизителната мощ на гласа ѝ трябва да измине дълъг път, преди някой да я чуе, и хукна навън по коридора, викайки колкото ѝ глас държи. Между писъците си чу как нечии обезумели стъпки на подскоци преодоляват голямото стълбище, а секунди по-късно последва ревът на бързо набиращ скорост мотоциклет пред пътната врата. Осуалд тронаво прекрачи в коридора, когато Серина надзърна от горния етаж.

— Какви драми се разиграват? — кресна към нея той. — Реши да зарежеш вечерята си, поне остави нас да ѝ се насладим на спокойствие!

— Имаше някой! В къщата имаше чужд човек! — извика Серина.

Осуалд изтича към вратата и видя червеното котешко око на отдалечаващия се мотоциклет, а Серина бавно се отпусна на пода. Опряла глава на перилата, тя захлипа.

Камила влезе в Кралския апартамент в „Клариджис“ и видя Серина на пода надолу с главата, тялото ѝ беше прегънато като обърнато римско пет.

— Какво, по дяволите, правиш? — възкликна тя и погледна сестра си с наклонена настрани глава.

— Наведено куче, на какво друго ти прилича? — изпъшка Серина и се изправи. — Гуруто ми е в Капри, психотерапевтът ми се е запилял кой знае къде, а агентът ми за нищо не го бива. В момента йогата е единственото, което ме пази да не откача.

— Да ти донеса ли нещо? — услужливо попита Камила и седна на канапето.

— Примерно револвер? — отвърна Серина и сви устни.

Тя изчезна малко след като откри неканения гост в Хънтсфорд. Потъна в земята. Заряза музикалната вечер, без да каже и дума или да съобщи на някого. Чак когато двадесет и четири часа по-късно, на сутринта след представлението, Камила получи съобщение от сестра си, мистерията относно местонахождението ѝ се разбуди. Кралският апартамент на „Клариджис“ бе едно от предпочитаните от Серина убежища, когато светът станеше прекалено враждебен: очарователно шикозен, напълно непристъпен, дори имаше пиано марка „Джилбърт и Съливан“. Не че тя можеше да свири.

— Искаш ли да ми кажеш какво се случи? — попита Камила и си взе чепка грозде от купата с плодове.

Напрежението бе оставило отпечатък върху лицето на Серина. Камила се притесни: сестра ѝ никога не изглеждаше другояче освен прекрасна, самоуверена и в пълно самообладание.

— Знаеш, че се примирявам с много неща — ожесточено отвърна тя. — Папараци по улиците ме наричат кучка. Репортери ровят из кофите ми за боклук. Подслушват телефоните ми. Но да сваря чужд човек в къщата си! В собствената си стая.

Потърка слепоочията си и гласът ѝ трогателно омекна.

— Дойдох, защото исках да се скрия. Беше ужасно, Камила. Наистина.

Коленете ѝ се огънаха и тя се свлече на килима на луксозния апартамент в „Клариджис“.

Камила замълча, свикнала с драмите на сестра си, но видя, че по страните на Серина се стичат истински сълзи. Приблужи се и я прегърна през рамото.

— Всичко е наред. Хайде, напрежението не е добро за бебето — прошепна тя. — В безопасност си. Нали натрапникът не те е наранил и не е взел нищо?

— Не е наред, знаеш ли? — отвърна Серина и изтри ъгълчето на окото с върха на пръста си. — Чух, че вечерта била пълен провал. Толкова отчайващо ли беше?

— Доста зле — отговори с гримаса Камила. — Всъщност „доста зле“ е слабо казано. — Представлението се бе превърнало в абсолютно фиаско, което несъмнено струваше хиляди на баща им. — Главната беда беше във времето — продължи Камила. — Беше толкова лошо, че мнозина предпочетоха да си останат вкъщи. Организаторката отложи началото с двадесет минути, но честно казано, беше си истинска кална баня. В четири сутринта хората все още се редяха да си излязат.

— Ами представянето? Кой откри вечерта? — попита Серина гузно, защото тази роля беше нейна.

— Кой мислиш? Татко. Приказва монотонно и толкова дълго, че го освиркаха. Щяха да започнат да хвърлят бутилки, ако ръцете им не бяха заети с чадъри.

— Чудесно — обади се Серина и обърна очи. — Предполагам, че и за това съм крива. Обвинявайте лошата — всеки друг го прави — додаде тя. Отпусна се на рублиночервеното канапе и притегли колене под брадичката си.

— Какви ги говориш? — запита Камила.

— Виж вестниците. Не си ли ги чела тази сутрин?

Камила вдигна купчина неделни вестници, натрупани върху рояла. „Сънди рипортър“ крещеше: „Серина дезертира от семейството си заради любовник“.

— Давай, прочети го — изпъшка Серина. — Според тях аз съм причината вечерта да се провали. Явно са очаквали да бъде главната атракция, но съм зарязала татко.

Камила плъзна пръст по редовете на вестника. „Бременната Серина пренебрегва дълга си към семейството и напуска сцената заради пиянска среща с любовника си“. Камила вдигна очи. — Какъв любовник?

— Именно. Но това мога да го понеса — отговори Серина и устата ѝ образува тънка решителна линия. — Не ми харесва онази част за семейството ми. Мразя намеците, че не ме е грижа. — Гласът ѝ затихна, стана слаб и немощ.

Камила погледна сестра си, отпусната като трагична филмова героиня на канапето. Обкръжена от великолепието на Кралския

апартамент, не можеше да не си помисли, че нещастieto подхожда на Серина. Тя понасяше меланхолията със стил, но явната злочестина изобщо не беше в нейното амплоа. Кожата ѝ беше непроницаема, но Камила подозираше, че върволицата от събития започват да я мачкат. Том, Майкъл, безумието на пресата, бременността, непознатият в стаята ѝ. Колко може човек да понесе само за няколко месеца, дори да беше Серина?

— Има и още нещо — продължи по-малката сестра и лицето ѝ помръкна. Пресегна се към един куфар на пода, от който се подаваха части от дрехи и обувки, и извади плътно затварящо се пликче с големината на кибритена кутийка. Постави го на масата.

Камила го докосна с върха на пръстите си и видя вътре бял прах.

— Мамка му, Син. Кокаин? — възкликна тя и вдигна изненадан поглед.

Сестра ѝ бавно кимна.

— Твой ли е? — предпазливо запитва Камила. Знаеше, че в миналото Серина беше опитвала.

— Не! Не е мой! — отсече Серина и грабна пликчето. — Бременна съм, забрави ли?

— Чий е тогава?

— Откъде да зная. Намерих го в пътната ми чанта — отвърна Серина, гласът ѝ отново стана огнен. — И ако непознатият, който ми ровеше из нещата, бе останал и секунда по-дълго, също щеше да го намери.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита Камила, подозирайки, че сестра ѝ преиграва. — Че той го е сложил там?

Серина отривисто поклати глава.

— Не, не мисля, че той го е оставил в багажа ми. Убедена съм, че Мария ми го е подхвърлила, всъщност съм сигурна. Онзи дете беше в стаята ми, Майлс, убедена съм, че е репортер. Мария го е подучила да влезе, защото е искала да намери наркотика.

Камила не можа да сдържи недоверчивия си смях, питайки се дали кокаинът все пак не беше на Серина и от него да е станала параноична.

— Стига, Син...

— Зная как звучи, но Майлс не беше в списъка на Зоуи Картрайт с работниците, обслужващи събитието, питах я. Той се нарече агент за

връзка с артистите, знаеше точно къде е ремаркетото на Мария и беше наясно за всички действия през онзи ден...

— Да предположим, че си права, но защо Мария ще прави това? — запита Камила, все още неубедена.

— Защото е истинска кучка, Кам. Иска да ме дискредитира. Боже, толкова е ужасно. — Измъкна едно огледало от чантата си и заразглежда лицето си, пръстите ѝ лудешки танцуваха по гладката ѝ кожа. — Изглеждам покъртително. Мислиш ли, че се налага да ми ударят една инжекция против бръчки?

Камила я изглежда иронично.

— Значи не взимаш кока, но ще си биеш козметични инжекции?

— Не е смешно — сопна се Серина и се отпусна на възглавницата. — Казвам ти, Мария Данте вреди на семейството.

— Е, тогава знаеш ли какво? — заключи Камила. — Според мен с татко се заслужават един друг.

33.

За Вениша лятото летеше. Работа, Джак и пак работа — с едно двуседмично прекъсване в хотел „Калади Волпе“ в Сардиния с Камила, която настоя, че сестра ѝ има нужда от почивка. През всичките четиринадесет дни Вениша се чувстваше нещастна, Джак ѝ липсваше толкова силно, че когато се върнаха, тя се принуди да отиде на психоаналитик. Разговорът ѝ с изтъкнатия терапевт доктор Маргрет Маккензи в кабинета ѝ в Мерилибоун беше повдигнал всевъзможни лични въпроси, които би предпочела да премълчи, включително аборта в юношеските ѝ години и последвалите го сексуални връзки. Но Вениша не искаше да я претупат по бързата процедура. Доктор Маккензи обясни, че работата ѝ не е да отговори на въпросите на Вениша, а да я насочи как сама да ги намери.

— Как бихте описали половия си живот със съпруга си? — попита я доктор Маккензи от удобното си италианско канапе.

— Смехотворен — отговори Вениша и сподели, че от осемнадесет месеца се преструва, че изпитва оргазми с Джонатан в името на брачните си задължения.

— И защо според вас става така? — бе продължила лекарката.

— Забременях на седемнадесет. Баща ми ме принуди да абортирам и дълго време мислех, че сексът е нещо мръсно, грешно и повод да се чувствам гузна.

— Сега така ли го усещате?

Вениша се смути, припомни си колко виновна се чувстваше заради Джак Кидмън.

— Гузна съм, да.

— Гузна заради самия полов акт? — попита доктор Маккензи, след като Вениша ѝ разказа за любовника си.

— Виновна заради чувствата си — отговори Вениша.

И това беше най-важното, каза си тя, докато си тръгваше от кабинета. Към Джак Кидмън не изпитваше само страст, връзката им беше по-дълбока и по-духовна. А се предполага, че изневярата е нещо непозволено, опасно и гибелно, нали? Но не я чувстваше така:

връзката ѝ даваше сигурност и смисъл в живота. Скъпите сеанси при доктор Маккензи не бяха нужни, за да ѝ стане ясно, че отношенията ѝ с Джак водеха до нещо по-сериозно.

Десет дни по-късно Вениша лежеше в любовното им гнездо, лъч утринна светлина се процеждаше през прозореца и огряваше голите им тела.

— За какво мислиш? — попита Джак с мил, весел глас, а пръстите му отмахнаха кичур коса от лицето ѝ.

Вениша доближи тялото си към неговото.

— Тъкмо си казвах, че е време да се захващам за работа. Ревюто е след десет дни и ме чака усилен труд.

— Снощи трябваше да останеш тук. Мислех, че Джонатан е заминал по работа.

— Зная — отговори Вениша, но...

Все още нямаше такава смелост. Ами ако съпругът ѝ се обади по телефона вкъщи късно през нощта? Какво ще си каже икономката ѝ Кристина, когато пристигне да приготви закуска и не намери никого в къщата? Ами ако, ако, ако? Просто беше прекалено рисковано.

— Ще те видя ли довечера? — подкачи я Джак и я привлече поблизо. — Жадувам за присъствието ти.

Тя се сети, че Джонатан се връща същия следобед от Женева, и изведнъж установи, че негодува заради несправедливостта на ситуацията.

— Какъв егоист си — сопна се тя и заизвива стройното си тяло до неговото.

— Егоист ли? — попита изненадан Джак.

— На теб ти е добре. Оттеглил си се от бизнеса, няма нужда да работиш, не ти се налага да живееш с никого, със съпругата ти сте разделени. Можеш да идваш и да си отиваш, когато поискаш. Бих искала и с мен да е същото, но не е. Моят свят е различен.

Тя провеси крака от леглото, облече копринено кимоно, влезе в банята и си плисна вода на лицето. Джак се поддаде на раздражението ѝ и то го заля, седна на леглото и я загледа как ожесточено си почиства зъбите с конец пред огледалото. Тя прекоси просторния му апартамент в Уестборн Гроув и влезе в пълната с техника и съдове от неръждаема

стомана кухня, отвори хладилника и си наля леденостудено мляко в една кристална чаша. Облегнала лакти на кухненския барплот, остави ободрителната напитка да се плъзне в гърлото ѝ. Чу стъпките му зад гърба си и почувства две силни ръце да обгръщат талията ѝ. Застина за момент, наслаждавайки се на допира на пръстите му, които докосваха кожата ѝ през коприната на кимоното. Отгатна, че е гол, когато почувства притиснатия му към гърба ѝ penis.

— Напусни го — прошепна Джак.

Вениша смаяна се завъртя.

— Не мога да изоставя Джонатан — категорично отговори тя.

— Защо не? Казвала си ми, че те кара да се чувстваш зле, нямате деца. Поне обичаш ли го?

Тя гневно отметна косата от лицето си, остави чашата върху мрамора и откри, че незнайно защо иска да защити брака си.

— Любовта няма нищо общо. Джонатан ми е съпруг.

— Любовта е най-важното, Вениша. — Той я погледна и тръсна глава ядосан, състояние, необичайно за него. — Сериозно си объркваш живота.

— Моля?

— Мисълта ми е, че намиращ оправдание за останалите, оставаш лоялна към тях, без значение колко зле се отнасят с теб, защото така и очакваш да се държат — лошо. Никога няма да си щастлива, докато не свикнеш да казваш „не“. Докато не се научиш да напускаш, когато е нужно и да бъдеш по-голяма егоистка.

Думите му бяха толкова откровени и безмилостни, че ѝ причиниха почти физическа болка.

— Ако имаше баща като моя, щеше да разбереш — промълви тихо тя, прекалено натъжена, за да отвърне с гняв.

Джак се доближи и хвана брадичката ѝ с пръсти.

— Заслужаваш да получиш всичко, което желаете, Вениша. Не позволявай баща ти да ти внушава, че нищо не струваш. Защото не е истина.

Тя кимна.

— Обичам те — тихо каза той.

Вениша се опита да си поеме дъх, но не успя. Гърлото ѝ залепна от нарастващата паника. Той я обичаше. Стори ѝ се, че нощта под звездите на Севиля, когато се целунаха за първи път, е била само преди

две минути. Сега той предлагаше да разкъса какавидата на живота ѝ, осъзна тя.

Притисна ръце към гърба му и го притегли с все сила към себе си. Знаеше какво иска. Искаше Джак Кидмън. Но не беше сигурна, дали е достатъчно силна, за да го има.

Беше дванадесет и половина, когато Вениша се върна в магазина си. Брикс Сандерсън я очакваше на терасата на покрива и отпиваше от чаша „Ърл Грей“ без мляко, но с дебел резен лимон. Брикс беше най-добрата агентка за връзки с обществеността в Лондон и една от най-прочутите лесбийки в столицата. Имаше дълга грива от червеникавокестеняви къдри, пластична операция на носа през осемдесетте и настойчивия маниер на човек, който винаги отстоява своето.

— Хубава подредба — отбеляза Брикс с дяволита усмивка, когато Вениша излезе на терасата.

— Моля? — не я разбра Вениша.

— Ето това! — отвърна Брикс и посочи към масата. — Проявяваш толкова добър вкус!

Дори чаша чай в магазина на Вениша Болкън се превръщаше в събитие. Масата от ковано желязо бе покрита с абаносовочерна ленена покривка. Порцеланът беше искрящо бял, стил „Арт Деко“. Пликчетата с чай стояха с цветните си кодове в друга кръгла порцеланова купа, салфетките, искрящо бели и колосани, бяха сгънати на масата като фигурки оригами^[1].

— Благодаря, че се отби в магазина — каза Вениша и си придърпа един стол. — И извинявай, че се наложи да отменя обяда, ужасно съм заета и не ходя другаде освен тук и вкъщи — добави тя леко гузна, че беше намерила достатъчно време да прекара цяла сутрин в леглото с любовника си.

Знаеше, че и Брикс също е била заета във вихъра на Седмицата на модата. Агенцията ѝ „Блу Манди“ обслужваше много модни фирми в страната, а и други компании, като тази за производство на шампанско и другата, чиято специалност бяха луксозните коли. Вениша се радваше, че си е осигурила услугите на Брикс за представянето на новата линия на „Вениша Болкън“ за дамско

облекло. Вече около петдесетте, Брикс имаше зад гърба си три десетилетия опит в света на модата. Не ѝ вредеше и фактът, че живееше с Джинджър Фокстън, най-влиятелната модна репортерка в страната.

Вениша си наля от чайника чаша чай, оставяйки листенцата в тютюнев цвят да се завихрят в сребърната цедка.

— Какво мислиш за Ню Йорк? — попита тя Брикс, понеже знаеше, че същата сутрин се е върнала от Манхатън, където един от клиентите ѝ щеше да представя колекцията си на нийоркската Седмица на модата.

— Наистина е възхитителен — разпали се агентката, отмятайки над рамото си кичур тъмночервени къдри. — Обикновено много повече ме вълнуват есенните колекции, но тази година — е, да го кажем така — предстоят ти големи печалби.

— Какво имаш предвид? — попита озадачена Вениша.

— От това, което видях там, следващото лято ще се носят само леки рокли, изчистени линии и прекрасни захарни цветове.

Вениша загрижено се замисли за колекцията, която щеше да покаже следващата сряда в Лондон. Ослепително бяло, лек кашмир, дълги бледи клоширани панталони и стилни фланелени горнища.

— О, моите идеи са същите — отвърна тя разочаровано.

— Не се безпокой, скъпа — засмя се Брикс на наивността ѝ в областта на модата. — Чудесно е да твориш в същия стил като големите имена. Не можеш да преминеш на военни модели, ако Марк Джейкъбс е решил да заложи на екстравагантността през тази година. Проява на добър търговски усет е, че следваш същите тенденции като останалите известни дизайнери, при все че модната линия на „Вениша Болкън“ има свой собствен стил, който впрочем е прелестен. Както и да е — продължи развълнувана Брикс, съблече коженото си сако от „Фенди“ и го преметна на облегалката на стола си — познай кой ще дойде на ревюто ти.

— Кой?

— Самата Миранда Сеймор! — грейна Брикс и остави чашата си със замах.

— Не! Господи, това ще бъде истински удар!

Миранда беше най-влиятелната американска редакторка на луксозни издания. От нея еднакво се бояха и възхищаваха, тя беше

способна да издигне или да провали всеки дизайнер. Определено имаше влиянието да открие и да даде рамо на борбения нов творец, да го измъкне от неизвестността и да направи от него следващата Дона Каран. Независимо от факта, че Миранда бе англичанка, тя много рядко се появяваше в родния си град за Седмицата на модата. Предпочиташе от Ню Йорк да замине направо за Милано. Смяташе, че Лондон не беше достатъчно значима столица на модата, та да го удостои с присъствието си.

— Но защо, за бога, ще идва на моето ревю? — попита Вениша, все още неспособна да се отърси от изненадата.

— Знаех, че ще се зарадваш — засмя се Брикс, явно очарована. — Обикновено не си прави труда да идва в Лондон, но някакъв университет ще ѝ връчва орден. Помощничката ѝ ми се обади и помоли за билет за ревюто на „Вениша Болкън“. Ако ме питаш, висшата класа в Англия ѝ е завладявала ума. А ти влизаш в тази категория, нали? — додаде Брикс и характерният ѝ за южен Лондон говор стана по-ясно доловим. — Аристократка си, сестра си на Серина Болкън и водиш бляскав живот със съпруг, който си има хедж фонд. Несъмнено е видяла къщата ти в американското издание на „Вог“. Впечатлила си я, млада госпожо, и тя ще направи от теб шампион.

Брикс извади от спортната си чанта голям кафяв бележник от гущерова кожа и запреглежда записките си.

— Както ти е известно, краткото ти ревю в десет сутринта е в крайно неподходящо време — започна тя.

На Вениша това ѝ беше ясно, но тя бе задвижила всичките си връзки в Съвета за британска мода, само и само да покаже дебютната си колекция. Неизвестни имена като нея имаха късмет, че изобщо ги включват в ревюта.

— Обаче откликът е феноменален — продължи Брикс. — Ще пристигнат редакторите на всички лъскави списания от САЩ. Всички ключови модни репортери, плюс обичайните знаменитости, които ходят на подобни събития. Да очаквам ли, че и Серина ще присъства?

Вениша кимна.

— „Таймс“ иска да публикува интервю с теб, съботният „Телеграф“ ще пише за Диего, в случай че успеем да го фотографираме

тази седмица.

— Сега ще му позвъня — отговори Вениша и взе мобилния си телефон.

Лейла Барне, помощничката на Вениша излезе на терасата със силно разтревожено изражение.

— Вениша, можем ли да поговорим за секунда? — попита тя. Вениша се зарази от безпокойството в гласа ѝ и след като се извини на Брикс, мина през френските прозорци и влезе в сградата.

— Полицията е тук, за да се срещне с теб.

Първата мисъл на Вениша беше за нейния „Рейндж Роувър“, паркиран на автомат пред магазина. Със сигурност времето още не беше изтекло. Тя влезе в кабинета си, където двама полицаи — мъж и жена — седяха с вид на силно неудобство на кожените столове с високи облегалки.

— Госпожо фон Бисмарк? — заговори полицайката и се изправи.

— Да, аз съм — отговори Вениша с цялото спокойствие, на което бе способна. — Моля, седнете. С какво мога да помогна?

Полицайката беше около тридесетгодишна, с интелигентно лице и светлокестенява коса, спретнато прибрана на тила. Представи се като сержант Джилиън Финч, прокашля се и изчака Вениша да се настани зад бюрото си.

— Опасявам се, че новините са лоши — тихо заговори тя, минавайки направо на въпроса. — Изглежда е станало произшествие — пожар в апартамента на Диего Боно в северен Лондон.

Вениша почувства как кръвта ѝ изстива.

— Невредим е, нали? — дрезгаво попита тя, думите сами изскочиха от гърлото ѝ. — Искам да кажа, кога е станало? Къде е той? Какво се е случило?

Двамата полицаи се спогледаха за миг, преди сержант Финч да продължи.

— Опасявам се, че господин Боно е загинал при пожара...

Колебливо замълча, виждайки потреса по лицето на Вениша, чиято ръка затули устата ѝ.

— Но не точно затова сме тук, госпожо фон Бисмарк.

— Не разбирам — промълви тя, а гласът ѝ трепереше от безпокойство.

— Имаме основания да вярваме, че съпругът ви също е бил в къщата по време на пожара.

Финч замлъкна и зачака Вениша да осъзнае цялата тежест на ситуацията.

— Открихме труп, за който подозираме, че е на вашия съпруг, и бихме искали да дойдете, за да го идентифицирате.

Вениша изпадна в истерия.

— Джонатан е мъртъв? Това ли ми съобщавате? В дома на Диего? — говореше тя, притиснала длани към гърдите си. — Това е абсурдно. Съпругът ми едва го познаваше. И какво ще търси в апартамента му? Какво ви кара да говорите подобни неща?

— Трупът е частично обгорен — обади се другият полицаи, без да среща погледа ѝ, — но в дрехите му открихме документи. Кредитни карти и така нататък. На всичките фигурира името на съпруга ви.

— Не, не е вярно, не може да бъде — бавно заклати глава тя.

— Мисля, че по-добре е да дойдете с нас, госпожо — каза сержант Финч. — Нека изясним случая колкото се може по-скоро. Според мен е по-добре ние да ви закараме — любезно добави тя и постави ръка върху треперещото рамо на Вениша.

— Да, да, мм, идвам, да, само нека... само да предупредя колежката си — размаха ръка пред лицето си Вениша и с преднамерено бавни крачки се запъти към терасата, свела глава и притиснала пръсти към слепоочията си.

— Какво не е наред? — попита Брикс и веднага стана. Вениша пое дълбоко въздух, опитвайки се да мисли рационално. Постави ръка върху черната покривка в опит да се успокои и погледна към Брикс. Лицето ѝ бе пребледняло.

— Станал е пожар — промълви тя, а очите ѝ бяха като замаяни. — Диего е загинал.

Видя как сякаш в забавен каданс устата на Брикс ужасено се отвори.

— Господи, Боже мой, о, Боже мой — продума Брикс след няколко секунди.

— А навярно и Джонатан — добави Вениша, гласът ѝ се превърна в шепот. — Твърдят, че и той е бил в апартамента му. — Вдигна очи към Брикс, опитвайки се да осмисли казаното. — Но не разбирам как може... Те едва се познаваха...

Когато отново погледна Брикс, забеляза, че по лицето ѝ премина сянка. Тя знаеше нещо... и то я смущаваше? Но отказваше да срещне погледа на Вениша. Независимо от шока изражението ѝ не бе убягнало на Вениша.

— Брикс, какво има?

Жената отново седна и съсредоточено втренчи поглед в чашата си, потопи сребърната си лъжичка в течността и загледа как тя се завихря отново и отново.

— Брикс, кажи ми! Знаеш нещо, виждам го! — настоя Вениша с твърд глас.

— Не, не зная... — отвърна тихо Брикс.

— Кажи ми! За Диего и Джонатан ли се отнася?

Брикс вдигна поглед, очите ѝ срещнаха тези на Вениша.

— Диего и Джонатан всъщност се познаваха. Бяха... приятели. През лятото съм ги виждала заедно из града.

Брикс леко се спря на думата „заедно“, което не убягна на Вениша. Грозна мисъл се зароди в съзнанието ѝ и тя се опита да я отпъди. Заедно? Заедно ли искаше да каже?

В сърцето си знаеше, че Джонатан има любовници още откакто го познаваше. Мистериозни сметки от цветари и хотели, жени, които се обаждаха и затваряха телефона, щом чуеха гласа ѝ, слухове, че са го видели на един от онези първокласни секс купони, където богатите и упадъчните изследваха тъмните страни на насладата. Но беше довела до съвършенство изкуството да обръща гръб на всичко в живота на Джонатан, което не е видяла със собствените си очи. Ясно ѝ беше, че Брикс знае повече, но в момента не искаше да го чуе.

— Отивам в полицията — тихо промълви тя.

Брикс кимна.

— Искаш ли да направя нещо? Да дойда ли с теб?

Вениша поклати глава и последва сержант Финч.

Рейндж роувърът ѝ беше отвън, но тя не бе в състояние да шофира, ръцете ѝ трепереха като вейки. Седна на задната седалка на полицейската кола — сама, уязвима, втренчила поглед право пред себе си, без да вижда нищо. Сякаш на автопилот набра номера на Камила на джиесема си и зачака да звъне. Самоуверената, спокойна Камила. Нужна ѝ беше.

— Ало, говорите с Камила Болкън.

— Аз съм.
— Вениша? Добре ли си?
— Не съвсем, аз... аз... Гласът по телефона беше тих и дрезгав.
— Слушай, Камила, къде си?
— Работя вкъщи.
— Кам, нуждая се от помощта ти.
Гласът ѝ затрепери, на очите ѝ се появиха сълзи.
— Ван, къде си? Какво става?
Последва мълчание.
— Виж, кажи ми къде си — обади се Камила настойчиво. —
Идвам да те взема.

Никога преди това Вениша не бе влизала в морга. Кончината на майка ѝ беше единствената смърт, която бе преживяла, а тогава беше на десет. Най-близкият ѝ контакт с трупа ѝ беше, когато го видя от първия ред в църквата в ореховия му ковчег, обкичен с лилии и рози, големи колкото чаени чинии. Но в неделните вечери беше гледала достатъчно криминални филми по телевизията, за да знае какво да очаква. Стерилна постройка с флуоресцентно осветление, досущ като някое изоставено училище.

Патоанатомът поздрави сержант Финч и Вениша и мълчаливо ги поведе към хладното голо помещение. Раменете ѝ бяха изтръпнали от напрежение, когато човекът ги насочи към тясна маса, под която лежеше нещо продълговато, покрито с чаршаф.

— Причина за смъртта е вдишаният дим — обясни сержант Финч, опитвайки се да я успокои. — Лицето до голяма степен е пощадено от пламъците.

Лепкавите ѝ от студената пот ръце се вкопчиха в кожените каишки на чантата, щом Джилиън Финч издърпа чаршафа от горната част на трупа. Вениша трепна инстинктивно и погледна встрани. Проклинайки се, се насили да погледне лицето на мъртвеца. Очите бяха склопени, наподобяваха два тъмни полумесеца под челото, но тя би разпознала формата на лицето на Джонатан при всички положения: високите скули, арийския нос, неумолимите устни. Потисна подтика си да повърне.

— Той е — потвърди тя, обръщайки се към полицайката. Патоанатомът дръпна обратно чаршафа върху лицето му и с това безмълвно приключи една глава от живота на Вениша.

Камила седеше на сивия пластмасов стол в приемната. Когато съзря Вениша, стана и бавно тръгна към нея, а остриите й токчета зачаткаха по голия под.

— Толкова ми е мъчно, Ван — заговори тя и я прегърна. — Ела, ще те закарам у дома.

Камила погледна сержант Финч.

— Има ли друго?

Полицайката погледна със съчувствие Вениша.

— Имам номера на госпожа фон Бисмарк и вашия адрес. Налага се да ви посетя, за да поговорим по-късно днес или утре и да ви задам няколко въпроса.

Вениша я погледна.

— Какво има още? Какво друго знаете? Моля ви, кажете ми — изграчи тя.

— Първоначалното заключение на следователя е, че навярно всичко е започнало от цигара върху облегалката на канапето. Открити са няколко бутилки от вино близо до огнището на пожара. Смятаме, че двамата мъже са пиели.

— Къде са ги намерили?

Сержант Финч избегна погледа й.

— Къде са открити? — повтори Вениша, а гласът й затрепери. Знаеше отговора. Предусети думите, които щяха да излязат от устата на полицайката, преди да има време да ги изрече.

— В леглото — отвърна тихо Джилиън Финч. — Съжалявам.

Вениша се вкопчи в ръката на сестра си, докато прекосяваха паркинга към аудито на Камила. Ръмеше тих дъждец, обедната слънчева светлина беше отстъпила пред оловносиви облаци. Седнаха отпред в колата. Чуваше се единствено потропването на капките върху предното стъкло, което се бе изпотило. Вениша се загледа в скута си, втренчи се в някакво конче от шева на панталона си и се опита да си

припомни последното, което ѝ бе казал Джонатан. Не може. Засмя се. Смехът ѝ прозвуча жестоко, като че идеше от устата на злодей.

— И двамата имахме любовници, знаеш ли, Камила? — промълви Вениша. — Както излиза, и двамата — мъже.

Камила остана безмълвна.

— Зная, че отношенията между мен и Джонатан не бяха идеални, далеч не бяха. Но какво толкова бях направила? Защо се е срещал с Диего? С мъж? — Пое си дъх с усилие, главата ѝ клюмна на гърдите и тя се разхълца. — Какво толкова направих?

Камила се пресегна и пое треперещата ѝ ръка.

— Вината не е твоя. Не е твоя вината — повтори тихо тя.

Вениша въздъхна дълбоко и се помъчи да дойде на себе си. Вторачи се напред и се опита да брой дъждовните капки, които се удряха в стъклото.

— Сега вече няма значение. Няма да се виждам с Джак Кидмън повече.

Камила прекрасно разбираше какво се опитва да направи сестра ѝ. Да се накаже заради Джонатан, да се накаже, че е потърсила взаимност извън лишения ѝ от любов брак.

— Ван, не е нужно да.

— Също трябва да отменя ревюто — добави спокойно Вениша.

— Убедена ли си? — попита сестра ѝ. — Работи толкова усилено.

— Категорично — тихо отговори Вениша и задърпа измъкналия се конец, докато не го измъкна целия. — Дължа го на Диего.

Камила я погледна, без да разбира лоялността ѝ.

— Но той се е срещал със съпруга ти. — Накара се да спре.

Вениша тъжно се засмя.

— Няма значение, нали? Нищо няма значение.

Ревюто се състоя. Осуалд настоя.

— Докато финансовото състояние на Джонатан се изясни, все още имам право на четиридесет и пет гласа в тази компания — заяви ѝ той, осуетявайки добрите ѝ намерения, докато най-сетне не ѝ останаха сили да му се противи.

Не можеше да има по-лошо време за дебютната ѝ колекция: денят след погребението на съпруга ѝ. Светът ѝ, някога така спокоен, се изплъзваше като пясък под краката ѝ.

Нямаше миг покой, главата ѝ се бе превърнала в кошер от вина, съмнения и болка. Не скръбта ѝ беше непоносима, а измяната. Наистина ли съпругът ѝ бе изгорял? Действително ли е имал за любовник друг мъж — собствения ѝ дизайнер? По нейна вина ли беше всичко, някакво извратено възмездие за собствената ѝ изневяра с Джак? На него самия не смееше да позволи дори и да пропълзи в мислите ѝ. Не и сега.

С приближаването на ревюто легендарната самоувереност на Вениша се топеше. Кожата ѝ стана бледа и подпухнала, косата ѝ беше разрошена, по дрехите ѝ се появиха гънки. Сякаш караше с празен резервоар и единствено страхът от лоши отзиви ѝ даваше сили. Изборът на модели, преправянето на тоалетите, всички неистови приготовления за дебютната колекция се провеждаха в мъгла, вцепенение и с енергията, която ѝ даваше отчаянието. Не можеше да допусне да се провали, не и след като бе объркала всичко останало.

В деня на събитието палатата на модната седмица в Лондон бе претъпкана с народ. Смъртта на Диего беше възможно най-добрата реклама за ревюто. Модната мелница за клюки надълго и нашироко предъвкваше как е умрял и Вениша се чувстваше като пълна глупачка. Брикс Сандерсън потули голяма част от скандала, като разправяше наляво и надясно, че Джонатан и Диего са били заедно, за да говорят по работа. Ако излезеше наяве, че двамата мъже са се срещали, за да спят заедно, на Брикс ѝ бе ясно, че Вениша напълно ще се оттегли от света — а не възнамеряваше да допусне това да се случи с приятелката ѝ.

В началото на дефилето сложният ефект на водопад, дело на „Флауър Пръдакшънс“ бе заменен с огромен черно-бял портрет на Диего. Когато го видя, Вениша просто кимна и успя да преглътне горчилката, която се надигна в гърлото ѝ. Както бе изтъкнал организаторът на ревюто, нужно им беше нещо впечатляващо. И резултатът бе налице. Половината от зрителите от първите редове нададоха възгласи, когато моделите закрачиха в красиво подбраните си тоалети. Дефилето пожъна бурни овации.

Зад кулисите Вениша не можеше да помръдне от трупащите се около нея тълпи, нетърпеливи да поднесат както съболезнованията, така и поздравленията си. Миранда Сеймор се понесе зад кулисите с вталеното си сиво кашмирено сако с огромна яка от сребърна лисица и я целуна по двете страни.

— Ако продължавате в този стил, сте готова за Ню Йорк през идния сезон. Обадете ми се — добави тя и изчезна.

В предната част Осуалд приемаше комплиментите от първите редове и се наслаждаваше на вниманието и явното одобрение на модните знаменитости, непонятно, но желано от него. Зад кулисите Вениша чуваше смеха, аплодисментите и възторжените викове. Никога не бе преживявала подобно отчаяние.

---

[1] Оригами — японско изкуство за изработване на фигурка на птици и животни от прегънатата хартия. — Б.пр. ↑

34.

— За Свирепия! — възвести Филип Уочорн, вдигайки втора чаша „Дом Периньон“ от 1975. Седеше в президентския апартамент на „Отел дьо Крийон“ заедно с още шестима мъже, порозовели от изпития алкохол, които вдигнаха чаши към неговата. Треньорът на Свирепия, Бари Броудбент, непривикнал на подобен лукс, се облегна и пресуши цялата чаша на една голяма глътка. Отпуснат на покрития с коприна шезлонг досущ като феодален владетел, жокеят Финбар О'Конър, явно прекалено дребен, за да поеме такива изобилни количества алкохол, доволно кимаше към сцената, докато Филип и Никълъс Чарлсуърт щастливо бръщолевеха и се поздравяваха един другото за великолепия ден. Само Осуалд като че ли беше по-трезвен, наблюдаваше останалите от прага, замислено потъркваше чашата си и размишляваше за събитията през почивните дни.

Какъв ден беше само! Още не можеше да повярва, че конят му е спечелил купата на най-престижното надбягване без препятствия в Европа. До неотдавна наричаше породистия арабски жребец магаре. Навярно е бил прекалено строг към Бари Броудбент след петото място в състезанието в Нюбъри през април. По дяволите, колко отдавна му се виждаше! Шест месеца по-късно Свирепия спечели Купата на Триумфалната арка в Лоншам. Така ставаха три победи в първа група една след друга, две втори места и близо милион лири награден фонд. Какъв сезон!

Вълнението да види как грациозният врат на Свирепия прекосява финалната линия днес му подежда като доза наркотик. Единственото неприятно бе недоброжелателното и излишно присъствие на Деклън О'Конър, брат и „агент“ на Финбар, който се мъкнеше подир тях през целия ден. Кльоцаво човече със злобно лице, мислеше си той, като го гледаше как покровителствено сяда на шезлонга до Финбар и им пие шампанското. Целият ден почти не бе проговорил, само намекваше по заобиколен начин за „извънредното възнаграждение“ на Финбар. Когато Осуалд изтъкна, че семейната фирма е компенсирала своя жокей повече от щедро, Деклън се беше усмихнал накриво.

— Просто се грижа за братлето си — бе отговорил той.

Просто се грижа за братлето си; И по какъв лукав и двусмислен начин го каза. В този глас имаше нещо много познато. И преди го беше чувал някъде. Мозъкът на Осуалд бавно направи връзката: възможно ли бе да е същият, който го беше заплашил по телефона в деня на „Двете хиляди гвинеи“? Възможно ли бе да е Деклън? Но защо дребният мошеник ще се занимава с него? Отхвърли подозренията си, когато от другия край на стаята Никълъс Чарлсуърт почука по чашата си и призова мъжете да запазят тишина.

— Сега трябва, господа — обяви той, — да излезем от този хотел и да се насладим на Париж. Имаме резервация за вечеря в „Георг V“, а после в един възхитителен малък клуб в шести район, който ще бъде отворен, докогато поискаме. Колата ни чака отвън, така че си взимайте палтата, момчета!

Силно усещане за дежа вю премина през тялото на Осуалд. Всичко бе както през шестдесетте. Ето ги, всичките силни, преуспяващи мъже с перспектива за още повече власт и успехи пред себе си. Навремето Осуалд щеше да е първият, който щеше да се присъедини към тръгналата по клубовете на Мейфеър или Париж група, но тази вечер не бе в настроение. Взе си сакото от камилска вълна и пъкна ръка в червения хастар.

— Опасявам се, че вълнението ми дойде в повече, господа. Ако не възразявате, възнамерявам да се оттегля. Уикендът беше дълъг.

— Какво ти става? — попита Филип и дружески тупна приятеля си по рамото. — Ако се каниш да дезертираш от веселбата, поне се погрижи да си на крак утре сутринта. Колата идва да ни вземе в осем. Ще бъдеш готов, нали?

Осуалд дари приятелите си с лека усмивка, излезе заднешком през вратата и тръгна по коридорите, докато стигна до апартамента си на долния етаж. След няколко сърдити опита да вкара картата ключ във вратата, той най-сетне успя да отвори и влезе, без да пали лампата. Апартаментът му беше малък, но изгледът към площад Конкорд бе великолепен. Усети, че го обгръща мрак. Стоеше сред безличните форми на неосветената стая, а цялата нощна френска столица бе пред него, обсипана с шафранови улични лампи, замъглени от напоителния есенен парижки дъждец.

Стоеше високо над градския пейзаж като повелител на някаква черна вселена. Тънка усмивка разтегна устните му. Все още опиянен от еуфорията на победата и въпреки че алкохолът бе притъпил инстинктите му, изведнъж ясно видя бъдещето. Седяха върху златна мина. Глупакът Уочорн можеше да философства за „спорта на кралете“ колкото си иска — да, определено беше вълнуващо да гледат как Свирепия грабва една от най-големите награди. Но смисълът в надбягванията вече не беше само в самото състезание, ставаше дума и за търговия. Осуалд беше научил това от фиаското на музикалната вечер в Хънтсфорд и нямаше да допусне същата грешка втори път. Истинските печалби в днешно време идеха от отглеждането и търговията с жребци за разплод, носители на купи. Големите конюшни по цял свят практикуваха това от години: за коне шампиони като Свирепия плащаха по петдесет-сто хиляди лири, само за да оплодят някоя кобила. Те съществуваха, за да печелят такси за разплод, които можеха да достигнат милиони. Пред тях печалбите от този сезон изглеждаха нищожни.

Почти сексуалната възбуда от очакването, разтърсила тялото на Осуалд, му беше приятна. Не можеше да разчита на дъщерите си достойно да поддържат наследството на Болкън. Знаеше, че задачата лежи на неговите плещи и всичко зависи от това колко хитро ще подходи към играта. Хвърли алчен поглед към града в нозете си. Под уличните лампи все още различаваше Никълъс Чарлсуърт, Финбар и Деклън, отдалечаващи се с бентлито към бурната си нощ в града. Всички те се имаха за големи умници, но големите идеи хрумваха единствено на Осуалд. И една от тях го осени сега. Идеята, пръкнала се в главата му, накара тялото му да потръпва, прилоша му от нетърпение. Да, беше умно. Щеше да стане. И то още тази година.

35.

Бялото бентли на Елмор Брайънт криволичеше из селския пейзаж на Оксфордшър по лабиринт от тесни, осеяни със завои провинциални пътища, едва побиращи голямата кола. Следобедът беше прекрасен за сватба. При все че бе октомври, времето беше много по-меко от обичайното за сезона.

Елмор се обърна към Серина и стисна ръката ѝ, която лежеше на кожената седалка до него.

— Разрешаваш ли още веднъж да те уверя колко е мило от твоя страна да се съгласиш да станеш моята прелестна придружителка днес? — усмихна се той и сви устни, имитирайки целувка. — Не мога да повярвам, че Орасио ме заряза в последната минута. Предполагам, че така ми се пада, като се обвързвам с бразилци едnodневки.

Серина се усмихна.

— Е, наистина е ужасно красив — отбеляза тя. — Поне с това си длъжен да се съгласиш.

— Както и да е, ще си изкараме по-приятно без него — подхвана Елмор и размаха шумолящата бяла покана с ръка. — Старата тайфа ще бъде там, ще бъде чудесно да ги видим.

Пътуваха, за да станат свидетели на сватбата на приятелката на Елмор Мелиса Д. и нейното гадже banker. Мелиса Д., канадка, модел, актриса и какво ли не още, живееше в Нотинг Хил и с Елмор се бяха сприятелили много, откакто се срещнаха преди две години в клиниката „Уотър Медоус“. Тя се лекуваше от зависимост от кокаина, достигнала до пресата като „изтощение“, а Елмор се опитваше да се отърве от пристрастеността си към шампанското „Родерер Кристал“. Мелиса бе твърде известна от британските светски страници, но подобно на мнозина като нея, имаше прекалено нисък собствен доход. Затова реши да мине по добре познатата пътека на красивите момичета и да се омъжи за пари.

Беше успяла да оплете в мрежите си Робърт Чарлс Берър, завършил Итън и преуспял търговец banker, когото дванадесет месеца по-рано бе срещнала в „Кравата“, кръчма с превъзходна кухня в

Уестборн Гроув. Робърт Чарлс Бейкър бе водил твърде еднообразен живот до момента, в който се запознае Мелиса, и беше повече от щастлив да удовлетвори желанието ѝ „Хелю!“ да отрази сватбата. Двойката беше още по-очарована, когато Елмор им съобщи, че ще доведе като гостенка Серина Болкън, с която числото на знаменитостите щеше да се увеличи, както и, надяваше се Мелиса, парите, които щеше да поиска от списанието. Серина от своя страна първоначално не сподели ентузиазма им, когато Елмор я покани, и отказа да отиде под предлог, че списанията за знаменитости са долнокачествени.

Но нещо друго я убеди по-лесно. Цялото лято, като изключим катастрофалната музикална вечер в Хънтсфорд, Серина нарочно беше стояла в сянка. Когато предпочете да се затвори в черупката си и да бъде рани, отсъствието ѝ от светската сцена направи хората по-жадни за клюки, снимки и вести за живота ѝ. Но беше дошъл октомври и докато седмиците се изнизваха, интересът на медиите спадна. Още по-обезпокоителен беше фактът, че пресата вече одумваше ново попълнение от красавици. Серина бе наредила на рекламния си агент да отхвърли толкова много молби за интервюта за първа страница, че от списанията просто спряха да се обаждат.

Странно, но ѝ липсваше това, че мобилният ѝ телефон вече не е блокиран от обаждания от страна на таблоидите и че репортери с далеко обективи не лагеруват край дома ѝ. Те никога нямаше да забравят Серина Болкън, но точно сега съвсем лека тръпка на безпокойство се прокрадваше в живота ѝ. Да, решението да си даде кратка почивка беше нейно, но тя бе съвсем наясно с правилата на тази игра. Последното, което желаше, бе на следващата снимка от папараци, отпечатана в пресата, да бъде с издут корем и налети гърди. Искаше да се скрие, а през януари да се появи като пеперуда, след като е родила. Но междувременно малко реклама нямаше да ѝ навреди.

Прочел мислите ѝ, Елмор ѝ хвърли лукав поглед изпод вежди и се ухили.

— Знаеш ли, Мелиса е красиво момиче, но се опасявам, че този следобед ще я засенчиш. Изглеждаш невероятно пленителна. Особено в този оскъден тоалет.

Серина погледна към прекрасната си копринена рокля, така тънка, че под нея се долавяха очертанията на бельото ѝ от „Ла Перла“.

Деколтетото беше дълбоко изрязано, перлени копчета отпред стигаха чак до долу, но Серина бе оставила последните разкопчани, за да разкрие белия си като сметана крак. Фигурата ѝ се бе поналяла, дупето ѝ бе видимо по-заоблено и формите ѝ изпълваха роклята, подобно на възхитителна амфора, обвита с бял плат. Тоалетът ѝ се допълваше от чифт бронзови сандали на висок ток с каишки, увити по целите ѝ прасци, и гривна от масивно злато на китката, които ѝ придаваха вид на антична богиня.

— И да знаеш, не съм облечена в бяло, а моминска невинност.

— Ужасна си — усмихна се Елмор. И двамата се разсмяха.

Хотел-ресторант „Шато д’Ор“ бе една от най-желаните дестинации в Англия. Мраморната лавица над камината му се огъваше от множеството кулинарни награди, получени за двете години след преустройството му. Някога голямата, стара, импозантна постройка, наподобяваща величествените замъци от долината на Лоара, наскоро бе преустроена в ресторант, който си беше заслужил звездите на Мишлин. Но привлекателната сила на замъка до голяма степен се дължеше и на очарователните луксозни апартаменти, пръснати из земите му. Той държеше първенство в Европа сред местата, които предлагаха романтични уикенди, и Мелиса и Робърт бяха резервирали целия комплекс за сватбения си ден. От двете страни на покритата с чакъл алея за коли растяха липи, а над гълъбовосивия замък се издигаха четири прелестни кули, забили чела в синьото есенно небе. Самата церемония щеше да се състои в просторната оранжерия в задната част на сградата, украсена с тропически цветя и топящи се ледени скулптури на инициалите на двамата младоженци.

Не беше трудно да се отгатне кои гости са от страна на невестата и кои на жениха. Едната половина бяха облечени в тоалетите на „Роберто Гали“, в леопардовите кожи на „Долче и Габана“, шапки с пера от „Филип Трейси“ и ухаеха на екзотични парфюми със загадъчни аромати. Другата се състоеше от консервативни, мрачни британци, навлекли всевъзможни сутрешни костюми във всички нюанси на сивото, карирани поли и колежански вратовръзки. Фотографите от „Хелой!“ скочиха да снимат, щом Серина прекрачи прага, апаратите им лудешки виеха, докато тя уверено позираше за кадрите. Въпреки че не

беше отдавнашна позната, да не говорим за близка роднина, Серина бе настанена на втория ред, където всички очи се насочиха към нея и завистливо заразглеждаха с какво е облечена.

Нетърпелива хубаво да огледа помещението, за да види кой още присъства, но решена да не показва прекалено любопитство, Серина насочи интереса си към организацията на церемонията, докато музиката не обяви влизането на булката. Тя огледа критично Робърт Чарлс Берър. Младото му лице на човек, току-що прехвърлил тридесетте, бе състарено от сериозно изражение и подстрижка на провинциален адвокат, от воднисти очи и не биеща на очи брадичка. Физиката му на ръгбист бе прехвърлила апогея си заради многото часове зад бюрото. Той навярно смяташе, че е извадил късмет с Мелиса, усмихна се в себе си Серина. Класически случай на компромис, при който леконравни модели с богата биография и без кой знае какъв талант подобряваха гените на безличната, бледолика висша класа — мъже, които с арогантността на възпитаниците на държавни училища вярваха, че заслужават тези красиви момичета вместо приветливите и скромни англичанки, които им бяха лика-прилика. Всички глави се извърнаха, когато акордите на „Означаваш много за мен“ на Пол Уелър изпълниха остъкленото пространство и Мелиса се Понесе по импровизираната пътека.

— С какво е облечена? С какво е облечена? — прошепна Елмор, взирайки се към нея. — Увери ме, че ще бъде екстравагантна булка.

Роклята на Мелиса беше свободна и се спускаше на талази. Метри снежнобяла коприна падаха от пищен колан, ръкавите от най-ефирен тюл се разширяваха в долния си край, като на средновековна принцеса. Тъмно кестенявата ѝ коса бе свободна, на път в средата и се спускаше към раменете като водопад от дълги ренесансови къдри от двете страни на лицето. Вместо диадема на главата си носеше тънка златна лента.

— Истинска Али Макгроу^[1] — промълви Елмор, а главата му бе извъртяна почти на сто и осемдесет градуса.

— По-скоро Али Баба — изкикоти се Серина и отново се обърна напред. — Каква пък е тази златна лента? Да не се прави на Флаш Гордън?

Доволна, че засега е най-красивата и най-елегантна жена в помещението, тя се приготви да се потопи в церемонията. Естествено,

представата ѝ за бленувана сватба беше съвсем различна. Според нея идеята да се ожениш в хотел беше повече от посредствена. Макар че Серина нямаше никакви религиозни убеждения, все пак ѝ се струваше, че е редно да се венчаеш в катедрала, а воалът ти да е дълъг като олимпийски плувен басейн. Но дори и на нея ѝ беше трудно да остане иронична задълго. Опита се да изсумти, когато двойката изрече простия си обет, но тайно се развълнува, щом Робърт и Мелиса се целунаха за първи път като съпруг и съпруга, а сред множеството се надигнаха топли възгласи.

Когато младоженците тръгнаха под ръка по пътеката между столовете и сред гостите избухнаха добросърдечни шеги, ръцете на Серина несъзнателно погалиха корема ѝ. За миг почувства празнота от самотата си. Поклати глава и стисна ръката на Елмор.

— Да се махаме оттук — прошепна тя, долавяйки, че хората започват да я гледат. — От три месеца не съм пила, но точно сега като нищо ще обърна едно питие.

— Здравейте, балдъзо! Е, бъдеща балдъзо.

Седнала на масата в банкетната зала, Серина се обърна и видя застаналия пред нея с чаша шампанско в ръка Дейвид Голдмън. Изражението му бе на човек, за когото трезвеността съвсем скоро ще бъде бледен спомен. Тя стоеше усмихната, висока колкото него с гръцките си сандали с десетсантиметрови токове.

— Балдъза ли? — попита тя. — Напоследък не съм се виждала често с Кейт, но има ли нещо, което искате да ми съобщите?

Дейвид се засмя.

— Още сме само в период на нежности — отговори той и отпи голяма глътка розово „Мое“.

— Нека отгатна — предположи Серина, като позволи на един сервитьор да напълни чашата ѝ до половината, — приятел сте на младоженеца?

— Олеле! — трепна Дейвид. — Беше удар под кръста, госпожице Болкън. Не съм, сигурно знаете това, истински член на финансовото съсловие.

След като го огледа за миг от глава до пети, Серина бе длъжна да се съгласи с него. Тъмносиният му костюм беше безупречно скроен,

снежнобялата риза контрастираше със златистия му тен, гарвановочерната му коса бе модно поразрошена, а очите му — тя за първи път забеляза — имаха изумителен стоманеносив цвят, досущ като небе в бурна нощ. Действително, Дейвид Голдмън бе достатъчно елегантен, за да принадлежи към гостите на булката. Не че възнамеряваше да му го каже.

— А къде е Кейт?

Кейт и Дейвид май бяха заедно вече четири месеца, каза си Серина, от нощта на празненството по случай първия брой на „Пясък“. Тя беше виждала Дейвид само един-два пъти за цялото лято и знаеше, че двамата не се срещат често. Кейт сякаш все работеше, а Дейвид се грижеше за делата си в Ситито. Все пак бе изненадана да не срещне сестра си на сватбата заедно с гаджето ѝ.

— Знаете каква е — въздъхна Дейвид, — вечно заета с едно друго около проклетото списание. Този уикенд е в Лос Анджелис, правят снимките за корицата. Както и да е — бавно се усмихна той, — тъй като тази вечер дамата ми я няма, с радост бих я прекарал с друга от красивите сестри Болкън. — Той насмешливо ѝ се поклони.

Серина се усмихна, наслаждавайки се на смущението му. Често установяваше, че мъжете се плашат от жени като нея.

— Надявам се не намекувате, че съм нещо като заместител? Никога не свиря втора цигулка. — Тя осъзна, че в гласа ѝ прозвуча кокетлива нотка.

— Не се и съмнявам — отговори Дейвид с хитра усмивка. — Сега мога ли да ви изкуша с един танц?

Напук на себе си Серина се забавляваше. Елмор я бе изоставил и изчезна да изсвири едно парче на пианото, неговия подарък за щастливите младоженци. Оставена в компанията на Дейвид Голдмън, тя установи, че стилът му доста ѝ допада. Приятно ѝ бе да клюкарстват за неправилно подобрите сватбени тоалети. Това разсея вниманието ѝ от пияните банкери, нетърпеливи да я заговорят. Освен това той се смееше на подходящите места, носеше се с нея по дансинга и я караше да се чувства лека като фея, а не бременна в шестия месец. Естествено, не беше нейният тип. Дейвид Голдмън не бе звезда като Том Арчър, нито милиардер като Майкъл, но Серина започваше да проумява какво намира Кейт в него. Очите му имаха такова изражение, сякаш вечно замисляше някаква лудория, а очарованието му издигаше флирта до

изкуство. Зачуди се с какво го привлича сестра й. Е, Кейт беше сладка, умна и хубава по неин си начин, но Серина познаваше мъже като Дейвид. Тях ги вълнуваха красотата и блясъкът на жени, с които могат да парадират като с трофей. Подобни мъже не се вдъхновяваха от момичета като сестра й.

Балът замираще. Шепа гости се кълчеха по дансинга на някаква посредствена диско музика от седемдесетте, в отсрещния край на помещението върху изпокапана с вино ленена покривка бяха струпани празни чаши. Булката, без лента за главата и без обувки, и младоженецът, със свалени сако и вратовръзка, се оттеглиха, махайки и хилейки се към останалите, по посока на младоженския апартамент на първия етаж на замъка. Серина видя Елмор да изчезва с асистента на диджея, млад мургав мъж с твърд като диамант задник. В единия ъгъл шаферката на Мелиса, певица в някаква незнайна дамска група, страстно се натискаше с един счетоводител в сив костюм. Дейвид се огледа, вдигна бутилка „Мое“ и разочарован да установи, че е празна, обяви купона за приключил.

— И без това пих твърде много — призна той и разтърка слепоочията си. — Къде ще отседнете тази вечер, госпожице Болкън? При Елмор ли? Да ви изпратя ли до някъде?

— Май ще спя в апартамент на име „Гълъбарника“ — отвърна Серина. — Но не съм съвсем сигурна къде се намира.

— В дъното на градината с билки, ако правилно си спомням. Няма да бъда далеч от вас — обясни Дейвид, готов да издърпа стола, когато Серина стане.

— Добре — зарадва се Серина. — Май ще ми е нужна нечия ръка да ме подкрепи. Не съм пила от цяла вечност и три чаши шампанско ми дойдоха нанаяно. — Чувстваше се нестабилна на високите си токове, но когато излязоха в нощта, студеният въздух, облъхнал лицето й, на часа я разсъни. Ветроупорните фенери, висящи от дърветата, излъчваха меко сияние като светулки, така че тя едва долавяше очертанията на другите двойки, прекосяващи моравите на път към апартаментите си. Токовете й потъваха в тревата. Наведе се да развърже сандалите си, като се хвана за опора за ръката на Дейвид, после тръгна боса по мократа поляна, обсипана с есенни листа и конфети. Не се пусна от него, докато не стигнаха „Гълъбарника“ и когато се изправиха пред вратата, на Дейвид не му беше нужна покана,

за да влезе вътре. Заизкачваха се по каменните стъпала към първия етаж на двуетажната сграда, която приличаше на гигантски дървен кошер. Синкаво-сребристая лунна светлина струеше през прозорците, като че огромното легло с балдахин бе осветено от театрален прожектор.

— Каква прекрасна стая, нали? — промълви тя, гласът ѝ бе тих и притеснен.

— Да, красива е — съгласи се Дейвид, неспособен да откъсне очи от Серина. Роклята ѝ сякаш искреше на приказната лунна светлина, обгръщайки я с призрачно сияние.

Само на крачка от нея, той протегна ръка и докосна пръстите ѝ.

— Как ще реагираш, ако те целуна?

Тя помълча няколко секунди, през които Дейвид се приближи още повече и погали с пръсти страната ѝ.

— Ще ти позволя — тихо прошепна тя, притегли главата му към себе си и усети знойния му дъх по врата си. Когато меките му устни целунаха кожата ѝ, я заля огънят на желанието. Толкова дълго не беше усещала ничий допир.

Пръстите му уверено се плъзнаха към вдлъбнатината на деколтето ѝ. Той започна бавно, но без да спира, да разкопчава миниатюрните перлени копченца, докато ефирният плат не падна като перце на пода. Освободи сутиена ѝ с цвят на кафе, главата му се сведе, за да поеме твърдото ѝ кафяво зърно в устните си. Серина не можа да си наложи да спре. Пръстите ѝ заопипваха катарамата на колана му и тя се изплъзна от гайките на панталоните му като готова за атака змия. Мимолетен образ на Кейт се мерна пред очите на Серина, но тя силно ги стисна. Сестра ѝ не приемаше сериозно Дейвид, успокои се тя, те почти не се виждаха. Серина отпъди лицето на Кейт като дух, който се връща в бутилката си.

Дейвид свали оскъдните ѝ прашки до бедрата и тя го избута назад. Не искаше да притиска изпъкналия ѝ корем, така че и двамата тупнаха върху гънките на пухения юрган.

— Нека така — прошепна тя.

Чисто гол, като изключим презерватива, опънат върху масивния му член, Голдмън легна по гръб, а Серина го възседна, твърдите ѝ бедра притискаха покорното му тяло. Тя пое пениса му и докосна с връхчето му влагата между бедрата си, потърка клитора си, после го

плъзна в себе си толкова бавно, че той простена, а ръцете му жадно се протегнаха към гърдите ѝ. Серина се раздвижи, ускори тласъците на бедрата си към него и усети, че мъжествеността му я прониза. Лицето му се сгърчи от удоволствие, очите му бяха затворени, стон на екстаз се отрони от устните му. Вече напълно овладяна, наслаждавайки се на усещането си за власт, тя повдигна тялото му към себе си, за да я изпълни докрай, после отново го пусна по гръб, а със свободната си ръка обхвана тестисите му.

— Невероятна си — изпъшка той. Тялото му се изопна в дъга срещу нея и пак се отпусна на дюшека, докато Серина потъна в своя мощен оргазъм. После погледна към изтощеното му красиво лице, видя, че устните му се протягат нагоре и я заля нова вълна на наслада. Усмихна се, задоволена и успокоена. Серина Болкън не беше загубила очарованието си.

В дванадесет и половина в неделя преди обяд Дейвид Голдмън силно почука на вратата на Ник Дъглас в Хайгейт с надеждата, че приятелят му е станал вече. Нужна му беше помощ. Той се измъкна от леглото на Серина няколко часа по-рано, набързо се отписа от хотел „Шато д’Ор“, преди да се сблъска с когото и да е, и като нищо си беше спечелил няколко глоби за превишена скорост, докато препускаше с близо двеста километра в час обратно към Лондон. Измъчваше го въпросът какво да прави сега. Съжаляваше ли, че е спал със Серина Болкън? Честно? Не. Серина беше завоеванието, което бе чакал двадесет години. Господи, колко сексапилна, красива и страстна беше! Досега не беше спал с бременна жена. Отначало издутият ѝ корем му се виждаше леко странен, но, мили Боже, тя остана ненаситна до ранните часове на утрото. Дейвид Голдмън бе спал с много жени, но чаровните модели, известните актриси и най-прелестните блондинки в Лондон бледнееха пред Серина. С изключение, естествено, на сестра ѝ.

Изведнъж почувства още по-силна тревога. За Кейт Болкън. Да, хубава беше, но не бе най-красивата жена, която бе имал. Тялото ѝ беше прекалено заоблено за вкуса му, но бе забавна, ума, привилегирована. А със сладката, доверчива наивност, която толкова малко жени притежаваха, бе успяла да му влезе под кожата. Досега Дейвид Голдмън не бе обмислял сериозно идеята да се задоми, но все

по-често му идваше на ум, че именно пленителната Кейт Болкън беше жената, която можеше... е, не точно да го опитоми, но поне да го накара да се задържи на едно място по-дълго от обичайното. Ето защо, докато стоеше пред вратата на Ник Дъглас, го терзаеше истински ужас. Не искаше да мисли за изминалата нощ, но се налагаше. Шампанското, пимсът, уискито: всички те още се носеха в кръвта му и го караха да чувства тялото си като желе, а главата си — като гумена. Знаеше, че има две възможности: да признае на Кейт какво се е случило или да премълчи. Разбира се, засега второто беше по-примамлива перспектива, но нямаше ли Серина да се изповяда пред по-голямата си сестра? Което щеше да бъде далеч по-лошо, отколкото ако сам направи гибелните признания. Реши да се обърне към човека, който най-добре познаваше Кейт: Ник.

Интеркомът избръмча, той влезе и завари Ник проснат на канапето с неделните вестници и чиния с остатъци от пълноценна английска закуска: изсъхнали вадички жълтък, кожа от бекон и обелки от домати. На Дейвид му призля още повече.

— Хубаво ли ти е? — попита Дейвид и вдигна куп списания от един стол, за да седне.

— Като на прасе в кочина — усмихна се Ник. — Не подценявай желанието на всеки мъж да се разтакава в неделя сутринта.

— Де да имах и аз този късмет — обади се Дейвид и вдигна крак на ниската масичка. — Току-що долетях от Оксфордшър.

— Тъй ли? — учуди се Ник и се потътри към кухнята. Не беше ли на сватба или нещо такова? Чай?

— Кафе.

— Пристига веднага. След малко започва някакъв футболен мач, ако смяташ да останеш тук следобед. Нали Кейт няма да се върне до довечера?

— Не, няма да се върне до довечера... — разсеяно повтори Дейвид. Размърда се на стола и най-сетне кацна на ръба, а ръцете му нервно пригладиха косата.

Пое дълбоко дъх и за миг му се прииска да не беше идвал у Ник. Като гледаше апартамента на стария си приятел, някога подредено с вкус жилище, което споделяше с Ребека Уилард, а сега мърлява ергенска бърлога, с разхвърляни навсякъде книги, дискове и дори изостанала от предната нощ кутия от пица, Дейвид осъзна колко се е

откъснал от него през изминалите два месеца. Ненадейно се запита докъде се простира предаността на Ник. Напоследък той прекарваше с Кейт много повече време и навярно бе по-близък с нея, отколкото Дейвид. Но Голдмън можеше да се обзаложи, че петнадесетгодишното им приятелството беше достатъчно здраво. Освен това мъжете бяха длъжни да се подкрепят за такива неща, нали?

— Не съм дошъл за футбола или за сутрешен чай и кафе след тежката нощ, но все пак благодаря — заговори Дейвид и взе в ръце изпускатата пара чаша, която Ник остави пред него. После замълча.

— Какво има? — попита Ник.

Дейвид пое дълбоко дъх.

— Направих нещо нередно.

— Господи, какви си ги свършил? — попита Ник, изведнъж обезпокоен от сериозния тон на приятеля си. — Да не си катастрофирал?

— Не, нищо подобно — отвърна Дейвид, вдигна ръка и си разкопча яката, сякаш го задушаваше. — Както ти е известно, снощи бях на сватбата на моя приятел Робърт. Наистина там не познавах жива душа.

— Необичайно за теб — засмя се подигравателно Ник.

— Е... срещнах Серина.

Дейвид остави мълчанието да увисне помежду им, надявайки се, че приятелят му ще налапа въдицата и няма да му се наложи сам да изговори думите.

— И?

Дейвид не откъсваше очи от пода.

— Каж ми, че не си... — започна Ник и очите му се разшириха.

— Тя беше сама, аз бях пиян — заговори Дейвид и гласът му прозвуча леко пискливо. — Знаеш я каква е, сякаш ми казваше: „Грижи се за мен, не познавам никого тук“. Възползва се от мен.

Тонът на Ник бе безизразен.

— Това ми е трудно да го повярвам.

Дейвид се поуспокои. Долавяше, че Ник е бесен, но поне нямаше да му фрасне един или да го изхвърли през прозореца.

— Ти си абсолютен идиот! — тихо процеди Ник, опитвайки се да овладее гнева си. — Какво ще си каже Кейт? Как ще се почувства? И за секунда да не ти минава през ума, че можеш да замениш едната

сестра с другата! Едно ще ти кажа: Серина пет пари не дава за теб. Навярно на сутринта няма да помни и името ти — не пишат за теб в „Холивуд Рипортър“, нали?

— Не е толкова лоша — тихо промълви Дейвид.

— Както и да е — прекъсна го Ник и тресна чашата си с отвращение, — става въпрос за Кейт.

— Затова съм тук — призна Дейвид с леко раздражение. — Ти я познаваш най-добре, какво да правя?

— Трябвало е да мислиш повече, преди да си завираш... Боже! Жената е бременна в шестия месец!

— Виж — започна Дейвид, — зная, че те е яд на мен и че сте близки с Кейт, но точно затова дойдох тук да поискам съвета ти. Смяташ ли, че трябва да ѝ призная?

— А каква е другата възможност? — попита язвително Ник. — Да го заметем под килима и да се надяваме, че няма да разбере?

Дейвид изглеждаше безпомощен, далеч не като могъщия борсов играч, по-скоро като объркано малко момченце.

— Откъде да знам — подхвана Дейвид и сви рамене. — Серина едва ли ще каже на Кейт, нали? И ако и аз не си призная...

— Като те знам, сигурно си пуснал ръка на Серина пред погледите на всички. Там не гъмжеше ли от репортери на „Хелоу!“?

— Всички си бяха отишли — възрази раздражено Дейвид.

Ник вдигна рамене и се опита да овладее гласа си.

— Слушай, приятелю, налага се да ѝ кажеш. И да си понесеш последствията. Каквото си постлал, на него ще легнеш, както се казва.

Дейвид се облегна на стола си и шумно въздъхна, като че камък падна от гърдите му. Реши да се предаде на съдбата си и се почувства по-малко объркан.

— Добре, ще го обмисля — намусено отвърна той.

Ник ритна куп списания под канапето.

— Истински негодник си, знаеш ли? — възкликна той и поклати глава. — Тя действително не те заслужава.

Дейвид се изправи да си върви и грабна ключовете от колата си от облегалката на стола.

— Въпрос на мнение, Ник — отвърна той, самоувереността му напълно се беше възвърнала. — Благодаря за чая. — И се отпрати към вратата.

Кейт бе уморена от дългия полет, но беше в добро настроение. Докато закусваше в бляскавия „Уолсли“ на Пикадили с Ник и Джени Тайсън, любимата ѝ агентка за връзки с обществеността, жизнерадостна и остроумна жена, която обичаше да я осведомява за клюките в бранша, тя се почувства изтощена, но щастлива. И гладна. Набързо омете американските си гофрети, покрити с кленов сироп, и ги поля с чаша чай „Ърл Грей“. Джени отхапа от кифличката с мая, но бързаше да тръгва.

— Силно целувам и двама ви — каза тя и почти допря с устни двете страни на Кейт. — Трябва да се върна в офиса до десет, иначе никой няма да си мръдне и пръста.

— Чувството ми е познато — отвърна Кейт. — Само да си допия сока — добави тя и посочи към чашата си, — и ние тръгваме също.

Джени изчезна през въртящите се врати и Ник вдигна брошурата за почивки на Малдивските острови, която им беше оставила.

— Виж, това беше много полезно — обади се той. — Не мога да повярвам, че в миналото съм бил толкова строг към агентката. Значи е убедена, че този хотел ще ни позволи да привлечем знаменитостите на Малдивите, да ги снимаме цяла седмица и те да ни платят за това?

— Нещо такова, да — отговори развеселена Кейт. — Музика за ушите ти, а, господин Скрудж?

Тя пийна глътка портокалов сок, облегна се на канапето и се протегна в опит да се разсъни.

— Но те уверявам, че това е последният уикенд до края на месеца, в който работя. След тези пътувания до Лос Анджелис после няколко дни съм труп. Крайно време е списанието да ми върне поне част от собствения ми живот. Ти какво прави през почивните дни?

— Нищо особено — сви рамене Ник и започна да усеща леко неудобство. — Мотях се насам-натам, четох вестници, гледах видео. Гледах си спокойствието.

Кейт кимна.

— Трябваше да ходя на сватба с Дейвид този уикенд, но се наложи да зарежа ангажимента. Беше на модела Мелиса Д. Не че особено я харесвам, но нямах нищо против да отида в „Шато д’Ор“: звучи страхотно. Дейвид може да ме заведе през почивните дни —

усмихна се Кейт и посегна да си вземе сакото. — Надявам се, че не му е било непоносимо да отиде сам, толкова е общителен, нали? Разговаря ли с него?

— Не. Да. Не — отвърна Ник и протегна ръка, за да вземе чантата си от пода. — А ти?

— Е, говори ли с него — да или не? — попита Кейт и се разсмя.

Той погледна към въртящата се врата и се престори, че нея е чул.

— Да тръгваме ли?

Интуицията на Кейт, макар и приспана от умората след полета, ѝ подсказа, че нещо витае във въздуха.

— Ник, какво има? Чу ли се с Дейвид? — запита тя, този път по-сериозно.

— Не — тросна се той — Сега да вървим. Имам среща в единадесет.

Кейт надуши нещо гнило. Не беше в стила на Ник да се държи така. По време на закуската той кипеше от ентусиазъм и беше разговорлив както обикновено, а веднага щом разговорът се насочи към Дейвид, все едно си глътна езика.

— Ник Дъглас — остро заговори Кейт, — има ли нещо, което премълчаваш?

— Не! — отговори Ник.

— Никак не те бива в лъжите — отбеляза Кейт и отново сложи чантата си на масата. — Видяхте ли се с Дейвид?

— Е, да, всъщност съвсем за кратко вчера следобед.

— И?

— И нищо.

Кейт го погледна с присвити очи.

— Хайде, Ник, какво изпускам в картинката?

— Виж, убеден съм, че Дейвид ще ти разкаже всичко за сватбата и сам — отговори Ник и на часа съжали за думите си.

— А има ли нещо за казване? — отново попита Кейт. Инстинктивно чувстваше, че нещо не е наред. Перспективата Дейвид да отиде на сватба, където щеше да има тълпи от млади красавици, не ѝ вдъхваше особена увереност. Не беше глупачка. Отношенията им се развиваха добре, но тя не се заблуждаваше. Знаеше, че Дейвид има слабост към хубавите момичета и макар да не ѝ беше дал никакви

поводи за съмнение през изминалите четири месеца, какво подходящо място да изпита верността му от една такава сватба?

— Има ли нещо, което трябва да зная за Дейвид и сватбата? — попита Кейт, опитвайки се да погледне Ник в очите. Той само поклати глава.

Тя изсумтя.

— Мога да попитам Дейвид, но можеш ли да изкопчиш истината от който и да е мъж — многозначително отбеляза тя. — Смятам да помоля Серина да се обърне към приятеля си Елмор. Зная, че и той е бил на сватбата.

— Защо не попиташ направо Серина — обади се Ник, — нали е присъствала и тя?

— Точно така ще постъпя — отсече Кейт и си прибра нещата.

Ник направи гримаса и се прокле, че отново си е отворил устата. Беше сигурен, че Дейвид Голдмън вече е говорил с Кейт.

— Стига, Кейт — подхвана той с небрежен тон, — няма нищо за казване. Правиш от мухата слон.

— Е, прости ми, че ме изкара параноичка, Ник — иронично отвърна тя.

— Хайде да се връщаме в офиса — предложи той и успокоително я прегърна през рамото. — Уморена си от полета.

Кейт се отдръпна и се запъти към вратата.

— Ще видим, нали така?

Седнала зад бюрото си, Кейт се раздираше от безпокойство. Не се срещаше с Дейвид повече от два-три пъти седмично, но често разговаряха по телефона и беше много необичайно, че през двадесет и четирите часа, откакто се бе върнала, той не й бе позвънил нито веднъж. Ник определено криеше нещо тази сутрин. Беше страшно нескопосан лъжец. Много скоро след като отново се бяха срещнали през февруари, бе забелязала, че очите му проблясват, щом се опиташе да скрие нещо от нея.

Неспособна да се съсредоточи, тя взе сакото си, излезе от сградата, махна на едно такси и даде адреса на Серина в Челси. Времето се промени: едри капки дъжд затупкаха по прозореца, на който бе отпуснала глава, а забързаният Лондон преминаваше пред

очите ѝ. Изведнъж мобилният ѝ телефон иззвъня. Вдигна го и погледна номера. Беше Ник. Върна апаратчето обратно в чантата си. Не обърна внимание и на второто позвъняване, а на третото направо го изключи.

Първата ѝ мисъл беше да се срещне с Дейвид, но знаеше, че той ще успее да я забаламоса. Щеше да е по-лесно да изкопчи от Серина дали е видяла или чула нещо. Ако сестра ѝ притежаваше някакво умение, то бе да разнася клюки.

Серина държеше двата най-горни етажа на поразителна бяла къща с ренесансова фасада в Болтънс^[2]. Кейт натисна звънеца три пъти, преди да ѝ отговори сънлив глас и вратата пред нея да се отвори. Отчаяно се замисли как да подходи. Ще блъфира, реши. Ще се направи, че знае повече, отколкото в действителност. Така се налагаше да постъпи. Серина се появи на вратата, като все още се прозяваше. Беше по бял памучен халат, дългата ѝ, руса коса бе разрошена като на сърфистка, бродираната превръзка за очи, която слагаше, за да не ѝ блести светлината, докато спи, бе кацнала на челото ѝ.

— Кейт. Какво искаш? — измънка тя. — Днес имам почивен ден.

— От какво? — попита Кейт, без да може да се удържи.

Серина издаде звук на досада и погледна часовника си.

— Е, имаш около час. От клуба „Лунен камък“ ще дойдат към три.

— Какъв „Лунен камък“?

— Елмор откри един невероятен психотерапевт, има си докторска титла и всичко, каквото се полага. Организира срещи, на които всички говорим за духовността и такива работи. Около десет души сме и е невероятно. Като някакъв нов... литературен клуб.

Кейт не беше убедена, че Серина някога бе ходила на посветени на книгите сбирки.

Огледа за момент новия ѝ апартамент, в който съвсем скоро се бе нанесла след двумесечен престой в „Клариджис“. Вътрешната подредба не беше нещо особено, не и като къщата на Серина и Том в Чейн Уок, но притежаваше някаква небрежна елегантност. Имаше нежнобели панамени завеси и полирани орехови подове, пълен бе с възхитителните вещи на красивата си собственица. С изгледа си към църквата „Сейнт Мери“ навярно ѝ струваше цяло състояние.

— Как намери това жилище? — попита с любопитство Кейт.

— Помниш ли шейх Колум, когото едно време срещах всеки път, щом отидех в „Л’Екип Англе“?

Преди Том Серина имаше период, в който не излизаше от лондонските клубове, посещавани от хайлайфа.

— Слабо — излъга Кейт.

— Ами това е базата му в Лондон. Почти не се вясва тук. Напоследък все е в Париж и ме увери, че мога да използвам жилището поне до Нова година. Хубаво де, какво да ти донеса? — прозя се тя и небрежно махна с ръка пред себе си, сякаш нямаше намерение да ѝ носи каквото и да е. Кейт съзнаваше, че ѝ остава половин час да си приказват врели-некипели, докато пристигнат ония от клуба „Лунен камък“. Трябваше да подхване директно темата, любопитството не преставаше да я гложди.

— Как мина сватбата?

— Хубаво, нищо особено — безгрижно отговори Серина.

Гледай ти. Кейт разбра. Познаваше сестра си достатъчно добре, за да може да различи високомерното безразличие от отбягването на някой въпрос.

— Искам да зная какво се е случило — бързо заяви Кейт. — А ти по-добре да ми кажеш всичко, защото Ник вече ме осведоми.

Серина за миг се разбуди напълно, сякаш ѝ шибнаха инжекция с адреналин.

— О, и какво ти разправи Ник? — надуто я попита тя.

— Каза ми за Дейвид.

— Брей, какво изобщо знае Ник Дъглас? — възкликна Серина и се загърна в памучния си халат по-плътно, сякаш да се защити. Серина беше актриса. Умееше да лъже: убедително, въздействащо, естествено. Но Кейт видя, че неподправена вина помрачи лицето ѝ. Не очебийна, едва доловима, като нюанс на акварел, но така или иначе съществуваше.

— Дейвид е отишъл у Ник вчера след сватбата. Споделил е с него — заяви Кейт с фалшива убеденост в гласа си.

Серина сведе очи към изпънатите под себе си пръсти. За няколко секунди в стаята се възцари пълна тишина.

— Той ми налетя, да знаеш — ненадейно се обади тя и вдигна предизвикателно блесналите си очи.

Чудовищността на изреченото се понесе като вихър из стаята. Дишането на Кейт се учести. Три прости думи: „Той ми налетя“. На нея. На Серина. Сестра ѝ. Все едно я бяха ударили в слънчевия сплит.

— Значи си била ти? — прошепна тя.

Лицето на Серина беше преbledняло от вина.

— Кейт, сериозно, нищо не е станало — избъбри тя бързешком, опитвайки се да говори небрежно.

— Не ти вярвам — отсече Кейт, думите ѝ започнаха като шепот, набраха сила и накрая вече крещеше. — Спала си с него, нали? — изстреля тя и скочи от канапето.

Серина отстъпи крачка назад и понечи да излезе от стаята.

— Кейт, не съм, честно — запъна се тя.

— Поне имай куража да не ме лъжеш — извика Кейт, борейки се за глътка въздух. Погледна бледото лице на Серина и ѝ се прииска да потисне омразата в гласа си, но не успя. Обърна гръб на сестра си и закричи из стаята, като яростно се помъчи да спре сълзите си. Чувстваше изопнато всяко мускулче от тялото си.

— Кейти, съжалявам. Наистина. — Серина пристъпи напред, за да докосне сестра си, но тя се дръпна назад така рязко, че едва не се препъна.

— Не се доближавай до мен — вече хлипаше. — Махни се.

Отново се отпусна на канапето, безжизнена като парцалена кукла.

— Защо? Серина, защо го направи?

— Кейт, чувствам се ужасно. Бях пияна. Знаеш, че не пия. Не мислех...

— Не ме е грижа пияна ли си била — яростно отвърна сестра ѝ. — Не ме интересува дали си била толкова пияна, че да легнеш с всеки друг мъж на сватбата. Но ме боли, че... — усети как гласът ѝ се пречупи. — Защо той? Можеш да имаш всекиго, защо се нахвърли на него?

Серина седна на ръба на един стол с отпуснати в скута ръце.

— Защото той ме пожела — тихо отвърна тя. Гласът ѝ беше нисък, спокоен и овладян. Кейт не можеше да прецени дали от вина или от безочие.

— Кучка — прошепна тя и усети как ноктите ѝ се впиват в дланите. — Егоистична, разглежена, самовлюбена кучка.

— Случилото се не означава нищо — заекна Серина.

— Не означава нищо? — отвърна невярващо Кейт. Махна раздразнено с ръка. — Е, за мен значи много — изграчи тя. Наведе глава, прехапа устни, за да се овладее, взе си чантата и тръгна към вратата.

— Кейт, не си отивай. Моля те, нека го обсъдим...

Кейт погледна назад, в очите ѝ имаше единствено тъга.

— Няма какво да обсъждаме — отговори тя и отвори вратата.

— Кейт, почакай. Не...

Но Кейт си бе тръгнала. Изтича по стълбите към улицата, имаше усещането, че целият свят е експлодирал и отломките му валят около нея сред плътен и тъмен облак от пепел.

---

[1] Али Макгроу (1938) — американска модна дизайнерка и актриса. — Б.пр. ↑

[2] Болтънс — квартал на Лондон, на границата на Кенсингтън и Челси. — Б.пр. ↑

36.

Осуалд седеше на коженото кресло с висока облегалка в кантората на най-престижните счетоводители на Мейфеър и кръвта му започваше да кипи. Изпитваше мрачни съмнения дали младият човек насреща му може да намери собствения си задник, камо ли да управлява финансовите му дела.

Преди шест месеца Лайънъл Девънпорт, счетоводител на Осуалд от шестдесетте и старши съдружник на фирмата „Девънпорт Дейвис“, се беше оттеглил и предаде ръководството на компанията на Питър Кейбъл, когото бе препоръчал на Осуалд като „динамичното бъдеще на фирмата“. Оттогава до ушите на Осуалд достигаха от мрачни, помрачни вести за финансовото му положение, а днешният ден изглежда нямаше да бъде изключение.

— Тогава какво можем да направим? — поиска да знае баронът, а раздразнението му растеше. — Лайънъл ме увери, че сте съобразителен, така че казвайте. Трябва да събера около два и половина милиона до края на годината. Четиридесет и пет процента акции от компанията на дъщеря ми се предлагат за продан. Съпругът ѝ загина при ужасен пожар, не сте ли чули? — на устните му се появи подобие на самодоволна усмивка. — Трябват ми свободни средства, за да ги купя.

— Това може да отнеме известно време — колебливо отговори Кейбъл, взирайки се в цифрите пред себе си.

— Време ли? Нямаме никакво време — изсумтя Осуалд. — Дъщеря ми говори за разширяване на фирмата в Америка и не се съмнявам, че цената на акциите ще скочи, ако го осъществи. Така че се налага да намеря парите бързо. Как възнамерявате да го постигнете?

Питър Кейбъл неловко премести някакви книжа пред себе си и облегна лакти върху облицованото с кожа бюро. Мъчеше се да намери подходящите думи, за да съобщи новината на клиента си.

— Длъжен съм да ви посъветвам, ваше благородие, че не е разумно да търсите пари, за да разширявате търговските си интереси в настоящия момент. Вместо това горещо ви препоръчвам да укрепим

сметките на семейство Болкън и дори да обмислим план за непредвидени ситуации.

— За какъв „план за непредвидени ситуации“ ми говорите? — присмя се Осуалд и отново се облегна на стола. — През изминалите триста години имението Болкън процъфтява и определено не предвиждам финансовото му положение скоро да се промени.

Питър Кейбъл, обикновено експедитивен и сдържан, се насили да не въздъхне дълбоко пред клиента си. Бяха го предупредили, че Осуалд Болкън е от най-трудните довереници на фирмата, но дори и за „Девънпорт Дейвис“ да работи с него бе въпрос на престиж. Заслужаваше си да се примирява с резките промени в настроението на човек с такива връзки като лорд Болкън. По-добре беше да му угаждат, колкото и да се лютеше.

— Последните осемнадесет месеца не са цветущи във финансово отношение — заговори Кейбъл. — Смятам, че се налага да потърсим някакъв начин за ограничаване на загубите преди края на счетоводната година. Е, навярно ще успеем да платим данъците за изминалата година, което предстои съвсем скоро. Но онези за догодина, открито казано, могат да се окажат катастрофални за имението.

Осуалд нарочно въздъхна дълбоко.

— Плащам ви огромни суми за хонорари, за да разрешавате подобни затруднения. Предполагам, че ви бива за нещо, в противен случай да възложи делата си на друг?

— Лорд Болкън, мога да работя единствено с това, с което разполагам — отговори Кейбъл, започвайки да губи търпение. Запрелиства купчина ведомости и повдигна вежди като анимационен герой.

— Нека бъда честен, всички основи на потенциалните ви приходи в момента се сриват. Поддръжката на Хънтсфорд струва цяло състояние, а галерията търпи загуби. Не съм много вещ в областта на изкуството, но като гледам цифрите, определено не смятам, че инвестициите ви намират нужната възвръщаемост.

Осуалд погледна настрана, за да не види Питър Кейбъл проблесналото в очите му безпокойство. Най-последно започваше да разбира какво се опитваше от месеци да му каже управителят на галерията му Марк Робъртсън: че решението на Осуалд да инвестира в холандски бронзови пластики от осемнадесети век не е в крак с

времето. Да, вярно, бяха красиви. И в момента бяха много евтини, но само защото пазарът временно се бе свил. Купуваха изкуство, от което никой не се интересува.

— На всичкото отгоре попечителският фонд е почти изчерпан. Това е връхната точка на двадесет години търговски инвестиции, които навярно не са били, как да кажа, кой знае колко успешни — добави Питър, опитвайки се да бъде колкото се може по-дипломатичен, тъй като забеляза, че страните на клиента му порозовяват. За миг Осуалд си припомни една статия от преди месеци в „Дейли Телеграф“, където търговските му начинания бяха описани като „безразсъдни“ и „зле замислени рисковани предприятия“. Как смеят, отново си помисли той. Цял живот се бе опитвал да влага, да трупа пари. Беше добър капиталист, а как му се отплащаха?

— Най-силно ме безпокои — поде Питър, като се чудеше дали сериозността на положението най-сетне достига до съзнанието на Осуалд — договорът за заем, който сте подписали за получаване на средства за музикалната вечер в Хънтсфорд. — Извади нова купчина документи от една папка. — Сега, при все че „Девънпорт Дейвис“ не е изчислила баланса за събитието, ми бяха представени сметките от него и ами ясно е, че то е предизвикало значителни загуби.

— Беше ново начинание и за първа година! — обиди се Осуалд, махвайки с ръка пред лицето си, сякаш да отпъди лоша мисъл. — Всеки предприемач ще ви каже, че се налага да поемете удара, ако искате да получите мащабна печалба на следващата година. Това е основен принцип в бизнеса.

— О, значи планирате да организирате още една и догодина? — запита Питър смаян до немай-къде.

Осуалд не му обърна внимание и зарея поглед из стаята, като разсеяло вниманието си дете.

— Освен това — продължи деликатно Кейбъл, — клауза от условията на заема гласи, че домът ви ще бъде застрашен, ако пропуснете вноски.

— Хънтсфорд е обезпечен — високомерно отвърна Осуалд. — В безопасност сме.

— Не съвсем, не — възрази бавно Кейбъл. — Все пак вярвам, че сте направили първата вноска?

Осуалд шумно въздъхна.

— За една вноска все още няма да ми окачат въжето на шията, нали?

Питър хвърли поглед към ръчния си часовник. От два часа разговаряше с Осуалд, а държеше да не закъснее за срещата си за обяд с новата си приятелка. Облегна се напред и сплете пръсти.

— Съвсем просто е, Осуалд, налага се парите, идващи от имението, да се увеличат, и то бързо. Иначе има опасност да преосмислим перспективите. — Замълча. — Можете ли да набавите допълнителни парични средства от дъщерите си? Доколкото зная, те просперират.

— Не взимам милостиня от никого, най-малко пък от тях — надуто отговори Осуалд, явно ядосан.

Кейбъл реши да опита с друга тактика.

— Това, което бихме могли да сторим — и нека ви изтъкна, че и други собственици на имения са го правели, когато се е налагало да плащат дългове — е да отдадем под наем Хънтсфорд, да кажем, за петдесет години. Има поне дузина компании, които строят хотели и ваканционни селища и биха убили човек за такъв чудесен имот. Ще го предлагат за пари — за конференции например — а Хънтсфорд официално ще принадлежи на Болкън. Дори можете да живеете в отделна къща в имението. Всъщност миналата седмица получихме запитване от представител на компанията на Саркис, огромен хотелски конгломерат, и цифрите, които те споменаха, бяха действително внушителни.

Осуалд беше станал морав.

— Саркис? — викна той. — Да му дам под наем Хънтсфорд? Как смееете да ми предлагате подобни решения?

— Е, налага се да измислим нещо — отсече Питър, подразнен от острата реакция на Осуалд.

— Именно — заяви баронът, взе куфарчето си и се изправи. — И ако не сте готов да мислите резултатно, очевидно причината не е в мен. — Изфуча от кабинета, без да добави нищо повече, и затръшна вратата зад гърба си.

Кейт огледа коктейла на Британската асоциация за награждаване на списания, провеждан всяка година в хотел „Гросвенорс Хаус“ на Парк Лейн и не се удържа да не се запита още веднъж как бе успяла да получи номинацията. „Пясък“ беше толкова малко списание в сравнение с асовете на индустрията, изпълващи помещението. Тук имаше петстотин представители на какви ли не издания, от „Вог“ до „GQ“, от „Голф Уърлд“ до „Кънтри Лайф“. Всичко започна с това, че продажбите на „Пясък“ се оказаха изненадващо високи. Списанието, пълно с елегантни дрехи и прекрасни курорти, беше грабнало въображението на читателите през дългото, горещо лято. Започнаха да прииждат реклами както за скъпата висша мода, така и за козметика. Но редактирането и издаването на такова списание все още се третираше донякъде като хоби, така че номинацията за най-добър редактор на пилотен брой за годината беше изненада за нея. Оглеждайки събралото се множество, Кейт се почувства малко като измамница, която не заслужава да бъде тук, като дете, промъкнало се от забавачката в стаята на големите, което чака всеки миг да го разкрият.

— Кажу ми, кого познаваш? Кой са големите имена? — попита художественият редактор на „Пясък“ Пийт Милър, който се чувстваше неловко в наетия си вечерен костюм и мръсни маратонки и се наливаше с безалкохолно. Кейт беше благодарна, че независимо от високата цена на куверта Ник бе настоял да дойде целият екип. Тя проточи врат, за да огледа морето от черни вратовръзки и официални тоалети.

— Виждам неколцина. А има и други, които предпочитам да избегна, така че като ти дам знак, ме скрий.

Не беше сигурна от кое повече ѝ се върти главата: тръпката от перспективата да получи наградата или притеснението при мисълта да се сблъска с Уилям Уолтън. Въпреки че отдавна беше преглътнала уволнението си от списание „Класа“, което сякаш се бе случило в нечий друг живот, скорошната кавга със Серина възвърна старото ѝ

чувство на отхвърленост, срам и неспособност. През изминалите три седмици бе потънала в работа, за да се разсее от непоносимата болка, предизвикана от измяната на сестра ѝ. Фактът, че никак не се развълнува от безотговорността на Дейвид, я изненада. Да го изхвърли от живота си, се оказа извънредно просто, независимо от скъпите цветя, които пристигаха. Но Серина — там работата беше друга. Кейт все още се чувстваше толкова наранена, че с радост би пропуснала цялата церемония по награждаването, за да прекара още една самотна нощ в компанията на бутилка вино, нощ, в която никой не можеше да я достигне и да ѝ причини болка.

Кейт се извини на Пийт, който непохватно се опитваше да заговори Рут, редактор на фотографиите, и влезе да се освежи в дамската тоалетна. Постави си гланц за устни и огледа отражението си в огледалото. Смарагдовозелена вечерна рокля от „Матю Уилямсън“ обгръщаше фигурата ѝ, дългата ѝ коса падаше върху раменете, лек руж придаваше височина и заобленост на скулите ѝ: поне изглеждаше добре. Влезе в една кабинка, затвори вратата и си пое дълбоко дъх. Постепенно осъзна, че дочува гласове, които идваха съвсем отблизо.

— Очевидно ще направят нея редактор на пилотен брой за годината — говореше единият глас, последван от едва чуто под смръкване — звукът на бял пращец, който изчезва в нечия ноздра.

Друг глас кисело отговори:

— Всички щяхме да получим награди, ако имахме татенца, които да ни подплатят с парички списанията, та да си поиграем точно когато ни уволнят.

Кейт тихо свали капака на тоалетната чиния и седна на ръба на студената пластмаса, без да смее да шукне. Искаше ѝ се да грабне обувките си от „Джими Чу“ за токовете и да побегне към къщи. Вечерята още не беше започнала. Навярно можеше да се измъкне незабелязано и да си бъде у дома до осем. Не че щеше да спечели.

— Някои изглеждат нещастни, а им предстои награждаване — засмя се Ник Дъглас, хващайки я на излизане от дамската тоалетна.

— Къде се губиш? — попита тя и се усмихна насила. — От теб се очаква да ми бъдеш подкрепа в навечерието на победата.

— С Вики ѝ Мари проверявахме плана за настаняване на гостите на масата.

Абсурдна ревност прободеше Кейт. Естествено, Ник имаше право да общува с персонала — дори с най-красивите му членове, помисли си тя. Спомни си как всички момичета в „Пясък“ флиртуваха с него по време на почерпките в офиса. Нейните собствени чувства към Ник бяха отзвучали или по-скоро заспаха, откакто Дейвид изгря на хоризонта, но сега тя отново беше сама и пак усещаше познатите противоречиви емоции, щом влезеше в офиса. Установи, че отново отделя повече време сутрин, за да изглежда в пълния си блясък.

— Ще се зарадваш да разбереш, че сме на десета маса — заговори Ник. — Не твърде далеч от сцената, това е добър знак.

— Хммм — реагира разсеяно тя.

— Добре ли си?

Тя се опита да се вземе в ръце.

— Да. Малко ми е нервно.

— Убеден съм, че ти ще спечелиш наградата — заяви Ник и пристъпи по-близо до нея, така че в пространството помежду им да няма място за трети. — Най-добрата си в бранша и го доказа с това списание. — Той се усмихна, лешниковите му очи бяха топли и окуражителни и тя почувства, че настроението ѝ леко се повишава. Беше се наслушала на приказките на баща си, че е невзрачна, че е майстор в изкуството на посредствеността си. Затова искрените похвали за способностите ѝ, идващи от устата на мъж, разпалваха надеждите ѝ.

— Хайде да вървим да спечелим някоя и друга награда.

На шестдесет километра от тях, в сърцето на Съри, Камила Болкън също се опитваше да направи впечатление, но не разполагаше с корица на бляскаво списание, зад която да се скрие. Задачата ѝ беше да убеди членовете на Асоциацията на консерваторите на Ъшър, че притежава нужната биография, идеология и плам, за да я изберат за свой бъдещ кандидат за парламента. Докато гледаше към морето от лица в мразовитата зала с изражения, вариращи от отегчение до явно предизвикателство, тя се помъчи да си възвърне самообладанието. Камила никога не се бе притеснявала в съда, но там тя се чувстваше под егидата на закона. Да спечели, зависеше от съобразителността ѝ да използва закона така, както беше угодно на клиента ѝ. Помагаха ѝ

правилата и процедурите и беше добра, най-добрата. Но тази вечер се чувстваше далеч по-разголена. Щяха да преценяват способността ѝ да стане член на Парламента от този избиращия окръг, а не уменията ѝ да борави с фактите.

Все пак ѝ се струваше, че речта ѝ пред членовете на комитета на асоциацията бе приета добре. В крайна сметка, Камила беше роден оратор и дори себе си смая със силата на възгледите и дълбочината на убежденията си. Беше самоуверена, да, но беше ли подходяща в политическо отношение? Там бе въпросът. Прекараните в Хънтсфорд осемнадесет години от живота ѝ и тираничните възгледи на баща ѝ я бяха научили как да отстоява своето, но никога не бе изповядвала конкретни политически възгледи независимо от безконечните остри спорове на вечеря. Липсата на явни пристрастия беше единственото, което я тревожеше през последните няколко седмици, докато зубреше партийните идеи: щяха ли да приемат възгледите ѝ като пламенни, искрени и всеотдайни?

Изправена пред партията в щаба на Асоциацията на консерваторите на Ъшър, импозантна зала, напомняща на голям мъжки клуб, тя се запита дали беше направила всичко по силите си, за да се утвърди. Оцеля след двадесетминутното цунами от въпроси за всичко от еврото до образованието, хвърли последен поглед към членовете, които щяха да решат съдбата ѝ, и ги прикова с прощална усмивка, която трябваше да покаже подходящ баланс между авторитет, компетентност и снизхождение.

Джилиан Макдоналд, председателка на асоциацията и съпруга на Чарлс, шефа на Камила, се изправи да ѝ благодари за обръщението ѝ преди гласуването.

— Няма да се бавим — прошепна тя на Камила и в залата избухнаха аплодисменти.

Камила напусна сцената и излезе в мъждиво осветения коридор, където двамата ѝ съперници, Джералд Лорънс и Адам Бери, седяха със съпругите си на столовете покрай стената.

Тя им се усмихна едва-едва, внезапно осъзна колко отчаяно беше чакала тази възможност и се зачуди кой ще бъде избран. Досега се бе справила — стигна до тук, пребори се с листа от шестдесет и пет кандидати, одобрени от Централния щаб на торите. Погледна мъжа най-близо до себе си. Джералд Лорънс беше местен адвокат,

оплешивяващ, прегърбен, гонещ петдесетте. Освен че възгледите му бяха твърдо дясно ориентирани — вечен победител сред мнозинството от над петдесетгодишните сред публиката — той цял живот беше живял в Ъшър, а пет години бе служил и като местен съветник. Камила знаеше, че в това отношение не може да се мери с него. Ясно ѝ беше, че значителен процент от гласуващите щяха да предпочетат местен представител пред друг, който според представите им бе спуснат с парашут от Лондон.

Вторият кандидат беше още по-опасна конкуренция.

Той беше местен бизнесмен, натрупал милион от продажба на дребно. Издигнал се бе сам — мечтата на торите — освен това беше красив, под четиридесет години, носеше делови костюм и притежаваше нещо от чара на Тачър, който несъмнено му бе помогнал да спечели състоянието си. Не притежаваше умерените, интелигентни маниери на Камила — според нея излагаше мислите и гледищата си малко неубедително и неясно — но от тримата Бери изглежда спечели най-много поддръжници. Излъчваше класическото за торите обаяние на силен местен човек.

— Е, това е — обади се Бери, когато ги подканиха да се върнат в залата.

Тримата кандидати застанаха на сцената близо един до друг. Камила притисна ръце пред гърдите си, пот от притеснение ги слепваше една задруга, когато Джилиън Макдоналд стана и заговори:

— Имаме честта тези трима прекрасни хора да пожелаят да представляват Консервативната партия на Ъшър — започна тя. — Обаче можем да поканим само един от тях да се състезава за място в Парламента на следващите избори. — Джилиън замлъкна. Камила агонизираше.

— И в този случай комитетът реши, че би желал да покани Камила Болкън да кандидатства и да се бори за нас.

Когато чу съобщението, мозъкът на Камила се парализира, донякъде неспособен да осмисли чутото. За нея ли става дума? Получи ли мястото? В моментно объркване тя погледна към Джилиън, която ѝ отвърна с топла усмивка. Сред множеството гръмнаха одобрителни възгласи, а Джералд и Адам протегнаха ръце през масата, за да се ръкуват великодушно с нея. Членовете на партията я заобиколиха, за да ѝ стиснат ръката и да я поздравят.

— Ще бъде фантастично силна, млада жена да представлява Тъшър — грейна една възрастна дама и топло се ръкува с нея.

— Възхищавам се на съвременните ви схващания — говореше друга. — Партията трябва да се бори за централна позиция.

Мъж на около шестдесет с груби черти на лицето и красива посребрена коса се приближи до Камила и леко я докосна по рамото.

— Поздравления, госпожице Болкън. Получихте и моя глас. Макар че можехте и без него — добави с намигване той.

Тя му отговори с усмивка, благодарна, че получава подкрепа от всички прослойки: млади, възрастни, традиционалисти и активисти виждаха в нея по-либерално бъдеще за своята партия.

— Познавах баща ви от дните, когато се занимаваше с политика — обади се среброкосият мъж и усмивката на Камила помръкна при споменаване на името на Осуалд.

— Затова ли гласувахте за мен? — попита тя, като се надяваше победата ѝ да не бъде омаловажена от сянката на баща ѝ, сякаш бе милостиня. Ако той разбереше, че тя е получила дори и един глас заради членството му в Камарата на лордовете, никога нямаше да я остави да го забрави. Дори Камила да станеше министър-председател заради собствените си заслуги, Осуалд щеше да вярва, че това е негово дело.

Възрастният мъж поклати глава, на устните му се появи намек за усмивка.

— Гласувах за вас напук на баща ви, а не заради него — отговори той, преди да потъне в тълпата.

Камила се опита да го спре. Отчаяно искаше да узнае кой е и какво знае за баща ѝ, но той беше изчезнал. През следващите тридесет минути тя благосклонно приемаше похвали и комплименти от всички в залата. Но ничии думи не бяха по-сладки за нея от тези на стареца със сребрилата коса.

Кейт и Ник бавно се отправиха през Голямата зала да вечерят. От тавана висяха драперии от черен плат, осеяни с мънички, приказни светлинки, като море от звезди. Из помещението отекваше шум от нозе и коя от коя по-гръмки хвалби. Твърдо решена да се забавлява, Кейт все пак бе толкова притеснена, че едва докосна агнешката си пържола.

Вместо това изгълта почти цяла бутилка новозеландски совиньон блан. Докато Саймън Патерсън, волнодумният телевизионен водещ и ръководител на церемонията по представяне на наградите, излезе на сцената, Кейт вече се чувстваше леко замаяна и уморена.

— Предстои да изберем редактор на пилотен брой за годината — обяви Патерсън след десетминутен дъжд от вицове за бранша. На екрана зад гърба му се появиха половин дузина корици на списания, които бързо разсъниха Кейт. Списанията на големите компании се появяваха на екрана, посрещани с рев от аплодисменти. Когато се появи и корицата на „Пясък“, десетимата на масата на Кейт я посрещнаха с възможно най-силни одобрителни възгласи. Пийт Милър даже заблъска по масата с празно шише от вино, но възклицанията им се загубиха из просторната зала. Зад гърба си Кейт чу поощрителни викове на подкрепа и вътрешно им благодари, чиито и да бяха.

— Бих желал да поканя Хюго Макелвой, председател на списания „Алианс“ и спонсор на категорията „Редактор на пилотен брой за годината“, да излезе и да съобщи победителя — оповести Саймън Патерсън, а един енергичен сивокос мъж около шестдесетте вече бавно вървеше към сцената.

— О, не — изпъшка Кейт, — старият ми шеф. Каква ирония.

Макелвой стигна до подиума, намести колана на панталоните си и зачете номинациите от листа, който държеше пред очите си.

— Тази година надпреварата беше толкова оспорвана, че решихме да дадем и втора награда — заяви Макелвой и погледна към тълпата, стаила дъх в очакване. — Тази награда отива за първия брой, който наистина завладя пазара и намери своята ниша сред конкуренцията. Кейт почувства, че ръката на Ник стисна нейната. Възможно ли беше? Ние ли сме, помисли си Кейт, докато си играеше със столчето на чашата. — И тази високо препоръчителна награда отива при... Грег Дейвис, редактор на седмичника „Мъжки стил“!

Кейт усети как раменете ѝ увиснаха, когато я заля вълна от бурни аплодисменти.

— Че кой иска втора награда? — обади се Ник, наведе се към нея и стисна раменете ѝ.

— Първа награда в тази категория — продължи Хюго Макелвой, докато се бореше с микрофона, който започна да издава ужасни пискливи звуци — е за издателството, успяло да остави своя следа за

изключително кратко време. Съдиите характеризират списанието като оригинално и секси, свеж полъх в бранша, а редактора му като талантлив и мотивиран, който не се бои да рискува. Наградата „Редактор на пилотен брой на годината“ отива при... Кейт Болкън за списание „Пясък“!

Гръмнаха бурни одобрителни възгласи. Когато Кейт се изправи, за да се отпрати към сцената, Ник разпери ръце и я прегърна така силно, че тя почувства топлината на пръстите му през тънкия плат на роклята си.

След награждаването тя бе обградена от тълпа нетърпеливи да я поздравят колеги, които се събраха около масата ѝ. Старата ѝ приятелка Лора Уорън, литературният редактор на „Класа“, я целуна по двете страни и ѝ пожела успех.

— Сигурно си ужасно доволна от себе си — засмя се Лора.

— Много ти благодаря — отговори Кейт. — Странна година, нали? — добави тя през смях.

— Не е ли сладко отмъщението? — подкачи я Лора и размаха чаша, докато видимо се олюляваше на високите си токове.

— Какви ги говориш? — изненада се Кейт и си наля малко чисто кафе в напразен опит да изтрезнее.

— Не чу ли? — започна Лора. — Уволниха Уилям Уолтън и Никол Валънтайн в понеделник. Така ги изложиха — разпали се тя, въодушевена, че може да разгласи прясната клюка. — Никол отказа да напусне своя — твоя — офис. На практика се наложи охраната да я изнесе, а после излезе, че от шкафа за модни дрехи липсват тоалети за десет хиляди. Изчезнали поради разсеяност.

— Никол е уволнена за кражба? — не можеше да повярва Кейт, като постави ръка на устата си.

— Не, глупавичката ми! — засмя се Лора и ѝ се наложи да седне. — И двамата бяха уволнени по най-бързата процедура. От самия Хюго Макелвой, доколкото зная, заради изданието, което двамата са „ръководили“ преди три броя. Виждали ли си цифрите на продажбите? Спаднали са с около петдесет процента. Явно положението е било толкова лошо, че шефът е настоял и двамата да си обират крушите. Оформлението беше под всякаква критика: рекламодателите бяха отвлечени. Беше лудост да се опитват „Класа“ да подражава на „Блясък“.

— О, боже — засмя се Кейт и засия.

— Както изглежда — продължи Лора, наслаждавайки се на богатството от клюки, с които разполагаше, — положението с нищо не се е подобрило от членството на Хюго в комисията по наградите, защото поискал да узнае защо редакторът на „Пясък“ не работи за неговата компания. А щом научил, че Уилям Уолтън те е уволнил... е, това било последната капка.

Кейт седеше, милваше трофея и се усмихваше. Не беше отмъстителна, но тази вечер взе да ѝ се услажда.

— Не се изненадвай, ако скоро ти се обадят да се върнеш в „Класа“. Името ти вече се чува.

Кейт добросърдечно поклати глава.

— Наистина, всички вие ми липсват — призна тя и наля на Лора чаша кафе. — Но защо да се връщам, щом ме уволниха в началото на годината?

Лора потърка палеца и показалеца си.

— За пари, любов моя. Поискай двойна заплата и съм сигурна, че ще ти я дадат.

Изцедена, преливаща от емоции и леко пияна, Кейт реши да се прибере у дома, докато още е екзалтирана. Проточи врат над тълпата, за да открие Ник. Той беше през няколко маси от нея и разговаряше с тъмнокос мъж на петдесет и нещо, втренчил настойчиво поглед в него през половинките си очила. Ник улови погледа ѝ, извини се и се приближи, провирайки се между хора и столове с шише шампанско в ръка.

— Ето я гордата победителка — възкликна той, грабна една чаша и я напълни с „Мое“.

— Няма да повярваш.

— Хей, няма да повярваш!

И двамата изрекоха думите в един и същ момент и се усмихнаха един на друг.

— Хубаво, казвай първа — обади се Ник.

— Уилям Уолтън и Никол Валънтайн са уволнени!

— Стари вести — засмя се Ник. — Голямата новина, госпожице Болкън, е, че два големи медийни конгломерата се свързаха с мен през последните двадесет минути и поискаха среща, за да обсъдим изкупуването на компанията ни. И единият е списания „Алианс“. Хюго

Макелвой заяви, цитирам: „За мен ще бъде огромно удоволствие отново да приема в компанията Кейт Болкън в качеството ѝ на главен редактор.“ Аз съм щял да бъда управител на издателството, а „Пясък“ щял да бъде включен в списъка им с дамски списания. Страшно ни харесват!

В гърлото на Кейт се зароди кикот, който набра мощ и тя се разсмя от все сърце. Трудно ѝ бе да повярва, че само преди няколко часа се чувстваше толкова нещастна.

— Какво има? — попита Ник.

— Днешната вечер е толкова странна. Май пих прекалено много шампанско. — Тя продължи да се смее и спря чак когато се разхълца.

— Е, какво ще отговорим на купувачите? — попита Ник, след като тя овладя кикотенето си.

Бяха им поднесли офертите на тепсия. И двамата притежаваха по двадесет и пет процента от компанията. Щяха да спечелят много пари.

— Казвам „Да вървят по дяволите“! — предизвикателно отвърна Кейт и чукна чаша в бутилката на Ник.

38.

Камила седна на бронята на тъмносиния ландроувър, с който откарваха всички до мястото за стрелба, и видя баща си, вдигнал ловджийската си пушка марка „Холанд и Холанд“ във въздуха. Силен трясък разцепи воднистосивото небе, последва го пърхане на падаща към земята птица. Осуалд се обърна и засия към групата, която го гледаше: Филип Уочорн, Никълъс Чарлсуърт, Мария Данте и трима японски бизнесмени, доведени от Уочорн, за да подслади сделката с тях. Екипиран в тъмнокафяво вълнено сако, тъмнокафяви панталони за голф, жълт като канарче пуловер и кепе, килнато под подходящ ъгъл, Осуалд приличаше на браконьер от осемнадесети век.

По време на ловния сезон баща ѝ беше в стихията си, каза си Камила, която стоеше настрана от останалите. Повече от всякога искаше да се върне в къщата. Не беше противница на лова, за разлика от Кейт и Вениша. Всъщност миризмата на кордит, щипеща ноздрите, обилните количества чай „Ърл Грей“, уиски и кифли с масло, които се сервираха след лова, ѝ допадаха. Но днес бе уморена и раздразнителна, а видът на Мария Данте с нейния скромен восъчно блед костюм от „Барбур“ и тежък грим, я караше да се чувства неудобно. Глутница шпаньоли подскачаха и лаеха, докато търсеха птиците.

— Здраво рита — отбеляза Осуалд, приближавайки към дъщеря си, се разтърка със здравата си ръка. Независимо че все се оплакваше, Камила виждаше, че той си прекарва чудесно. Осуалд забеляза безрадостното ѝ изражение.

— Какво ти става? Нямах настроение целия следобед. Или ела с нас, или се връщай вкъщи. Изглеждаш ужасно неблагоприятна, както се цупиш тук при колата.

— Няма да стоим още дълго, нали? — попита Камила, като се изправи и го погледна в очите.

— Ще си тръгнем, когато ловът приключи — сопнато ѝ отвърна Осуалд, — но преди да умреш от скука.

Осуалд се обърна и зарея поглед към просторните, покрити с трева поля в края на гората на Хънтсфорд, където кучетата се

стрелкаха насам-натам и търсеха фазаните. Пъхна пушката под лявата си ръка и заостъргва калта от ботушите си.

— Разочарован съм, че не успя да убедиш Катърин да дойде тази вечер — заговори той, без да среща погледа на Камила. — Категорично помолих цялото семейство да се събере довечера, но явно никой не обръща и грам внимание на думите ми.

— Знаеш какво е положението — отговори Камила и вдигна ципа на вълненото си яке, така че яката му се вдигна над брадичката ѝ. — Кейт и Серина не искат и да се видят една друга.

— Жалка работа! — отсече Осуалд и раздражено щракна пушката си, за да я изправи. — Не се ли скараха за някакво момче? Знаеш, че не обръщах внимание на поведението на Серина тази година. Но тя ще ражда и Кейт трябва да я остави на мира. Стане ли дума за другия пол, Кейт не може да се мери със Серина, нали?

Тъй като не искаше да се замесва в подобен спор, Камила си каза, че най-добрият курс на поведение е да запази мълчание и да се надява, че баща ѝ ще продължи пътя си. Мария Данте беше обсебила вниманието му през целия ден и това бяха първите откраднати пет минутки, които прекарваше с него. За първи път разговаряха лице в лице, след като тя спечели номинацията за кандидат на Ъшър за Парламента. Предстоеше ѝ да го уведоми затова. Политическите ѝ амбиции все още се посрещаха на нож от страна на баща ѝ и тя си държеше устата затворена с надеждата, че той ще повдигне въпроса или ще ѝ поднесе поздравленията си с половин уста. Засега не бе казал нищо. Отначало тя реши, че новината някак си му е убягнала въпреки безбройните местни вестници и прокламации, които отразиха номинацията ѝ. Но тъй като той продължаваше да мълчи, тя разбра, че не я очакваше никакво признание за успеха. Питаше се защо. Почувства, че стомахът ѝ става на топка от напрежение, когато се сети за една причина, но побърза да я пропъди от мислите си.

Седнала в спалнята на Серина в Хънтсфорд, Вениша погледна през прозореца и се взря в акварелното небе, обагрено в пурпур като открита рана.

— Ще пият чай там, където ловуват. Не ти ли се иска да беше отишла? Знаеш как реагира татко, ако не сме там, където той иска.

Серина лежеше по гръб в леглото под балдахина, подпряна на няколко възглавници. Тя обърна глава към ореховия скрин до кревата си. Върху него стояха порцеланова чаша за чай и кифла, от която бе отхапана миниатюрна хапчица.

— Не искам. Вече пих — отвърна нацупено Серина, поглаждайки с ръка издутия си корем. — В края на краищата чакам дете.

Кимна към сгънатия вестник на края на леглото.

— Чете ли това?

— Не — отговори Вениша.

— Том е номиниран за „Златен глобус“.

Вениша не знаеше как да реагира.

— Радостна новина, нали?

Серина се оклюма. Не ѝ бе нужно да научава това от вестниците. Най-малко петима души ѝ се бяха обадили веднага след обявяването на номинациите и всеки разговор предизвикваше у нея противоречиви чувства. Но не възнамеряваше да допусне Вениша да разбере това.

— Как няма да е добра новина, и то в година, в която собственият ми филм се провали с гръм и трясък и цялата ми кариера забуксува на едно място — отговори тя, опитвайки се да бъде иронична. Но гласът ѝ излезе като тихо писукане.

Вениша беше сигурна, че Серина ще се разплаче. Погледна сестра си с необичайна загриженост, доволна, че се разсейва от собствените си проблеми. Цели двадесет и седем години Вениша никога не се бе безпокояла за Серина. Поне не сериозно. Да, като дете, след смъртта на майка им Серина постоянно създаваше главоболия и Вениша бе възприела ролята на майка в семейството. Тревожеше се, когато Серина закъсняваше късно вечер, когато я изключиха от училище, щом я хванаха, че краде бонбони от селския магазин. Но вътрешно винаги чувстваше, че със Серина всичко ще бъде наред, независимо какво ще ѝ поднесе животът или какво ще си причини сама. Най-малката ѝ сестра не притежаваше вродената сила на Камила например, но имаше някакво искрящо защитно сияние, сякаш ангел бдеше над нея и ѝ осигуряваше благословено съществуване.

Но този следобед тя не беше толкова сигурна в това. Кожата на Серина бе все така съвършена като на алабастрова скулптура, но от нея не се излъчваше светлина. Нямахме го прословутото сияние,

приписвано на бременността, нито звездния блясък, който обикновено излъчваше. Беше мрачна, неразговорлива, тиха. Беше си все така красива, но сякаш готова да се разпадне. Изглеждаше отслабнала, ключиците ѝ стърчаха, а коремът ѝ беше абсурдно изпъкнал, като че ли не беше част от тялото ѝ. Вениша бе убедена, че сестра ѝ е потисната. По времето, когато тя самата отчаяно искаше дете и като побъркана все се питаше какво не ѝ е наред, бе изчела стотици страници за бременността и се считаше за експерт. Депресиите преди раждане бяха много по-редки от онези след него, но тя бе сигурна, че най-малката ѝ сестра страда именно от това.

— Какво има? — раздразнително попита Серина, взирайки се в угриженото изражение на сестра си.

— Истината ли искаш? Смятам, че си в депресия — категорично отвърна Вениша.

— Не съм в депресия — уморено въздъхна Серина. — Само съм много изморена.

Вениша не бе убедена.

— Знаеш ли какво ти е нужно? — обърна се настойчиво към сестра си.

— Какво? — сърдито реагира Серина.

— Да се сдобриш с Кейт.

Серина се надигна и се облегна на таблата на кревата, като преднамерено избягваше погледа ѝ.

— Ще ми подадеш ли чая?

Пийна една глътка и се обърна към сестра си:

— Според теб кого ще заведе Том на награждаването?

В семейство Болкън съществуваше традиция в неделя вечерта след лов Осуалд да дава официална вечеря, която започваше с питиета в Голямата зала. Всички се събираха около стълбището. Господата бяха доволни от възможността да свалят подгизналите груби вълнени дрехи и да обуят елегантни лачени обувки. За дамите вечерята бе идеална възможност да облекат официалните рокли, с което неизменно изглеждаха прекрасни сред величествената атмосфера на Хънтсфорд.

При все че не ѝ се общуваше с никого, Серина положи усилия да засенчи всички и най-вече Мария. Сребристосив кафтан от „Оси

Кларк“ прикриваше бременността ѝ, а косата ѝ бе прибрана в елегантен кок като на балерина. Знаеше, че прилича на красива светска домакиня от друга епоха. Всъщност, когато момичетата слязоха по стълбите и се събраха в Голямата зала, Камила отбеляза колко много Серина прилича на майка им, Маргарет Болкън, в разцвета на нейната красота. Но комплиментът ѝ заглъхна, когато видяха как Мария Данте се спуска по стълбището, сякаш светът ѝ принадлежи. Серина си каза, че тя прилича на матрона от някоя пантомима, заела мястото си на сцената за грандиозния финал. Да, беше красива жена, със завист призна тя, но хубостта ѝ беше отживяла, прецъфтяла, пурпурната ѝ кадифена рокля беше прекалено дълга и тежка, гарвановочерната коса — прекалено изпъната назад.

Серина винаги бе предполагала, че един ден баща ѝ ще си намери нова спътница, но и за миг не беше допускала, че тя ще я измести и ще обсеби чувствата на Осуалд. Запита се дали е съвпадение това, че отношенията с баща ѝ охладняха, откакто италианката се появи на сцената. Той несъмнено беше разочарован от бременността ѝ, но през изминалите двадесет и седем години ѝ беше прощавал всичко: и изключването, и връзката с шейха, и това, че стана актриса. Окоето му не беше мигнало. Открай време Осуалд спестяваше на Серина свирепото неодобрение, смазващото равнодушие и явното безразличие, които сестрите ѝ бяха длъжни да търпят — досега. Пренебрежението горчеше на езика ѝ като метал. Не ѝ беше по силите да го понесе.

След като си взе кампари с газирана вода от сребърния поднос на Колинс, Вениша се възползва от благоприятния случай. Всъщност никога не съществуваха благоприятни условия да подхване щекотлив въпрос с баща си, но ведрата атмосфера след лова, когато настроението му бе приповдигнато от уискито, ѝ се стори подходяща. Хвана го неподготвен, точно докато разговаряше с Никълъс Чарлсуърт и се озърташе за Колинс да му донесе още един аперитив.

— Как е рамото ти? — попита Вениша. — Камила ми каза, че е натъртено от стрелбата.

— Не си струва безпокойството — подсмихна се Осуалд и махна с ръка във въздуха. — А ти защо не дойде на лова? Зная за абсурдните

ти възражения относно стрелбата, но можеше поне да ни направиш компания за чая.

— Опитвам се да прекарам един по-спокоен уикенд — обясни Вениша. — Утре рано сутринта се връщам в Лондон. Чака ме много работа, както знаеш, в края на седмицата летя за Ню Йорк.

— Не, не знаех — студено отговори Осуалд и доброто настроение се изтри от лицето му. — И защо ще ходиш? Да харчиш още от наследството на Джонатан, предполагам?

Докривя й.

— Знаеш защо отивам в Ню Йорк. Казах ти поне пет-шест пъти.

Той разплиска питието в кристалната си чаша.

— Това упорство няма да те доведе доникъде. Няма да има клон на фирмата в Ню Йорк не и без одобрението на борда. Именно това твое абсурдно желание накара Джонатан да ми даде пълномощията на негов представител — за да защитавам интересите му.

Понеже чувстваше, че трябва да сниши гласа си, думите на Вениша излязоха като шепот:

— Не разбирам възраженията ти против разширяването на дейността ни в Ню Йорк. Намерили сме прекрасно място за магазин, поръчките ни от „Бергдорф“ никога не са били толкова много, а след статията в американското издание на „Вог“ офисът ни е наводнен от запитвания...

— Както обстоятелствено обясних на срещата на борда миналата седмица — прекъсна я Осуалд, — компанията трябва да вземе специално решение, за да осъществиш плановете си за Ню Йорк, и аз ще използвам правото си на вето, за да ти попреча. Не че съм труден човек. Просто съм убеден, че бизнесът трябва да се разширява бавно. Навлизането в Америка ще струва повече, отколкото фирмата може да си позволи.

Вениша яростно разтърси глава. Беше прегледала финансите под лупа и знаеше, че компанията можеше да отдели средства. Тя разбра, че баща ѝ има други намерения и никакви аргументи и молби няма да променят решението му. В отчаянието си бе опитала да вземе юздите в собствените си ръце и да се сдобие с акциите на Джонатан. Но когато миналата седмица отвориха завещанието на Джонатан, се оказа, че той ѝ е оставил къщата и значителна сума пари, обаче четиридесет и петте

процента от акциите му във „Вениша Болкън“ наследяваше брат му Стефан в Австрия.

Джонатан беше упорит негодник, сега я тормозеше и от гроба си. Да предостави акциите си на Стефан бе най-лошото, което можеше да стори. Той знаеше, че Вениша и брат му не се разбират. В съзнанието на Вениша Стефан беше ограничен женомразец. Лишен от трудовата етика на Джонатан, той притежаваше арогантност в излишък. Когато Вениша отлетя за Виена, за да се опита да го убеди да ѝ продаде акциите, тя не хранеше силни надежди. Както беше очаквала, Стефан се наслаждаваше на отчаянието ѝ. По време на срещата им постоянно размахваше под носа ѝ моркова, но тя знаеше, че няма да ѝ го даде.

— Мога да ти ги продам на подobaваща цена — беше заявил накрая с грозния си тевтонски акцент от семейното schloss^[1] в близост до австрийската столица. — Но това не би било в съответствие с волята на Джонатан.

Тя не донесе у дома нищо друго, освен гневно напрежение и плик със закуски, взет от летището, който нямаше никакво намерение да яде. Сега, без съдействието на Осуалд компанията тъпчеше на едно място. Баща ѝ явно не бе в настроение да направи компромис и тази вечер.

Осуалд се отдалечи и Вениша разсеяно се заслуша в разговорите в Голямата зала. Японците си бяха заминали и Филип Уочорн се поуспокои. Когато Колинс тръгна между гостите, за да напълни празните чаши с шампанско, се чу леко подрънкване. Осуалд почукваше по кристалната си чаша с лъжичка.

— Преди вечеря искам да направя едно съобщение — заговори той и гласът му се извиси над общия говор. Той стоеше на второто стъпало на грамадното стълбище, а Мария Данте се приближи и застана до него и собственически го хвана под ръка.

— Щастлив съм да съобщя на всички, на семейството и моите приятели, че помолих Мария да се омъжи за мен. С радост ви уведомявам, че тя се съгласи.

Чуха се ръкопляскания, дори Филип нададе одобрително възклицание.

Порша Чарлсуърт постави ръка на рамото на Серина.

— Сигурно си истински очарована! — измърка тя.

Серина беше толкова смаяна, че едва успя да си поеме дъх.

— Очарована не е точната дума — промълви след секунда и оголвайки зъби, безжизнено се усмихна.

Спусна се към Вениша, чиято уста все още зееше.

— Е, накрая се сдобихме и със зла мащеха. Какъв вълшебен край на приказката.

Вениша поклати глава, насилвайки се да се усмихне.

— Ако така ще ни се махне от главата, може и да е за добро.

Дори в собствените си уши не звучеше убедително.

— Няма ли да поздравите баща си? — подкани ги Осуалд, като се приближи до тях и протегна облечената си в червеникавокафяво ръка.

— Е, кога ще бъде щастливият ден?

— Ако успеем да се подготвим, веднага след Нова година — отговори Осуалд. — Приемът ще бъде, естествено, вкъщи, а ще се венчаем в селската църква.

И двете момичета си помислиха едно и също: в двора на тази църква беше погребана майка им.

— Поздравления, татко — хладно каза Вениша и притисна буза до неговата. — Донякъде сме изненадани, но очевидно всички се радваме. Сега, ако ме извиниш, дължна съм да кажа това и на Мария.

Италианката все още стоеше в подножието на стълбите и пощеше яката на роклята си досущ като някой паун. Като видя, че Вениша се приближава, тя направи няколко крачки и застана толкова близо до нея, че другата жена изгуби равновесие от това навлизане в личното ѝ пространство. Вениша виждаше дори едрите пори по носа на певицата и тънките червени капилляри в очните ѝ ябълки.

— Добре дошла в семейството — поздрави тя, стараейки се да звучи искрено.

— За мен е радост да чуя това — усмихна се Мария, целуна я по двете бузи и силно стисна раменете ѝ.

Изведнъж гласът ѝ придоби неочаквано рязък оттенък:

— Сигурно сте много облекчена. Толкова дълго сте била господарка на дома, без дори да имате титлата лейди Болкън. Сега навярно се чувствате прелестно свободна.

— Не бих се изразила така — зае отбранителна позиция Вениша.

— Е, нека ви благодаря — каза Мария и сграбчи ръцете ѝ с лакираните си в червено пръсти. — Свършила сте отлична работа, да

пригответе семейното ми гнездо. Разбира се, има много да се оправя по къщата — прошепна тя съзаклятнически. — Убедих Осуалд да обновим целия дом. Имам приятел в Париж, един от водещите европейски вътрешни дизайнери, който няма търпение да започне. — В усмивката ѝ се четеше превъзходство. — Нека вечеряме тримата заедно. Предполагам, че ще намерите много общи теми.

Изненадата на Вениша беше безгранична. През последните десет години тя непрекъснато опитваше да убеди баща си, че Хънтсфорд се нуждае от основни преобразувания, които тя може да осъществи. Познаваше всяко кътче на къщата, историята ѝ, цялостния ѝ архитектурен стил и беше най-подходящият човек да я преустрои. Сега се почувства като ритната от кон.

— Обаче мисля, че е важно аз да ръководя всичко, нали? Трябва да оставя собствен отпечатък върху къщата — продължи Мария с артистичен шепот. — В крайна сметка съм значително по-млада от Осуалд.

Отначало Вениша не схвана какво точно намеква, но Мария побърза да се доизясни:

— В деня, когато из къщата ще отекват само моите стъпки, тя трябва да бъде точно такава, каквато я желая.

— Само вие ли? — попита Вениша.

— Аз, лейди Болкън, ще имам пожизнени права върху Хънтсфорд, в случай че съпругът ми почине. Осуалд вече предприе стъпки за изготвяне на подобно завещание.

— Гласът ѝ натежа от високомерие и тя драматично въздъхна. — Естествено, не бих искала и да си помислям за живот без Осуалд. Но човек трябва да бъде практичен, а аз желая да ми бъде приятно тук. А в момента е малко поовехтяло.

Вениша стърчеше като истукан, неспособна да осмисли чутото.

— Този дом е на семейството — наблегна тя, все още замаяна. — Не съм убедена, че Хънтсфорд трябва да бъде преустроен само според вашите виждания.

Мария изсумтя.

— Малко е наивно, не мислите ли, скъпа? — изгука тя.

— Едва ли ще свиквам семейния съвет всеки път, когато реша, че е време за нови пердета.

Колинс се доближи и предложи на Вениша пълна чаша с шампанско. Тя кимна и я изпи на един дъх. Положението на семейството ѝ, домът ѝ, корените ѝ — всичко, което познаваше от четиридесет години — щеше да се промени до неузнаваемост. А тя се чувстваше абсолютно безсилна да попречи на това.

---

[1] schloss (немски) — имение. — Б.пр. ↑

39.

Кейт се чувстваше зле. Нито лъскавите гирлянди, нито нескончаемият поток от коледни подаръци, който прииждаше от модните къщи, можеха да я развеселят. Главата ѝ се цепеше, носът ѝ течеше и през целия ден не беше в състояние да хапне и троха. Тъй като всички бяха излезли от офиса да обядват, тя отпи голяма глътка вода, подпря глава на бюрото си и изохка. Поне да можеше да поспи, каза си тя, поне за миг да склопи очи. Чу нечий стъпки и рязко се изправи на стола си. Ник Дъглас влезе в стаята, остави кафява хартиена торба на бюрото пред нея, скръсти ръце и я загледа с полусериозно, полуприсмехулно изражение.

— Не мисли, че от кабинета си не чувам как подсмърчаш, кашляш и хриптиш. Звучиш като някой дядо.

— Изкара го като музика за ушите — иронично промърмори тя и си взе нова кърпичка. — Всъщност се чувствам като парцал.

Ник придърпа един стол към бюрото ѝ.

— Може да се дължи на обстоятелството, че не си имала почивен ден от около четири месеца. — Гласът му я подразни, но наистина беше угрижен. — Да знаеш, извиках ти такси. Трябва да пристигне всяка минута, а всичко, от което имаш нужда, е в кафявата кесия. Хайде, тръгвай, разкарай се. Изглеждаш ужасно. Ако искахме червеноносия елен Рудолф в офиса, щяхме да се обадим на Дядо Коледа.

Кейт отвори огледалцето, което стоеше на бюрото ѝ, и погледна лицето си. Ник беше прав: видът ѝ беше ужасен. Болна, с плувнали очи и яркочервен, лющещ се от постоянното секнене нос. Надзърна в плика. В него имаше кутийка парацетамол, две шоколадови кифли, свитък дамски списания и цял пакет носни кърпички.

— Екипировката ти за оцеляване — поясни Ник. — А сега би ли тръгнала, ако обичаш?

Кейт се прибра вкъщи, настани се на канапето под розово кашмирено одеяло и докато отпиваше чаша горещо мляко с малц, се почувства гузна. Усети и известно неудобство. Извън шестдесетчасовата ѝ работна седмица съществуваше цяла невиждана вселена. По улиците на Нотинг Хил се стрелкаха елегантни майки с високи токчета и току-що изсветлени коси, помъкнали колички с покупки. По телевизията показваха кулинарни програми, черно-бели филми и уютни сериали, вместо криминалните филми и следвоенните драми, които даваха вечер след работа.

Пъшкайки от болката в мускулите, се запита не е ли време за още един парацетамол. Можеше ли да го пие на всеки два часа, или бяха четири? Не трябваше да изхвърля кутийката. Отвори един брой на „Жега“. Усмихна се и се настани по-удобно на възглавницата. Напук на себе си не можеше да не прочете кой с кого спи, холивудските клюки и да не разгледа папарашките снимки на звездите от сериалите, които излизат от нощните клубове, залитайки. След като ги изгълта, тя се прехвърли на „ОК!“ и „Хелюу!“, а после измъкна „Плясък“, най-немирното, най-неприличното от английските клюкарски списания. Прелисти фотографиите на преливащи от целулит знаменитости в оскъдно официално облекло и откри специалната коледна рубрика: „Победители и губещи на годината“. Подскочи, отгръщайки страницата, чашата ѝ се разлюля и няколко капчици от напитката ѝ се изляха върху одеялото. В центъра се четеше заглавието „Губеща номер едно на годината: Серина Болкън“.

Под флуоресцентно розовия титул следваше монтаж от неприятни снимки на папараци. Кейт знаеше, че те винаги търсят нещо неестетично. Хващаха в обективите си знаменитостите, докато кихат, мигат или косите им са разрошени. Обикновено изданията ги отхвърляха, но когато искаха да покажат нечии лични неблагоприятия, тези снимки идеално пасваха. Кейт познаваше сестра си прекалено добре — Серина никога нямаше да заплаче на улицата или да се напие пред хората на някое събиране, но подвеждащите фотографии говореха друго. А придружаващият ги текст разказваше за раздялата на Серина с Том, връзката ѝ с Майкъл Саркис, бременността ѝ и френските проститутки. Подробно съобщаваха за отсъствието ѝ от големите купони в Холивуд, за провалените престижни договори за реклама и нахлулия в Хънтсфорд непознат. И което беше по-лошо, намекваха за

проблеми с алкохол и наркотици и нестабилно психично състояние. Само преди година същото това списание бе посветило осем страници на „Стила на Серина“, а сега я изкарваха смазана, умопобъркана и славолубива лунатичка на ръба на окончателен срив.

Първата реакция на Кейт беше да побеснее. Покровителствените ѝ инстинкти се възпламениха и тя бе обзета от желание да види сестра си. Нямаше представа дали Серина чете „Плясък“, но знаеше, че ако го види, ще се измъчва. Сестра ѝ заслужаваше да я посмъкнат от пиедестала ѝ — Кейт още не можеше да забрави думите „той ме пожела“, когато се скараха заради Дейвид Голдмън. Но Вениша ѝ беше разказала, че след ловния уикенд не егото, а духът на Серина загиваше бавно заради събитията от изминалите десет месеца. Без да му мисли, Кейт, захвърли списанието, грабна сакото и ключовете от колата си, изхвърча от вратата и се понесе към Челси.

В Болтънс, където живееше Серина, имаше главно огромни имоти за милиони лири, обградени с общински градини и землището на една стара църква. Кейт паркира минито си срещу апартамента на Серина, затръшна вратата на колата и грабна кафявата торба от мястото до шофьора. Натисна звънеца десетина пъти. Никакъв отговор. Опита да звънне по мобилния, който директно превключи на секретар. Обезпокоена, Кейт се зачуди къде може да е сестра ѝ. Бременната в осмия месец Серина надали бе отишла далеч. Застанала на студа, Кейт уви шала си два пъти около врата и се вгледа в прозорците, за да види има ли светлина.

— Къде, по дяволите, се е дянала? — промърмори тя и се върна при колата. Облегна се на покрива на минито и отново набра телефона. В гърдите ѝ запърха тревога. За секунда се запита дали да не звънне в полицията, после отхвърли мисълта като абсурдна. Забеляза една елегантна възрастна жена с два кокер шпаньола на каишка, която влизаше в градината. Очите ѝ разсеяно последваха дамата, докато отново се свърза със секретаря на Серина. Тъкмо се готвеше да влезе обратно в колата, когато видя слаба руса жена да седи сама на една пейка в градината. Кейт се приближи до металната ограда и се втренчи натам. Определено прилича на Серина, каза си тя и се приближи още, като присви очи.

Намери незаклучена врата и влезе, обувките ѝ шумоляха, когато стъпваше по обагрените листа на пътеката. Докато Кейт се

приближаваше, Серина не вдигна поглед, седеше сковано на пейката, очите ѝ бяха приковани в някаква далечна точка, а тялото ѝ беше увито в светлосиво пончо. Беше бледа, под очите ѝ имаше сенки, а косата ѝ... Както вървеше, Кейт замръзна на място. Какво беше станало с косата ѝ? Стърчеше на къси, чорлави клечки, като че ли я бяха скубали свраки. Докато се приближаваше към сестра си, тя се почувства виновна и глупава. Трябваше да бъде до Серина. Да, тя ѝ причини болка, но гневът ѝ беше отминал и през последните седмици само инатът я спираше да вдигне телефона.

Кейт не обели и дума, когато седна до нея на студената пейка, а Серина остана неподвижна като статуя. Загледаха се в двата кокер шпаньола, които подскачаха след хвърлената им клечка.

— Мислех, че ги обичаш — тихо проговори Кейт след няколко секунди. Пъхна ръка в кафявия хартиен плик и извади шоколадова кифличка, после полека я сложи на бедрото на сестра си. Серина я вдигна, отчупи парченце и го хвърли към гълъбите, които се тълпяха по паважа. Обърна лице към Кейт:

— Надявам се, че не си дошла да ме поучаваш — проговори тя.

— Дойдох да ти дам една кифла — усмихна се обнадеждена Кейт. Забеляза, че устните на сестра ѝ потрепват нагоре.

— Не трябва ли да си на работа?

— Болна съм.

— Целият ти нос е червен — отбеляза Серина и се пресегна, за да го докосне с върха на пръста си.

Между тях се възцари тишина, чуваше се единствено джафкането на кучетата.

— Е — подхвана Кейт, — как ти се струва влизането на Мария в семейството?

— Очарована съм от новината, естествено. — Топлината и хапливият хумор на старата Серина започнаха да се прокрадват в гласа ѝ.

— Това значи ли, че ще дойдеш на бала в Хънтсфорд следващата седмица?

— А ти? — колебливо попита Серина.

Кейт кимна.

— Липсваше ми — призна тихо Серина след ново мълчание.

— И ти на мен. — Това прозвуча безчувствено и малко неискрено, точно както ако някой отговори на „обичам те“ с „аз също“.

— Съжалявам, Кейт, толкова съжалявам — добави Серина и вдигна широко отворени очи към сестра си.

— Няма нищо, вече няма значение.

— Има. Не си бях наумила да съблазнявам Дейвид. Просто така се случи.

Кейт се втрени право пред себе си, припомняйки си жестоката болка от последната им среща. Обърна се към сестра си и видя, че очите ѝ са влажни. В гърлото ѝ заседна буца.

— Бях самотна — продължи Серина. Кейт се запита дали речта ѝ не беше предварително отрепетирана. Толкова пъти беше премисляла какво ще каже на Серина. Но нищо от това не ѝ изглеждаше уместно сега.

— До един момент можех да спра. Но не го сторих... — Думите се откъснаха от гърлото ѝ като грачене, когато си припомни нощта в „Шато д’Ор“. — Завиждах ти, Кейт. Мислех за теб и за празненството ти по случай първия брой на списанието. Със собствен бизнес и красив мъж до рамото си. Всички говореха колко си прелестна и преуспяла. Толкова ти завидях, че и аз исках малка част от успеха ти.

Кейт бе поразена от откровеността ѝ и от това колко наясно със себе си беше сестра ѝ.

— Завиждала си ми? — попита тя и бавно поклати глава, готова да се засмее. — Син, имаш всичко. Красива си, известна, имаш успехи. Огледай се. Успехите са част от теб.

Серина завъртя глава и се загледа в грамадните като посолства бели къщи, които ги заобикаляха.

— Нима? — безучастно каза тя. — Човекът, който притежава дома ми и ми разрешава да живея в него, навярно очаква да спи с мен.

По страните ѝ се стичаха сълзи и тя ги изтри с края на пончото си. Кейт се премести по-наблизо, обгърна с ръка раменете ѝ и гневът и измяната се изпариха като вода върху напечена от слънцето кожа.

— Хайде, недей така.

— Заслужавам си го, Кейти. Аз съм кучка. Ти беше права. Разглежена, самовлюбена кучка. Всичко загърбих през тази година: приятели, кариера, любов.

Кейт стисна рамото ѝ.

— Не е вярно.

— Роман ми изпрати цветя — бавно промълви Серина, сякаш това потвърждаваше думите на сестра ѝ.

Кейт се изненада — знаеше, че Серина и старият ѝ приятел, дизайнерът, не си говорят от няколко месеца.

— Е, не цветя. Всъщност саксия — добави Серина. — Красива коледна звезда^[1] с чудесна картичка за Коледа.

— Устата ѝ едва се отваряше от срам. — Не ги заслужавам.

— Не е късно да поправиш злината — заяви твърдо Кейт.

— Обади се на Роман. Свържи се с агента си. — Тя замълча. — Звънни на Том.

— Може би — тихо отвърна Серина, без да поглежда сестра си в очите.

Кейт притегли главата ѝ до своята. Докато галеше косата на Серина, забеляза, че е подстригана лошо и грубо. Отдръпна ръката си като ужилена.

— Син, какво е станало?

— Аз я отрязах.

Кейт почувства, че очите ѝ се наливат със сълзи, докато гледаше сестра си. Тя беше така уязвима и тъжна на пейката в парка, с лице, обрамчено от осакатената ѝ коса, и голям корем, стърчащ над слабичкото ѝ телце.

— Кейти, орязах я на криво.

Отначало гласът на Серина бе силен, но после се разтрепери и тя не можа да спре напирещите ридания. Кейт я притисна още по-силно до себе си.

— Няма нищо. Няма нищо — утешаваше я тя.

Сега сълзите изригнаха като водопад.

— Ужасна е, Кейт. Мразя я.

Кейт остави главата на Серина да лежи на рамото ѝ и стисна ръката ѝ през дебелия вълна на пончото.

— Първата ни работа, щом влезем вътре, е да си направим по чаша хубав чай, та да върви с тия кифли — усмихна се тя и усети, че и Серина се смее, заровила лице в палтото ѝ. — А после ще оправим косата ти. Със сигурност Серина Болкън ще може да убеди Джон Фрида да я вмести преди Коледа?

Серина си издуха носа, вдигна очи и сви рамене с несигурна усмивка.

— Ако аз не мога, тогава кой?

---

[1] Поинсетия, или коледна звезда — тропически храст с малки жълтеникавозелени или едри пурпурни цветове. — Б.пр. ↑

40.

Ню Йорк беше скован от студ. Опитваше се да завали сняг, слънцето не можеше да пробие през покривалото от дебели бели облаци, а хапещият вятър смразяваше до кости. Време само за вълнени шапки, от които да се показват единствено очите и устата. Но жителите на северната част на нюйоркския Ийст Сайд като че ли не бяха особено впечатлени. Те просто бяха вдигнали яките на дебелите си палта малко по-високо и вървяха по-бързо и по-отривисто. Вениша прекара целия ден на топло в хотел „Сейнт Реджис“, възползвайки се изцяло от стаята, си, всъщност апартамента на „Кристиан Диор“. Поръча от румсървиса, пи горещ шоколад и се помота из изящните гълъбовосиви помещения, толкова уютни, че дори да не ѝ се прииска да излезе да пазарува.

Разбира се, щеше ѝ се да купи много неща. Коледа наближаваше. Искаше да вземе ароматни свещи от „Анри Бендел“, бижута от „Тифани“, играчки за децата на приятелките си от „Шуорц“, но всичко можеше да изчака до утре. Днес единствената точка от Дневния ѝ ред, освен да стои на топло, бе да направи още една крачка към разширяването на компанията си в Ню Йорк. Образът на баща ѝ, който ѝ се присмиваше и искаше да осуети упоритата ѝ работа, се появи пред очите ѝ. Не биваше да допусне той да я парализира. Устата ѝ се стисна в тънка решителна линия. Беше дошла тук, за да подготви почвата.

Точно в три и половина Вениша взе такси до Петдесет и седма улица. То спря пред висока сграда от червеникавокафяв пясъчник с бронзова табела над входа, която гласеше, че това е кантората на Кац, Лойд и Белами.

Кристофър Белами, възпитаник на Кеймбридж, значима фигура в Ситито и брат на една от съученичките на Вениша, бе емигрирал в Ню Йорк пет години по-рано, след като се ожени за потомка на една от видните фамилии в Кънектикът. Той беше положил изпит за адвокатски права, влезе в нюйоркската колегия и сега бе съдружник на процъфтяваща фирма за недвижими имоти в Мидтаун.

— Вениша — заговори Кристофър, изправяйки се иззад широкото бюро, за да я поздрави. — Ужасно дълъг път си изминала, за да дойдеш на срещата, но за мен винаги е удоволствие да те видя.

Белами гонеше четиридесетте, но изглеждаше десет години по-възрастен. Косата му редееше, а очите му имаха уморен вид заради многото шестнадесетчасови работни дни. Но той имаше открито и честно лице, излъчваше почтеност и Вениша му имаше доверие. Тя съблече сивото си кашмирено палто и седна срещу него, а той отвори небесносиня картонена папка, от която изскочиха преписки.

— Да разбирам ли, че при теб няма развитие и баща ти все още не разрешава на борда да наеме имота на Медисън? — бързо попита той.

— Боже, толкова е досадно — оплака се Вениша и безцелно завъртя пръсти в скута си. Не беше притеснена, а просто развълнувана.

— Е, тази сутрин получих ново писмо от недвижими имоти „Зукерман“, питаха кога смятаме да сключим договора — съобщи й Кристофър и отпи от кафето си. — Излишно е да ти казвам, Вениша, че ако компанията не е упълномощена да освободи средства, ще се наложи да отменим трансакцията.

— Нужно ми е още време — умолително каза Вениша. — Мястото е толкова подходящо за нас, не ми се иска да го изпуснем.

— Може и да се наложи — отговори Кристофър любезно, но твърдо. — Можем да потърсим друго след Нова година, ако баща ти стане, как да кажа, малко по-отстъпчив.

Вениша изкриви лице.

— А не може ли аз самата да платя аванса за наема?

Тя не разполагаше с големи свободни капитали, но знаеше, че веднага щом сложи ръка на авоарите на Джонатан в близките седмици, ще се превърне в една наистина много богата жена. Въпреки че съпругът ѝ бе оставил акциите от компанията на брат си, домът в Кенсингтън Парк Гардънс, пет милиона лири в брой и малката колекция от съвременно изкуство наследяваше тя.

— Зная колко отчаяно искаш точно това място — заговори Кристофър и съчувствено я погледна, — но съм тук, за да ти дам най-добрия съвет. Като начало не съм убеден, че собствениците ще дадат под наем имота на физическо лице. Повечето компании предпочитат за наемател търговско предприятие.

Но през изминалите две седмици Вениша беше обмислила стратегията.

— А ако я преотдам на фирмата ми за сума, която не изисква специална резолюция?

— Хм, в повечето стандартни договори преотдаването рядко се разрешава — обясни Кристофър, възхищавайки се на съобразителността ѝ, — но уредих за утре среща с представител на „Зукерман“, така че ще имаме възможност да проверим дали е осъществимо. В най-лошия случай ще си осигурим още малко време. Дотогава официалното утвърждаване на завещанието сигурно ще приключи и новият собственик на акциите — братът на съпруга ти, доколкото знам — може да използва правото си на глас в полза на разширяването в Ню Йорк.

Вениша поклати глава.

— Не. Стефан вече ме уведоми, че щом се сдобие с акциите от компанията „Вениша Болкън“, възнамерява да остави баща ми като свой пълномощник, докато не реши какво да прави с тях. В основни линии Стефан не се интересува от акциите, но не иска аз да ги притежавам.

— Това е тревожно — бавно отбеляза Кристофър.

— Обаче имам и друга идея — заговори Вениша и постави ръце върху бюрото.

— Казвай — окуражи я Кристофър.

— Стефан отказва да продаде акциите на мен, но ако с тях се сдобие трето лице? Някой консорциум или богат човек, който има моите идеи за развитие на фирмата в Щатите?

— За бога, Вениша — засмя се Кристофър, — не съм допускар, че си толкова изобретателна.

— Отчаяна съм — равно промълви Вениша. — Но знам, че тези действия са полезни за компанията.

— Е, виждам няколко слабости в схемата. Първо, това ще отнеме много време — официалното утвърждаване на завещанието все още предстои? И второ — как да го формулирам — идеята ти е почти на ръба на закона.

Вениша усети, че леко се изчервява, когато Кристофър продължи:

— Ако баща ти действително не е склонен да съдейства, тогава ти остава само да се надяваш, че ще се оттегли от сцената. Чувам, че ще се жени. Навярно ще изгуби интерес към бизнеса. От друга страна — при най-лошия сценарий — той може да реши да изкупи акциите на Джонатан за себе си. И тогава ще загазим.

— Съмнявам се, че може да си го позволи — възрази Вениша и поклати глава. — Не мисля, че в момента финансите му са в цветущо здраве.

— Е, налага се да измислиш нещо. И ако не искаш имотът на Мадисън авеню да ти се изплъзне от пръстите, предлагам да мислиш много бързо.

Ботушите ѝ „Гучи“ стъпиха на тротоара пред кантората на Кристофър и Вениша тръгна пеша. Пресечка след пресечка се изнизваха зад гърба ѝ, докато се отдалечаваше от центъра. От време на време поспираше, за да погледне витрините на любимите си магазини. Полюбува се на бижутата върху кадифени възглавнички в „Булгари“ и на леките вълнени сака на „Шанел“. Падаше мрак. Тъкмо сега Ню Йорк ставаше най-красив, площад „Плаза“ бе обкичен с приказни светлини като великолепна сватбена торта. Усмехнати двойки, увити в топли дрехи, се возеха във файтони, които трополяха към Сентръл Парк. Беше студено, свежо и романтично и Вениша се замисли за Джак. Откакто прекрати отношенията им след смъртта на Джонатан, не ѝ беше по силите да го изхвърли от съзнанието си. С огромни усилия на волята успяваше да го държи на заден план в мислите си, но в моменти като сегашния си представяше лицето му, усещаше тялото му така силно и истински, сякаш беше до нея.

Насили се да престане. Почувства студа, стисна ръце по-здраво в кафявите си кожени ръкавици и уверено закрачи.

След четиридесет и пет минути ходене стигна целта си. Малък магазин на Мадисън между Седемдесет и осма и Седемдесет и девета улица. Нейният магазин. Въпреки че бе на един хвърлей от известните търговски обекти в северната част на Ийст Сайд — „Вира Уонг“, „Картие“, „Гучи“, той изглеждаше някак недолюбен. С бял спрей отпред бе написано, че последният му работен ден е бил едва миналата седмица. Но и днес Вениша виждаше в него големи възможности,

както и преди два месеца, когато за първи път го съзря. Мястото му беше идеално. Сградата от червеникавокафяв пясъчник беше малка, но със собствено излъчване, с дълги, елегантни прозорци и бели тенти, надвиснали над улицата. Тя докосна с пръсти стъклото, облаче леден дъх изскочи от устните ѝ и го замъгли. Остана неподвижна няколко минути, опитвайки се да надникне вътре, но не можа да съсредоточи погледа си, толкова силен бе гневът към баща ѝ. Какво ли щеше да стане на срещата със „Зукерман“, каза си тя. Нищо още не беше загубено.

Отстъпвайки назад, Вениша забеляза отражението на някакъв мъж в стъклото, който я наблюдаваше. Завъртя се и замръзна, щом видя лицето му.

— Люк... Люк? Ти ли си? — запъна се тя. Беше той, той беше.

Миналото я връхлетя като цунами, спомените я затрупваха така стремглаво, че не смогваше да си поеме дъх. Люк Бенбридж бе любовта на живота ѝ. Поне така си мислеше навремето. Разделиха се преди три години, скоро преди да срещне и да се омъжи за Джонатан. Странна двойка бяха те — тя, изискана аристократка, Люк, фотограф и ентузиаст — но си допадаха. През продължилата им две години връзка се радваха един на друг, допълваха се и се разбираха. Той бавно разруши нейната непристъпност. Помогна ѝ да си възвърне вярата в мъжете, да се наслаждава на секса, да изгради фирмата си от нулата. Но преди всичко я научи да не гледа на живота толкова сериозно. Тя беше готова да се омъжи за него и усещаше, че той се готви да ѝ предложи. Но като гръм от ясно небе един ден Люк се обади по телефона, за да ѝ каже, че е срещнал друга. Никога не беше чувствала такава убийствена мъка. Сърцето я болеше толкова жестоко, че постепенно стана напълно безчувствено. Застанал пред нея сега, Люк изглеждаше смутен, изумен и май съжаляваше, че се е спрял пред витрината.

— Познах, че си ти — бавно заговори той. — Видях лицето ти само в профил. — Докосна брадичка така, сякаш да ѝ покаже, че би разпознал всяка част от тялото ѝ. Стомахът ѝ се сви.

Най-простото му движение още разпалваше нещо в нея. Физически си беше останал същият — светлокестенявата му коса сега

бе малко по-дълга, кожата му по-тъмна, беше невероятно секси — но дрехите му бяха неузнаваеми. Джинси, риза, скъпи обувки, изключително изискан вид. Нищо общо с крещящите парцали — запазената му марка в Лондон. Вениша нямаше как да не забележи и златната халка на безименния му пръст, така блестяща, че явно бе нова.

— Ню Йорк ти се отразява добре — каза тя накрая.

Той кимна едва забележимо.

— А ти какво правиш тук?

— По работа съм — небрежно отвърна тя. — Заминавам утре вечер. А ти?

Атмосферата се сгъсти и изопна като струна на виолончело.

— Сега живея тук — несигурно отговори той, стрелкайки поглед нагоре-надолу по тротоара. — Донякъде постигнах нещо.

— Предполагам във фотографията?

— Горедолу — отвърна Люк. Беше придобил лек американски акцент. — Всъщност имам студио. По-точно, две. Едно в Челси и едно в района на доковете.

Най-после се засмя и Вениша си спомни усмивката му, нахална, самоуверена и леко неловка. Стояха притеснени един срещу друг на тротоара, секундите се точеха като минути. Трябваше да го остави да си тръгне. Определено имаше чувството, че той ще хукне с крясъци по Мадисън. Но между тях бяха останали прекалено много неизказани неща, за да го пусне да си иде. Не желаше пътуването й до Ню Йорк да бъде съвсем безплодно.

— Искаш ли да прием по едно?

Изражението на Люк се смрази, после се отпусна.

— Хубаво. „Карлайл“ е точно зад ъгъла.

Тя се усмихна на себе си. Хотел „Карлайл“ беше елегантен. Барът му беше изискано място, където дамите си поръчваха по едно питие, преди да обядват. Въобще не беше в стила на Люк. Навремето се шегуваха, че той е „дивата страна“ на Вениша. Чаровният, симпатичен адвокат, който я влачеше по долнопробни барове и я караше да стои до късно по купони. Тя и тогава си беше същата — изискана и сдържана. Но той извади на бял свят и друга нейна страна — една по-спокойна и небрежна Вениша. Обърнаха се наново към Източна седемдесет и шеста улица и хлътнаха в бара на „Карлайл“. С уютната си, интимна атмосфера в стил „Арт Деко“ барът притежаваше

задушевност, която липсваше на останалата част от хотела. За Вениша не бе изненада, че тук се провеждаха много срещи: мълвата гласеше, че и Мерилин Монро е идвала да се вижда тайно с Джон Кенеди в „Карлайл“.

Вениша също се почувства като на любовна среща.

— Искаш ли да си разделим бутилка червено? — попита Люк, когато се настаниха на шоколадовокафявото канапе. Също както в старите времена, помисли си тя.

— Да.

Той повика сервитьора и видимо се поотпусна, когато съблече палтото си.

— Хубав тен — засмя се Вениша. — Май не е от Ню Йорк.

— От Мавриций — обясни той и сви рамене. — Току-що се връщам.

— По работа ли беше? — попита Вениша.

Той сведе поглед и започна да върти копчето на сакото си.

— Всъщност на меден месец.

Не ѝ дойде като удар под колана, както очакваше, а по-скоро като леко бодване. В крайна сметка беше видяла масивната златна халка на пръста му.

— Поздравления. Коя е тя?

Той замълча за миг и съсредоточено се загледа в ръба на чашата с вино.

— Фернанда — промълви тихо, — от Южна Америка е. Мила е, ще ти хареса.

Страхотно, помисли си Вениша, отсега си представяше картинката. Двадесет и три годишен фотомодел, който крачи из северен Ийст Сайд с бедра, започващи от сливиците, и развяна от вятъра кестенява коса.

— Като модел ли работи? — попита тя, предусещайки неизбежния отговор.

— Понякога. Близките ѝ живеят в Ню Йорк. Повече време отделя на семейната фирма, занимава се с пласмента и такива неща.

— И каква е дейността на компанията?

Люк се прокашля.

— Всъщност са няколко. Хартия, дървесина, бижута: притежават „Лемпика“.

Вениша едва не се задави с виното. Абсурдно богатата бразилска фамилия Десантос. Фернанда беше наследницата. Люк беше ударил джакпота. Тя се облегна назад и се заслуша в пианото. Поговориха още малко. Тя сподели с него идеята си за магазин в Ню Йорк, премълчавайки възраженията на баща си. Разказа му за сестрите си, дори за смъртта на Джонатан преди три месеца. Люк искрено се натъжи и потресе.

Неговият живот изглеждаше по-розов. Наскоро оженен за Фернанда, живееше в къща на Осемдесет и четвърта улица. Разполагаше с парите ѝ. Двете студиа, които притежаваше в центъра, не бяха никакви обикновени ателиета, а самите „Банана“, две от най-престижните фотографски ателиета в Ню Йорк. Там се правеха снимките за най-скъпите рекламни кампании и супермодели позираха за кориците на най-известните лъскави списания. Как, по дяволите, беше успял, внезапно се запита Вениша. Като фотограф в Лондон той работеше каквото намереше.

Люк напълни чашата ѝ отново ѝ разказа някаква друга история. Колкото повече намаляваше виното, толкова по-лесно се изнизваха шегите и спомените. Той все още беше забавен събеседник, каза си тя. Точно това обичаше у него. Но една тема оставаше незачекната и с отминаването на минутите ставаше все по-належаща. Тя беше длъжна да зададе въпроса. Трябваше да узнае. Беше дошла в Ню Йорк, за да се изправи пред събитията, да задвижи плановете си и не възнамеряваше да остави това да ѝ се изплъзне.

— Заради Фернанда ли ме напусна? — попита, когато последните капки мерло се озоваха в чашата ѝ.

Люк я погледна в очите, после прикова поглед в масата.

— Не те оставих заради друга жена, Вениша — тихо отговори той след няколко секунди.

Тя го загледа озадачена.

— Но ти ми каза друго. В деня, когато ми се обади за последен път.

Люк изтри уста с опакото на ръката си и се изкашля.

— Съжалявам, че се случи така — промълви той още по-тихо. — Не се гордея с това, но истината е, че навремето така ми се стори най-

добре.

Тя чу собственото си изсумтяване.

— Най-добре ли? Приличаше на някоя градска легенда: кинозвезда прекратява брака си по факса.

Още я болеше, мътните да го вземат. Две години истинско щастие се стопиха в пространството само с едно телефонно обаждане, когато той ѝ събщи, че е срещнал друга, докато е работел в Париж. Тя плака цели четиридесет и осем часа и когато сълзите спряха, бе отишла с колата си до апартамента му, решена да не пусне без борба Люк Бейнбридж да си иде. Но никой не отвори вратата. Домашният му телефон беше изключен, а номерът на мобилния — сменен. Съседите я увериха, че не са го виждали от седмица. Той изчезна от живота ѝ като призрак.

Настъпи дълго мълчание, преди Люк да проговори отново:

— Ако преди четири години някой ме беше попитал дали бих допуснал баща ти да застане между нас, щях да отговоря — по никакъв начин.

Светът изведнъж се завъртя около Вениша. Отново. Баща ѝ.

Люк бързо продължи:

— Около седмица преди това да се случи — Вениша веднага разбра за кое „това“ става дума, — помниш ли? Отидохме на вечеря у баща ти в Хънтсфорд.

Тя леко кимна. В действителност не си спомняше, но го остави да продължи.

— Стана късно. Ти си легна. Помня как си мислех, че трябва да остана и да се старая за пред баща ти — разбираш, да пия, да се мъча да се смея на шегите му.

Той шумно въздъхна, по-скоро изпъшка.

— Както и да е, изглежда и той си е мислел същото. Дръпна ме настрани и ме попита накъде вървят отношенията ни. Уверих го колко много те обичам, колко те уважавам. Мислех, че така се говори пред баща.

Гласът му се сниши с няколко степени.

— Естествено, че беше вярно. Наистина те обичах. — За частица от секундата очите му срещнаха нейните, после се стрелнаха встрани. — Казах му, че възнамеряваме същия месец да заживеем заедно.

Помниш ли, всичко бяхме планирали? Сега ми е чудно, че цели две години не се събрахме. Но все бяхме заети, предполагам, нали?

Като казваше „ние“, Вениша знаеше, че има предвид нея. Тя се противопостави на опитите му да си купят общо жилище, зальгваше го с оправдания, че все работи и програмата ѝ е претоварена. Искаше да изчака, за да бъде напълно сигурна.

— Реших, че той ще се зарадва — подхвана Люк и я погледна умолително, търсейки някакъв признак на чувство по лицето ѝ, но то оставаше празно и безизразно. Въздъхна бавно и замислено, преди да продължи. — Баща ти ми каза, че не желае да бъда част от живота ти. Че не съм достатъчно подходящ за теб. Добави, че това е ясно на всички и най-вече на теб...

Изгледа я изпитателно, преди да продължи.

— Подкани ме да се замисля защо все отлагаш да заживеем заедно. Разбира се, аз и преди се бях питал за същото... Ти си ми казала, че не виждаш бъдеще за връзката ни. Че не гледаш на мен като на бъдещ съпруг.

— Това не е вярно! — избухна Вениша.

— Какво ми оставаше? — попита Люк и лицето му се сгърчи.

— И после? — поиска да знае Вениша, не от желание да чуе повече, а привлечана от ужасната истина.

— Отговорих му да си гледа работата. Част от мен не искаше да повярва. После... — ново дълго мълчание той ме заплаши. Два дни покъсно апартаментът ми беше преобърнат с главата надолу. Не споделих с теб, защото знаех, че той стои зад извършеното. Всичките ми апарати, материали за хиляди лири бяха строшени и опропадени. После забелязах, че някакви гадни типове ме следят навсякъде, мотаят се наоколо, не ме изпускат от очи. Изплаших се и отидох да го потърся в галерията. Заяви, че ще превърне живота ми в ад. Твоят също. Не исках такова бъдеще.

— И просто сложи край? Без дори да ми кажеш истината? — прошепна Вениша.

Лицето на Люк пламна от срам.

— Той ми предложи пари, за да изчезна. Много пари. Взех ги и пристигнах в Ню Йорк. Реших, че така ще бъде най-добре за всички. — Сведе глава и заразтрива челото си с длан.

— Колко струвам?

Люк долови яростта в гласа ѝ.

— Ван, не беше така — промълви той и се опита да хване ръката ѝ през масата.

— А как, по дяволите, е било? — попита Вениша, като се мъчеше да говори силно и твърдо.

— Получил си достатъчно, за да изчезна от живота ти. — Видя го да извързва глава, докосвайки едното си око с върха на пръста си. — О, да — изплю тя. — Достатъчно, за да си отвориш студио в центъра и да се превърнеш в крал на Ню Йорк. — Блестящата златна халка на безименния му пръст още веднъж ѝ намигна немилостиво. Тя несъзнателно сведе поглед към голата си ръка. Беше свалила своята няколко седмици след смъртта на Джонатан и я бе прибрала в една кутийка.

— Мислех, че сме щастливи, че се обичаме — бавно промълви накрая. — Можехме да сме щастливи заедно.

— Осуалд нямаше да ни позволи да бъдем щастливи — просто каза той. — Не разбираш ли? Той не искаше да живееш с човек като мен и кой може да го вини? Фотограф без постоянна работа, без пари или известност, който с нищо не може да допринесе за потомството на Болкън. Накара ме да разбера, че никога няма да мога да ти дам това, което заслужаваш. Прочетох, че си се омъжила за Джонатан фон Бисмарк. Имаше нужда от човек като него. Осуалд се нуждаеше от някой като Джонатан.

Тя стисна очи и си спомни. Баща ѝ я бе запознал с Джонатан наскоро след изчезването на Люк. Самотна, потисната и наранена, тя се бе хвърлила слепешката в новата връзка, която никога не надхвърли ролята си на заместител, дори и след олтара. А сега, ето я, вдовица, бездетна, разочарована от бизнеса си и спъвана от баща си. Със или без Люк той винаги би успял да я направи нещастна. Почувства се сразена, прекалено слаба, за да изпита гняв.

— Съжалявам, Ван.

Вениша се втрени безизразно в него. Вече не беше влюбена в Люк Бейнбридж. Той беше страхливец, нагаждач, който я беше продал, без да му мигне окото, и сега имаше съпруга, къща, бизнес и златен живот. Люк водеше живота, който по право ѝ принадлежеше. Почувства се измамена, ограбена, манипулирана. Но едно друго чувство растеше секунда след секунда подобно на вирус. Беше омраза.

Ненавиждаше Осуалд, задето се бъркаше в живота ѝ и го вкарваше в релсите на своето одобрение. Отвращаваше се от него, презираше го. Сега ѝ беше ясно, че трябва да избяга от мрежите му на всяка цена. И щеше да го стори. Нужно ѝ беше само време.

41.

Замъкът Хънтсфорд изглеждаше великолепно — ярка, примигваща светлинка на черното зимно небе. Пламтящи факли се редяха от двете страни на алеята за коли, високите прозорци на къщата грееха като кехлибар, фенери от тикви и множество свещи плавно се поклащаха около рова и излъчваха ангелско сияние. Беше осем часа на Бъдни вечер. Гостите все още прииждаха. Някои носеха екстравагантно опаковани подаръци, други единствено привилегиите и изискаността си. Всяка година на Бъдни вечер поканените правеха всичко по силите си, за да отидат на бала на лорд Болкън в Хънтсфорд. Бивши министри от кабинета, важни особи от Мейфеър, местни благородници, светски персони, художници, дори шарената смесица приятели на Мария от операта: всеки, комуто беше изпратена покана, се бе постарал да дойде, независимо от това как се е държал Осуалд с него през останалата част на годината. А щом пристъпиха прага на вратата, всички бяха възнаградени с истински спектакъл. Огънят бумтеше в Голямата зала, свиреше джазова музика, въздухът ухаеше на подправки и бор, стълбището бе полирано до блясък и лъщеше като кестен, а мускетите на облицованите в орех стени светеха. Хънтсфорд беше празничен, никога не бе изглеждал по-красив.

На горния етаж, в старата си спалня Вениша не беше във весело настроение. Шум от смях, музика и разговори се носеше нагоре по стълбището, но не бе достатъчно близо, за да я зарази. Откакто се бе върнала от Ню Йорк, я разяждаше гняв, който ставаше още по-силен, понеже не знаеше как да постъпи.

Най-лесно беше напълно да изолира от живота си Осуалд. Да не се появи на бала. Да не припва всеки път, когато той вдигне телефона. Да не се преструва, че тираничното му поведение е приемливо. Но това никак не бе лесно. Сега той беше част от компанията ѝ и тя не можеше да се преструва, че не съществува. Длъжна бе да му се противопостави, неизбежно беше. Тя бе дошла на бала без точен план за действие, но бе решена да направи нещо.

Очите ѝ се плъзнаха по купчината подаръци, които се подаваха от спортната ѝ чанта върху леглото. За Кейт, Серина, Камила, господин и госпожа Колинс. Но за Осуалд нямаше нищо. Това беше дребен израз на незачитането все пак стъпка напред. Вениша никога не се бе противопоставяла на баща си, но предстоящата конфронтация я изпълваше със злонамерена енергия. Докато се взираше в отражението си в дългото огледало на тоалетката, в последния момент тя реши да смени елегантната си, бяла като сметана копринена къса и прилепнала по тялото рокля с много по-въздействаща дреха. Сложи си дълга оловносива рокля с презрамки от „Прада“ и добави обувките си с най-високи токове. Косата ѝ беше пристегната в кок, диамантена гривна самоуверено красеше китката ѝ. Почувства се така, сякаш бе с броня, спокойна. Бавно въздъхна и погледна към огледалото. За момент ѝ се стори, че ще види зад себе си Джонатан да закопчава ръкавелите си и да нахлузва обувките си с обувалка. За миг затвори очи и се заслуша в собственото си дишане, после изключи лампата и отиде на празненството.

— Ето те — каза Кейт, която се появи на площадката току пред стаята на Вениша. — Тъкмо идвах да те търся. Гостите пристигат и татко ни търси.

През лицето на Кейт премина сянка на леко неудобство.

— Има и още нещо — колебливо додаде тя.

— Какво? — попита Вениша и тръгна към стъпалата.

За миг Кейт замълча.

— Надявам се, че няма да ми се ядосаш, но... — последва гузна пауза — поканих Джак Кидмън.

Кейт видя как лицето на сестра ѝ светна, когато спомена името му, но след секунда стана ядно и смутено.

— Какво си направила?

Вениша усети, че пулсът ѝ галопира. Не беше виждала Джак от смъртта на Джонатан. През изминалите три месеца ѝ се искаше да се срещне с него, да потъне в прегръдките му, за да я успокои и ѝ вдъхне увереност, но не можеше да направи това. Непрестанно си припомняше за обещанието, което даде пред себе си, когато видя обгорялото безжизнено тяло на Джонатан в моргата. Съпругът ѝ може

и да не беше любовта на живота ѝ, но тя все още бе в траур и знаеше, че няма да понесе вината от връзката си с Джак въпреки тъгата и самотата. Беше загубила Люк, Джонатан, възможността да има дете, а накрая се бе простила и с Джак. Изведнъж цялата година мина пред очите ѝ в страховита върволица от кадри. Обединяваше ги една тема: загубата. Вениша не искаше да вижда Джак и да си припомня всичко това.

— Как смееш? — разсърди се тя, като почти се задави в думите си. Двете пристъпиха към сенките на западното крило, за да не ги видят гостите и да не чуят високите им гласове.

Кейт сви помирително рамене.

— Съжалявам, но...

Всъщност Кейт не съжаляваше. Знаеше, че нещо трябва да сложи край на вината, която бавно започваше да смазва сестра ѝ. Сграбчи я за раменете и настойчиво впи очи в нейните.

— Ван, ще престанеш ли вечно да бъдеш жертва и ще идеш ли да го видиш? Имаш нужда от него.

— Нямам нужда от никого, Кейт. А най-малко от това ти да се бъркаш в моите работи.

— Само се срещни с него.

Вениша се извърна и поклати глава, вече развълнувана при мисълта, че Джак Кидмън е само един етаж под нея.

— Къде е? — студено попита тя.

— Навън. Допускам, че няма да влезе, ако не го поканиш ти самата. Хайде, върви.

Вениша кимна леко, почти незабележимо. Запъти се надолу по стълбите, деликатната ѝ ръка стискаше полираното перило така здраво, че кокалчетата ѝ побеляха.

Гостите продължаваха да прииждат през широко отворените врати, подаваха поканите си на охранителите с черни вратовръзки и приемаха чаши с шампанско от многобройните сервитьори с бели фракове. Докато се провираше през навалищата, гостите я викаха по име и я поздравяваха, неколцина я целунаха по бузата, други неловко ѝ поднасяха съболезнованията си. Когато излезе в мрака навън я посрещна мразовитият нощен въздух. Редицата от ярки факли се простираше по цялата алея за коли и в далечината те бледнееха като оранжеви светулки. Токчетата на яркосините ѝ сатенени обувки

хрущяха по чакъла, тя стъпи накриво и леко изкълчи глезена си. Заклатушка се по подвижните камъчета, вдигнала високо чашата за шампанско, и се огледа. От двете страни на къщата в дълги редици бяха паркирани скъпите коли, които бяха докарали гостите. Ролс-ройси, бентлита, беемвета, рейндж роувъри. Близко до къщата, до бронята на ролс-ройса на Осуалд модел 1992 тя забеляза мъжко лице, осветено от сиянието на проблясващите факли. Разпозна Джак и сърцето ѝ подскочи. Той беше в черно, шито по поръчка вечерно сако, косата му бе леко подкъсена. Брадичката му бе сведена, но очите гледаха напред, блестящи и красиви на светлината на огъня. Тя пийна глътка шампанско, за да се успокои. Беше дошла с намерението да бъде силна. А Джак Кидмън олицетворяваше слабостта ѝ.

— Весела Коледа, Ван — тихо я поздрави той, гласът му почти се губеше сред глъчката от къщата. Тя остана неподвижна и се помъчи да го изгледа спокойно.

— За малко да не дойда — продължи той.

— Аз също — отбеляза Вениша.

Настъпи мълчание. Чуваха пращенето на факлата до Джак.

— Какво правиш тук, Джак? — накрая попита Вениша.

— Покани ме Кейт.

— Не, защо всъщност си дошъл?

Той тихо се засмя на себе си.

— Вярно, обикновено не е в стила ми — отговори той, опитвайки се да разведри атмосферата помежду им. — Кажат ли ми да стоя настрани, обикновено схващам от първия път.

— Е, а сега защо не схвана? — рязко запита тя. Какво я прихващаше? Та той ѝ липсваше. Вярно, беше му казала повече да не я търси, но отчаяно копнееше той да се появи на прага ѝ.

— Понякога не мога да се противя на себе си — отвърна тихо той.

Тя погледна лицето му. Беше честно, изпълнено с надежди.

— През последните три месеца се мъчех да разбера защо се разделихме така — добави той.

Трябва да бъде силна. Но аристократичната ѝ, стегната горна устна потрепна. Тя я ухапа толкова силно, че усети как по кожата ѝ покапа кръв.

— Кое не ти е ясно, Джак? — попита Вениша и изправи гръб. — Бяхме любовници, аз мамех съпруга си. Сега той е мъртъв. Може би не схващаш, че хората се променят, но с мен явно е така.

— Ван, защо си го причиняваш? — ненадейно попита Джак и я погледна право в очите. — Нещастна си, гузна си, това — добре. Но защо не си позволиш да бъдеш щастлива?

— Не идвай тук, за да ме съдиш — сопна се тя, направи жест, за да подчертае думите си, и разля шампанското.

— Чуй се само! Това не си ти! — каза Джак и се изправи на крака. — Държиш се като жената, която за първи път срещнах в Севиля. Гневна, сдържана, като курдисан механизъм, без да си позволиш да бъдеш самата себе си. Вече не си такава, Ван, бъди себе си!

Дълбоко в себе си тя знаеше, че е прав, но не можеше да го приеме — не и сега, когато се бе зарекла да бъде твърда с баща си. Вече никога нямаше да се остави мъж да я уговаря или манипулира.

— Нека отново повторя, Джак — равно започна тя. — Съпругът ми почина. Това променя нещата. Смъртта му промени всичко. Вече не съм същият човек.

— Никога не си го обичала истински — гласът на Джак беше тих, мил и неуверен от безпокойство, че преминава установените граници.

— Никога не съм казвала, че не го обичам — възпротиви се Вениша, гласът ѝ трепереше, едри сълзи се затъркаляха по студените ѝ страни.

Джак я погледна за миг, застанала пред него като деликатна, прекършена блондинка на Хичкок. Понечи да я приближи, ръцете му висяха отпуснати. Тръгна бавно, предпазливо, като човек, който влиза в морето, за да спаси подхвърляна от вълните гумена лодка. Вениша не помръдна, само се загледа в някаква несъществуваща точка, оставяйки сълзите да текат. Той стигна до нея, протегна ръце и нежно я притегли към себе си. Сякаш носена от вълните, Вениша се остави в обятията му. Прегръдката около стройното ѝ тяло стана по-силна, главата ѝ тежко се отпусна на рамото му. Вече хълцаше, мокрейки черната тъкан на сакото му.

— Обичам те, липсваш ми, искам да бъда с теб. Забрави, забрави всичко — шепнесе той в русата ѝ коса.

— Съжалявам — отвърна Вениша, отдръпвайки глава, за да може той да погледне в очите ѝ. — Не искам да се чувствам така, не искам, но той ме направи такава.

— Кой? Джонатан ли? — попита Джак.

— Баща ми. Баща ми.

Очите на Джак се присвиха гневно.

— Опитва се да съсипе компанията ми, командва ме, манипулираме. Искане да ми отнеме всичко, на което държа. — Тя плачеше отчаяно, хълцанията ѝ я задушаваша.

— Кажете ми какво става — помоли тихо Джак и я облегна на капака на колата. Свита в топлата сгъвка на ръката му, Вениша разказа какво е научила в Ню Йорк. Как Осуалд я е измамил и е платил на Люк да се махне.

— Трябва да разбере защо — промълви тя и се извъртя да го погледне, внезапно готова да се опълчи срещу баща си. — Трябва да го попитам, искам да знам истината.

— Какво ѝ е хубавото на истината, ако тя ще те накара да се почувстваш още по-нещастна? — попита тихо Джак. — Да влезем на бала, ще си изкараш чудесно, а утре ще те върна в Лондон и отново ще бъдем щастливи.

— Но аз съм длъжна... — тихо възрази Вениша.

— Нищо не си длъжна — прекъсна я Джак и я притегли по-близо към себе си, — освен да ме целунеш.

Макар и бременна в осмия месец, Серина пак бе красива. Тя се извисяваше над мнозина гости в надиплената пурпурна рокля, която се спускаше от пищните ѝ гърди като императорска плащеница. Пръстен с огромен като патешко яйце аквамарин красеше средния ѝ пръст и блещукаше на светлината. Изпокълцаната ѝ коса беше фризирана и леко удължена и сега красиво обрамчваше лицето ѝ и падаше по раменете на бляскави златисти вълни. Пое си дъх, докато се спускаше по стълбището към Голямата зала, осъзнавайки, че за първи път от пет години отива на бал сама. Изпълнена с копнеж, погали корема си — не, не беше сама.

— Серина. Ето къде си била.

Серина затаи дъх, щом видя високата фигура на Роман Лефей в коридора. Той неловко се усмихваше на старата си приятелка.

— Роман. Ти дойде — отвърна тя и ослепителната ѝ усмивка засия.

Тръгна към него, изпитвайки противоречиви чувства на облекчение и неудобство. Не го беше виждала от празненството в „Метрополитън“, където не бе облякла роклята, която той бе направил специално за нея. Оттогава приятелството им се развали, защото тя го бе пренебрегнала. Но когато получи от него коледната звезда, това още веднъж ѝ напомни, че не биваше да допуска красотата ѝ да застава между нея и истинските стойности. Кейт беше права онзи следобед в градината в Болтън. Никога не е късно да поправиш стореното. Серина бе отговорила на подаръка на Роман с огромен венец от див чимшир, който изпрати в ателието му на Рю Камбон заедно с поканата за коледния бал на Болкън.

— Разбира се, че ще дойда — засмя се Роман. — С Патрик така и така щяхме да прекараме Коледа в Лондон. А той умира да види Хънтсфорд.

Огледа я възхитено от глава до пети.

— Пак не носиш моя рокля.

За миг тя трепна от неудобство, но разбра, че приятелят ѝ се шегува.

— Не знаех, че правиш дрехи и за бременни. Вече нищо не ми става. Цял кит съм.

— Е, не преувеличавай — отвърна Роман. — Кога го очакваш?

— Официално след три седмици. Предпочетох цезарово сечение. Прекалено мързелива съм да се напъвам, нали ме знаеш.

— Но то може да се роди по всяко време! — възкликна той в престорен ужас. — Ще се наложи да те пренесем по въздуха до Портланд!

— Не говори така.

Засмяха се и се прегърнаха, приятелството им оживяваше с всеки жест, изречение и мимика.

— Извинявай, постъпих глупаво — тихо промълви Серина.

Роман пое ръката ѝ и поклати глава, широко усмихнат.

— Няма нужда да ми го казваш.

В балната зала, където джазбендът свиреше избрани парчета на Коул Портър, Кейт Болкън щастливо се носеше по дансинга, без да съзнава, че сякаш цялата свети. Бледорозовата ѝ рокля от „Клое“ се диплеше около прасците, а дълбокото деколте разкриваше облите ѝ гърди. Косата ѝ беше привързана назад, малки къдрички, оставени свободни, се спускаха по лицето ѝ, устните ѝ бяха покрити с розов гланц и разтегнати в усмивка, широка като Темза. С огромна наслада тя танцуваше в обятията на Ник Дъглас, очарователен, мил и внимателен през цялата вечер.

За първи път Кейт водеше някого на бащиния си бал. Да бъде сама на Коледа бе нейната жестока запазена марка, спомни си тя многобройните случаи, когато приятелите ѝ я зарязваха през декември. Мисълта ѝ се върна към всички скучни разговори, които бе водила на това ежегодно мъчение. Обсъждаше търговския дефицит с мъжете и светските клюки с жените, а всъщност се измъчваше от самота и се заричаше на следващата Бъдни вечер да доведе някого. Балът в Хънтсфорд винаги ѝ се виждаше като неприятно задължение, което се налагаше да изтърпи.

Но тази вечер беше различно. За първи път не ревнуваше, че Ник привлича внимание върху себе си. Беше горда, че всички го виждат с нея. Подсъзнателно се надяваше нещо да се случи между тях тази вечер. Приятели бяха, да, и дружбата им беше чудесна, но със сигурност не всяко приятелство бе като тяхното, мислеше тя. Не се целуваха, не се любеха, не се събуждаха прегърнати, но през изминалите няколко седмици се почувстваха толкова близки, толкова не можеха един без друг, че приятелството им стана необятно и цялостно до невъзможност. Но в какво се беше превърнало то?

Тя вдигна очи към Ник, прегърна го по-здраво и се постара да пристъпва в ритъма на музиката. Това беше любов, каза си изведнъж и идеята светна в съзнанието ѝ като електрическа крушка. Далеч от усилената работа, безпокойствата и напрежението на текущите ангажменти, обгърната от щастие, тук, на дансинга, можеше да си го признае. Обичаше го. Песента свърши. Ник взе две питиета от един сервитьор и двамата се отпуснаха на канапето в ъгъла на стаята.

— Още не виждам Вениша и Джак да влизат — отбеляза Ник и хвърли поглед през вратите на балната зала към претъпкания от хора

коридор.

— Хмм. Надявам се да не са оплескали нещо — обади се Кейт с израз на безпокойство и отмахна кичур коса от страната си.

— О, днес ти просто ръсиш около себе си коледна обич — засмя се Ник. — Не се тревожи, ти постъпи както трябва, категорично. — Взе си брускета с домати и я пъкна в устата си. — Не разбирам защо толкова се боеше да дойдеш. Балът си го бива. Мислех, че баща ти е стиснат.

— И аз така смятах — промълви Кейт. Дължна беше да признае, че балът тази вечер е по-многолюден и бляскав от всякога, и това впечатление не се дължеше само на прекрасното ѝ настроение. Взе едно заострено листенце чимшир от украсата на малката маса и шеговито бодна Ник. — А ти — поде тя, поглеждайки диетичната му кола и чашата си с „Круг“ — защо не пиеш?

— Ще шофирам — отговори Ник с изненадано изражение. — Забрави ли?

Тази вечер Кейт беше смела.

— Нали ти казах, че можеш да пренощуваш тук — каза тя, усети, че страните ѝ поруменяват и се помоли прасковеният руж да прикрие това. — Никой не идва на бала в Хънтсфорд, за да не пие.

— А какво ще правят всички тези хора? — попита Ник и се огледа из помещението. — Утре е Коледа. След бала ще трябва да се върнат в Лондон или там, откъдето са дошли, нали?

— Драги мой — отговори Кейт с най-сладък глас, — всички тук просто имат шофьори.

— Ама разбира се! — засмя се Ник.

— Е, какво мислиш да правиш? — настоя Кейт. — Имаме седемнадесет спални. Убедена съм, че ще се намери място за още един човек.

По дяволите, не беше ли прекалено настойчива? Омръзнало ѝ беше все да не смее да общува с мъжете, до гуша ѝ бе дошло все да чака да я ухахват, вместо сама да предприеме нещо. Ненадейно се сети за нощта им в Милано и трепна.

— Сигурна ли си? — попита Ник. Тя въздъхна от облекчение. Поне още не ѝ беше отказал. — Искам да кажа, баща ти няма ли да се разлюти, като ме свари тук на Коледа сутринта?

— Да бе, забравих — отвърна добросърдечно Кейт. — Жив ще те одере с ножа за колене на пуйки.

— В такъв случай ще остана, стига да мога бързо да се измъкна на сутринта.

Кейт почувства, че малката стреличка на надеждата прониза сърцето ѝ.

— Прекрасно! Тогава по-добре да си вземем две чаши шампанско и да празнуваме.

— Нямах представа, така ли? — гълчеше Осуалд, размахал пръста си към главния сервитьор, който видимо трепереше. — С това темпо шампанското ще свърши до десет часа. Забелязал си, че гостите ми се спускат като ястреби, видят ли алкохол, така че си длъжен да проявиш малко инициатива.

Осуалд погледна тъмнокосия мъж на средна възраст, сконфузено застанал по средата на кухнята, облян от пот в черния си фрак, и заби пръст в двадесетте бели кашона, струпани в единия край на помещението, на чийто етикет пишеше „Кава“^[1].

— Искам да напълниш празните шишета от „Мое“ с онова вино. Всички са прекалено пияни, за да забележат. Наливай го и в чашите на подносителите. Хайде, човече, какво чакаш? — викна той.

Сервитьорите притеснено изгледаха Осуалд и заработиха два пъти по-бързо. Той се обърна, за да излезе от кухнята, придърпа бялата си копринена жилетка и се усмихна самодоволно. Каква нощ, какъв бал, каза си той, какви гости! Двама съдии от Върховния съд, дванадесет членове на Камарата на лордовете, неколцина Американски търговци в областта на изкуството. Надяваше се, че Марк Робъртсън ги забавлява добре. Налагаше се и Осуалд да вземе участие в един момент: не можеше да се довери на когото и да било, че ще свърши нещо както трябва, определено не и на Робъртсън. И все пак, каква нощ само!

Когато прекрачи в коридора, се сблъска с Вениша, която идваше от отсрещната страна. Тя изпадна в паника. Усърдно беше избягвала баща си през цялата вечер, особено след като се върна на бала с Джек. Беше решила да слезе в кухнята само да уведоми госпожа Колинс, че

има подарък за нея и за съпруга ѝ. А ето че сега баща ѝ стоеше лице в лице с нея.

— Дойде да помогнеш на прислугата ли? — иронично я попита Осуалд.

— Не — отговори спокойно Вениша и понечи да се отдалечи от него. Беше оставила Джак в балната зала да разговаря с Кейт, Ник и Камила, а се нуждаеше да е до него, за да засили решителността ѝ.

— Кое е приятелчето ти? — насмешливо я попита баща ѝ. — Не ти отне много време, нали?

— Какво искаш да кажеш с това?

— Ами Джонатан едва ли е изстинал в гроба си, какво ще кажеш? — коравосърдечно отбеляза Осуалд. — А ти вече се хвана със следващия. Какъв е този път? Писател? Сервитьор? Някой пройдоха?

Вениша усети как нещо в нея се скъса.

— Защо? — попита тя, поемайки си дълбоко дъх. — Да не би да се готвиш да му платиш, за да се махне?

Облак премина през лицето на Осуалд.

— Да му платя ли? Защо? Да не ти е охрана? И това не би ме учудило.

— Всъщност ставаше дума за Люк Бейнбридж — заяви Вениша, опитвайки се да говори възможно най-спокойно.

— Какви ги приказваш? — безочливо попита Осуалд.

— Много добре знаеш за какво говоря — просъска Вениша. — Срецнах Люк в Ню Йорк и той ми разказа всичко.

За секунда Осуалд действително се обърка.

— Зная всичко, татко — промълви тя и си пожела да бъде силна и решителна. — Известно ми е, че си му платил, за да стои далеч от мен. Зная, че ти — или някой, нает от теб — е разбил апартамента му. Заплашвал си го, излъгал си, че съм казала, че не е достатъчно добър за мен.

Осуалд я сграбчи за ръката, после презрително я пусна, сякаш изведнъж промени отношението си към нея.

— И ти предпочиташ да вярваш на него? — засмя се подигравателно. — Глупостта и лековерието ти понякога изненадват дори и мен.

— Няма да се оставя да ме манипулираш повече, татко — изплю тя. — Ти си жалък. Искаш да властваш над всички, само и само на теб

да ти е добре.

Забеляза, че Осуалд се колебае между гнева и абсолютната изненада. Вениша за първи път му повишаваше глас, за първи път му отвръщаше по такъв начин.

— Какво направих, за да заслужа това? — попита Осуалд и поклати глава, слагайки ръце на кръста си. — Ти си истинска неблагодарница. Само взимаш от мен, а не ми се отплащаш с нищо. Хубаво, права си, отървах се от Бейнбридж. Защото се запознах с Джонатан и сметнах, че е по-подходящ за теб.

Вениша онемя. Да, баща ѝ я запозна с него, но тя не бе и помисляла, че всичко е така грижливо пресметнато.

— Никога нямаше да постигнеш нищо, ако не ти помагах аз — пренебрежително продължи Осуалд. — Представих те на приличен човек и в какво ме превръща това? В човекоядец ли?

— Не, в сводник — отвърна Вениша.

Той я изгледа снизходително.

— Какво е усещането винаги да взимаш неправилни решения, Вениша? Защо никога не правиш каквото е редно? Наистина, беше ти даден шанс с Джонатан, но ти го пропиля, нали? Някой изненада ли се действително, че накрая той започна да спи с мъже, за да изпълни живота си с малко вълнение?

Тя усети, че трепери от ярост. Инстинктивно отдръпна ръка, чашата, която държеше, се наклони и шампанското се разля по персийския килим.

— Какво става? — Джак дотича иззад Вениша и хвана ръката ѝ съвсем навреме. — Всичко наред ли е, Ван? — попита той и внимателно я дръпна настрани. Изгледа студено Осуалд. — Защо не оставите дъщеря си на мира? — остро го запита той.

— О, я се успокой, млади човече — изсмя се Осуалд, обърна поглед и видя, че неколцина сервитьори вече проточват вратове иззад вратата, за да разберат каква е тази врява. — Не пред слугите.

— Добре — отговори Джак и се изправи в цял ръст, — това значи ли, че ще дойдете навън, за да се разберем? — Той тръгна към вратата за конюшните в дъното на кухнята.

Осуалд изсумтя и го изгледа високомерно.

— Да не би да ме предизвиквате на дуел, младежо? Не съм си взел рапирата.

Вениша изпусна чашата си на пода, понеже нямаше сили да я държи.

— Гордеете ли се със себе си? — озъби се Джак, хвърляйки поглед към Осуалд. — Горд ли сте, че сте направили дъщеря си такава?

— Какво? Да се гордея с дъщеря, която се нахвърля върху собствения си баща? Много съм горд — изсмя се той. — Вениша е сама на себе си най-върлият враг. Съвсем скоро ще го разберете — добави Осуалд с коравосърдечен смях.

— Няма нужда точно вие да ми обяснявате каква е Вениша — отговори Джак.

— Допускам, че сте прав, млади човече — каза Осуалд и изпъна сакото си. — Предполагам, че вече сте я опознали.

Сега дойде ред на Вениша да застане между Джак и Осуалд и да хване ръката на приятеля си, преди да се е свила в юмрук.

— Джак, недей. Не си заслужава.

— Как си позволяваш да ме оскърбяваш в собствената ми къща? — заговори спокойно Осуалд и приглади дрехата си. — Не те зная кой си и откъде се появи, но знам къде искам да бъдеш: вън — добави той и посочи през кухнята към вратата. — Хайде. Омитай се.

Джак го изгледа студено и нежно притегли Вениша навън.

— Хайде, да вървим — промълви той.

Но тя само стисна ръката му, после се обърна и побягна. Тичаше по коридора, далеч и от двамата. Обърна се, изгледа свирепо Осуалд и хукна по стълбите към стаята си.

— Госпожице Болкън. Може ли да поговорим?

Серина се озърна и видя един от портиерите да се приближава към вратата.

— Навън има някакъв човек без покана — прошепна той. — Не мога да го пусна, без да ми наредите.

— Кой е той? — попита нетърпеливо Серина, като се чудеше дали все пак Елмор не е решил да дойде.

— Твърди, че името му е Майкъл Саркис.

Ако беше с високи токове, Серина бе сигурна, че щеше да падне.

— Убеден ли сте? — Заляха я противоречиви чувства: опасение, вълнение, гняв. Как смее да идва в Хънтсфорд? Точно тази вечер? От

друга страна, помисли си тя, усещайки как по гръбначния ѝ стълб пропълзя тръпка, какво може да иска от нея на Бъдни вечер?

Щеше ѝ се да го остави на студа поне час, за предпочитане и цялата нощ. Но любопитството ѝ беше прекалено силно. След краткия си телефонен разговор те се бяха свързали чрез адвокатите си, за да установят приемлива и за двамата издръжка на детето. Най-после се спряха на цифра, която Серина сметна за почти щедра, но тя искаше да изцеди от него всяко пени, до което може да се докопа. През изминалите месеци в съзнанието ѝ Майкъл Саркис олицетворяваше дявола. Той беше причина за всичките ѝ несполуки и проблеми — раздялата с Том, главоломното пропадане на кариерата ѝ. Винеше го дори за това, че си е ударила крака. Винеше го всеки път, при най-малкия повод.

— Пуснете го — отговори Серина. — Кажете му да дойде в кабинета.

Искаше да го държи далеч от погледа на баща си — той щеше да се побърка, ако го видеше тук. Осуалд побесня, когато разбра, че Серина е „достатъчно глупава“ да допусне да забременее, но основен обект на негодуванието му беше Саркис. Нямаше как да омаловажи успехите му. Серина бе сигурна, че неимоверното богатство на Майкъл смущава Осуалд толкова, колкото и бременността ѝ, но го окичваше с всевъзможни епитети: лъскав емигрант, барон на крадците, путколизец.

Серина се настани в кабинета, престори се, че проучва някакъв дълъг текст и зачака, като отчаяно се мъчеше да си припомни всички умни реплики, които си бе намислила през последните месеци. На вратата плахо се почука. Разполагайки само с няколко минути, за да се подготви за срещата им, тя се изненада колко бързо изчезна леденото ѝ отношение, след като той застана на вратата. Да му се не знае, добре изглежда, помисли си тя, докато разглеждаше тъмносиния фрак от „Армани“, изпънат върху силните му рамене. Косата му беше по-къса, стоманеносива на слепоочията, но му отиваше. Тенът му подсказваше, че е бил не само в Ню Йорк. В сравнение с мнозинството от почтените, елегантни гости англичани на Осуалд Саркис изглеждаше сексапилен и космополитен. Тя втренчи в него леден поглед.

— Здравей, Серина.

— Майкъл — кимна тя.

Той седна на коженото канапе срещу нея и се заигра със сребърната гривна на китката си.

Настъпи тишина, погледите им се срещнаха и атмосферата се наелектризира.

— Бях в Лондон... — накрая каза той.

— Не си бил — отсече тя. — Какво искаш?

— Как си?

— Карай направо, Майкъл. Защо си тук?

— Серина, хайде. Нека бъдем по-цивилизовани.

Тя мълчаливо го изглежда.

— Нещо за пиене? — най-после попита и махна кристалната капачка на гарафата с бренди.

Той кимна.

— Джим Бъргър ме уведоми, че си отхвърлила последното ми предложение за издръжката на детето.

Серина усети, че очите му жадно я преценяват, че е вперил поглед в дълбокото ѝ деколте.

— Откровено казано, почувствах се обидена — остро отвърна тя.

— Обидена? — учуди се Майкъл и смръщи вежди. — Смятах, че това е достатъчно, за да живееш в лукс. Дори и за теб.

— Зависи от представата ти за лукс, Майкъл — отговори Серина, ядосана на себе си, че той все още я привлича.

— Както и да е. Не мисля, че са необходими... Парите, искам да кажа — бавно промълви той.

Тя се обърка.

— Какво имаш предвид? — предпазливо попита тя.

— Мисълта ми е, че бях глупак.

— Твърдиш, че...

Майкъл седна и отпусна ръце в скута си.

— Бях глупак да оставя всичко да ми се изплъзне, Серина. След случилото се в Кан трябваше по-настойчиво да ти попреча да се разделим.

Тя си пое дъх, объркана.

— Но не го направи. Поиска тест за бащинство. Как предполагаше, че ще се почувствам? Поласкана?

— Не отговаряше на обажданията ми, не искаше да ме видиш...

— Бях бясна! Ти беше отвратителен, Майкъл. Крайно отвратителен.

Майкъл изпи брeндитo на един дъх.

— А как мислиш, че се почувствах аз, когато научих за детето от „Нашънъл Инкуайърър“? Казах си, майната ти. — Очите му дръзко блеснаха, после изведнъж омекнаха.

— Е, съжалявам, че съм накърнила чувствата ти — иронично отбеляза тя. Предчувстваше унижително извинение и беше решена да му се наслади.

— Помогни ми, Серина. Дойдох да поискам прошка. Да си призная, че се държах като глупак на глупаците. За да се сдобрим.

Очите ѝ се разшириха драматично, изразявайки неверие.

— Не си даде труда да вдигнеш телефона и да ми се обадиш месеци поред, общувахме само чрез адвоката ти, а сега искаш да се „сдобриш с мен“...?

— Майка ми почина преди три седмици.

Тя спря потока от враждебни думи по негов адрес.

— Съжалявам. — Знаеше, че са близки.

— Рак на белите дробове. Установиха го през септември, почина през декември. Казах си, поне видя, че синът ѝ преуспя. Поне можеше да се гордее с мен. И знаеш ли какво ме посъветва? — Серина поклати глава. — Каза ми да си събера ума. Да си подредя живота. Не можех да повярвам. — Скръбно сведе глава към гърдите си.

— Попита ме къде живея? — продължи той, гласът му се прекърши. — Къде са корените ми? В кой дом се връщам?

Серина се изкуши да отговори: при курвите си, но прехапа уста навреме.

— Майкъл, накъде биеш? — не беше сигурна какво да мисли: дали заслужава съчувствието ѝ, или разиграва театър, за да я спечели обратно.

— Мога да имам семейство — тихо промълви той. — То е тук. Имаме дете — добави той, стана, приближи се към нея и посочи с пръст към корема ѝ.

Серина отстъпи назад.

— Не, Майкъл, детето не е твое. Ти се отказа от него, докато се въргалаше с ония проститутки, а после ме изключи от живота си.

— Моля те, Серина. Зная какво извърших. Зная, че беше погрешно. Смъртта на майка ми го показа. Искам да се върна в твоя живот. В живота на нашето дете. Дай ми възможност.

— Какво искаш да отговоря? — попита тихо тя.

— Съгласи се да станеш моя съпруга.

Той бръкна в джоба си и извади кутийка, отвори я и отвътре се показа огромен, шлифован като смарагд диамант — най-малко десет карата, каза си Серина възхитена — обграден от два по-малки камъка. Тя протегна пръст и го докосна. Копнееше да го сложи и да гледа как отраженията му танцуват и подмигват в меката светлина на кабинета. Беше смаяна до немай-къде. Не ставаше само въпрос за бижутото — и преди бе притежавала красиви накити. Замисли се за всичко, свързано с него. Той предлагаше да ѝ върне стария живот: частни самолети, красиви къщи, милиарди в банката, наследство за детето ѝ. Имаше много причини да подскочи от радост след това предложение и още повече — да избяга с писъци от него. Погледна го и почувства болка в слабините си, представи си невероятния секс, който някога бяха правили. После я споходи неудобна мисъл. За това ли ставаше дума: за секс и пари? Така не ставаше ли същата като онези в Кан?

— Нужно ми е да помисля, Майкъл. Навярно разбираш, че е малко изненадващо.

— Разбира се. Но, моля те, помисли.

Тя бавно кимна.

— Трябва да се връщам на бала.

Но Майкъл Саркис не беше свикнал да се отказва така лесно.

— Самолетът ми е на летището във Фарнбъроу. Можем да отлетим до хотела ми във Вегас. Трябва да се венчаем в навечерието на Нова година. Мога да докарам и сестрите ти. Баща ти...

— Майкъл. По-полека.

— Мога ли да те видя утре?

— Майкъл, моля те.

— Кога? — настоя той.

— Ще ти се обадя, когато съм готова.

Осуалд излезе отпред, за да глътне малко чист въздух. Смесицата от бренди, шампанско и вниманието, с което го обсипваха

признателните гости на бала, му дойде в повече. Извади една пура „Кохиба“ и издиша кръгче гълъбовосив дим в мразовития нощен въздух, доволен да остане няколко минути сам и да набере нови сили.

— Видях малката сценка в кухнята — дочу се глас от сенките и огънче на цигара огря едно лице.

— Деклън О'Конър — възкликна Осуалд, разпознавайки брата на своя жокей. — Не помня да съм те канил.

— Дойдох с Финбар, нали тъй? Разбира се, ти си поканил спечелилия наградата жокей на Свирепия?

— Предполагам — отговори Осуалд, ядосан, че го заговаря този непочтен човек. — Но можеше да се постараш — продължи той, поглеждайки мърлявото ленено сако на Деклън и черните джинси. — Освен това за какво говориш? Каква сценка в кухнята?

— Държа се много грубо с бедните си слуги, а те се трудят толкова усилено. — Деклън дръпна от скритата в дланта си цигара. — Определено се налага Осуалд Болкън да се научи на добри маниери.

Гняв стисна гърлото на Осуалд, щом си припомни смъртоносната заплаха, която получи в нощта след надбягванията в Нюмаркет.

— Ти си бил — изръмжа той, като съвсем ясно си припомни тайнствения глас, който му бе телефонираше. — Ти, дребно лайно, обади ми се да ме заплашваш!

Деклън хвърли недопушената си цигара на земята и започна да се смее.

— Не бъди толкова чувствителен — присмя му се той. — Това беше само малка закачка. Не биваше да се нахвърляш на Финбар онзи следобед, нали? Изкара си го на него, нали?

Осуалд не можеше да повярва на нахалството на хлапака, който му изглеждаше на не повече от двадесет и пет.

— Не само че мога да извикам да те арестуват, а направо ще те съсипя — високомерно заговори той.

— Не ставай такъв, Осуалд — неискрено се усмихна Деклън. — Знаеш ли, ние с теб имаме много общо...

— Надали.

— Ще се изненадаш. Виж, обикновено не ходя по балове. Не са ми по вкуса. Но искам да обсъдим една малка идея за бизнес.

— Това не ме интересува, О'Конър — отвърна Осуалд и се обърна, за да влезе обратно в къщата.

— Има начин и двамата да спечелим много пари.

Когато гостите на бала започнаха да ги заобикалят, Деклън сниши глас, за да изложи плана си на Осуалд.

По-възрастният мъж надменно се изсмя, когато другият свърши.

— Разкарай се от очите ми, О'Конър — отсече Осуалд. — Няма да си цапам ръцете с долни, дребни кроежи — не че имаш някаква надежда с този.

Хвърли пурата си на земята и внимателно я стъпка.

— А що се касае за пари, имам си достатъчно собствени планове.

— Добре ли си?

Камила се спусна през двойните врати на кабинета, красива като Елена от Троя. Косата ѝ беше прибрана назад с две шноли в стил „Арт Деко“; дългата, широка бледолилава рокля се спускаше по тялото ѝ свободно и платът едва докосваше кожата ѝ. Тюркоазените ѝ очи се присвиха, щом видя Серина да седи на един стол и да се взира през прозореца към мрака навън.

— Серина?

— Майкъл Саркис ме посети току-що.

— Какво? На бала ли? — невярващо попита Камила. — Е, надявам се, че си наредила да го изритат.

— Помоли ме да се оженя за него — бавно каза Серина, без да откъсва очи от прозореца.

Камила се задави с коктейла си.

— Да му се не знае. Като гръм от ясно небе! Ти какво отговори? — предпазливо попита тя.

— Нищо. Не зная какво си въобразява. Появява се тук, след като месеци се е държал като пълен негодник, и очаква да подскоча от радост заради предложението му за женитба. След начина, по който се отнесе към мен.

Камила се взря в лицето на сестра си. През изминалите няколко месеца Серина се бе променила, беше станала по-сочна, остротата ѝ се бе притъпила: всички го виждаха. Но все още си беше същата жена и част от нея явно бе привлечена от мощния магнит на богатството и властта. Предложението на Саркис все още беше примамливо за нея и

Камила знаеше, че се налага да внимава. Всички щяха да са доволни да му видят гърба — мъже като него бяха коварни егоисти — но тя познаваше Серина. Колкото повече злословеха за гаджетата ѝ, толкова по-силно се привързваше към тях.

— Значи не си го приела сериозно?

Лицето на Серина загадъчно грейна.

— Да беше видяла пръстена!

— Баща ти спомена ли кога ще бъде сватбата на годината? — попита Дженифър Уочорн, която се бе настанила до Камила и Серина веднага щом се върнаха в балната зала, и посочи към Мария Данте. Певицата се държеше като царица на бала.

— Не съм убедена, че е наша работа — отговори Серина. Искаше да добави, че не я е грижа особено, но всъщност това я интересуваше. Засягаше я, и то много. С изненада узна, че щастливата двойка е изтеглила сватбата още за февруари. Наистина не разбираше защо е всичкото това бързане, то я ядосваше повече, отколкото бе склонна да признае. Дали не очакваха дете?

— Е, как са двете прекрасни сестри Болкън? — добродушно се обади Филип Уочорн, възползвайки се от възможността да целуне и двете момичета по бузите. — Нямах възможност да си поговоря с теб на лова миналата седмица, Камила, но всички сме много въодушевени от избора ти за представител на Ъшър.

Филип беше известен дарител на Консервативната партия. Самият той донякъде се увличаше от политиката и използваше контактите си с властта, за да укрепва търговската си империя. Камила бе чувала баща си да говори пренебрежително за връзките му в партията, като твърдеше, че лови риба в мътна вода.

— Можеш да си уговориш среща с помощника ми, ако желаеш да обсъдите кампанията ти — любезно предложи Филип. Камила се оживи. Хубаво беше да има силни хора на своя страна, особено в подготовката на изборите през следващите осемнадесет месеца.

— Опасявам се, че парите са от значение, млада госпожице — продължи той, потупвайки я по гърба. — Ако бях на твое място, щях да говоря с баща си да организира тържество за събиране на средства в Хънтсфорд. Осуалд загуби мястото си в Камарата на лордовете —

придоби той скръбно изражение, — но фамилното ти име трябва да се чува. А и кой не би желал да дойде тук на бал? — Обгърна с жест залата и изпи чаша уиски на един дъх.

— Да, всъщност точно това мислех да подхвърля на татко — отговори Камила. Не знаеше защо, но някакво неприятно чувство се прокрадна в стомаха ѝ само като заговори за това.

Дженифър сведе очи към инкрустирания си с диаманти часовник „Картие“.

— Не забравяйте, фойерверките са след петнадесет минути — изгука развълнувано тя. — Ще излезете ли на алеята или на кулата, за да ги наблюдавате?

— И в двата случая възнамерявам да отида и да си взема топла дреха — усмихна се Камила. — Нощта е студена, а роклята ми — тънка!

Тя се извини и се заизкачва по стълбите към спалнята си, откъдето взе фин, бял като сметана вълнен шал и уви раменете си с него. Почти се бе върнала до вратата, когато чу характерния глас на Мария Данте в коридора току пред стаята. Изглежда говореше с някого от приятелите си от операта. Нещо възпря Камила да не отваря леко откренатата врата. Вместо това тя застана до процепа и се заслуша.

— Разбира се, цялата къща се нуждае от основен ремонт — говореше Мария с напевния си италиански акцент. Камила я чу да почуква по стената на спалнята, сякаш проверяваше има ли плесен.

— Англичаните, те наистина нямат стил, *n'est-ce pas*^[2]? — отговори мъжки глас, който явно принадлежеше на французин. — Според мен повечето от ужасните мебели трябва да изгорят заедно с фойерверките.

— Очевидно не мога да подменя всичко веднага — говореше Мария, сега гласът ѝ бе стихнал до съзаклятнически шепот, така че се наложи Камила да се наклони към вратата, за да чува.

— Обаче имам цял живот пред себе си да правя тук каквото си поискам — додаде тя с нисък, дрезгав смях. — Освен това тази къща ще трябва да започне да печели пари. Можем да натрупаме цяло състояние, ако я даваме под наем за подобни събития. Но Осуалд не иска да чуе и дума за това в момента — добави тя и въздъхна.

— Защо така? — попита французинът.

— Толкова е упорит: инатът замъглява преценките му. Музикалната вечер не му напълни джоба и сега не иска да слуша за никакви търговски начинания, свързани с Хънтсфорд.

— И как мислиш да решиш този проблем?

Тя се засмя. Смехът ѝ прозвуча като кудкудякане.

— Имам си начини, саго^[3]. Имам си начини.

— По-добре да тръгвам тогава — обърна се Кейт към Ник и го дръпна леко за ръкава, притеснена да не изглежда прекалено самонадеяна, ако го хване за ръката.

— Къде отиваме? — попита той и огледа помещението. Балът не даваше признаци, че ще свърши скоро.

— На фойерверките в полунощ, глупчо — обясни Кейт. — Семейна традиция. Най-удобното място за наблюдение е кулата на замъка. Наистина ще ти харесат.

— И ние си имаме фамилни традиции — заговори ѝ с усмивка Ник. — Не че често си ходя вкъщи, но точно тази най-много обичам да спазвам.

— Каква е тя?

— Всички си даваме един на друг подаръци, когато удари дванадесет часа на Бъдни вечер. Ето, твоят е тук — добави той и потупа джоба си.

Кейт се извърна към него изненадано. Не допускаше, че Ник е от онези, които раздават подаръци заради предпазливото му отношение с парите на компанията, но се зарадва, че и тя му е купила нещо. Късно една вечер миналата седмица беше излязла да пазарува. Искеше да му купи нещо, което ще му хареса, като красива запалка „Дънхил“ или елегантен костюм от „Савил Роу“, но се възпря. Екстравагантният подарък щеше да разкрие чувствата ѝ, а тя по никакъв начин не можеше да го допусне, докато той демонстрираше съвсем слаб интерес към нея. Затова избра книга, която щеше да го зарадва: биография с твърди корици на Дейвид Нивън, един от любимите му актьори. Остана доволна от покупката — сметна, че е постъпила както трябва: приличен подарък и все пак нищо прекалено лично, което да намеква за по-силни чувства.

— А искаш ли и аз да донеса подаръка си за теб? — попита тя и тръгна към стълбището.

— Е, щом си ми взела нещо — подкачи я той.

Тя кимна и се спусна към стъпалата да донесе книгата. Гостите, които се бяха отправили към входната врата и стълбището към кулата, се загледаха след нея. Тя бързо грабна увития в сребристо фолио и завързан с черна панделка подарък, пхна го под мишница и тръгна обратно към Ник.

— Готово, да тръгваме ли?

— Към фойерверките ли? Да, но нека най-напред да отидем на по-тихо място, само за няколко минути — помоли Ник, като кимна с глава и я поведе далеч от навалищата.

На по-тихо ли? Кейт преглътна, това пък какво означаваше? Неочаквано за себе си откри, че се безпокои. Щеше ѝ се да се беше пооправила пред огледалото, докато беше в стаята. Сигурна беше, че косата ѝ е щръкнала като на плашило.

— Какво ще кажеш за оранжерията? — предложи Кейт. — Не е далеч, а обикновено татко я заключва, когато има бал. Цялата е остъклена, така ще можем да наблюдаваме фойерверките, без да хванем пневмония.

Понесоха се по дългите коридори, докато стигнаха източния край на къщата. Кейт отвори две двойни врати с ключ, който откри под една китайска ваза. Оранжерията не беше голяма, едната стена и таванът бяха стъклени и гледаха навън към пълния мрак. През лятото, обясни Кейт, била пълна с растения и пълзящи лози, но сега изглеждаше малко занемарена. Отляво имаше някакво голямо екзотично тропическо растение, пожълтjало и клюмнало, а от другата страна се виждаше малко вътрешно езерце, заобиколено от няколко празни кащи.

— Е... подкани го Кейт, съзнавайки нарастващото си притеснение.

— Дванадесет без пет е — усмихна се Ник. — Време за подаръци!

— Предлагам да бъда първа — каза Кейт и измъкна пакета изпод мишницата си. — Надявам се, че още я нямаш — забърбори тя. — Зная, че го харесваш...

— Не издавай изненадата — спря я Ник, който вече късаше сребрилата опаковъчна хартия. На лицето му изгря искрена усмивка,

когато видя книгата и заразливства страниците. Кейт беше доволна, че се въздържа да напише някакво сладниково-сентиментално посвещение на титулната страница.

— Фантастична е, благодаря ти — усмихна се той и потупа корицата. — А сега подаръкът за Кейт — ухили се той.

Ръката на Ник потъна в джоба му и извади една кутия. Тя видя, че облак на тревога и притеснение засенчи лицето му. Кутията беше забележително добре опакована за подарък от мъж, каза си тя. Развърза червената панделка и подаръкът изскочи пред очите ѝ изпод шумолящата бяла хартия. Държеше старо томче на „Магьосникът от Оз“ с понапукано гръбче и прекрасна черно-бяла графика на корицата. Първо издание.

— Спомних си колко я обичаш. Сподели, че едно време майка ти е чела от нея...

Тя го прекъсна, залята от чувства:

— Така е — промълви и гласът ѝ се прекърши. — Смутена съм — продължи и погледна към евтината книга, която му беше поднесла.

Той се засмя.

— Няма за какво. Заслужаваш я.

Кейт го погледна в лицето. Изражението му оставаше загадка за нея. Той пристъпи напред.

— Кейт, аз...

Тя почувства желание да разсее внезапното напрежение между тях и започна да бърбори като побъркана.

Млъкни, жено, наруга сама себе си. Престани. Не искаше ли точно това?

Най-после си пое дълбоко дъх и се усмихна широко на Ник.

— Каква щеше да бъде тази година, ако не се бяхме срещнали? — бавно попита тя, усещайки, че сега тялото му е само на сантиметри от нейното.

— Безлична — тихо отвърна Ник. Изведнъж сякаш вече не бяха двама приятели, които си разменят подаръци на Бъдни вечер, а почти непознати, които не знаят какво да си кажат. Ник бавно постави ръка на страната ѝ. Беше толкова близо, че Кейт долови излъчващата се от кожата му топлина. Виждаше колко дълги са миглите му, тъмните му лешникови очи бяха вперени в нейните и ненадейно ѝ се прииска да целуне клепачите му, врата, страните и меката извивка на устните му.

Тогава вратата с трясък се отвори, те се обърнаха и видяха Серина на входа на оранжерията.

При внезапната ѝ поява Ник рязко се дръпна назад, а Кейт едва не се препъна на десетсантиметровите си токове, за да увеличи разстоянието помежду им.

— Ето ви и вас двамата! Търся ви навсякъде. Татко иска всички заедно да отидем на кулата. О, извинявайте! Неудобен ли е моментът? — Серина се засмя, внезапно осъзнала какво е направила. — Ще ви видя горе след минутка, нали?

Тя бързо затвори вратата зад гърба си. Ядоса се на себе си, беше нетърпелива да попита Кейт какво мисли за предложението на Майкъл, но се надяваше, че не ѝ е попречила. Спря, изненадана от себе си. Искаше сестра ѝ да бъде щастлива и определено харесваше Ник Дъглас, въпреки че той натрапчиво ѝ напомняше на Том. Гласът на Том три години бе шлифован в Кралската академия по драматично изкуство, но акцентът му бе същият като на Ник, както и необузданото му, леко глуповато чувство за хумор. По дяволите. Майкъл току-що я бе помолил да се омъжи за него, така че защо да мисли за Том? Чу трясъка на първите фойерверки и забърза нагоре.

Хънтсфорд представляваше лабиринт от коридори и проходи, имаше дори таен тунел от времето на крал Едуард, който позволяваше на слугите безшумно да се придвижват от единия край на къщата до другия. Серина и сестрите ѝ познаваха всеки сантиметър от сградата. Често бяха използвали проходите, за да се крият от баща си или да се движат насам-натам, без да предизвикват гнева му. Тя се отправи към библиотеката. Знаеше, че там, зад рафтовете с книги, има врата, която водеше право нагоре към кулата.

— Надявам се, че сте тръгнали към кулата? — Мария Данте се появи в коридора зад нея.

Серина се изненада да я срещне там.

— Не сте ли с татко? — попита тя с нотка на упрек. В Мария имаше нещо, което я безпокоеше.

— Не сме сиамски близнаци — усмихна се певицата.

— Е, аз ще мина оттук, желаете ли да дойдете? — покани я Серина, съзнателно показвайки жест на добра воля. Присегна се,

докосна златната дръжка зад купчината книги и вратата изведнъж се отвори.

— Таен проход — иронично отбеляза Мария. — Колко мелодраматично!

— Едва ли е като при Агата Кристи — отвърна Серина, леко подразнена. — Всъщност само един коридор свързва кухнята и предните спални. Очевидно моят прапрадядо го е построил, та слугите да не се пречат на господаря.

— Ах, вие, чудати англичани — възкликна Мария и последва Серина по тесния проход.

Не приличаше на катакомба. Като дете Серина не можа да преглътне разочарованието си, когато откри, че тайните проходи в Хънтсфорд не бяха като пещерата от „Великолепната петорка“^[4], а съвсем обикновени коридори, макар и скрити от погледа. Но този сега бе мъждиво осветен и тих, а тъмнината ставаше още по-потискаща от редицата мрачни семейни портрети, накачени по каменните стени. Бледите лица на предшествениците Болкън се взираха в Мария и Серина досущ като таласъми. Италианката вървеше след най-младата Болкън, а дългата ѝ кадифена рокля шумолеше при всяко движение.

— Нали знаете с какво нетърпение очаквам да прекарам Коледа със семейството? — наруши тишината Мария.

На Серина преструвките ѝ дойдоха до гуша.

— Нима? И какво точно ще правите на тази семейна сбирка? Ще ми сложите още наркотици в куфара или ще пратите мародери в спалнята ми? Или пък нещо още по-изтънчено. Бомби в банята? Гърмящи змии в леглата?

— Какво, за бога, говорите? — отвърна Мария с подплашен вид.

— Не се преструвайте, че не помните музикалната вечер в Хънтсфорд. Вашият агент Майлс тършуваше из спалнята ми.

— Серина, не ставайте глупава. Не се погрижихме за достатъчно охрана и това беше някакъв крадец. Как можете да си помислите подобно нещо за член от своето семейство?

— Все още не сте от семейството — сръза я Серина.

— Е, скоро ще бъда — продължи самодоволно Мария. — И догодина по същото време с Осуалд ще си имаме собствено семейство. Не че вие, момичета, няма да сте част от него, разбира се — добави тя така, сякаш това беше нещо, в което не бе убедена.

Серина спря и се обърна с лице към бъдещата си мащеха. Едничкото, което можа да види в мрака, беше сянката на лицето и белотата на зъбите ѝ.

— Така ли? — злобно попита Серина, неспособна да се спре. — Значи все още можете да имате деца?

— Само на четиридесет съм, тиа сага — отвърна Мария с очебиен сарказъм. — Зная, че на вас ви изглежда като преклонна възраст, но имам предостатъчно време да зачена.

Серина усети, че не може да отговори — всъщност не можеше дори да си поеме дъх.

— Добре ли сте? — самодоволно попита Мария. — Налага се да разберете, че Осуалд иска да създаде син. Син, когото винаги е желал.

— Естествено — тихо отговори Серина.

— Едва ли си въобразявате, че ще му е приятно незаконно роденият му внук да наследи Хънтсфорд?

Серина почувства, че гърбът ѝ се извива като на котка, преди да започне да съска.

— Моля?

— Незаконното ви дете. Само изтъквам очевидното — чаровно се усмихна Мария. — Едно копеле няма — не може — да наследи Хънтсфорд. Нашето дете, моето и на Осуалд, ще бъде наследник на титлата, на къщата, на всичко.

Осуалд впери поглед в небесата, скръстил ръце пред гърдите си с широко разкрасени крака като английски булдог, който си пази територията. Ивици светлина се стрелкаха към небето и експлодираха в огромни гроздове от мънички пламъчета като кехлибарени глухарчета. Камила зави по-плътено раменете си с шала. Когато се приближи до баща си, червена светкавица разцепи небето и избухна, пръскайки червени, зелени и сини звезди над тях.

— Много е внушително тази година, татко — заговори тя и забеляза, че той не се обърна да я погледне.

— Мария плати за фойерверките — отговори Осуалд и се поусмихна. — Това е подаръкът ѝ за семейството по случай Коледа.

— Колко щедро — хладно отбеляза Камила.

Около седемдесет човека се бяха скупчили на кулата, извисяваща се тридесет метра над земите на Хънтсфорд. Всички бяха проточили вратове, за да наблюдават спектакъла.

— Според мен вечерта върви много добре — продължи Камила, а зад гърба ѝ Осуалд презрително изсумтя.

— Естествено, че ще е така — присмя се той, все още без да я поглежда в очите. — Винаги е била събитие в светския Календар. Огледай се: всички се чувстват великолепно.

— Питам се... — започна Камила, но спря, за да обмисли тактиката си за последен път. Не умееше да манипулира баща си като Серина, но знаеше, че номерът бе да не изглежда, че търси съдействието му, а да го поласкае, да го накара да се чувства могъщ и незаменим. — ... Питам се, тъй като си толкова опитен в организирането на подобни събития, би ли ми помогнал с тържеството за събиране на средства, което ще направя следващата година?

Неприятна усмивка изкриви устните на Осуалд.

— За какво ще събираш пари?

Тя дълбоко пое дъх.

— Навярно си разбрал, че бях избрана за представител на Ъшър. Аз съм бъдещият кандидат за Парламента. — Внимаваше да му го поднесе така, сякаш той още не е чул това. — Трябва да събера средства за кампанията си. Реших, че е хубава идея да дам малко тържество тук. Как мислиш?

Осуалд не отговори, вместо това вдигна още по-високо глава, за да наблюдава фойерверките.

— Баловете в Хънтсфорд не са за събиране на средства, Камила — накрая отвърна той. — Трябва да разбереш, че след музикалната вечер съм по-малко склонен да каня чужди хора в къщата за каквото и да е начинание — търговско, благотворително или друго.

Камила разбра, че битката ще бъде тежка.

— Но аз не съм чужд човек, аз съм ти дъщеря.

— Да, когато ти е угодно.

— Това пък какво ще рече? — попита Камила. — Смятах, че ще ме подкрепиш в опитите ми да навляза в политиката. Ще бъда откровена, страшно съм изненадана, че и дума не обели по този въпрос. Всички ме поздравяват, освен собствения ми баща.

Една ракета пропищя в небето и избухна, сипейки звезден прах. Осуалд най-после обърна глава и я погледна.

— Пропуснах да обсъдя набезите ти на политическата арена не защото не съм чул за незначителния ти „триумф“ — саркастично изплю последната дума, — а защото това е поредното погрешно начинание на семейството.

— Но ти беше в политиката с години — изненада се Камила. — Харесваше ти. Защо с мен да бъде различно? Защо това изведнъж стана „погрешно“?

Осуалд завъртя глава и зарея поглед в чернотата пред себе си.

— Истината е, Камила, че не си подходяща за Парламента.

Тя се нахвърли гневно върху него:

— Как ще обосновеш подобно твърдение? Имам всички необходими качества...

— Я виж? Нима? — усмихна се злобно баща ѝ. — Включително и един стар скелет в гардероба?

Камила замръзна. Обви плътно ръце около тялото си, сякаш да се защити. Загледа се пред себе си, но не виждаше нищо, защото всъщност се вираше назад във времето.

Осуалд се изхили тихо. В мрака смехът му беше жесток и коравосърдечен.

— Да, мнозина политици имат малки, тъмни тайни, нали? С това изключение, че твоята е малко по-тъмна от повечето.

— Това беше преди много години — спокойно отговори тя и положи всички усилия да прикрие ужаса, който смразяваше кръвта ѝ.

Брадичката на Осуалд щръкна, той високомерно вирна нос.

— Само защото е било отдавна, не значи, че не се е случило. За щастие аз единствен зная за него. Поне засега.

— Татко. Това принадлежи на миналото. Моля те, нека си остане там — каза Камила, мъчейки се да владее гласа си.

— Миналото има навик да изскача ненадейно — отвърна Осуалд с очи, вперени в огньовете в черното небе. — Предлагам ти да престанеш с тези глупави фантазии и да оттеглиш кандидатурата си.

Нещо в съзнанието на Камила прещрака и тя осъзна в какво се коренят възраженията му.

— Завиждаш, нали? — попита тя и се завъртя предизвикателно към него. — Завиждаш, че единствена от семейството аз ще направя

политическа кариера. Повечето бащи се радват, когато децата им постигнат нещо. Но не и ти. Никой не може да е по-добър от теб, нали? — презрително завърши тя.

Изражението на лицето му ѝ подсказа, че е улучила истината.

— Да завиждам? На теб? — Той изгледа дъщеря си и се изправи надменно в тъмнината.

— Да — предизвикателно отговори тя. — Загуби мястото си в Камарата на лордовете и заради това аз трябва да се откажа от моя шанс за политическа кариера. От амбицията си. Е, аз наистина искам това и няма да пропиляя тази възможност заради теб.

— Няма ли? — жестоко се усмихна Осуалд.

Гласът на Камила омекна, тя разбра, че железните им воли са се вкопчили в смъртоносна схватка.

— Смятам, че ще се справя — тихо додаде тя и отвърна така твърдо на погледа му, че видя в зениците му отражението на огнените експлозии. — Според мен ще бъда добър политик. А ако стана член на Парламента, това ще бъде гордост за дома ни.

— Докато не си се превърнала в едно от бившите величия на страната — а с оглед на онова, което и двамата знаем, това ще се случи, наистина не ме е грижа какво си въобразяваш, скъпа.

Камила почувства как лицето ѝ пребледнява, осъзнавайки каква власт има той над нея.

— Оттегли кандидатурата си — кратко ѝ нареди Осуалд.

— Няма — отговори дъщеря му и котешките ѝ очи се присвиха.

— О, да, ще я оттеглиш — усмихна, се той и още една ракета разсече небето. — Ще го сториш веднага след Нова година, ако не искаш целият свят да узнае за малката ти тъмна тайна.

---

[1] марка сравнително евтино испанско газирано вино, произведено по технологията на шампанското. — Б.пр. ↑

[2] n'est-ce pas (фр.) — нали. — Б.пр. ↑

[3] caro (итал.) — скъпи. — Б.пр. ↑

[4] „Великолепната петорка“ — поредица детски книжки, впоследствие и телевизионен сериал за четири деца детективи и тяхното куче от писателката Инид Блайтън. — Б.пр. ↑

42.

Кейт не беше сигурна дали я събуди яркият слънчев лъч през пролуката между завесите, или мъчителното главоболие на чудовищния ѝ махмурлук. Каквото и да беше, тя вече бе будна и простена, докато отпускате глава върху пухкавата възглавница. Въпреки че бе Коледа, беше ѝ нужен още един час сън, за да се почувства донякъде човек. После замръзна. Сигурна беше, че чу слабото изскърцване на пода и прошумоляването на нечий дъх. Изпълнена с опасения, Кейт се претърколи и се обърна натам.

— Кейт, аз съм — прошепна глас, прегракнал от спане и от пиене. Очите ѝ се помъчиха да се отворят, накрая успя да види как Ник се мъчи да прекоси стаята на пръсти. Бялата му вечерна риза от предната вечер бе разкопчана на врата и стърчеше от колана на панталоните. По брадичката му беше набола четина, а замъглените му очи розовееха.

Щом го погледна, обич, страст и безнадеждност се надигнаха от дълбините на душата ѝ. Припомни си случилото се предишната нощ и се сви. Какви ги вършеше, защо го покани да остане за през нощта? Да го хваща за ръка, докато гледат фойерверките? Да флиртува с него. Да, точно това бе направила. После се сети за онзи миг в оранжерията. Можеше да се закълне, че той се канеше да я целуне, преди Серина с гръм и трясък да отвори вратата. Но после не се случи нищо, чак до края на вечерта. Тя бе обещала пред себе си, че ако с Ник не се съберат на бала, ще спре да се надява независимо от първото издание на вълшебната приказка и не състоялата се целувка. Книгата на Ник Дъглас вече беше затворена. Окончателно. Но какво търсеше той тук?

Ник пристъпи към леглото и Кейт издърпа белия си памучен чаршаф до брадичката.

— Мисля, че е по-добре да си вървя — заговори той и нежно се усмихна. — Дочувам гласове от долния етаж.

— Вече? Слугите започнаха да чистят долу веднага след бала. Татко мрази като слезе да открие, че гостната прилича на Хирошима — ухили се тя. — Както и да е, надявам се, че снощи прекара добре.

— Страхотно беше. — Ник се примъкна още по-близо до леглото и седна сковано на ръба на дюшека.

— Аз също. Благодаря ти, че дойде.

Кейт усети, че не му се тръгва.

— Е — колебливо подхвана той, — ще те видя ли преди Нова година? Кога се връщаш в Лондон?

Сърцето ѝ трепна. Искаше ли да я види преди Нова година?

— Обикновено оставам тук до втория ден на Коледа — предпазливо добави тя. — Ако искаш да се срещнем, можеш да ми се обадиш след това.

— Обезателно.

— Довиждане тогава.

— Чао.

Той се наклони напред, наведе се над нея и устните му се насочиха към бузата ѝ.

Кейт се надигна да го целуне, чаршафът се свлече от врата ѝ, тънката презрамка на нощницата ѝ падна от рамото и откри квадратче бяла като сметана плът. В този момент Ник промени посоката си на движение. Очите му срещнаха нейните, устните му се пренасочиха от бузата към устата. Тя се изуми, но мекотата на устните му я привлече като магнит и тя също се извъртя.

— Снощи през цялото време исках да го направя — усмихна се той, а гласът му бе тих и пълен със смущение.

— И защо не го стори? — ухили се тя, защото разбра, че всичките ѝ коледни подаръци пристигат наведнъж.

Пръстите на Ник погалиха страната ѝ.

— Е...

Внезапен писък прониза въздуха. Смразяващ кръвта, гърлен крясък, започнал някак глухо, набра сила и се извиси, изпълнен с ужас.

Ник скочи.

— Господи, какво беше това? — възкликна и хукна към прозореца.

Кейт скочи от леглото и грабна халата си.

— Стори ми се, че дойде от задната страна на къщата — тревожно предположи тя, забравила споделения миг.

Хукнаха към коридора. Камила излезе от стаята си отсреща едновременно изненадана и развеселена да ги види да изскачат заедно

от спалнята на Кейт.

— Чухте ли това? — попита Камила.

— Как да не сме — отвърна Кейт, докато все още се мъчеше да си обуе пантофите.

Отвори се още една врата и Вениша се приближи към тях, за да разбере какво става. Докато стигнат горната част на стълбите, входната врата със замах се отвори и вътре нахлу мразовит въздух. На прага, на фона на ослепителната белота на деня застана Серина с бледо лице. С ръка на гърдите тя се мъчеше да успокои дишането си.

— Боже, какво има? — викна Камила отгоре и се спусна към сестра си, прескачайки стъпала по пътя си. Приближи се и видя, че горната устна на сестра ѝ трепери, а дребни сълзи като диаманти се ронят по страните ѝ.

— Викайте бърза помощ — продума тя задъхана. — Татко. Тялото му. В рова е. Не помръдва.

Ровът, изкопан само донякъде, минаваше покрай задната страна на къщата. Всички изтичаха навън, босите им крака замръзваха върху тънкия сняг, паднал през нощта.

В черната ледена вода по лице лежеше труп. Виждаше се само задната част на главата му, но със сигурност беше Осуалд.

— Ник! — извика Камила, като изтича до ръба на водата. — Помогни ми, бързо.

— По дяволите — промърмори той, когато разбра, че ще му се наложи да влезе вътре. Хвърли бърз поглед към Кейт, скочи в рова и стягащият студ сграбчи тялото му. По самото му се залепиха водорасли, ледената вода щипеше очите му.

Той сграбчи ръката на Осуалд и трупът лениво се завъртя, подгизнал от студената вода. Изведнъж се обърна по гръб само на сантиметри от Ник, който го влачеше към брега.

— По дяволите — изпъшка Ник, когато моравото, замръзнало лице на Осуалд се оцъкли срещу него с гротескно отворени очи и уста.

— Върви да намериш Мария — обърна се Кейт към Вениша и заедно с Ник се опитаха да издърпат трупа на тревистия бряг.

— Някой обади ли се на лекар? Линейка! Бързо!

Кейт помогна на Ник да излезе от рова. Нямаше нужда да проверяват има ли пулс трупът, за да потвърдят това, от което се опасяваха всички.

— Твърде късно е за помощ — каза Ник, прегърбен над безжизненото тяло. Изправи каменно лице и погледна сестрите. — Мъртъв е.

Полицията на село Хънтсфорд не беше се сблъсквала със сериозни случаи по което и да е време на годината, да не говорим за смъртта на такъв известен човек, и то навръх Коледа. Последният сензационен инцидент в селото беше кражбата на една гъска преди три години. Най-сериозното, за което сержант Данър очакваше да го повикат през коледните празници, бяха дребните пререкания в селската кръчма или някой малък пожар вкъщи, предизвикан от прегоряла наденица. Полицаяте очакваха да прекарат Коледа с крака върху бюрото и на Данър никак не му беше забавно да се качи в единствената патрулна кола на участъка и да подкара към замъка, за да разследва смърт. Но пък колегата му, агентът за връзки с обществеността, с нетърпение очакваше да види Серина Болкън. В края на краищата снимката ѝ беше забучена на шкафчето му.

— Изглежда случаят е от компетентността на отдела за криминални разследвания в Луис — отбеляза сержант Данър и сгърчи слабото си като на невестулка лице, на път към брега на рова, където Вениша беше завила с одеяло трупа на баща си.

— Отдел за криминални разследвания ли? — попита разтревожена Серина.

— Такава е практиката — кратко отговори той. — Внезапна смърт ли е? Или самоубийство? Така ми е невъзможно да преценя. Налага се да викна момчетата. Обадихте ли се на лекар?

— Да, на доктор Тависток — отвърна Серина. — Трябва да пристигне всяка минута.

Камила плътно се уви с халата си и подозрително го изгледа. Полицейската академия бе толкова далечен спомен за сержант Данър, че тя се съмняваше дали той е наясно каква е процедурата в подобен случай.

Когато най-после пристигна, доктор Уилям Тависток, също кисел, че са прекъснали коледната му закуска, обясни, че според него Осуалд се е удавил. Както изтъкна Ник, всички вече бяха установили това и без да имат двадесет и пет години медицинска практика.

— Но не мога да бъда сигурен преди аутопсията — добави докторът, без да обръща внимание на думите му.

Едва след пристигането на главен инспектор Пол Кранбрук час по-късно, сестрите започнаха да вярват, че смъртта на баща им е в ръцете на компетентен човек.

Кранбрук правеше по-силно впечатление от служителите на местните сили на реда. Той бе повишен в главен инспектор след завършване на Полицейската академия още преди да е навършил тридесет и пет години. Приятелката му жадно четеше списанията за знаменитости. Затова, въпреки че щеше да преживее и без да се влечи чак до Хънтсфорд навръх Коледа, тя реши, че си струва да подуши из замъка и да види известните сестри Болкън.

Атмосферата в къщата беше мъртвешка, а съдебните медици правеха снимки на трупа. Всички останали се бяха събрали във всекидневната. Кейт се бе втренчила през прозореца, лицето ѝ беше безизразно, а Ник бе кацнал на облегалката на фотьойла ѝ и леко разтриваше гърба ѝ. Колинс се мотаеше из стаята, без да знае какво да каже или да направи, а съпругата му плачеше в ъгъла. От време на време Серина подсмърчаше шумно, а Камила и Вениша седяха една до друга на канапето като в лекарска чакалня. Най-силните звуци в помещението идеха откъм Мария Данте, която ридаше върху една бродирана възглавница.

— Mio caro, mio caro — стенеше тя отново и отново, а платът донякъде заглушаваше гласа ѝ.

Осъзнавайки, че никой не ѝ е проговорил през изминалите двадесет минути, Кейт се приближи и седна до нея.

— Хайде, Мария. Няма нищо — тихо каза тя и постави състрадателна ръка върху коляното на певицата.

— Няма нищо ли? — изплю Мария и изведнъж бясно се нахвърли върху Кейт. — Смъртта на баща ви за вас може да е нищо, но за мен категорично не е така.

Сестрите се обърнаха и я изгледаха, поразени от отровата на нейната жлъч.

— Кейт не искаше да каже това — отвърна Камила, притичвайки се на помощ. — Опитваше се само да ви утеши.

Но Мария не бе в настроение да я усмиряват.

— Давайте. Защищавайте я. Вие, момичета, винаги се държите една за друга. И винаги бяхте против баща си. А сега сте срещу мен.

Мария беше наясно, че между младите жени и баща им липсваше обич, но Камила изведнъж се почувства длъжна да защити тяхната връзка.

— Как смееете! — сопна се тя, ядосана от намека, с който Мария разграничаваше баща им от семейството му.

Кейт вдигна ръка във въздуха, за да успокои духовете.

— Почакайте всички! За минутка. Мария просто е разстроена. Всички се чувстваме така.

— Нима? — обвини я Мария. Сега дори и Кейт се разгневи.

— Мария, намирате се в нашия дом. Не ни обиждайте.

— Вашият дом ли? Осуалд ми беше годеник. Камила и Вениша се спогледаха. За какво намекваше тя?

Серина я изгледа кръвнишки откъм прозореца, обичайната ѝ антипатия и подозрение към Мария прераснаха в открита враждебност.

— Да, Мария. Нашият дом. Не вашият. Нашият. Въздухът натежа от обидата и непоносимостта между тях и Ник се размърда неловко върху облегалката на фотьойла.

— Мисля да тръгвам — заяви той и погледна към инспектор Кранбрук, — освен ако присъствието ми не е наложително. В такъв момент семейството трябва да остане само.

Кейт кимна, без дори да го поглежда.

— Да, по-добре си върви.

— Съжалявам — промълви той и се наведе, за да стисне ръката ѝ. — Обади ми се, ако имаш нужда от нещо.

— Ако отивате в Лондон, искам да ме откарате, Никълъс — рязко каза Мария и се изправи.

— Така ще бъде най-добре — отбеляза остро Серина.

Ник изглежда се смути, но след няколко секунди кимна.

Кранбрук го спря на вратата.

— Преди да тръгнете, ще ми трябва адресът и телефонният ви номер за по-нататъшни въпроси. Ще ни бъдат нужни показанията на всички присъстващи.

— Защо? Ще ме съдите ли? — извиси глас Мария. — Годеникът ми е мъртъв, а вие ме карате да се чувствам като престъпница.

Кранбрук потисна една въздишка.

— Такава е практиката, госпожо.

— Практиката ли? Нямате ли сърце и душа? Имам нужда да тъжа, да скърбя, а не да ме разпитват.

— Да, да, разбира се — обърна се Ник към Кранбрук, извади визитка от портфейла си и надраска нещо на гърба ѝ.

— Ще се върна след няколко дни — подсмръкна Мария. — А сега трябва да остана сама.

След като излязоха, Кранбрук се обърна към сестрите.

— Какво следва сега? — попита Вениша и бавно въздъхна.

— Опасявам се, че ще ми бъдат нужни и вашите показания, госпожици. Зная, че снощи е имало бал. Ще ми трябва имената и адресите на всички гости и на обслужващия персонал. Важно е да разговарям с колкото се може повече хора. Детектив Лейн ще ми помогне — той е част от екипа ми.

Вениша излезе навън, където от един микробус слизаха още полицаи.

— Колко ще продължи?

— Опасявам се, че се налага да изчакаме, докато дойде патологът от Лондон. На път е, така че скоро ще пристигне. По всичко личи, че и СЕ също идва.

— СЕ ли? — попита Вениша.

— Следователският екип. Взимат отпечатъци, проби. Помагат ни да изградим цялостна картина. Проклетият сняг няма да ни е от полза обаче — добави той, поглеждайки тънкия снежен килим навън. — Ще им е трудно да работят в такова време.

— Можете ли да започнете разпитите, ако обичате? — помоли Вениша, внезапно притеснена от разговорите за патолози и пръстови отпечатъци. Поведе Кранбрук към библиотеката, включи няколко лампи, за да стане стаята по-малко заплашителна, и седна на канапето „Честърфийлд“, готова за неговите въпроси. Кранбрук отвори бележника си. Беше свикнал да си има работа с отрепките на обществото — престъпници, наркомани, главорези. Длъжен бе да признае, че леко се притеснява да седи сред лукса на замъка Хънтсфорд пред тази изискана, но прекалено уязвима на вид жена.

— Е — започна тревожно Вениша, — имате ли вече някаква представа какво се е случило?

Кранбрук почти се усмихна.

— Опасявам се, че този въпрос е малко преждевременен. Преди всичко екипът ми трябва да научи колкото може повече за снощи. Движението на баща ви, последният път, когато са го видели жив. А аутопсията, която ще се извърши утре или вдругиден, ще ни даде поясна картина какво разследваме.

— В какъв смисъл?

— Целта ни е да открием какво се е случило. Трябва да определим дали имаме работа с нещастен случай, самоубийство или злодеяние. Да разбирам ли, че не сте намирали бележка?

— Ще бъда честна, инспекторе, дори не сме проверявали — отговори доста изненадано Вениша. — Всички предположихме, че е злополука. Ето защо съм изненадана от тези приказки за показания и следователски екипи. Нали не мислите, че има нещо подозрително?

Съобразявайки, че разговаря с опечалена дъщеря, Кранбрук положи усилия да бъде възможно най-състрадателен и търпелив.

— Всичко, което правим, е стандартна процедура за разследване на внезапна или насилствена смърт. — Не добави, че случаят явно ще се разчуе и навярно ще подпомогне кариерата му, поради което той беше твърдо решен да изпълни всичко като по учебник.

— Предполагам, че семейството ви е запознато с процеса?

— Моля? Какво искате да кажете? — запита Вениша, малко слисана.

— Говоря за съпруга ви, госпожице Болкън. Той загина при пожар преди няколко месеца, нали? Сигурен съм, че тогава процедурата е била същата.

Кранбрук забеляза, че лицето на Вениша стана пепеляво. Надяваше се да не е прозвучал прекалено обвинително: не искаше да разстройва сестрите Болкън и да ги провокира да хукнат към някой високопоставен приятел на баща си. Налагаше се да подходи към този случай изключително внимателно, каза си той. Беше чел, че разследването на смъртта на Джонатан фон Бисмарк е стигнало до заключението, че тя е била случайна. Част от него обаче не можеше да се удържи да не мисли, че само за няколко месеца на Вениша ѝ се бе струпал прекалено много лош късмет. Навярно беше съвпадение, но дим без огън няма, така да се каже. Наложил се да потисне самодоволната усмивка заради несъзнателния си каламбур. Вениша просто кимна срещу него и изчетка нещо от коляното си.

— Обаче вече открихме нещо необичайно — бавно продължи Кранбрук. — Вратата, която води към насипа, е била заключена отвътре и това ме кара да се запитам как, по дяволите, баща ви е стигнал до мястото, от което е паднал.

— Няма никаква загадка — отвърна Вениша. — Вратата винаги се заключва след края на фойерверките. Разбирате, за да не се качват горе пияни гости и да паднат... — Тя млъкна, щом осъзна иронията. — Но има и друг път нагоре, един коридор за слугите минава през къщата, а не през вратата. Баща ми го знаеше, естествено.

— Кой друг може да е знаел?

— Семейството, домашната прислуга.

Кранбрук набързо си отбеляза нещо в бележника.

— А кога за последен път видяхте баща си?

— Зърнах го върху насипа в полунощ, наблюдаваше фойерверките заедно с всички останали. Струва ми се, че стоеше до сестра ми Камила. После всички се върнаха долу в къщата. Може би за последно го видях да разговаря с Мария към един сутринта. После си легнах. На сутринта разбрах, че Серина е открила тялото му в рова.

— Баща ви много ли пи снощи? Да се е държал странно? Карал ли се с някого?

Вениша бе убедена, че не бива да му казва за скандала си с Осуалд пред кухнята.

— Баща ми беше труден и заядлив човек, инспектор Кранбрук. Искаше на светските му събития всичко да бъде както трябва и е почти сигурно, че в някой момент е разменил остри думи с прислугата. Но той си беше такъв. Не зная за нищо необичайно. Да, със сигурност беше пиян. Алкохолът се лее в изобилие на бала в Хънтсфорд.

Вениша вдигна очи и видя, че Кранбрук я гледа изпитателно.

— Потиснат ли беше?

— Категорично не — убедено отговори тя. — Всъщност беше много далеч от това. Наскоро се сгоди за Мария, Мария Данте, оперната певица.

— А вие и сестрите ви как приехте присъединяването на госпожица Данте към семейството ви?

— С доста противоречиви чувства, ако трябва да бъда откровена — предпазливо отговори тя. — Както навярно предполагате, никой не

може да замести майка ни, но щом Мария го караше да се чувства щастлив...

— Напоследък четох, че баща ви е имал финансови проблеми — подхвана Кранбрук, като все още пишеше в бележника си. — Истина ли е?

Вениша бавно кимна, мислейки си за музикалната вечер.

— Има известно намаляване на приходите, да, но едва ли подозирате самоубийство?

— Точно сега не съм сигурен как е умрял баронът. Междувременно не напускайте къщата, без да ме уведомите, госпожице Болкън.

Коледният ден отлетя сред снежни вихрушки, сълзи и необичайно оживление. Хората от следователския екип обикаляха около кулата и рова с белите си като на космонавти гащеризони и събираха проби от почвата. Кранбрук приключи с разпитите. Черна погребална камионетка откара трупа на Осуалд. Телефонът загоря от обаждания на журналисти. Кейт включи телевизора за две минути и видя, че смъртта на баща ѝ е третата водеща вест по новините в шест. Репортер със сериозно изражение интервюираше местни жители, които твърдяха, че са били на бала предната нощ.

— Защо, о, защо? — промърмори Серина, натискайки дистанционното с пръст. — Ще речеш, че папата е умрял.

— Коледа е: има глад за новини — отвърна Кейт.

— Искам да си вървя вкъщи — хленчеше Серина на дивана до прозореца в дневната. — Това напрежение ми се отразява.

Кейт погледна сестра си със съчувствие.

— Може да не съм права, Син, но мисля, че се налага да останем, докато не ни се обадят от полицията.

Госпожа Колинс влезе в стаята.

— Госпожице Кейт, търсят ви по телефона. Ще се обадите ли, или да помоля да оставят съобщение?

— Кой е?

— Дейвид Лофтъс. Твърди, че е важно.

Кейт се намръщи.

— Не съм го и чувала.

— Понякога се отбива — отговори госпожа Колинс. — Отбиваше се — тихо се поправи тя. — Идваше да се среща с баща ви.

Кейт тръгна по коридора изумена. Притисна старомодната слушалка до ухото си.

— Ало, на телефона е Кейт Болкън.

— Обажда се Дейвид Лофтъс. Приятел съм на баща ви. Бих искал да ви поднеса искрените си съболезнования.

— Благодаря.

— Освен това желая да определите време, за да дойда и да се срещна с вас. И с четирите.

— Както навярно предполагате, всички сме много разстроени — отговори Кейт учтиво, но твърдо. — В момента искаме да сме сами, само семейството.

— Убеден съм, че се налага да се срещнем.

Тя се покашля, подразнена.

— Действително не е много...

— Не ме отпъждайте, госпожице Болкън. Предполагам, че ще искате да знаете защо трябва да ви видя.

Кейт почувства лека уплаха. В гласа му се долавяше нещо много злокобно.

— Добре. Защо искате да се срещнете с нас?

— За да поговорим за смъртта на баща ви — спокойно отговори Лофтъс. — Както навярно знаете, през изминалите няколко месеца аз пишех мемоарите му. Струва ми се, че зная защо е мъртъв.

Тя почувства как сърцето ѝ пропусна един удар. Дланите ѝ започнаха да се потят, силно стисна слушалката и тихо отговори:

— В такъв случай, господин Лофтъс, по-добре е да дойдете.

ВТОРА ЧАСТ

43.

Дейвид Лофтърс се имаше за човек без късмет до деня, в който агентът му уреди среща с Осуалд Болкърн. След като публикуваха името му в списание „Гранта“, когато беше обещаващ млад талант на двадесет и няколко, Дейвид Лофтърс очакваше да изгради сериозна кариера. Но предсказаният му успех не доби материален израз и той беше обзет от гняв и горчиви чувства, а едновременно с това и от патологична антипатия към всеки, който се радваше на богатство или привилегии. В този смисъл той очакваше, че Осуалд Болкърн ще бъде точно от онези, които най-много мрази, но колкото повече време прекарваше със сприхавия лорд, толкова повече Лофтърс използваше отношенията им в своя полза. Скоро му стана ясно, че Осуалд живее усамотен в имението си. С течение на времето той започна да разчита на всекидневната компания на Лофтърс, на разговорите с него и на писателските му задължения. Едва преди месец Лофтърс с радост бе приел предложението на барона да се нанесе в една от по-малките къщи в имението, а сега Осуалд беше мъртъв... Лофтърс започваше да осъзнава истинската полза от професионалната им връзка — власт и познание.

И ето го сега пред четирите красиви дъщери на Осуалд в прекрасния им дом Хънтсфорд. Притеснително му бе дори да ги гледа. Но разполагаше с цялото им внимание и най-после бе сигурен, че ще успее.

— Навярно знаете, че мнозина искаха смъртта на баща ви? — заговори той на сестрите, след като отпи едра глътка от уискито си.

— Беше труден човек, ако това имате предвид, господин Лофтърс — остро отговори Кейт. — Но това надали е причина някой да желае смъртта му.

— Труден. — Той шумно изсумтя. — Така ли го наричате?

— Достатъчно! — намеси се Вениша, гласът ѝ се изостри. — Смятам, че е време да си вървите.

Лофтърс не ѝ обърна внимание.

— Половината от хората, които познаваха баща ви, го презираха — продължи Лофтърс, знаейки, че разказът му ще заинтригува момичетата. — И нещо повече. Независимо от думите на полицията, не мисля, че баща ви се е хвърлил сам от кулата.

Замълча, щом забеляза колко притеснена е Камила, която въртеше пръстена с топаз на пръста си.

— Убеден съм, че са го блъснали. Нарочно. — Замълча и погледна сестрите право в очите. — Смятам, че баща ви е бил убит.

Сестрите го гледаха, без да смеят да проговорят. Чуваше се само съскането и пращенето на огъня.

— И съм сигурен, че едно от татковите момичета е свършило работата.

Серина се нахвърли върху него като дива котка.

— Как смеете да идвате в дома ни с подобни намеци?

Той се облегна на стола си и я загледа, на устните му се появи нещо като усмивка. Държеше се като играч, който държи всички козове.

На Камила ѝ дойде до гуша.

— Сестра ми ви зададе въпрос, господин Лофтърс — притисна го тя. — Какво ви кара да отправяте такива тежки обвинения? Знаете ли нещо, което за нас е неизвестно?

Лофтърс не възнамеряваше да отстъпи толкова лесно. Изглеждаше уверен и спокоен.

— Трябва да сте наясно, че познавам баща ви. Помагах му за мемоарите. Осуалд не бе благословен с въздържаността на своята класа. Говореше прекалено свободно за миналото си. За миналото на семейството си. Странни факти излязоха на бял свят. Много странни.

— Не се опитвайте да ни заплашвате, господин Лофтърс — обади се Камила с твърд глас. — Неприлични анекдоти на баща ми едва ли са повод за убийство.

— Звучите самоуверено.

— И се чувствам така.

— Хмм. Е, предполагам, че полицията ще установи. — Самодоволството в тона му подразни всички.

— Продължавате да ни заплашваше — гласът на Серина беше гневен.

Дейвид Лофтър отново се усмихна, доволен, че е предизвикал реакция.

— Това не е заплаха, госпожице Болкър. Просто зная неща, които съм сигурен, че ще предпочетете да не се разчуват.

— Той блъфира — категорично отсече Вениша.

Лофтър дрезгаво се изсмя.

— Така ли, Вениша? Вашите отношения с баща ви май не бяха идеални през изминалите дванадесет месеца. И никога не са били.

Лицето ѝ пребледня. Лофтър се изправи и започна да се разхожда пред бюрото.

— Осуалд ми разказа всичко за вашата компания. Аз не разбирам много от обзавеждане, но то явно ви носи добри печалби. Той беше директор, нали?

— Съмнявам се, че сте наясно с вътрешната архитектура — спокойно отговори Вениша.

— Да, директор беше — продължи Лофтър, без да ѝ обръща внимание — директор, който използва правото си на глас, за да ви попречи да се разпрострете и на американския пазар. Директор, готов да откупи акциите на покойния ви съпруг от фирмата. Той сподели с мен, че сте били страшно ядосана от това.

— Да не намекувате, че имам мотив? — попита Вениша и в гласа ѝ прозвуча весела нотка.

— Не сте ли съгласна? — арогантно ѝ се усмихна той. — Животът ви щеше да бъде много по-лесен, ако той не бе застанал на пътя ви, нали?

— Простете — попита саркастично Серина, фиксирайки го с най-студения си поглед. — Не ви ли помолихме да напуснете?

— Притеснихте ли се?

— Не и от вас, не.

— Винаги сте били най-темпераментната, нали, Серина? Достатъчно темпераментна, за да го блъснете от кулата на замък в пристъп на ярост. В крайна сметка вие сте единствената, за която Осуалд изобщо е намирал време. Замъкът не върви с титлата и той би оставил Хънтсфорд именно на вас в завещанието си, както излиза. Предполагам, че не сте били очарована да откриете, че Осуалд и Мария планират да имат дете. Е, как ви се струва...? — Той се престори, че се съсредоточава, като събра пръстите на двете си ръце и

ги долепи до устата си. — ... Ако Осуалд се сдобие с наследник момче, преди да умре, тогава вие не получавате нищо. Както изглежда, затова си струва да бутнете стария татко от върха на замъка... да, нали?

Чак сега Кейт осъзна, че цялото му представление гонеше определена цел. Дейвид Лофтърс не беше само мръсник. Тя разбра, че е и използвач.

— Какво искате, господин Лофтърс? — попита просто тя.

— А, Кейт Болкърн, умната сестра. Браво. Приемам, че не искате да продължа, нали? Да ви напомня как Осуалд едва не саботира списанието ви? Как ви е обвинявал за смъртта на майка ви? Подобна ситуация като нищо може да повлияе значително на разсъдъка на едно седемгодишно момиченце.

Той се обърна към Камила.

— Или вие. Колко сте горда, че ви избраха за представител, а? И аз бих гласувал за вас — изсмя се той. — Всъщност дали? Осуалд спомена, че сте имали тайна. Затова ви държеше в ръцете си, нали, Камила? Убеден съм, че полицията ще прояви истински интерес. Навярно мога да ѝ дам правилните насоки.

— Какво искате? — повтори Кейт и го погледна в очите, като напълно се владееше.

Лофтърс се подпря на ръба на бюрото и я загледа.

— Според мен всички искаме едно и също, госпожице Болкърн. Вие не желаете полицията да научи какво знам. А аз искам да си получа заслуженото.

— Негодник — задъха се Серина.

— Да речем. Но прагматик е по-точно — поправи я той.

— Въпросът не е какво иска, а колко иска. Не е ли така, господин Лофтърс? — попита Камила.

Той я изгледа одобрително от глава до пети.

— Дочувам, че освен всичко друго сте и съобразителна.

Вениша стана от стола и тръгна към вратата.

— Сега се махайте или ще извикам полицията — каза тя.

— Точно това възнамерявах да сторя и аз — отвърна със смях Лофтърс.

Погледна с безизразно лице всяка сестра поотделно.

— Един милион лири и цялата история ще потъне вдън земя.

— Един милион — присмя се Серина.

— Осуалд беше — как да кажа — моето препитание. Сега е мъртъв, мемоарите са недовършени, налага се да компенсирам приходите си.

— Е, няма да ги получите от нас — заяви Камила. — А нужно ли е да изтъкна, че изнудването е криминално деяние?

— Ще стане такава само ако докладвате за него, госпожице Болкън. А вие няма да направите това — отвърна Лофтъс и гласът му натежа от превъзходство.

— Вън — повтори Вениша.

— Знам, че в момента сте малко разстроени — усмихна се той, като се изправи и приглади дрехите си. — Това е естествено, затова ще ви оставя известно време да си помислите.

— До кога? — попита Серина с пребледняло лице.

— През празниците разследването няма да продължи, та какво ще кажете да се върна на Нова година? Да я посрещнем заедно. Ще ви се обадя.

Застана до вратата, а по лицето му се разля самодоволна усмивка.

— Е, госпожици? Весела Коледа!

44.

— Обади се в полицията — каза Кейт, щом входната врата се затвори.

— Смяташ ли, че идеята е добра? — попита Серина.

— Нямаме нищо за криене, защо да допускаме да ни изнудват? Както отбеляза Камила, това е престъпление.

Серина доби угрижен и разсеян вид.

— Виж, само това ми липсваше. Тази година името ми бе стъпкано в калта. Вестници, скандали, мръсни подмятания... — Устата ѝ се изкриви при мисълта. — Аз... кариерата ми... не мога да понеса повече, честно.

Кейт не вярваше на ушите си. Приблужи се до Серина, която галеше корема си с кисела физиономия.

— Признавам, че ти се насъбра много, Син, но готова ли си да платиш цял милион на някакъв драскач — използвач, който няма никакви доказателства против нас?

— Да, разбирам — отговори Серина и гласът ѝ се разтрепери. — Но не мога да понеса пак да разнищват живота ми — полицията, пресата... Не знаеш какво е. Не мога да го преглътна.

Тя тихо заплака. Вениша се приближи, за да я прегърне, а Кейт настойчиво продължи:

— Син, известно ли ти е нещо?

— Не — извика Серина. — За какво, по дяволите, намекваш? Че съм убила татко, както твърди онзи? Не, не съм.

Едва си поемаше дъх, струйки размазан грим се стичаха по страните ѝ.

Кейт се приближи.

— Никой не казва това, Син — тихо промълви тя.

— Само искам всичко отново да се оправи — хлипаше Серина. — Но той е прав, ситуацията наистина изглежда подозрителна. Аз самата изглеждам съмнителна.

— Аз също — додаде Вениша. — Снощи едва не строших една чаша в главата на баща ни. Наложих се Джак да ме спре. Половината

прислуга сигурно ме е видяла.

Серина погледна сестрите си и сви рамене.

— Да бъдем честни, всички изглеждаме по малко виновни.

— Но не сме — заяви твърдо Вениша и погали косата ѝ. — Никой не е убивал татко. Било е ужасен инцидент.

През високите френски прозорци Кейт наблюдаваше как снегът се стеле като дантела на перваза.

— Ами ако е вярно? — тихо промълви тя и пръстите ѝ се плъзнаха по мекото червено кадифе на завесата. — Ами ако някой е убил татко?

— Почакай, не може ли за миг да се успокоим? — внезапно се обади Камила. — Ако Лофтъс е прав за нещо, то е, че сме разстроени. На полицията това няма да ѝ се види подозрително.

— Трябва да изчакаме следствието — намеси се Вениша.

Госпожа Колинс пъхна глава иззад вратата.

— Всичко ли е наред? Да ви направя ли по чаша чай? Останала е и коледна торта...

Вениша се усмихна. Госпожа Колинс решава всичко по един и същ начин: с чай и торта.

— Благодаря, госпожо Колинс, ще бъде чудесно.

— Кога ще проведат разследването? — попита Кейт, надявайки се Вениша да знае отговорите на зловеците процедурни въпроси около смъртта на баща ѝ.

— Веднага след Нова година, предполагам. Трябва да се замислим и за погребението. Нямам представа колко души ще пожелаят да дойдат. Допускам, че татко би желал нещо по-импозантно.

— По-добре да се обадим на леля Сара — предложи Камила, която безцелно разлистваше дебел албум със снимки. — Питам се дали вече знае, че е мъртъв. Тя ще иска да дойде.

Леля Сара, сестрата на майка им, беше единствената им жива роднина, но през изминалите двадесет години не участваше пряко в живота на момичетата. Изпращаше картички само за рождените им дни или Коледа, придружени с банкноти от десет лири. Според момичетата причината беше, че тя живееше най-напред в Сингапур, после в Риад и най-сетне в Париж. Трудно е да поддържаш връзка, когато си постоянно в движение. Но колкото повече растяха, толкова по-неубедително им се виждаше това обяснение. Уверени бяха, че

причината се крие в Осуалд. Между Сара и зет ѝ със сигурност нямаше топли чувства.

— Кой ще ѝ се обади?

Всички погледнаха към Кейт.

— Какво? Сега ли? И какво да ѝ кажа?

— Една покана за погребението ще изясни всичко — усмихна се Вениша.

Номерът беше в един стар тефтер. Кейт звънна от телефона върху ореховата масичка в коридора. Отсреща се чу ниско, приглушено избръмчаване.

— Bonjour — обади се тих, изискан глас.

— Bonjour, c'est^[1] Кейт Болкън.

Жената премина от перфектен френски на литературен английски.

— О, Кейт. Каква изненада. — Тя замълча. — Съжалявам за кончината на Осуалд. Чух го по новините.

— Значи знаеш — тихо отговори Кейт. — Малко ни е трудно да го възприемем в момента.

— Знаете ли какво се е случило? — попита Сара. — Гледах новините по кабелната, вдигнал се е голям шум. Долових намек за нещо подозрително.

Кейт се изненада. Тя не беше включвала телевизора или радиото и нямаше представа как реагират медиите.

— Ние самите не знаем много. Ще има следствие, после ще ни върнат трупа и ще устроим погребението. Разбира се, ще ти се обадим, за да те уведомим.

— Много ще се радвам да ви видя — тихо каза леля ѝ, но Кейт остана с впечатлението, че тя не иска да идва на погребението на Осуалд.

Настъпи дълга пауза.

— Всъщност се готвех да ви се обадя — промълви тихо Сара. — Заради смъртта му. Репортерите я смятат за подозрителна...

— Продължавай — отвърна заинтригувана Кейт.

— Не, не по телефона. Най-добре е да се видим.

— Но ти си в Париж, нали? — отвърна Кейт, учудена.

— Би ли могла да дойдеш?

— Кога?

— Кога ти е възможно?

Това беше абсурдно: защо да бие всичкият път до Париж точно сега? Но Кейт се усети, че кима.

— Не днес. Но утре навярно ще има влакове...

— Добре. Обади ми се, щом пристигнеш.

Докато Сара се сбогуваше, Кейт мълчаливо се взря през прозореца, ненадейно уверена, че каквото и да ѝ съобщи леля ѝ, то няма да ѝ хареса.

---

[1] Bonjour, c'est (фр.) — добър ден, аз съм... — Б.пр. ↑

45.

Пътуването с такси от Северната гара на Париж до Седми район продължи двадесет и пет минути. Минаха покрай опера „Гарние“, хотел „Крийон“ и величествения площад „Конкорд“, по моста „Алма“, а водите на Сена станаха мастилени в здрача, докато пътуваха към осветената по случай Коледа Айфелова кула и левия бряг на реката. Това е елегантната част на града, помисли си Кейт, когато таксито спря на малка уличка близо до парка на Марсово поле. Високи дървета с щръкнали клони растяха от двете страни на пътя, малки кученца подтичваха след шикозните си собственички, бегачи профучаваха покрай високите бели постройки на път към откритите зелени пространства.

Кейт провери записания в дневника ѝ адрес и махна на таксито, че е свободно. Уморена от пътуването с „Юростар“, тя пое дълбоко дъх и натисна звънеца до малката бронзова табелка, на която пишеше „Холдън-Джоунс“. Бравата щракна, вратата се отвори и тя влезе в тесен асансьор с врата със старомодна дръжка и малка, облечена с кадифе табуретка, разположена в ъгъла. Да се надяваме, че не си губя времето, каза си младата жена, когато асансьорът рязко потегли нагоре.

Щом пристигна, Кейт видя, че тежката дървена врата към апартамента на леля Сара е леко открехната. Побутна я, за да я отвори, и влезе в коридор, ухаещ на лилии.

— Bonjour — извика тя. — Кейт е.

— В приемната съм — обади се тих глас. — Влизай направо.

Край високия прозорец с изглед към проблясващите светлини на Париж седеше Сара Холдън-Джоунс, а един кокер шпаньол в бакърено и бяло лежеше в краката ѝ. Единственият спомен на Кейт за леля ѝ беше за невероятно елегантна тъмнокоса дама, която постоянно пуши, а дългите ѝ като на пианистка пръсти са обсипани с пръстени. Естествено, беше се променила. Кейт прецени, че навярно е над седемдесет. Косата ѝ сега беше снежнобяла, опъната назад в стегнат

кок, прихванат с шнола от черупка на костенурка, а шикозните парижки шифонени ризи, които Кейт помнеше, бяха заменени от свободен кашмирен пуловер и меки кожени пантофи с нисък ток. На лицето на Сара се разля радостна усмивка, когато видя племенницата си. Тя се надигна от фотъойла си в стил „Луи XV“, като се подпираше на бастун.

— Не, не, седни — заговори Кейт, втурвайки се към прозореца.
— Не ставай заради мен.

Старата жена се отпусна на мястото си и направи жест към креслото отсреща.

— Ела, поседни при мен — усмихна се тя и погали главата на кученцето. — Катърин, кажи здравей на Чарли.

Кучето изприпка към Кейт и започна да ближе върха на ботуша й.

— Дружелюбно е — засмя се Кейт.

— И е добър приятел.

Настъпи дълго мълчание. Какво се говори с роднина, който си виждал само два пъти и който фактически не е проявил никакъв интерес да те опознае, неловко се запита Кейт.

— Сигурно си уморена — подхвана Сара и наля две чаши бордо от шишето на масата. — Питието навярно ще ти помогне?

Кейт кимна и отпи.

— Наистина съжалявам за баща ти — каза Сара след ново мълчание.

Кейт вдигна вежди.

— Нима?

— Никой не желае чуждата смърт.

Племенницата повдигна рамене.

— Е, знам, че не ти беше любимец — обади се Кейт.

— Беше трудно — отбеляза Сара, погледна през прозореца и плъзна старчески пръст по ръба на чашата. — Не исках да го виждам, след като майка ти почина. Усещах горчивина. Той я направи толкова нещастна. Пак щях да преживея това, ако го видех отново... — Гласът й заглъхна. — Да си го кажем, щеше да ми се струва, че някак предавам Маги.

— Разбирам — отговори Кейт и забеляза колко много прилича Сара на старите фотографии на баба й. — Но можеше да опиташ да се

срещаш с нас, когато напуснахме дома...

Сара потупа Чарли по козината и той хукна през стаята. Тя бавно се изправи и се приближи до ореховото бюро, поклащайки глава.

— Хубавото, че живея в Париж, скъпа моя, е това, че той стана моя свят. Много близък до онзи, който познавах, и все пак далечен. Тук се чувствам свързана със стария си живот, но в същото време мога да забравя. — Завъртя се, за да погледне Кейт право в очите. — Толкова много пъти ми се е искало да грабна самолета до Лондон и да ви видя и четирите — тъжно добави тя. — Още не мога да свикна с този „Юростар“ — влак под Ламанша? Non, non — засмя се тя, а очите ѝ дяволито блеснаха.

Обърна се, за да се наведе над бюрото, и извади снопче документи и пликове от чекмеджето. Бавно се завъртя към фотьойла си и започна да ги нарежда върху масата.

— Само защото не съм виждала племенниците си, не значи, че не зная нищо за преживелиците им.

Погледна гордо към Кейт и ѝ подаде купчинка изрезки от вестници и списания. Имаше техни снимки от „Пари Мач“ на бляскави балове, репортажи в „Таймс“ за филмите на Серина и за книгите на Вениша по вътрешна архитектура, страници, откъснати от списанията на Кейт с името или снимката ѝ, всяка една от тях спретната и с пригладени ръбчета. Кейт ги върна на масата и погледна към леля си.

— Никога не мисли, че не ме е било грижа, Кейт — меко каза леля ѝ.

Кейт искаше да я прегърне силно, но се почувства неловко и само леко докосна ръката ѝ.

— Радвам се, че се виждаме — промълви тя.

Сара се усмихна, разпери ръце и я прегърна. Обезоръжена от жеста ѝ, Кейт заговори тихо, облегната на рамото на леля си.

— В беда сме. Не зная какво да правим.

Сара я изгледа многозначително и кимна.

— Изнудват ни.

— Продължавай — подкани я Сара.

— Знаеш, че баща ни почина. Тялото му беше открито в рова... — Кейт спря, понеже не искаше да си го припомня наново. — Това само по себе си беше достатъчно тъжно, разбира се, докато някакъв

приятел на баща ни, писател на име Дейвид Лофтърс, се появи вкъщи, за да ни уведоми, че Осуалд е бил убит.

— И откъде ще го знае, след като полицията не мисли така? — попита Сара, а будните ѝ очи блеснаха.

Кейт сведе поглед и заклати глава.

— Лофтърс започнал да пише мемоарите на татко от негово име и четял между редовете. Някак си е решил, че всичките имаме мотив. Заплашва, че ще отиде в полицията с информацията си, ако не му дадем много пари.

— Разбирам. Но това би било проблем, ако имахте нещо за криене.

— Нямаме! — извика внезапно Кейт. Леко се изчерви, смутена от реакцията си. Погледна към откритото питащо лице на Сара и дълбоко си пое дъх.

— Всички ли бяхме в лоши отношения с татко? Да. Възможно ли е дневниците му да го подсказват? Напълно вероятно. — Кейт спря. — Но да го убием, категорично не. Аз не съм го убила, а вярвам, че и сестрите ми не са.

Сара забеляза, че ръцете на племенницата ѝ леко треперят и посегна, за да ги успокои.

— Нищо не е по-лесно от това да имаш нещо за криене, нали? — попита Кейт след кратко мълчание. — Естествено, всеки е невинен до доказване на противното, но дори и най-слабият намек за скандал няма да се отрази добре на никоя от нас. Имам кариери. Известни сме...

Тя замлъкна и за първи път една сълза увисна на клепача ѝ.

Сара потупа успокоително племенницата си по рамото.

— Не се безпокой, мила — заговори тя. — Явно повечето от приказките на Лофтърс са изпользвачески предположения. Обаче... — Хвана ръката на Кейт и я поведе през високите двойни врати към спалнята си. На Кейт ѝ се прииска тази спалня да е нейна. Къси сака от „Шанел“ висяха от бели закачалки, рафтовете бяха покрити със снимки в сребърни рамки и големи шишета с парфюм. Стените бяха тапицирани с гълбовосива коприна, а голямо легло с дървени табли заемаше средата на стаята.

— Извинявай за неразборията — разсеяно заговори Сара и посочи към куп красиви, елегантни дрехи върху облегалката на един стол. — Ей сега ще намеря каквото ни трябва.

Кейт приседна върху пухеника, а краката ѝ се провесиха от ръба на леглото. Леля ѝ затършува из гардероба си и накрая извади голямо бяло дървено ковчеже. Постави го на леглото до Кейт и въздъхна.

— Знаех, че рано или късно ще излезе наяве — промърмори тя, избърса натрупалия се прах и го отвори. — За това исках да поговорим.

Кейт замълча, чакайки я да продължи.

— Бяхме много близки, майка ви и аз. От двете ни тя беше красива. Аз бях разумната, типичната по-голяма сестра, винаги се наблюдавах, за да съм сигурна, че се държа както трябва. — Тя се засмя, наслаждавайки се на спомена. — Но в дните, когато бяхте малки момиченца, с майка ви се виждахме рядко. Както знаеш, съпругът ми Маркъс беше дипломат и заемаше постове по целия свят.

— Налагаше се да пътувам с него.

Докато говореше, тя прехвърляше през пръстите си снопчета писма — дъга от разноцветни хартии.

— Но Маги, майка ти, обичаше да пише писма. Където и да бях — в Сингапур, Хондурас, Лагос — поне два пъти месечно получавах по едно. Винаги разбирах, че е от нея — тя се усмихна. — Маги никога не пишеше на бяла хартия. Казваше, че ѝ се вижда прекалено скучно. — Отново се засмя и започна да чете откъси, очите ѝ се стрелкаха от писмо на писмо. Най-сетне стигна до бледолилав плик и го сложи в скута си.

— Отначало бракът на Маги и Осуалд вървеше добре. Той умееше да бъде много чаровен, когато поискаше. Обаче, след като се роди Вениша, отношенията им бързо се влошиха. Пълният им с веселби и пътешествия живот беше преустановен. Импулсивните им забегки до Маракеш приключиха — поне за Маги. Трудно ѝ беше да отслабне след бременността и баща ви я подценяваше и я дразнеше. Осуалд обичаше лекия живот. Според мен му беше криво, че е обвързан със семейство. Започна да пие неудържимо, а после и да играе хазарт във всички елегантни клубове на Мейфеър. Това беше прекалено изкусително за слаб човек като него.

Гласът на Сара натеза от презрение.

— Оставаше в Лондон по цяла седмица, излизаше с група приятели — Филип Уочорн, Никълъс Чарлсуърт, Джими Дженкинс. Вестниците ги описваха като бляскава тайфа. Предполагам, че е

чудесно да си млад, свободен и необвързан. Но баща ви беше женен, а всичко, което бе редно да прави с майка ви, той правеше с приятелите си. Напълно пренебрегваше нея и децата си.

Сара разгъна писмото, щом го извади от плика, и го подаде на Кейт, която плъзна връхчето на пръстите си по тъмносиньото мастило и характерния закръглен почерк на майка си.

— Майка ти беше много самотна — продължи Сара. — Осуалд го нямаше никакъв дни наред, аз бях извън страната, а по това време родителите ни вече бяха покойници. В Хънтсфорд тя нямаше приятели.

Кейт вдигна очи.

— Значи мама е имала любовник?

Сара бавно кимна.

— Опасявам се, че бяха няколко. Единият беше приятел на баща ти. Алистър Крейгдейл. Осуалд, майка ти и приятелите им често посещаваха замъка Крейгдейл, неговия дом. Беше прекрасно място за лов, риболов и за балове. Предполагам, че едното е довело до другото. Алистър беше ужасно чаровен.

Кейт се засмя горчиво.

— Крейгдейл убиецът? О, Боже...

Седна и изчака минута, за да го осмисли. Убийството на Горди Спенсър, коняр от замъка Крейгдейл, беше станало преди Кейт да се роди, но историята за това престъпление не преставаше да я вълнува. Единствено епизодът с лорд Лукан^[1] го бе затъмнил като скандал във висшето общество през седемдесетте. Историята разказваше, че Алистър Крейгдейл, граф на Лох Лей, прострелял и убил коняря си, без да му мигне окото, след като го заподозрял, че е любовник на жена му. Фактът, че Осуалд и Маги са били сред гостите му през въпросния уикенд, изостряше допълнително любопитството на Кейт, въпреки че никой от родителите ѝ не беше говорил за това.

— Какви ужасни времена — тихо отбеляза Сара и отново отпи от виното.

— Майка ми е имала връзка с Крейгдейл? — повтори Кейт, бавно осъзнавайки случилото се. — Но Алистър е бил влюбен в съпругата си, нали? Достатъчно, за да убие човек заради нея.

Сара отиде в кухнята и донесе бяла порцеланова чиния, пълна догоре с бледозелени, розови и шоколадови сладки.

— Ореховки?

Кейт поклати глава, не беше гладна. Сара се настани и продължи да разказва:

— Всички мислеха, че Алистър е застрелял Горди Спенсър, защото е имал връзка с жена му. Но не беше така. Беше го видял с Маги. — Тя замълча, после с усилие продължи. — Допускам, че ги е заварил в скандално положение.

Чашата в ръката на Кейт леко потрепери и малка капчица вино падна върху сивия копринен пухеник.

Сара издърпа други писма от бялата кутия и ги подаде на Кейт.

Тази седмица отново сме в Крейгдейл. Всеки уикенд ми харесва все повече. Конярят там е много чаровен и ужасно красив. Боя се, че отново се влюбвам.

Имаше още едно писмо, с друга дата, отпреди лова.

Ще скъсам с Алистър. Всеки път, когато мъжете отиват да стрелят, аз се отправям към конюшните с Горди. Зная, че не е редно, скъпа Сара, но не мога да се удържа. Гордън е толкова добър, кара ме да се чувствам жива.

Кейт клатеше глава. Приятелите на родителите ѝ прескачаха от легло в легло през цялото време!

— Достатъчно, моля те, престани. — Мисълта за един любовник, който очерня святата памет на майка ѝ беше достатъчно лоша, но двама? — Баща ми знаеше ли? — смутена попита Кейт.

— За Алистър ли? Да, разбра скоро преди стрелбата. Маги ми се обади, беше в истерия. Осуалд бил разбрал. Блъснал я надолу по стълбите и очевидно много яростно заплашил Алистър — тихо отговори тя. — Той умееше да бъде зъл. — Кейт видя оголените зъби на възрастната жена.

Слезе от леглото, отиде до прозореца и притисна длани към стъклото. Погледна към хоризонта, където се открояваше Айфеловата кула. Тази история беше шокираща и перверзно увлекателна, но тя се съмняваше, че има нещо общо със смъртта на баща ѝ.

— Питаш се защо те поканих тук? — заговори Сара зад нея.

Кейт се обърна и вдигна рамене.

— Мислех, че е във връзка с кончината на татко. Не разбирам значението на случилото се в Крейгдейл, било е много отдавна. Майка ми е умряла, Алистър е мъртъв...

— Така ли? — тихо попита Сара.

Кейт я погледна озадачена.

— Но аз съм слушала историята поне сто пъти — отвърна тя. — След като Алистър застрелял Гордън Спенсър, изчезнал. Колата му също я нямало и била открита дни по-късно край Лох Нес. Всички предположили, че е постъпил като благородник и се е удавил.

— Претърсиха езерото. Не намериха нищо — каза Сара.

— Но то е дълбоко над четиристотин метра. Не откриха и Неси с всичкото си оборудване за милиони долари — възрази Кейт, без да влага много жар.

— Навярно, защото и Неси не е там.

Кейт се отпусна на един стол до прозореца, объркана и уморена. Сара се приближи до нея и продължи:

— Няколко месеца след убийството на Гордън Спенсър чичо ти Маркъс и аз пристигнахме в Лондон за няколко дни. Дотогава живеехме в Сингапур и бяхме на път към новото назначение на Маркъс в Хондурас. Както навярно се досещаш, душа давах да видя Маги. Знаех, че преживява трудни времена. Гордън бе мъртъв, Алистър — също.

Кейт се взря в Сара съсредоточено, долавяйки, че историята има развитие.

— Маги дойде в хотела ми, докато Маркъс беше навън. Беше нервна, възбудена. И най-накрая изплю камъчето.

— Какво ти каза?

— Нещо, което никога не би ми съобщила в писмо. Кейт не откъсваше очи от нея.

— Маги беше получила вест от Алистър. От Белиз. След изчезването му. Било кратко и шифровано. В общи линии я уведомявал, че е жив и е добре, но по очевидни причини не можел и не искал да ѝ се обажда отново.

Кейт се втренчи в леля си, опитвайки се да открие смисъла в цялата история.

— Значи Крейгдейл не се е самоубил? Сара поклати глава.

— А това означава, че вероятно е жив и до днес.

Кейт прехапа устна. Изведнъж се сдобиха със заподозрян.

[1] През 1974 седмият граф Лукан изчезва, след като е заподозрян в убийството на гувернантката на децата си. — Б.пр. ↑

46.

Кейт облегна лакът на рамката на прозореца до мястото си в първа класа на „Юростар“. Движеха се устремно през тунела и тя почти хипнотизирана се взираше в чернотата пред очите си. Тялото ѝ беше изтръпнало, в очите ѝ не бяха останали сълзи. Беше пренощувала при леля Сара, отпусната в мекото легло и заслушана в шумовете на парижкото движение. Клаксоните на колите се стопяваха в тишината на зимната нощ. Не може да мигне. Мозъкът ѝ се пръскаше от мисли.

Примигна, щом влакът излезе от тунела под Ламанша и сивотата на английския пейзаж изпълни хоризонта. Мобилният ѝ телефон, забравен на дъното на чантата, извънна ненадейно.

— Кейт? Обажда се Ник.

Тя промърмори някакъв поздрав, неспособна да изцеди от себе си никакъв ентузиазъм, дори и за него.

— Търсех те, за да разбера как си...

Изкушаваше се просто да му затвори телефона, но вместо това отговори:

— Бях в Париж, за да уредя някои неща.

— В Париж ли? Какво се е случило? — попита той, усетил, че нещо не е както трябва. — Добре ли си?

Щеше ѝ се да го излъже, но почувства, че в очите ѝ напират горещи сълзи. Огледа се: за щастие купето беше празно и никой нямаше да я види, че плаче.

— Няма нищо — отговори тя. Внезапно ѝ се прииска да сподели всичко с някого. — Сега не мога да говоря. Ще ти се обадя, когато се прибера — тихо добави тя.

— Кога пристига влакът? — попита разтревожен Ник.

— След около четиридесет минути. Виж, ще ти звънна по-късно.

— Знаеш ли кой не ми харесва? — каза Камила и ритна туфа замръзнала трева с ботуша си за езда. — Майкъл Саркис.

— Какво против имаш застаряващите бонвивани? — усмихна се Вениша и пхна ръце по-дълбоко в джобовете на якето си. Двете сестри бяха тръгнали на разходка из земите на Хънтсфорд, за да прояснят главите си, но беше толкова студено, че единственото, което постигнаха, беше това, че пръстите им замръзнаха.

— Знаеш ли, че е предложил на Серина да се омъжи за него? — попита Камила.

Вениша я изгледа с широко отворени очи.

— Не! Кога? По дяволите, защо не ми е казала?

— Станало е на Бъдни вечер. Появил се с лимузината си и някакъв гигантски диамант и я помолил да заминат за Вегас. Изискано — иронично добави тя. — Предполагам, че след всичко, което се случи, Серина не е отговорила нищо.

— Не мога да повярвам — бавно каза Вениша.

— Аз мога — възрази Камила, вдигайки вежди.

— Защо?

— Ако Саркис се ожени за Серина, преди детето да се е родило, то ще бъде наследникът на Хънтсфорд. — Тя направи широк жест с ръка, посочвайки към къщата и хектарите живописна английска природа, проснала се пред очите им. — На всичко това.

— Само ако татко и Мария нямат син — разсеяно отвърна Вениша.

Камила погледна сестра си.

— Е, сега това вече не е възможно, нали?

Вениша сви рамене, още несвикнала да говори за баща си в минало време.

— Та какво казваше?

— Погледни го от този ъгъл — започна Камила, а острият ѝ ум набираще скорост. — Саркис убива татко, жени се за Серина и става пълновластен господар на Хънтсфорд. Четох някъде, че искал да разшири фирмата си и в Англия, а това място е изключително подходящо за провинциален хотел. Саркис е бил в Хънтсфорд онази нощ. Имал е и мотив, и възможност.

Вениша се изсмя глухо.

— Кам, да не си обезумяла? Майкъл може да е всякакъв — безкомпромисен е наистина — но не е убиец.

Камила се завъртя, за да я погледне.

— Откъде да знаем?

— Кам, наистина се налага да четеш националните ежедневници, преди да обявиш някого за заподозрян.

— Какво искаш да кажеш?

— Днес има статия за Майкъл Саркис в „Дейли Мейл“. С голяма негова снимка на някакво модно парти на Бъдни вечер. Не зная колко дълго е бил при Серина, но в ранните часове на утрото си е отживявал в Мейфеър. Как е могъл да убие татко, докато се е перчел пред фотоапаратите на деветдесет мили оттук?

Камила стъпка с крак замръзналата трева.

— Жалко — язвително отбеляза тя. — Наистина ми се искаше да е той.

Ник вече чакаше на перона, когато влакът пристигна със свистене на гарата. Опакован в кафявото си вълнено палто, с тъжна усмивка на лице, той стоеше и чакаше Кейт да се приближи до него. Прегърна я и я наметна с палтото си. Взе малката ѝ пътна чанта и ѝ подаде чаша кафе от автомат, докато мълчаливо вървяха към паркинга. Ник имаше стара английска тъмнозелена „MG“. Седалките бяха ниски и много тесни и краката им се докоснаха, докато се настаняваха на черната тапицерия. Ник отпиваше от капучиното си, а Кейт простичко му изложи какво им е казал Дейвид Лофтъс и какво е научила в Париж.

— Какво искаш сега? — попита той и избърса белите мустаци от пяна по устната си.

— Да си ида у дома. Ти ще дойдеш ли?

Серина винаги беше желала да играе блестящ детектив в някой нашумял холивудски филм и ето че сега ѝ се откриваше възможност да бъде звезда в собствената си криминална мистерия. Имаше и понелицеприятни причини да се рови из кабинета на баща си, разбира се. Трябваше ѝ друг заподозрян. Дейвид Лофтъс беше змия и използвач, но Серина беше съгласна с него, че не изглежда напълно невинна сред скорошната верига от събития. Полицията вероятно беше наясно, че повече от половината от всички убийства се извършват от член на

семейството. Серина искаше да намери нещо, което да отклони подозренията от нея и сестрите ѝ.

Търсенето обаче не изглеждаше обещаващо. В чекмеджетата на бюрото нямаше нищо особено: химикалки, листа, каталози за търгове, папка с кореспонденция около музикалната вечер в Хънтсфорд, нагърчена по краищата и залята със синьо мастило стара черно-бяла фотография на Осуалд и майка им на някаква яхта. Серина я докосна и се зачуди какви ли са били отношенията между родителите им. Винаги беше подозирала, че са били студени и лишени от любов, но спокойни. Снимката показваше близост и безметежност. Тя сви рамене. Подробностите, върховете и паденията, страстта и студът в брака на Осуалд и Маги Болкън бяха нещо, което никога нямаше да проумее.

Огледа останалата част от кабинета. Единственото място, което още не бе проверила, беше ореховият сандък до прозореца. Повдигна тежкия капак и се закашля, когато във въздуха се надигна облак прах. Вътре откри много стари неща: пожълтели бележници, документи, писма. Разгърна ги, подреди ги на купчинки, но нищо не ѝ се видя интересно. После, близо до дъното, тя се натъкна на покрит с петна, изпомачкан плик с написан на ръка адрес, който сякаш нямаше място сред останалите официални документи. Серина се изправи и измъкна писмото. Достатъчно беше да прочете само няколко реда, за да разбере, че е попаднала на нещо важно. Сърцето ѝ заби по-бързо и тя свирна през зъби.

Мили Боже! Този тип мразеше баща ѝ, каза си тя и обърна страницата, за да види от кого е писмото. Хвърли бегъл поглед, за да дешифрира нечетливия подпис, и замръзна на място. Алистър Крейгдейл. Убиецът Крейгдейл.

Пътуването до Хънтсфорд трая няколко часа. Пътищата бяха тихи и Ник и Кейт стояха съвсем смълчани в колата. Снегът беше спрял, но издйнически ивици лед, досущ като строшени огледала, се бяха появили покрай пътя. След като напуснаха главното шосе и поеха по тесния път към центъра на село Хънтсфорд, очите на Кейт се приковаха в дългия шпил на църквата, пронизал стоманеносивото небе, покрито с навъсени, тъмни облаци.

Тя потупа Ник по коляното.

— Имаш ли нещо против да спрем тук? — помоли тя.

Колата сви към банкета на пътя и се понесе към гробището.

— Майка ми е погребана тук. Можем ли...?

Закопчаха палтата си, докато вървяха бавно през двора, а под краката им хрущеше замръзналата трева. Кейт спря до надгробния камък, пред който бе оставен малък букет все още свежи жълти рози. Кейт се зачуди кой ли е идвал толкова скоро. Наведе се и докосна венчелистчетата, засрамена, че самата тя не беше донесла никакви цветя на майчиния си гроб. Притисна ръка към студения камък.

— Направил е живота ти ужасен. Разбирам — прошепна тя. — Не ти си била виновна.

Ник постави ръка на рамото ѝ, тя изпусна остра въздишка и страните ѝ се издуха като две ябълки. Стигнаха до стената, ограждаща църковния двор, седнаха на една скамейка и Кейт почувства студения камък през дебелилото си палто.

В далечината се чу трясък от затварянето на тежка врата. Пред входа на църквата се появи старица в червено палто, понесла дълга, остра метла. Когато се приближи към тях, Кейт позна коя е.

— Казах си, че си ти — заговори жената, докато вървеше към пейката. Беше около седемдесет и пет годишна. Косата ѝ беше синя, пристегнатата с две груби шноли, а старото ѝ лице бе мило, но прорязано от бръчки. — Колко странно — продължи старата жена, — канех се да дойда да ви видя. Съжалявам за баща ви.

Кейт се обърна към Ник.

— Запознай се с госпожа Греъм — представи я тя. — Дълги години съпругът ѝ се грижеше за дивеча в Хънтсфорд. — Погледна към госпожа Греъм. — Не присъствахте на коледния бал, нали? Очаквах да видя и двама ви.

Сянка на тъга се спусна над лицето на възрастната жена.

— Ленърд почина. Преди повече от година.

— О, съжалявам — промълви Кейт.

Госпожа Греъм посочи с ръка към църквата.

— Липсва ми, но си намирам работа. Чистя тук.

Учтиво се усмихнаха една на друга, усещайки, че темите за разговор се изчерпват. Въпреки това госпожа Греъм продължи:

— Възнамерявах да се отбия у вас, но по-добре ще бъде, ако ти дойдеш при мен. Мисля, че се налага.

Кейт хвърли поглед към Ник, питайки се за какво ли говори старицата.

— Има нещо, което трябва да ти предам — едва чуто промълви госпожа Греъм. Обезателно ела, къщата ми е ей там.

Кейт стана неспокойна.

— Какво е то?

— Ела у дома, там ще ти кажа. Сигурна съм, че чаша чай ще ни дойде добре — усмихна се тя.

Те тихо тръгнаха към къщата, сива постройка с три прозореца и силно излъскана, синя предна врата, щръкнала до редица почти еднакви сиви сгради. Вътре беше тясно, но уютно. Една рижа котка се приближи към госпожа Греъм и потърка пухкавата си главица в кафявия ѝ найлонов чорап.

Половината от стаята заемаше елха, украсена с лъскави играчки. Най-малко петдесет коледни картички бяха закачени на панделка и повесени направо на стаята.

— Да ви донеса ли нещо за пиене? — попита възрастната жена, щом си съблече палтото и го повеси на дървената закачалка.

— Не, няма нужда — отговори Кейт, нетърпелива да чуе какво има да ѝ каже старицата. Госпожа Греъм не бързаше. Тя се засуети из кухнята и си приготви чаша чай, преди да седне при тях на тръстиковото си кресло. Кейт забеляза, че в скута ѝ има малък плик.

— Не зная какво е — започна тя и поклати глава. — За малко да го отворя поне стотина пъти, признавам си. — Тъничко се усмихна на Кейт и се протегна, за да ѝ подаде плика.

— Ленърд боледува за кратко, преди да ни напусне — тихо продължи възрастната жена. — Около седмица преди да почине, ми даде това, за да го пазя, докато и той, и Осуалд не си отидат от този свят. После трябвало да го предам на една от дъщерите му. — Старицата се усмихна. — Исках да го дам на теб, Кейт. Винаги си ми била любимката — топло додаде тя.

Кейт поговори с нея още две минути, после се извини, а госпожа Греъм настоя да ѝ даде бурканче домашен конфитюр.

— Става все по-странно — каза Кейт, когато тя и Ник излязоха на пътя. Беше започнало да се мръква. Небето бе станало тъмносиньо и силуетите на дърветата се открояваха.

В колата Кейт разкъса плика и разгъна изваденото отвътре писмо. С всяка прочетена дума очите ѝ ставаха все по-широки от объркване и изненада.

Ако някой чете това писмо, значи и аз, и лорд Болкън вече сме мъртви.

Моля простете малодушието ми, че разбулвам истината едва сега — навярно съм страхливец — но има нещо, което трябва да изповядам. Струва ми се по-безопасно да го разкрия, когато вече ме няма на този свят. Поне като покойник ще мога да сваля товара от сърцето си.

Преди единадесет години погребях един труп. Работодателят ми, Осуалд Болкън, ми нареди да го сторя. Дъщеря му Камила Болкън прегази един човек с колата си и непознатият умря. Жертвата беше скитник, който понякога минаваше през селото. Осуалд заяви, че животът му е без значение и сме длъжни да скрием трупа, за да защитим бъдещето на дъщеря му. Страхувах се от барона, затова се съгласих да му помогна. Не се гордея от постъпката си. Съжалявам за стореното повече от всичко друго в живота ми.

Думите на Осуалд тежаха на сърцето ми през всичките години. Ничий живот не е без значение. Животът е безценен, независимо дали си богат или беден. Но баронът беше добър към мен и семейството ми след онази нощ. Благодарен съм му за това и по тази причина не пожелах да споделя с никого, докато лорд Болкън или аз сме живи. Но тъй като собствената ми смърт приближава, длъжен съм да кажа някому. Вие решете как да постъпите с казаното от мен. Бъдете милостиви към Камила Болкън. Тя беше млада, всичко стана случайно, а баща ѝ настоя да го потулят. Камила искаше да отиде в полицията, но Осуалд ѝ нареди да мълчи. Как можеше да му се противопостави? Ще отнеса ужасната тайна в гроба. Но моля, повярвайте, че

казаното от мен е истина. Надявам се хората да разберат
защо съм го извършил.

Искрено ваш:

Ленърд Греъм

Листът потрепери в ръката на Кейт, когато го подаде на Ник.

— Боже мой — тихо промълви той и подсвирна.

Кейт сгъна писмото и го пъкна в джоба си.

— Мисля, че е редно да го покажем на Камила.

Камила седеше пред махагоновото бюро до френския прозорец в спалнята си, а приглушената светлина на късния следобед хвърляше меки сенки върху лицето ѝ. Пред нея лежаха купчина папки и един отворен бележник, а тя държеше химикалка, готова да пише. Когато чу, че вратата се отваря, се обърна и се усмихна на Кейт.

— Виж ме, опитвам се да работя — каза тя с леко неудобство.

— Работохоличка — едвам се усмихна Кейт.

Камила остави химикалката и се завъртя на стола, за да се обърне с лице към сестра си.

— Е, как мина в Париж? — попита тя. — Мислех, че ще телефонираш. Да повикам ли Серина и Вениша?

Кейт стоеше неловко до вратата и поклати глава, колебаейки се дали да пристъпи в стаята.

— Не — тихо промълви тя. — Нека поговорим.

Камила се намръщи, щом забеляза тревожното изражение на сестра си.

— Какво има? — попита тя.

По обратния път от селото притеснението на Кейт прерасна в гняв. Когато за първи път прочете писмото, я обзе паника. Но като размисли, идеята Камила да е замесена ѝ се стори просто абсурдна. Със сигурност беше много по-вероятно самият Ленърд Греъм да е прегазил горкия човек, а сега да обвинява другиго, хвърляйки десетилетната си вина върху невинен човек. Но защо Камила? Защо е избрал нея? И знаеше ли тя нещо по въпроса?

Кейт влезе в стаята и седна на леглото. Искаше ѝ се Ник да беше до нея, за да ѝ помогне, но знаеше, че е длъжна да дойде сама. Погледна седналата на бюрото Камила, спокойна и изискана дори по джинси и фланелка, и ненадейно вярата в сестра ѝ се разколеба. Камила вече беше звезда. Без очевидното парадирание на Серина тя притежаваше хладнокръвното, пресметнато, силно присъствие, подходящо за уважаваното поприще на политик и юрист: кариера, която би рухнала само при намек за скандал. За миг я заля съмнение.

Може би затова Камила бързаше да затворят устата на Лофтъс. Не бе предложила да му плати, но и не се бе втурнала да го убеждава да се откаже от изнудването.

— Кам, налага се да прочетеш това.

Наведе се и подаде на сестра си стария плик.

— Какво е това? — Камила разгъна плика и зачете.

— Срецнахме госпожа Греъм — бързо заразказва Кейт, изведнъж нетърпелива да приключи с обясненията. — Тя ми даде писмото. Сигурна съм, че всичко е лъжа, Кам. Не зная какво има Ленърд Греъм против нас, но реших, че е по-добре да го видиш.

Докато наблюдаваше как сестра ѝ чете, забеляза, че цветът и увереността се оттекоха от лицето на Камила. Сърцето на Кейт се сви като попарено.

— О, Кам. Нали не си...

Камила сгъна писмото и внимателно го постави върху писалището. Втренчи се в пода, приковавайки поглед в една червена фигурка на килима. Минаха няколко минути, преди да проговори.

— Една петъчна вечер се прибирах с колата от Оксфорд — бавно започна тя. — По онова време ти беше в Щатите. Вениша се беше преместила в Лондон, а Серина още беше в пансиона. Татко ме беше повикал да си дойда. За някое от неговите соарета предполагам. Мисля, че беше последният ден от първия семестър. Искях да остана в колежа, но той настоя да се върна. — Тя млъкна и погледна през прозореца. — Не бях се отдалечила много от Оксфорд, когато заваля силен дъжд. Времето наистина се влоши, настъпи ужасна нощ. Стъмни се, а аз бързах, защото закъснявах.

Очите на Камила започнаха да се пълнят със сълзи, самоувереността ѝ се бе изпарила.

— Почти бях стигнала Хънтсфорд, когато се случи това. Спомням си, че чистачките на предното стъкло не работеха много добре и оставяха кални следи. Светлина почти нямаше, предполагам, че бях и изморена... Изведнъж чух удар.

Тя се обърна към Кейт, очите ѝ умоляваха.

— Честно, Кейт, не го видях, не го видях. Излязох от колата. Бях се отклонила към банкетата, нали знаеш, на пътя към Грийнбанк. Беше онзи човек, скитникът, когото често виждахме из селото. Викахме му

Стария Том. — Кейт кимна, спомни си го. Възрастен човек с мръсно палто, който все беше пиян и сякаш му бе приятно да плаши децата.

— Лежеше на земята отстрани на пътя. Знаех, че е мъртъв. — Гласът на Камила затрепери. — Имаше кръв по фара, а от ухото му се процеждаше тънка струйка. — Камила посегна с ръка към лицето си, сякаш за да покаже къде точно. Кейт забеляза, че пръстите ѝ неудържимо треперят.

— Не знаех какво да правя — продължи тя, вече хълцаше, от спокойствието ѝ нямаше и следа. — Обадох се вкъщи от уличния телефон в края на пътя. Гостите на татко не бяха пристигнали и той дойде двадесет минути по-късно с господин Греъм — по онова време той все още се грижеше за дивеча. Татко ми нареди да вляза в колата и да потегля веднага към къщи. Той щеше да се оправи с положението.

— Не се ли обади в полицията? — попита Кейт, но вече знаеше отговора.

— Помолих татко, когато се прибра вкъщи около час по-късно. Той ми отговори, че катастрофа вече няма.

— Значи не се обади?

Брадичката на Камила се заби в гърдите ѝ, цялото ѝ тяло сякаш беше просмукано от вина.

— Исках, много исках, но бях страшно изплашена, Кейт. Боях се от всичко. Ужасявах се и от татко. Той заяви, че трябва да мисля за семейството, че признанието ми ще се отрази зле на всички. Щеше ми се да му повярвам, исках да му се доверя, че всичко ще бъде наред, ако си мълча — тихо довърши тя, а по страните ѝ се стичаха сълзи.

Кейт се приближи до нея и нежно я прегърна. Жестът я накара да се почувства гузна, но никога не беше виждала Камила да плаче.

— Как възнамеряваш да постъпиш? — попита Камила, вдигна поглед и очите ѝ потърсиха тези на Кейт.

— Не се безпокой — прошепна Кейт — ще се справим с бедата.

Камила внезапно изправи гръб, очите ѝ блеснаха бдително, щом осъзна по-дълбокия смисъл на признанието си.

— О, Кейт, знам как изглежда, но не съм убила татко.

— Да — отговори сестра ѝ, като с все сили се стараяше да не мисли колко виновна изглежда сестра ѝ.

Виждайки колебанието на Кейт, Камила я сграбчи за ръката.

— Кейт, трябва да ми повярваш — настойчиво заговори тя. — Този спомен ме разпъва на кръст всеки божи ден, както и необходимостта да го пазя в тайна. Но никога не бих убила човек, за да не се разчуе. Кълна се.

Кейт ѝ повярва, искаше да ѝ повярва. За секунда се замисли как би постъпила в ситуацията на Камила, изплашена и объркана тийнейджърка, която в миг на небрежност бе разбила надеждите на живота си и на която бяха обещали, че ще се измъкне само ако си мълчи. Това беше морална дилема, за която Кейт не смееше и да помисли. Силно прегърна сестра си.

— Изглеждам толкова виновна, Кейт. Толкова гузна — хълцаше Камила.

— Не се тревожи — успокояваше я Кейт, изненадана от уверения тон на гласа си. — Ще стигнем до дъното на цялата история, наистина ще успеем.

48.

— Надявам се, че това няма да е пълна загуба на време — прозя се Камила, плъзвайки пръст по пътната карта. — Я чакай. Май трябваше да завием наляво преди три километра.

— Ти даваш посоката, а аз ти се доверявам — сопна се Вениша иззад волана на тъмносиния си четири по четири. И двете бяха раздразнителни, пътуваха от седем сутринта, за да изминат дългото разстояние до Дарбишър. Брулената от ветровете прелест на Пийк Дистрикт^[1] беше в унисон с настроението им — маслинозелени склонове, пусти поля, каменни зидове, сковани в мраз, и далечни върхове, покрити със сняг като пребрадка на монахиня.

След изповедта на Камила и задъхания разказ на Серина за писмото на Алистър Крейгдейл Кейт свика четирите сестри на военен съвет, за да обсъдят фактите. Възможно беше Крейгдейл още да е жив, а намереното от Серина писмо подсказваше, че изчезналият граф таи убийствена омраза към Осуалд. Написано с трепереща ръка, изпълнено със заплахи и страховити закани, то потвърждаваше това, което леля Сара бе съобщила на Кейт в Париж: Осуалд бе открил, че Маги и Крейгдейл са били любовници и се беше скарал с Алистър, предупреждавайки го да стои далеч от жена му. По заплашителния тон на писмото личеше, че на Крейгдейл това не му беше харесало никак. Пощенското клеймо носеше дата скоро след убийството, извършено от него. Кейт се питаше дали любовта и ревността на Алистър към Маги не са го извадили от равновесие още тогава.

След кратък спор момичетата решиха, че трябва да научат повече за случая Крейгдейл, дори и само за да отклонят подозрението от самите себе си. Запретнаха ръкави и се хванаха на работа. Камила подхвърли, че би било добре като начало да говорят със следователя, който беше работил по случая. Ник имаше приятел в отдела за новини в „Сънди Таймс“ и за два часа научиха името на човека — инспектор Джим Далглиш — сега пенсионер в Грейт Аскуит в графство Дарби.

До десет вечерта се бяха обадили на оттеглилия се полицейски детектив. Той се подразни, че го будят, докато не разбра, че го търсят сестрите Болкън, за да разговарят за Крейгдейл. Покани ги на часа.

— Сигурно е тук — обади се Камила и посочи пътния знак, докато джипът на Вениша профуча по резкия завой. Грейт Аскуит се състоеше почти само от една улица, а къщата на Джим Далглиш бе в края на редицата еднотипни къщи. Неговата бе построена от жълтеникав камък, венец от бодлива зеленика бе закован пред яркочервената предна врата, а от комина се виеше дим към оловносивото небе. Пенсионираният инспектор Джим Далглиш отвори вратата. Навярно беше на същата възраст като Осуалд, но годините му се бяха отразили по-силно. Избелели вълнени панталони висяха като на окачалка върху кльощавата му снага, а кафявите му чорапи се бяха свлекли над карираните пантофи. Дребно куче без ясно различима порода щастливо заджафка срещу новодошлите, когато домакинът им направи знак да влязат.

Изключи телевизора и покани момичетата да седнат на протритото канапе.

— Изненадахме се, че сте толкова далеч на юг — заговори Вениша, благодарна, че пътят им е продължил четири часа вместо десет. — Предположихме, че живеете в Шотландия.

Далглиш се усмихна.

— Заради името ли? Всъщност родът ми е от тия места. Жена ми също е тукашна. Изглеждаше ми редно да се върна, след като се пенсионирам. Чай?

Момичетата поклатиха глави. В последно време им бе дошло до гуша от тази напитка. Далглиш се настани на креслото, а очите му бяха будни и наблюдателни.

— Е — енергично започна той, — искате да научите за Крейгдейл, така ли? Предполагам, че баща ви е разказвал историята през всичките тези години. Съболезнования, между другото — прекъсна се той и посочи към неподвижния телевизионен екран. — Гледах го по новините. В момента като че ли не говорят за нищо друго.

— Благодарим. Да, знаем нещо за Крейгдейл — внимателно подхвана Камила. — Искяхме просто да разберем каква е вашата

гледна точка.

— Защо се интересувате от шотландския граф сега? — Старецът изведнъж се наостри.

Камила погледна Вениша, не бяха сигурни колко могат да споделят с непознат. Далглиш беше пенсионирано ченге, но несъмнено все още имаше връзки в полицията.

— Преди всичко искаме да научим всичко за миналото на баща ни — отвърна Вениша, знаейки, че звучи неубедително. Далглиш сякаш разбра, че тя премълчава нещо, но реши да не рови повече.

— Не ми е известно какво вече знаете — започна той, а очите му засвяткаха, като че предвкушаваше как ще разкаже историята още един път. Отпи от чая си и избърса горната си устна.

— Лорд Алистър Крейгдейл бе един от най-известните шотландски аристократи. Изчезна, след като Гордън Спенсър беше убит в земите към дома му, замъка Крейгдейл. Дявол да го вземе, почти тридесет години оттогава — припомни си той и погледна и двете жени в очите. — През онзи уикенд цялата му компания, включително и съпругите, отишли да пострелят. Същия следобед мъжете приключили с лова и се отправили към къщата, но Крейгдейл тръгнал пред групата. Слугинята при конюшните видяла, че Алистър и Гордън се карат. После, около тридесет минути по-късно, Спенсър бил намерен мъртъв при боксовете с куршум, забит право в гърдите. Калибърът беше същият като на една от ловните пушки на Крейгдейл. Предварително знаехме, че Крейгдейл го е извършил. Спенсър бил любовник на съпругата му Лора. Луд от ревност, Крейгдейл гръмнал Гордън. Беше ясно като бял ден.

Вениша погледна Камила под око. Засега Далглиш не им съобщаваше нищо ново: разказът му потвърждаваше всичко, което вестниците бяха писали за убийството.

— После случаят стана по-мъглив — продължи по-тихо Далглиш. — Крейгдейл изчезна почти непосредствено след стрелбата. Преди някой да има време — или по-скоро да намери време — да се обади на полицията.

— Какво имате предвид с „да намери време“? — попита Камила.

— Всъщност никога не е стоял въпросът кой уби Гордън Спенсър — това беше прекалено очевидно — каза Далглиш. — Въпросът беше какво стана после? Дни по-късно колата на Крейгдейл бе намерена на

брега на Лох Нес. Водите бяха претърсени, естествено, но нищо не се намери. На това място е дълбоко повече от триста метра, знаете ли? Предположиха, че се е самоубил.

— А вие как мислите? — попита Камила, като усещаше, че той е убеден в противното.

— Никога не съм имал никакви доказателства затова, което се готвя да ви кажа, нищо освен полицейския си нюх — заразказва той с кисела усмивка. — Но винаги ме е глождело усещането, че приятелите му знаят много повече, отколкото разкриха, когато ги разпитахме. Полицията беше извикана прекалено късно, положително е имало укриване на улики. Убеден съм, че приятелите му са му помогнали да изчезне и после са го укривали в продължение на много години.

— Кое ви навежда на подобни мисли? — попита с любопитство Вениша.

— Както споменах, нюхът ми на ченге. Приех показанията им, но видях, че не са особено разстроени, както би било редно, когато близък приятел извърши самоубийство. Отначало си мислех, че като благородници не дават израз на чувствата си, но подозрението не ми даваше мира. После установих, че неколцина от приятелите на Крейгдейл му дължат много, навярно достатъчно, че да рискуват собствената си репутация, за да му помогнат.

— Какво например? — попита Вениша.

— Известно ли ви е, че Филип Уочорн и Крейгдейл са приятели от Оксфорд? Уочорн не произхожда от такова богато семейство, за каквото претендира, и Крейгдейл го приютил, без да плаща наем през първата им година. Станал нещо като благодетел за Уочорн и вероятно се досещате, че Филип му е бил ужасно признателен. Крейгдейл също бил един от инвеститорите в клуба на Чарлсуърт по време, когато хазартът се считал за рисковано начинание, и станал поръчител на фирмата на Джими Дженкинс, когато стигнала на ръба на фалита. По времето, когато Крейгдейл изчезнал, и тримата мъже били силни, богати, преуспели и с големи връзки. Положението им позволявало да го измъкнат от страната. Струваше ми се, че бе дошло време да се отплатят на Крейгдейл.

Камила и Вениша забелязаха, че баща им още не бе споменат, макар да беше в ядрото на светската групичка на шотландеца.

— А баща ни? — попита Камила, чудейки се с какво би могъл да бъде задължен на Алистър Крейгдейл. Осуалд Болкън се държеше така, сякаш не дължи никому нищо.

— Осуалд ли? Не съм сигурен — отговори замислено Далглиш. — Останах с впечатлението, че не е така близък с Крейгдейл, както останалите. Или по-точно, имаше по-малко причини да му бъде длъжник.

Вениша едва не си прехапа езика, за да не изтърве, че Маги Болкън е била любовница на Крейгдейл.

— Допускате ли, че някогашните събития имат нещо общо със смъртта на баща ни? — запита тя.

— А, ето защо сте тук — засмя се Далглиш. — Не, не ми е хрумвало. Баща ви не се ли подхлъзна и падна от кулата?

— Да — бързо отвърна Камила. — Ужасен инцидент.

Но Вениша искаше да научи още:

— Допускате ли, че извършеното от Крейгдейл убийство може да има някакво значение днес?

— Значение ли? — повтори Далглиш и се намръщи. — Вижте, всичко се случи толкова отдавна — не съм уверен, че „значение“ е подходящата дума, скъпа. Смятам, че всичко това повлия единствено върху приятелите на Крейгдейл. Ако действително са му помогнали да изчезне и ако някога това се разбере... Е, толкова богати и влиятелни мъже не биха искали призраците от миналото да се връщат и да ги преследват.

Острият звън на мобилния телефон сепна Серина от лекия ѝ следобеден сън.

— Да? — обади се сънливо тя, издърпвайки скупчилата се под нея кашмирена завивка.

— Майкъл е на телефона — чу се глас.

Серина тихо въздъхна. Стараеше се да забрави драматичната му поява на бала, знаеше, че трябва да го отхвърли, но бе неспособна да вземе категорично решение в момента.

— Какво искаш? — Нямаше желание да бъде груба, но просто не бе в настроение.

— До двадесет минути в Хънтсфорд ще пристигне кола. Искам да се качиш в нея и да дойдеш да се срещнеш с мен.

— Майкъл, моля те. Бременна съм в осмия месец. Изтощена съм...

— Хайде, Серина. Мисля, че ще ти хареса.

Тя отвори очи, любопитството за миг я разбуди.

— Какво ще ми хареса?

— Просто се качи в колата и ще ти покажа.

Пътуваха към Лондон, това беше ясно, въпреки че шофьорът на мерцедеса не желаше да ѝ каже къде точно ще се срещне с Майкъл. Серина седеше върху еластичната кожена седалка отзад и пригладваше гънките на тъмната си вълнена рокля. Беше облечена като за погребение, в случай че бъде забелязана от папараци. Абаносова наметка от стригана норка, черна като въглен чанта от „Шанел“, обици с черни перли на ушите, косите, прибрани нагоре и закрепени със седефена шнола. Добре изглеждаше, но все пак беше изморена. От небето се процеждаше светлина, а розови облаци се носеха над града. Шосето навлезе в предградията и те подкараха по брега на Темза.

— Почти пристигнахме, госпожице — обади се шофьорът.

Къде отиваме, зачуди се Серина и се загледа навън през опушения прозорец.

Колата спря пред скъпа наглед жилищна постройка с изглед към пристана на Челси, чиято предна фасада бе почти изцяло остъклена. Серина бе чувала за великолепната сграда, докато я строяха. Дискретна, безопасна и луксозна, сега тя беше дом на няколко знаменитости и свръхбогати лондончани. Шофьорът набра шифъра на алармената система на входа и я поведе вътре.

— На последния етаж — уведоми я той.

Пестелив е на думи, усмихна се Серина на себе си, когато влезе в сребристия асансьор. Вратата се отвори със съскане към просторно фоайе, облицовано с шоколадовокафява кожа. Вратата отсреща беше леко открехната, Серина я побутна и влезе в просторно жилище. Беше празно — без никакви мебели — но какъв апартамент! Сиво-розови килими, големи орехови врати, широка, напълно оборудвана кухня в

бяло и хром и редица прозорци от пода до тавана, които предлагаха великолепен изглед към реката и Челси. Чувайки стъпки зад себе си, тя се обърна и видя Майкъл. Беше облечен в тъмносив костюм и носеше две чаши шампанско.

— Харесва ли ти?

— Фантастично е — отговори Серина, като не спираше да се оглежда, за да се наслади на всяка подробност. Апартаментът заемаше цял етаж от сградата и съдейки по спираловидната стълба в ъгъла, беше двуетажен.

— Твой е — обади се Майкъл.

Пулсът на Серина се ускори.

— Мой?

— Е — отвърна Майкъл, остави чашите на кухненския плот и се приближи, за да я прегърне. — Твой е, ако се ожениш за мен.

Серина затаи дъх. Трябваше да се досети. Майкъл бе свикнал да получава всичко, което поиска, и в бизнеса, и в живота. Не бе отговорила с да, на предложението му за брак на бала и по този начин си беше вдигнала цената.

— Майкъл — промълви тихо тя и поклати глава. — Не можеш да ме подкупваш, за да се ожения за теб. Това е сериозно решение. Длъжни сме да направим най-доброто за детето си.

— Не е подкуп, а сватбен подарък — отговори Майкъл и разпери ръце, сякаш да обхване апартамента. — Зная, че не беше истински щастлива в Ню Йорк, затова реших, че част от годината можем да живеем тук. Така или иначе искам да разширя дейността си в Европа. Серина, можем да се разберем. — Отново я обгърна с ръце, плъзна ги по заобленото ѝ тяло и предизвика в нея тръпки на желание.

През изминалите няколко дни Серина се опитваше да потисне мисълта за предложението на Майкъл, но това беше идея, която не допускаше да бъде отхвърлена. Тя бе преживяла лоша година и хвърляше вината за това върху Майкъл. Но преди всичко бе практична и знаеше, че дори и Саркис да бе причина за всичките ѝ проблеми — раздялата с Том, неочакваната ѝ бременност, провалената кариера, той би могъл да бъде и тяхното решение. Бушуващият гняв, който я бе обзел след Кан, се беше изпарил бавно, а на негово място се бе появило друго чувство: страх. Мисълта, че животът ѝ може да продължи да се спуска надолу по спиралата, я ужасяваше. Серина

искаше да бъде личност, а не просто някоя си. Не можеше да си представи да води посредствен живот.

Майкъл привлече главата ѝ към рамото си. Миришеше приятно на лимон и мускус.

— Хайде, Серина. Хеликоптерът ни чака на летище Батърси. Можем да вземем самолета до Вегас. Нека се оженим сега — настоя той и стисна ръцете ѝ.

— Майкъл, баща ми току-що почина — възрази тя и леко се отдръпна, за да го погледне в очите. — Погребението е след седмица. Освен това още не съм взела решение.

— Нека се оженим — повтори той. — Осуалд е покойник, но нека това не ти пречи да живееш тук.

— Майкъл, моля те.

— Серина, желая те. Завинаги. — Гласът му беше тих, но в него звучаха стоманени нотки. Правеше ѝ предложение, на което не можеше да откаже.

Епизоди от изминалите десет месеца преминаха през съзнанието ѝ като на филмова лента: загуба, тъга, измяна. Тя погали корема си. Нов живот.

— Кажы „да“, Серина.

Тя пое дълбоко дъх.

— Да — прошепна.

Том Арчър отново вдигна телефона. През последните петнадесет минути все се въртеше около него, вдигаше слушалката, започваше да набира и после отново я затваряше, без да има сили да се обади. Изруга под мустак и сам си даде кураж.

— Хайде, Том, хайде — промърмори той. Грабна слушалката и бързо набра номера на замъка Хънтсфорд. Беше звънял и на джиесема на Серина, но изглежда тя вече не го използваше.

— Защо правя това, защо? — питаше се той на глас. Дали защото Ник не преставаше да му вади душата да ѝ позвъни, или Коледата действително го размекваше? И в двата случая съществуваха хиляда причини никога да не потърси Серина и само една — да го стори: защото искаше да чуе гласа ѝ.

Без да ще, като обезумял следеше историята за смъртта на Осуалд, откакто новината се разчу. Медиите подлудяха като кучета, гонещи опашките си, публикуваха безумни теории за самоубийство, убийство и пианско падане и Том се питаше как се отразява поредната травма на бившата му приятелка. Осуалд бе неразбран и негодник, но Серина го обичаше, Том знаеше това много добре. Крачеше нагоре-надолу, долепил телефона до ухото си, а сърцето му се свиваше, докато нетърпеливо слушаше как отсреща апаратът звъни. Най-последно се чу глас. Госпожа Колинс.

— О, здравейте. Възможно ли е да говоря със Серина?

Тонът на госпожа Колинс бе предпазлив, тъй като през изминалите дни отблъскваше телефонните атаки на пресата.

— В момента не е удобно. Кой я търси?

— Том. Том Арчър. Ало, госпожо Колинс?

— О, Том. Разбира се — отвърна икономката, радостна отново да разговаря със звездата. — Боя се, че Серина тъкмо отпътува за Лондон. Някаква кола дойде и я взе. Изпуснахте я за минутка.

— Знаете ли кога ще се върне?

— Опасявам се, че нямам представа. Но мога да ѝ предам, че сте я търсили, и съм сигурна, че ще ви се обади веднага, щом ѝ бъде възможно.

— Не, не е необходимо — отвърна Том. — Все пак весела Коледа.

Том внимателно затвори телефона, чудейки се къде и с кого е заминала, и се питаше дали ще си направи труда да отговори на обаждането му. Запита се дали не е отлагал прекалено дълго.

Мерцедесът залъкатуши по Чейн Уок покрай дългата редица къщи от червени тухли, движейки се бавно като охлюв. Вече се бяха отбили в апартамента на Серина, за да вземат паспорта ѝ и малък сак с вещи и Майкъл започваше да губи търпение.

— Серина, моля те, побързай! — бе ѝ се сопнал припряно, докато тя тършуваше из гардероба. — Можем да купим каквито дрехи искаш, когато пристигнем във Вегас.

Покрай брега на реката пътят бе необичайно задръстен. Беше започнало да вали. Майкъл сви ядосано юмрук, когато колата попадна

в дълга върволица от други превозни средства.

— Хайде, хайде — изръмжа той.

Серина подпря глава на прозореца и се загледа през дъждовните капки, забелязвайки с изненада, че са спрели точно пред старата ѝ къща на Чейн Уок. От предното помещение струеше светлина, долавяха се очертанията на елха, гъст венец от бодлива зеленика красеше предния вход. Домът изглеждаше топъл, одухотворен и щастлив. Така беше и когато тя живееше тук, каза си и внезапно я заля вълна на съжаление. С Том Арчър.

През разстоянието на изминалите месеци разбираше как отношенията ѝ с Том накрая се бяха вгорчили, колко бездушни бяха станали. Възприемаха се един друг като някаква даденост и допуснаха пламъка на чувствата им да угасне. Но в къщата бяха преживели безброй прекрасни мигове: четяха сценарии в леглото и по чаршафите падаха трохи от кроасани с конфитюр или просто лежаха прегърнати нощем и гледаха как блещука Албърт Бридж. После идваше ред на великолепните коктейли, ужасните маргарити на Том и още непоносимото караоке. Усмихна се и се запита къде ли е той сега. И с кого. От мисълта ѝ се зави свят.

Шофьорът с люшване подкара колата и се запровира през уличното движение, умело откривайки пролуки в задръстването. Десет минути по-късно стигнаха летището за хеликоптери. Майкъл я хвана за ръка, поведе я през малък терминал и после навън към бетонната площадка за кацане, където перките на тъмносиния вертолет на корпорация „Саркис“ вече се въртяха. Майкъл изтича напред, сведе глава, за да избегне въздушната струя и отвори вратата, за да каже две думи на пилота. Серина се поколеба и остана назад.

— Серина! Хайде! — извика той към нея. — Време е да тръгваме!

— Майкъл, аз...

Саркис се обърна към нея, на лицето му се разля самоуверена усмивка.

— Хайде, когато се върнем в Ню Йорк ще устроим голям купон — наложи се да изкрещи, за да надвика пърпоренето на витлото. — Страшно ще ти хареса!

Тя се загледа в силуета му на фона на нощното небе. Кашмиреното му палто плющеше на струята въздух, ръката му я

подканваше да се приближи.

— Ще си правим ли ужасни маргарити и ще пеem ли караоке — извика тя в отговор и притисна ръце към косата си, за да не я разроши вятърът.

Майкъл я погледна, озадачен до немай-къде.

— Какво? Защо, по дяволите, ти се прииска подобно нещо?

— Обичаш ли да гледаш как блещука Албърт Бридж? — извика тя и вече се усмихваше, усетила, че всичко ѝ се прояснява.

— Серина, не те разбирам.

Смеейки се, тя поклати глава.

— Зная. Никога не си ме разбирал, Майкъл.

Милиардерът отвори вратата на машината.

— Би ли влязла, ако обичаш?

— Не — извика тя, отдалечавайки се от него, като се загърна с наметката, доколкото наедриялото ѝ тяло позволяваше. — Не и не мисли, че някога ще поискам. Сбогом, Майкъл.

Обърна му гръб и побягна към терминала.

Докато Камила и Вениша бяха в Дарбишър, Кейт бе неспокойна.

Чувстваше се уморена от пътуването до Париж, но все още искаше да бъде полезна, да върши нещо — каквото и да е — което да им помогне да осмислят бъркотията. След като се съгласи Ник да ѝ помага в разследването, тя подкара през Лондон към Сейнт Панкрас и модернистичния монолит на Британската библиотека, убедена, че някъде под нейните куполи ще открие информация за случая, която ще им подсказва какво да предприемат по-нататък.

След три часа ровене в книги, вестници и списания обаче Кейт разбра, че няма да стигнат до никъде. Хилядите думи, изписани по повод извършеното от Крейгдейл убийство, не им съобщаваха нищо ново.

— Няма нищо, нали? — попита Ник и потърка очи, замъглени от взирането в екрана. — Да си вземем ли нещо за обяд?

— Защо не.

Кейт усети, че телефонът ѝ вибрира в джоба, и вдигна пръст към Ник.

— Една минутка — само с устни каза тя, опасявайки се, че на мобилните разговорите в Британската библиотека не се гледа с добро око.

— Здравей, Ван — каза тя, докато излизаше да говори в коридора. — Как е Дарбишър?

— Интересен — отговори Вениша по линията. — Джим Далглиш, полицаят, разследвал случая, изобщо не вярва, че Алистър Крейгдейл се е самоубил. Предполага, че приятелите са му помогнали да избяга и оттогава го укриват.

— Кой ще го крие толкова време? — недоверчиво възкликна Кейт.

— Филип Уочорн, Никълъс Чарлсуърт и Джими Дженкинс. Навярно дори баща ни. Ако Далглиш е прав и Крейгдейл е още жив, лесно би могъл да убие татко и отново да изчезне!

Кейт не беше толкова убедена. Теорията за възкръсването на Алистър се въртеше из ума ѝ, откакто посети леля си Сара. Но защо ще се връща след тридесет години?

Защото е изпитвал носталгия по Англия, ненадейно си каза Кейт.

Безразборни наглед факти започваха да добиват логическа връзка помежду си. Очевидно изгнанието на Крейгдейл е било угодно на лорд Болкън, но защо шотландецът е живял далеч толкова дълго? Домът и семейството му са били тук. След всичкото това време лесно е можел да се върне в Англия и тихо да заживее сред приятелите си. Но само ако последните му съдействат. Осуалд е щял да разбере, ако Крейгдейл се върне. А той го е мразел: напълно в стила му беше да таи ненавистта си цял живот. Можел е да му причини големи неприятности. Така погледнато, Осуалд бе единствената пречка пред Крейгдейл да се върне към живота си в Англия.

Кейт приключи разговора си с Вениша и откри, че Ник я чака.

— Готова ли си за обяд? — попита той, докато си обличаше палтото. — Умирам от глад.

— Не, връщаме се вътре — отвърна тя и го задърпа за ръкава. Поведе го към плитка ниша.

— Какво имаш да ми съобщиш? — попита Ник с развеселена усмивка.

— Инспектор Далглиш смята, че Крейгдейл е укрит от приятелите си. — Изражението ѝ беше сериозно и съсредоточено и

усмивката на Ник стана по-широка. — Това се покрива с казаното от леля Сара, че Крейгдейл е писал на майка ми от Белиз.

— Продължавай — подкани я Ник.

— Има нещо... — тя замълча, сега несигурна в себе си. — Дженифър Уочорн ми спомена нещо миналата година. Говорех как ще правя снимки за модно облекло в Коста Рика и Дженифър се разпали колко красива била Южна Америка. Сигурна съм, че преди години четох нещо в едно старо списание... — Гласът ѝ секна, тя поклати глава и затегли Ник нагоре по стълбището.

— Филип и Дженифър са се оженили преди около тридесет и пет години. Ще проверим цялата светска периодика от онова време. Обзалагам се, че са ги интервюирали. Помня, че четох нещо такова — промълви тя.

— Кои издания търсим тогава? — попита Ник, подтичвайки след Кейт, която крачеше напред.

— „Татлър“. „Дебютант“, „Разговор“, всичките. Нищо ли не разбираш от списания? — усмихна се тя.

— Но какво търсим? — прошепна той, щом си намериха едно ъгълче в залата за справки.

— Виж какво можеш да намериш за Филип и Дженифър Уочорн: статии, новини, интервюта. Зная, че е някъде тук. Просто го чувствам.

Пръстите ѝ се спряха на четиридесет и осма страница на стар брой на „Разговор“. Интервюто заемаше само един лист, но беше недвусмислено: в ония дни Филип Уочорн беше известна личност само в Лондон, още не бе тръгнал да завладява света. Дженифър Уочорн се усмихваше от снимката, облечена с дълга рокля от тафта, русата ѝ коса бе фризирана на кок. Невероятно красива е била като млада, помисли си Кейт, и си представи сегашното ѝ опънато от козметичните операции лице.

Интервюто бе кратко, но претенциозно и недискретно. Показваше я като жена, която не може да се нарадва на късмета си, че за дванадесет месеца се е превърнала от стюардеса в светска съпруга. Нетърпелива беше да го сподели с цял свят. Пръстът на Кейт следеше редовете. Темата на интервюто бе предстоящата сватба на Дженифър с „красивия финансист“ Филип Уочорн. Роклята бе от „Оси Кларк“, приемът — в „Савой“, меденият месец — пътешествие из Централна Америка. Прочете цитата, а ръката ѝ бавно пълзеше под всяка дума.

„Ще прекараме седмица във вилата, която годеникът ми наскоро купи в Белиз. Там е уединено, диво и прелестно“.

— Бинго! — прошепна Кейт.

---

[1] Пийк Дистрикт — област в централна и северна Англия. —
Б.пр ↑

49.

Новогодишният бал на Филип Уочорн представляваше лондонският вариант на коледното празненство на Осуалд. Организиран в огромното му имение в края на Хампстед Хийт, купонът привлече и същите хора: провинциални аристократи, изкусни корпоративни играчи наред със светските приятели на съпругата му, чуждестранни принцеси, бивши модели на средна възраст и ветерани от благотворителните кръгове. Къщата, построена в стил „Крал Джордж“, беше просторна и бяла и обраслото с ниски храсти равно поле се простираше около нея като дебел черен килим. Прозорците ѝ грееха с кехлибарен блясък, когато спортната кола „Остин Мартин“ на Серина спря пред черните двойни врати. Пред къщата кипеше от живот, шумните гости с чаши в ръка танцуваха около грамадна елха на предната морава, а прислужниците бързаха да паркират върволицата от скъпи коли и да помогнат на закръглените им собственици да слязат от тях.

— Обясни ми отново защо да не се обадим на Филип Уочорн и да го попитаме какво знае? — подхвана Серина, докато оправяше презрамките на копринената си рокля. Тази година се носеше бяло и актрисата се бе възползвала от възможността да се преобрази в снежна кралица, като облече дълъг тоалет в слонова кост и наметна бяла кожа.

— Да бе — иронично отговори Кейт. — Дай да му звъннем и да го питаме дали преди тридесет години е помогнал на Крейгдейл да избяга в Южна Америка. А, между другото, дали не го е виждал напоследък? Може би докато убива баща ни? О, той със сигурност ще каже „да“.

Истината беше, че Кейт не бе сигурна какво я застави да дойде на бала и какво точно очаква да постигне. Поведението ѝ бе мотивирано по-малко от така наречения от Далглиш „полицейски нюх“ и повече от желанието да не стоят със скръстени ръце. Бяха ѝ хрумнали премного теории, но тя все още не беше сигурна дали извършеното от Крейгдейл убийство имаше връзка със смъртта на Осуалд. Обаче определено знаеше, че трябва да проследят тази писта,

особено след като срещата им с Дейвид Лофтъс предстоеше на другия ден.

Охранителите на вратата познаха Серина и въведоха двете сестри в помещение, където гостите бяха наобиколили шадраван от стотици купи с искрящо шампанско, от които сервитьорите пълнеха чашите им.

— Е, след като вече сме тук, какво предлагаш да предприемем? — попита Серина като нетърпеливо дете. — Ако питаш мен, само си губим времето. Проклетата Мария е човекът, с когото трябва да говорим. Не ти ли се струва странно, че от нея няма ни вест, ни кост? Неподобаващо поведение за скърбяща вдовица, ще ти кажа.

— Виж — решително заговори Кейт, на която маниите на Серина относно Мария бяха омръзнали. — Може и да си губим времето тук, но нека се поогледаме, какво ще кажеш? Не знаем какво търсим. Но когато го видим, може да разберем.

— А, значи сме дошли да шпионираме? Обичам да си вра гагата навсякъде — усмихна се Серина. — А и кой ще заподозре една бременна жена, че дебне наоколо?

Повечето стаи бяха отворени за празненството и елегантни, облечени в бяло гости се разхождаха из тях, ядяха сандвичи, смееха се и разговаряха на фона на звъна на чашите.

— Като стана дума, бременната има нужда от тоалетна. Отново — обяви Серина, докато вървяха през балната зала, в която свиреше джазов оркестър.

— Ще те почакам тук — отвърна Кейт, а очите ѝ шареха из помещението.

Няколко души я познаха и се спряха да поднесат съболезнованията си. Тя си взе коктейл, „Бяла рускиня“^[1], отпи от него и се отправи към отворените към терасата врати.

— Катърин Болкън, вие ли сте? Каква приятна изненада.

Кейт се обърна и видя Дженифър Уочорн, облечена в дълга рокля от тафта в най-бледия нюанс на сребристото, а от ушите ѝ висяха огромни диаманти. Тя прегърна Кейт, целуна я по двете страни и я заля с аромата на тежък фондъотен и роза.

— Толкова ми е мъчно за всичко — тъжно отбеляза Дженифър. — Наистина не вярвах, че ще дойдете.

Кейт вяло се усмихна и си помисли, че появата им сигурно изглежда странна.

Дженифър разпери ръце към помещението.

— Аз настоях да не отменяме бала тази вечер — каза тя с леко гузен и смутен вид. — Филип беше против, естествено. Осуалд бе един от най-близките му приятели. Но аз мисля, че животът трябва да продължи.

— Убедена съм, че и баща ми би искал същото — учтиво отговори Кейт.

Дженифър поведе гостенката си навън към терасата, където червени като шипки фенери хвърляха пурпурно сияние върху каменната настилка. Домакинята хвана Кейт под ръка, а с другата надигна чашата си, за да отпие глътка „Круг“.

— Обезателно ме уведомете, ако се нуждаете от нещо. Ще ви помогна.

Кейт разбра, че е време за атака.

— Опитвам се да си намирам занимания — започна тя. — Работа и така нататък. След погребението започвам фотосесия — излъга тя. — Заминаваме за Белиз за снимките за корицата. Била ли сте там?

Дженифър имаше разсеян вид, докато очите ѝ обхождаха гостите на бала.

— Къде? О, да, скъпа. Преди години обаче. Тогава дори не сте била родена, струва ми се. Филип и аз имахме вила там, но той я продаде много отдавна. Така и никога не отидох да я видя, съпругът ми твърдеше, че е прекалено усамотена. Както и да е, предпочитам мексиканската природа.

— Но когато сте посетили Белиз...

Дженифър ненадейно я хвана за ръката, мисълта ѝ прескочи съвсем на друга тема.

— Нямам представа с кого сте тук — съзаклятнически подхвана Дженифър, — но знаете ли кой е дошъл като гост на скъпите ни приятели Дики и Ан Браунинг?

— Кой? — попита Кейт, разочарована, че Дженифър не ѝ разкри никаква информация.

— Том Арчър! — усмихна се победоносно домакинята. — Защо не отидете да го потърсите? Имаме цяла менажерия от знаменитости — заключи тя и изчезна.

Камила спря аудито си пред дома на Мария на Онслоу Скуеър и вдигна поглед към сводестите прозорци за признаци на живот. Знаеше, че бе длъжна да се обади, а не да пристига изневиделица, но дойде съвсем импулсивно, прекосявайки площада на път за къщата на Вениша.

Отново погледна към прозорците и си призна, че това не е единственият маршрут към къщата на сестра ѝ. Искаше да се види с Мария. Джеймс Уилоуби, семейният адвокат, се бе обадил на Камила по-рано същия ден, за да я помоли настойчиво да накара Мария да спре да се кара с него по телефона и да задава въпроси за завещанието на Осуалд.

— Три пъти ми се обажда и настоява да разбере кога ще се чете завещанието — оплака се юристът, опитвайки се да говори учтиво, но явно беше раздразнен, че нарушават коледната му почивка. — Понечих да ѝ обясня, че ще уведомя всички облагодетелствани лица след погребението, но тя не щеше и да чуе. Мисля, че някой трябва да ѝ каже две думи.

Когато Камила изключи двигателя на колата, на Онслоу Скуеър се възцари тишина. През светналите прозорци, заобикалящи площада, чуваше високите гласове на хората и веселия им смях. Честита Нова година, пожела си тя и се замисли какво ли ще ѝ донесат идващите дванадесет месеца. Потрепери въпреки топлото си кашмирено палто, изтича по късото стълбище към вратата на Мария и рязко почука. Камила винаги бе изпитвала противоречиви чувства към Мария Данте, макар да не се вълнуваше особено как или с кого се забавлява баща ѝ. Но като чу, че Мария души около завещанието му, тя се изненада от внезапната си загриженост към семейството — дори и към баща си.

Вратата се отвори със скърцане и висок, слаб мъж на около четиридесет и пет със сива, късо остригана коса и мрачно, измъчено изражение се показа на прага. Камила погледна надолу и видя босите му космати крака, които се подаваха изпод дълъг до коленете копринен халат.

— Какво обичате?

За секунда Камила се запита дали е дошла на правилния адрес.

— Търся Мария Данте — отговори тя и проточи врат, за да надникне в коридора.

Видя някаква фигура да слиза по стълбите, разгръщайки се пред погледа ѝ като малък акордеон. Първо стъпалата, коленете, черните къдрици върху раменете и лицето на Мария Данте.

— Жан-Пол? Кой е там? Камила!

Камила прекрачи в къщата.

— Мария, съжалявам, аз...

Щом пристъпи напред, забеляза, че Мария е облечена в късо червено кимоно, което едва покриваше бедрата ѝ. Беше бледа. Уморена. Камила си каза, че това е от скръбта, но бързо осъзна, че певицата просто не е поставила тежкия си грим. Това беше лице на жена, току-що станала от леглото, руменината по страните ѝ контрастираше с бледната кожа и издаваше скорошен секс.

— Кой е този, Мария — иконом ли? — попита Камила, бодвайки с пръст Жан-Пол, който отстъпи от нея и тръгна заднешком към стълбите.

— За какво намеквате? — сопна се смутената Мария. — Жан-Пол е мой приятел от Париж. Новият ми вътрешен декоратор, откакто Вениша все е заета с нейната мода.

Нахалството ѝ разпали гнева на Камила. Тя се приближи до Мария и я изгледа свирепо, предизвиквайки я да продължи с преструвките.

Мария осъзна, че всичко е ясно, въздъхна драматично и обиденото ѝ изражение стана агресивно.

— Предполагам, че сте много доволна, Камила. Да ме видите с Жан-Пол — просъска тя. — Е, съжалявам. Извинете, че ме сварвате така, но животът продължава. Осуалд е мъртъв.

— Баща ми, вашият годеник, току-що почина! Как можете да спите с аранжора си, докато годеникът ви още не е изстинал в гроба?

— Той би направил същото — прошепна Мария, а черните ѝ като нощта очи блеснаха към Камила. — Вие и сестрите ви душа давахте, за да ме провалите още от секундата, когато се запознахте с мен. Обичах баща ви, но единствената ви цел беше да подкопаете отношенията ни от самото начало.

Камила почувства пристъп на ярост.

— Да поговорим за саботажни, искате ли? — изплю Камила и пристъпи по-близо до Мария. — За огромния хонорар, който баща ми трябваше да ви плати за музикалната вечер. За кокаина, който пъхнахте в куфара на Серина. За репортера, когото пратихте да рови из стаята ѝ. И като става дума за хитруване, откога спите с Жан-Пол? Бих казала от седмици или месеци, но не дни, нали? Не бяхте влюбена в Осуалд, Мария. Обичахте това, което смятахте, че притежава.

Певицата беше жилава, но свирепостта на атаката я свари неподготвена. Отбранително обви с ръце раменете си.

— Обвинявате ли ме? — Тя вдигна вежди, за да я предизвика. — Знаете какъв беше той.

— Да, зная — по-спокойно отговори Камила. — Известно ми е точно какъв беше.

Прикова поглед в жената, която за малко да ѝ стане мащеха, с израз на крайно презрение.

— А сега разбирам и вие каква сте. Опасна, алчна и жадна за власт кучка, която изневери на баща ми и предаде семейството ми. Говоря и от името на сестрите си, като ви казвам, че не желая нито да ви виждаме, нито да ви чуваме повече.

— Свършихте ли? — попита студено Мария, без да среща погледа на по-младата жена.

— Не — отговори Камила, опитвайки се да я погледне в очите. — Днес всъщност дойдох да говоря с вас за завещанието, но няма да си дам този труд. Защото само ако си помислите да вземете от семейството ми и едно пени, кълна се, че ще ви унищожа. Ще ви влача по съдилищата, докато няма да можете да си позволите и четка за боя, камо ли услугите на Жан-Пол.

И с изпълнен със съжаление поглед, насочен към мъжа по халат, Камила се завъртя и излезе на площада. Беше сигурна, че чу писък, когато вратата се затръшна.

Домът на Филип Уочорн наистина е грандиозен, помисли Серина, докато вървеше по главния коридор на къщата. Самата тя не би и помислила да живее в Хампстед, беше прекалено далеч от Темза за вкуса ѝ. Но тази къща бе елегантна и импозантна като някое старо посолство във филм от петдесетте. Не беше претрупана като

Хънтсфорд, бе по-космополитна и отговаряше на предпочитанията ѝ. Облиза устни при перспективата да притежава подобна къща и усети аромата на диня от гланца за устни, който си бе сложила, докато бе в тоалетната. Докато се намираше в това крило на къщата, можеше да се поогледа за библиотека, кабинет или нещо друго, каза си тя и зави по тихия ляв коридор.

От тази страна на къщата не всички стаи бяха отворени. Серина натисна дръжките на две врати: едната беше заключена, другата водеше към трапезарията. Тъй като светлините бяха угасени, махагоновите мебели хвърляха призрачни сенки в мрака. Тя тихо затвори вратата и се понесе нататък, а токчетата ѝ чаткаха по черно-белия мраморен под. Зави зад един ъгъл и съзря отляво самотна врата. Когато със скърцане я отвори, видя, че от пода до тавана стените са изпълнени с тежки, подвързани с кожа книги. Библиотеката. Погледна и в двете посоки по коридора, видя, че няма жива душа, и се промъкна вътре, като затвори вратата зад себе си.

Без да има представа какво търси, мина на пръсти покрай голямо, покрито с кожа писалище. Беше спретнато и подредено. Върху него имаше златен часовник „Аспри“, забеляза тя. Кристално преспание, сребърен нож за отваряне на писма, листове хартия и купчина писма, някои отворени. Тежката настолна лампа от „Лалик“ я подканяше да я включи, но тя реши да остане на тъмно. Можеше да вижда заради лъча светлина, който се процеждаше през процепа на вратата. Почувства се като член на „Великолепната петорка“.

Серина прехвърли писмата наведена ниско, за да прочете по няколко реда. Благодарствени отзиви към Филип от благотворителни организации, справки от банка „Кутс“, съобщения от банки на Каймановите острови, Женева и Джърси. Прерови ги всичките, но не видя нищо интересно. Разбираше твърде малко от тях. Подръпна чекмеджетата, едно се оказа заключено, останалите бяха пълни с още листи и купища пликове. Изведнъж замръзна на място — разпозна пощенското клеймо върху един голям плик: Хънтсфорд. Почеркът не можеше да се сбърка: едри главни букви с дълги камшичета, изписани с черно мастило. Беше на баща ѝ.

Не вреди да погледна, каза си Серина и измъкна снопчето листи. Беше договор от три-четири страници, неподписан и без дата, между Осуалд Болкън, Никълъс Чарлсуърт и Филип Уочорн. Тя разбра, че те

действат заедно от името на семейната фирма, но като изключим това, текстът ѝ звучеше като на патагонски. Серина се вгледа в думите, но се обърка още повече: защо упорито използваха такъв архаичен език? Прииска ѝ се Камила да е наблизо: умът ѝ на юрист щеше да го дешифрира за секунди. Очевидно беше „документ за прехвърляне“ и доколкото разбираше, фирмата прехвърляше нещо на Осуалд. Пак го прочете, по-бавно, мъчейки се да открие смисъла, все едно че е гатанка. Татко ѝ, както изглежда, искаше Никълъс и Филип да му прехвърлят акциите си от Свирепия за сумата от една лира. Тя вдигна листите, стараейки да фокусира погледа си на оскъдната светлина. Заради сделките си с агенти разбираше от договори достатъчно, за да схване, че една лира е фиктивна стойност, необходима, за да бъде валидно споразумението, но все пак беше озадачена. Ако не грешеше, Филип и Никълъс отстъпваха Свирепия на баща ѝ даром — но това не беше възможно: конят бе имал превъзходен сезон. Не беше особено веща в надбягванията, но дори и тя схващаше, че след като е спечелил големите състезания, Свирепия навярно струваше цяло състояние. Тогава защо му го даваха? Защо? Защото им се налагаше, поне това осъзна. Как ги беше принудил Осуалд. Това ли беше?

Докато стоеше в мрака и държеше документа, който несъмнено представляваше доказателство, тя изведнъж настръхна. Трябваше да излезе и да го покаже на Кейт. Договорът нямаше да влезе в миниатюрната ѝ чанта плик, така че го пхна под мишница и погледна часовника си. Да му се не знае! Кейт сигурно се чудеше къде се е запиляла. Серина тръгна към вратата и замръзна. Чу двама души да говорят тихо, докато влизаха в стаята. Тя инстинктивно се сниши зад бюрото. Коремът ѝ беше прекалено голям, за да се побере в пространството между чекмеджетата, така че седна непохватно на пода. Сега съвсем ясно чуваше Филип Уочорн и Никълъс Чарлсуърт.

— Опитай този възхитителен коняк — обърна се Филип към Никълъс, — от хиляда осемстотин седемдесет и трета е. Купих го на търг преди няколко години. Смятам, че трябва да вдигнем тост, а ти?

Тя чу звъна на кристалните чаши.

— Предпочитам онзи кларет от осемстотин четиридесет и седма, който държиш в избата си — обади се Никълъс.

Нямаше нужда да вижда двамата мъже, за да разбере, че са в приповдигнато настроение. Сега те се движеха из кабинета и Серина усети, че ръцете ѝ се изпотяват. Краката ѝ започнаха да изтръпват, както се бе свила на пода, и тя се молеше те да не се приближат до бюрото.

— Видя ли, че Серина и Кейт Болкън са тук? — попита Никълъс с остър и разтревожен глас.

— Видях ги — отговори Филип, явно не беше възхитен да ги срещне. — Само не помня да съм ги канил.

— Тогава защо, по дяволите, са тук? — рязко попита Никълъс. — Не е ли редно да са в траур, вместо да ходят по балове? Не допускаш, че знаят нещо, нали?

— Спокойно. На Серина ѝ дай празненства, ако ще да иде краят на света.

Серина почти виждаше самодоволната усмивка на лицето на Филип. Никълъс обаче не мириясваше.

— Но Кейт е по-хитра. Щом тя е тук, може да подозират нещо — предположи той.

— Какво да подозират? — попита Филип със значително понисък глас. — Бедния Осуалд го сполетя неприятна злополука. Какво общо има това с нас?

— Да, предполагам... — съгласи се Никълъс, макар и да не звучеше толкова убеден, колкото приятеля си. — Полицията разпита ли те вече?

— Да, да — отвърна пренебрежително Филип. — Казах им каквото се споразумяхме. Мога да те уверя, че полицаите просто изпълняват процедурата. Нищо не ги кара да се съмняват, че Осуалд не се е напил и не е паднал от кулата. Освен това снегът е заличил всякакви следи. Бог да поживи тъпите ченгета и да благослови английското време. — Той се изсмя.

Под бюрото устата на Серина зейна. Не ѝ беше нужно нищо повече. Те бяха блъснали Осуалд от кулата. Те бяха убили баща ѝ. Усецайки под мишницата договора за Свирепия, изведнъж се сети за Дейвид Лофтъс. Беше ли договорът шантаж? Изнудвал ли беше Осуалд Филип и Никълъс? Най-сетне ги чу, че оставят чашите и стъпките им прекосиха стаята по посока на вратата. Благодаря ти, Боже, благодаря ти, Боже. Кракът ѝ бе напълно вцепенен от тежестта

на наедрялото ѝ тяло. Опита се да го поразмърда и при това движение токът ѝ се подхлъзна и кракът ѝ се тръсна на пода с отчетливо тупване.

— Какво беше това? — попита Филип. Тя чу, че стъпките им се връщат към стаята, и извъртя тяло така, че пак да седне на пода, като свря глава между коленете си. Не ѝ бе нужно да поглежда, за да разбере, че фигурите на двамата са се надвесили над нея.

— Серина Болкън! Какви, по дяволите, ги вършите? — избоботи Филип. Устата му се усмихваше, но очите му бяха съвсем сериозни. Никълъс я сграбчи за ръката и я издърпа на крака. Тя се отпусна на кожения стол зад бюрото, а ръката на Никълъс не пускаше рамото ѝ, като го стискаше по-силно от необходимото.

— Какво търсите тук? — поиска да знае той, а в очите му се четеше гняв.

Серина опита да се усмихне самоуверено, макар че ръцете ѝ лепнеха, сякаш бяха намазани с лепило.

— Ох, знаете какво е да си бременна — запъна се тя. — Определено не биваше да идвам на бала. Чувствах се ужасно и потърсих някое тъмно и тихо място да поседя за миг.

Филип само кимна.

— На пода. Зад бюрото.

— Серина, защо сте тук? — попита Никълъс и разтърси рамото ѝ. Чу се шумолене и договорът падна на пода. Филип се наведе, за да го вдигне, и го показва на приятеля си. Размениха си студени, многозначителни погледи.

Серина опита да се изправи на крака, но изведнъж почувства остра болка от двете страни на корема си. Седна обратно. Сведе глава между коленете и затвори за секунда очи. Изведнъж положението ѝ стана пределно ясно. Вдигна глава и погледна двамата мъже, после договора и всичко си дойде на мястото. Крейгдейл е бил настанен в къщата на Уочорн в Централна Америка. Осуалд е знаел, навярно дори е помогнал. После са му трябвали пари. Беше ги изнудвал. Беше предложил мълчанието си в замяна на Свирепия. Очевидно Филип и Никълъс не са били в настроение да се разделят с кон за милиони долари и бяха убили Осуалд. Бяха убили татко ѝ.

Вениша огледа библиотеката в дома си в Кенсингтън Парк Гардънс, отново потънала в любимото си кожено кресло, и реши, че колкото и да е прекрасен имотът, трябва да го обяви за продажба. За

нея къщата притежаваше атмосферата на Хънтсфорд: беше студена, бездушна и самотна, само дето бе по-скъпо украсена. През новата година Вениша щеше да свали мерника. За дом, за животи амбиции. Щеше да очаква по-малко, защото... какво ѝ бе показала изминалата година? Че разочарованието и измяната дебнат отвсякъде. В лицето на съпруга ѝ, баща ѝ, собственото ѝ тяло — което ѝ отне правото да има деца, дори и в лицето на мъжа, когото някога обичаше: Люк. Всичко, което притежаваше, искаше или се нуждаеше, ѝ беше отнето.

Идеше ред на Джак. Съзнаваше, че сама си бе причинила този провал, от което не страдаше по-малко. Наля си водка от шишето до себе си. След като Осуалд изгони Джак от бала, тя избяга, неспособна да понесе конфликта между двамата мъже. Не можа да понесе чувството, че я карат да избира между любовника и семейството си, и остави Джак да си отиде. Когато отново се върна сред гостите, него го нямаше. Заедно с Джак отново бе изтрита и част от живота ѝ. Отпи голяма глътка от водката. Съдбата явно беше решила връзката им да не продължи.

А какво ѝ носеше новата година? Налагаше се да се разберат с Дейвид Лофтъс. Тя изпъшка. Утре щяха да се срещнат с него и тя нямаше представа накъде ще тръгне разговорът им. Камила щеше да пристигне всяка минута, надяваше се да ѝ хрумнат някакви идеи, макар че след разкритията в писмото на Ленърд Греъм сестра ѝ си имаше свои грижи.

Отдалеч дочу, че на входната врата се чука. Погледна часовника си и изруга. Беше поканила Камила на вечеря, а филето от морски дявол още си стоеше в опаковката от „Харъдс“.

— Почакай, Камила. Идвам — извика тя, отваряйки вратата. Фигурата на прага накара сърцето ѝ да направи салто.

— Джак!

Въпреки че се страхуваше, Серина се държеше предизвикателно. Знаеше, че се намира в опасно положение, но яростта ѝ бързо надви страха и тя гневно изгледа Филип и Никълъс.

— Не било злополука значи, а? — просъска тя и си спомни как тялото на баща ѝ лежеше подгизнало и безжизнено в рова на

Хънтсфорд. — Заради коня ли — попита тя, а гласът ѝ трепереше. — Заради проклетия кон, така ли? Всичко е било за пари! — изстреля тя.

Филип сграбчи лицето ѝ. Стисна я силно и заплашително. Отвори уста, за да заговори, но Никълъс го изпревари.

— Баща ти беше безочлив до немай-къде — викна той, — на всичкото отгоре и безхарактерен. Вместо да се погрижи за дълговете си и да си извади главата от пясъка, предпочете да ни отнеме нещо, което по право ни принадлежи.

Филип докосна ръката на Никълъс, за да го възпре, но Чарлсуърт фучеше, сякаш ледената му броня се беше пропукала и дълго съдържаният му яд бликаше навън.

— Докато му беше изгодно, той бе доволен да сме до него. О, да, доволен беше да изведе Алистър от страната, за да запази ръцете си чисти. Виждаш ли? Абсолютно безгръбначно — жестоко се изсмя. — А после ни се правеше на света вода ненапита и заплашваше да информира Скотланд Ярд, ако не му дадем Свирепия. Е, нямаше как да го сторим, нали?

— Къде е сега Алистър Крейгдейл? — прошепна Серина.

Никълъс поклати глава — кратък, но категоричен жест.

— Крейгдейл умря преди години. И добре направи — безчувствено се усмихна. — Беше се превърнал в ужасно бреме. След като скъпият Алистър ни напусна, а Джими Дженкинс е с единия крак в гроба, само баща ти знаеше за случилото се. Сега можем да загърбим цялата история.

— Но как можахте? — промълви Серина, гласът ѝ беше слаб и тих. — Бяхте приятели...

Филип, който до момента мълчеше, ненадейно проговори:

— Беше нещастен случай — твърдо отвърна той. Постави ръка на рамото на Серина и полека го притисна към облегалката на кожения стол. — Стояхме горе на кулата и обсъждахме прехвърлянето. Търсехме спокойно място, за да можем да помислим — продължи той, сякаш обясняваше нещо очевидно на дете.

— Не говорете глупости! — сръза го Серина. — Защо ще разговаряте на кулата?

— Вярвай в каквото си щеш — пренебрежително отвърна Филип, — за нас е без значение какво мислиш. Осуалд беше пиян.

Сигурен съм, че докладът на патоанатома ще го потвърди. Случайно се подхлъзна. Никой няма да си каже нещо различно.

— Ти, лъжецо! — заговори Серина, като се мъчеше да спре треперенето на гласа си. Опита се да се надигне от стола, но Филип я натисна по-силно, за да я застави да остане на мястото си. — Пусни ме! — изсъска тя.

Филип и Никълъс се спогледаха. Беше само за секунда, но Серина разбра, че става опасно. Отново се задърпа, вече ужасена. Бяха убили баща ѝ, а навярно се бяха отървали и от Крейгдейл, когато е станал прекалено неудобен за тях. Кой знае какво можеха да ѝ причинят? С всички сили се опита да се освободи, но Филип бе едър мъж и я бе стиснал като в менгеме. Със свободната си ръка той бръкна в бялото си сако и извади мобилен телефон.

— Димитри? — заговори в мембраната домакинът. — Нужен си ми в кабинета веднага.

Серина усети как сърцето ѝ замръзна. Разбра, че здравата е загазила.

Гледката от терасата бе възхитителна. Виждаше се шатрата с форма на белведер, заобиколена от ширналите се морави с подмигващите меки пламъчета на свещите. Виждаха се и няколко маси, около които клоуни раздаваха пуканки, хлебчета с наденички и захаросани ябълки. Застанала до външния радиатор, Кейт различи позната фигура. Том Арчър. Разговаряше с група гости на средна възраст, но изглеждаше леко отегчен. Тя потупа облеченото му във фрак от „Армани“ рамо, той се обърна и изненадано ѝ се усмихна.

— Кейт! Какво, за бога, правиш тук? — попита той и пристъпи към нея, за да я прегърне топло. — Баща ти... ужасно съжалявам. Получихте ли цветята, които ви изпратих? Искях да ви се обадя.

— Извинявай, толкова бях заета, още дори не мога да го осъзная — отговори тя, прекалено смутена, че не бе намерила време да прочете нито една от многото картички, съболезнователни писма и бележки към цветята, изпратени след смъртта на баща ѝ.

Том изглежда се разтревожи.

— Не е ли редно да си вкъщи?

— Нужно ми беше да се откъсна за малко. Както и да е — заговори тя, бързайки да смени темата, — с кого си тук? — попита и кимна към групичката.

— С Дики Браунинг и съпругата му.

Браунинг беше един от най-уважаваните продуценти в Англия и притежаваше престижната филмова компания „Лаймлайт Пикчърс“

— Помниш ли онзи сценарий, който пишех в Дорсет? Е, Дики ще го продуцира, а аз ще режисирам филма. Настояха, че трябвало да изляза поне една вечер — добави Том с иронична усмивка. Извини се на приятелите си и двамата се приближиха до автомата за напитки, окичен с електрически лампички. Хубаво момиче с гарвановочерна коса, облечено като Снежанка, им подаде пликчета с пуканки.

— А ти с кого си тук? — попита Том, схрусквайки няколко разпукали се царевични зърна.

— Всъщност — бавно отговори Кейт — със Серина...

Том мълчаливо кимна, но тя бе убедена, че зърна намек за усмивка на лицето му. Сигурна беше, че в живота на Том няма нова жена. Ако имаше, нали със сигурност щеше да го прочете в клюкарските статии? Все още има надежда, помисли си Кейт.

Том се засмя неловко.

— Помъчих се да се обадя на Серина в Хънтсфорд онзи ден. Нямах я.

— Ами да вървим да я намерим тогава — подкани го Кейт и погледна часовника си. — Отиде в тоалетната преди половин час.

— Такава си е Серина — отвърна Том с видимо облекчение. — Хайде, води ме.

Един мъж, както Серина предположи, Димитри, влезе в кабинета на Филип минути по-късно. Имаше дебел като пън врат, а мускулите му щяха да сцелят черния му костюм.

— Кой е този? — изстреля Серина. — Охрана ли?

— Нещо такава — отговори Филип.

Серина усети, че настръхва от страх. Опита се да не изглажда уплашена — все още имаше начин да се отърве от положението с приказки.

— Слушайте, Филип, Никълъс. Убедена съм, че е било нещастен случай — бързо каза тя. — Невероятно опасно е на онази кула посред нощ. А беше и заледена.

— Ще ти кажа нещо, Серина — отвърна Филип. Плъзна ръка по рамото ѝ и се приближи толкова, че тя долови миризмата на коняк в дъха му. — Нека не разваляме веселбата с разговори за злополуката с Осуалд. Излез с Димитри да поохладиш страстите. Ще обсъдим това друг път.

— Никъде не отивам с Димитри — запъна се Серина, извивайки се в лапите на Филип. — Искам да се върна при гостите.

— Не го прави по-трудно — процеди Филип. Кимна на Димитри, който сграбчи Серина за ръката.

— Пуснете ме!

Димитри прилепи тялото си към нейното и изведнъж тя почувства към нея да се притиска студен, неподвижен цилиндър. Погледна надолу и видя тъмносиньото дуло на пистолет до бялата коприна на роклята си. В гърлото ѝ заседна буца. Опита се да си поеме въздух, но кислородът в стаята като че се бе изпарил.

— Тръгвай оттук — обърна се Филип към Димитри, посочвайки с глава към френския прозорец.

— С Димитри ще се поразходите с колата и тъй като е паркирана от другата страна на двора, се налага да бъдеш много послушна — каза Филип.

Димитри тикна дулото на оръжието към Серина и я принуди да стане.

— Никъде не отивам — изви глас тя, а очите ѝ святкаха към Никълъс.

— Напротив — отговори спокойно Филип. — Ще излезеш през двора, без да гъкнеш, а ако вдигаш шум, ще намерим Кейт и ще я включим във веселбата.

— Направете го и ще ви убия — изръмжа тя и изви гръб, за да се отскубне.

— Тръгвай — обади се Димитри.

Кейт се запита дали да сподели с Том истинската причина да дойдат на бала, но реши, че е по-добре да, го държи настрана. Веднага

щом намерят Серина, самата тя щеше да се поогледа. Бе едва десет часа в края на краищата. Имаха предостатъчно време.

Красиви момичета и по-възрастни жени, които се опитваха да приличат на тях, се редяха на опашки пред многобройните тоалетни, пръснати из имението на Филип. Но Серина не беше сред тях.

— Къде, по дяволите, се дяна? — недоволстваше Кейт, като започваше леко да се тревожи.

— Може и да си е отишла — засмя се Том. — Има ужасния навик да се измъква крадешком от празненства. Да си бременна в осмия месец сигурно не е много забавно, нали? Нищо чудно да ме е видяла и да си е плюла на петите.

Кейт вдигна поглед към лицето му и за секунда безпокойството ѝ се смекчи, като разбра, че Том се вълнува от перспективата да види сестра ѝ.

Къщата беше огромна, с просторни стаи и дълги коридори, оборудвани, забеляза Кейт, с охранителни камери. Тези вманиачени на тема сигурност богаташи, каза си Кейт и се зачуди кой ли ги наблюдава. Щом се отдалечиха от гостите, останаха сами. Стаите бяха тъмни и чаткането на токчетата ѝ по мраморния под отекваше зловецко около тях.

— Не би дошла чак дотук, нали? — попита Том и се обърна да се връща.

Кейт се поколеба, после кимна.

— Добре. Да се върнем отвън. Сигурна съм, че ще дойде да ме потърси — каза тя, усещайки как безпокойството ѝ нараства.

Френският прозорец водеше към черен мрак. Серина избърса потта от дланите си в плата на роклята и излезе в нощта. Поеха по пътека, която криволичеше покрай къщата. Шумът от празненството се увеличаваше все повече и повече, те завиха зад ъгъла и светлината на двора блесна пред очите им. Тълпи от хора разговаряха, смееха се, пиеха и танцуваха. Серина видя тази част от празненството едва сега. Просторните морави край къщата бяха преобразени като приказна страна, калейдоскоп от светлини и звуци. Клоуни раздаваха връзки с искрящо бели балони — темата на вечерта. Независимо от нощния студ половината гости се бяха събрали на открито и Димитри се

прилепи плътно към Серина. Хората я заглеждаха, нетърпеливи да зърнат бляскавата купонджийка, без през ум да им минава, че я извеждат с пистолет в гърба.

— Продължавай да се усмихваш — прошепна Димитри, а околните не откъсваха очи от нея.

Тя залепи на устните си вдървена усмивка, мускулите ѝ се бяха изопнали от страх, а очите ѝ като обезумели се стрелкаха из множеството да търсят Кейт. Опита се да преглътне и установи, че гърлото ѝ е като парализирано. Отчаяно се запита какво ще стане, ако се опита да побегне, но чувствайки студения къс метал, притиснат към кръста ѝ, си даде сметка, че няма да надбяга куршума.

— Моля те, Димитри. Какво искаш? Пари? Знаеш ли коя съм? Богата съм. Мога да ти дам колкото поискаш, ако ме пуснеш — прошепна тя, като едва се осмели да завърти глава.

Димитри притисна главата си до нейната, толкова близо, че тя усети леката влага на устните му до ухото си.

— Можеш да ми дадеш нещо по-късно — тихо се засмя той. По кожата ѝ пропълзя тръпка на ужас, щом усети твърдата му мъжественост до ханша си.

Изведнъж усети остра болка в корема. За секунда помисли, че я е прострелял, но после разбра, че болката иде от утробата ѝ. Спря и се стисна за кръста, очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Моля те. Бебето ми.

Димитри не обели и дума, притисна още по-силно пистолета към нея и я помъкна напред.

— Кейт, какво има? Изглеждаш ми преbledняла — усмихна се Том и си взе рачешко краче от един поднос. — Серина е голяма жена — напълно е способна да се грижи за себе си.

Кейт знаеше, че се налага да му каже защо е важно да открият сестра ѝ и то веднага.

— Имахме причина да дойдем тук, Том — заговори тя, докато излизаше на терасата. — Филип и Никълъс са замесени в нещо... Дълга история е, за да ти я разказвам точно сега. Но съвсем в стила на Серина е да се конфронтира с тях, а се боя, че това би било страшно лоша идея.

— В какво са се забъркали? — попита слисан той.

Откъм другия край на двора Кейт зърна познати кичури руса коса да се развяват сред гостите.

— Ето я — облекчена промълви тя.

— Казах ти, че всичко е наред — усмихна се Том, който също забеляза тила на Серина. Сърцето му натежа като олово, щом видя високата фигура на мъжа, който вървеше в такава интимна близост зад нея, сякаш бяха любовници.

— Май си е намерила компания — каза той, обърна се към Кейт и сви рамене.

Приближаваха се към края на двора, колите на Филип бяха точно пред тях и Серина разбра, че времето да предприеме нещо изтича. Изглеждаше просто да се развика за помощ, но цевта на пистолета неумолимо се впиваше в нея. Завъртя глава предпазливо, за да огледа навалищата. Светлини, цветове и лица се сляха във вихрен каданс, когато погледът ѝ срещна две очи, които излъчваха сигурност. Очите на Том.

Кейт не познаваше едрия мъж, притиснал се към Серина, и моментално усети, че нещо не е наред. Серина явно бе забелязала Том, очите ѝ блуждаеха и се мъчеха да срещнат погледа му. Дори и от разстояние Кейт видя, че лицето ѝ е сковано, кожата — бледа, а очите — малки цепки, в които се четеше само едно — страх.

— Том, настигни я — внезапно го подтикна Кейт и го побутна напред.

— Какво става?

— Просто го направи.

Том се опита да си пробие път, но тълпата бе прекалено гъста, а морето от розови, жълти и червени балони му пречеха да вижда.

Серина забеляза, че Том се насочи към тях, и изведнъж доби сили. Интуицията ѝ подсказа, че е настъпил последният миг, в който може да си помогне. Силно изпищя, звукът отекна и навалищата се смълча. Тя се изкопчи от хватката на Димитри и го блъсна с всички сили. Изгубил равновесие, той посегна да я сграбчи и я събори на

земята, а Том се провираше бясно през плътната маса паникьосани гости, за да стигне до нея. Коленете на Серина се сгънаха, чу се трясък от изстрел и после настъпи тишина.

---

[1] Бяла руския — коктейл от водка, ликьор „Кахуа“ и мляко или сметана, дължащ името си на белогвардейските емигранти. — Б.пр. ↑

— Как се чувстваш? — попита Вениша, докато галеше ръката на Серина, подпряна на възглавници в болничното легло. Освен че бе започнала да ражда тя бе и контузена, затова не я закараха в Портланд, където трябваше да роди, а в спешното отделение на Кралската болница.

— Серина, какъв красавец е — радваше се Вениша. Погледна с топлота мъничкото бебе с кичур тъмокестенява коса и сбръчкано, червено личице, сгушено в ръцете ѝ. Серина сведе поглед и се усмихна със сърдечната, горда и покровителствена усмивка на млада майка. Лицето ѝ бе уморено, дори изтощено, но все пак красиво. Изглеждаше толкова дребничка и уязвима, съвсем не като голяма филмова звезда, помисли си Вениша.

Най-голямата сестра с усилие проумя какво става, когато Кейт ѝ позвъни преди полунощ, за да ѝ съобщи, че само за няколко часа Серина е била отвлечена, стреляли са по нея и е получила контракции. Вениша изхвърча от къщи и препусна през Лондон, ужасена до смърт. Нямаше представа какви рани беше получила Серина. В ума ѝ се въртеше само една мисъл — че не иска да загуби сестра си, както стана с баща ѝ, съпруга ѝ и любимия. Помогни ми, Боже, молеше се тя. Поне нея ми остави.

Обърна се, щом дочу шум от леки стъпки, задаващи се към самостоятелната стая на Серина. На вратата се появи Том с напитки и списания от магазина на болницата. Каква разлика само за един ден, каза си Вениша, виждайки как погледите на Серина и Том се срещат от двата края на стаята.

— Ще ви оставя — усмихна се тя, изправи се и подаде ръка на Том, докато минаваше покрай него. Той ѝ се усмихна, благодарен за жеста.

Още докато се носеха с Кейт по посока към болницата, следвайки проблясващата в мрака светлина на линейката той бе почувствал, че го залива смущение. В крайна сметка каква беше ролята му в живота на Серина сега? Не беше близък роднина, нито партньор,

дори не ѝ бе приятел, помисли си с тъга. Но усещаше, че има право да бъде до нея.

— Будна си — нежно ѝ се усмихна той.

Устните на Серина бяха напукани и сухи, но успяха да го дарят с измъчена усмивка.

— Раждането било мъчна работа: никога не опитвай.

— Всичко ли ти е на мястото?

— Само глезенът ми е изкълчен от падането. Нищо му няма.

Том кацна неловко на ръба на леглото и погледна бебето.

— Хрумват ли ти някакви имена?

— Искам първо да видя какво човече ще излезе. Много ми допада Тоби — усмихна се Серина и погледна люлката.

— Никакви артистични измишльотини — възрази Том с престорена строгост.

— Елмор ще бъде ужасно обезсърчително — ухили се Серина.

Том не можеше да повярва, че това е същата жена, с която пътуваха по Нил през февруари. Само след една година тя вече му изглеждаше като коренно различен човек. Тялото ѝ беше слабо, без заоблените форми на повечето млади майки, които бе видял, докато минаваше през болницата. Явно беше претърпяла много, излъчваше някаква мекота и уязвимост. Годината бе стоварила тежки удари върху Серина и това започваше да ѝ личи, каза си Том, изпълнен от могъщо желание да я закриля.

Тя почувства погледа му върху себе си.

— Мислиш, че не приличам на нищо, нали? — попита и в гласа ѝ потрепери паника.

Том леко докосна ръката ѝ.

— Всъщност си казвах колко ти подхожда — усмихна се той.

— Майчинството да ми подхожда? Уф! — каза Серина и искрица от старата ѝ същност блесна за кратко. — Не вярвай на всичко, което пишат във вестниците: не съм абсолютна развалина, да знаеш. В много отношения това не беше най-добрата ми година — тя хвърли поглед към люлката, — но пък в други бе точно такава. А догодина всичко ще си влезе в пътя.

— Но първо ще се порадваш на бебето, нали? — меко предположи Том, улавяйки се, че пръстите му несъзнателно галят нейните.

Серина вдигна очи. Не искаше да изглежда уморена и непотребна, особено пред него.

— Мога да правя и двете — настоя тя. — Много жени съчетават майчинството с успешната кариера. Виж Катрин Зита-Джоунс и Джулия Робъртс.

Том се усмихна на познатия темперамент, който припламна в очите ѝ.

— Странно е, че го казваш — бавно каза Том. — Откакто те видях за последен път, работя върху един сценарий. Дадох му зелена светлина. Дики Браунинг го продуцира, можеш ли да повярваш? — ухили се той. — Мисля, че има подходяща роля за теб.

Серина почувства как през тялото ѝ премина тръпка.

— Не ме съжالياвай, Том — отвърна тя и избута ръката му.

— Въобще не те съжالياвам, Син. Възхищавам ти се — с убеждение добави той.

Серина почувства някаква болка от дълбините на тялото си. Не беше ехо от раждането, нито от отвличането и нападението, а приглушена сърдечна болка. Взря се в него. Той седеше на леглото ѝ — толкова красив, загрижен и скромен. Не беше дошъл да я съди или заклейми, нито да злорадства или да я съжالياва. Беше тук, защото държеше на нея. Изминалата година се извъртя пред очите ѝ като забързана кинолента и тя си спомни за времето, прекарано с Майкъл Саркис, дори нощта с Дейвид Голдмън. Никой от двамата не можеше да се мери с Том, но тя го беше отхвърлила заради тия поплювковци. И все пак единственото, което старият ѝ приятел изпитваше към нея, бе възхищение. Погледна към люлката, в която спеше синът ѝ, и ѝ се прииска тримата да са си у дома, като едно семейство. Том проследи погледа ѝ.

— Чудесен малък мъж — отбеляза той.

— Зная — тихо отвърна Серина, гласът ѝ бе слаб, после секна.

Очите им се срещнаха и ръката му стисна нейната малко по-силно. Представяше ли си същото? Възможно ли беше и той да иска същото?

— Няма да те изоставя отново — прошепна Том, очите му се преместиха от лицето на Серина към дребното телце на детето. — Няма да изоставя нито един от двама ви.

Кейт остана толкова дълго в полицията, за да дава показания, че едва не изпусна раждането на племенника си. Камила беше дошла в участъка да настоява да пуснат сестра ѝ, като цитираше всевъзможни объркващи закони и полицейски разпоредби. Кейт заподозря, че Камила иска да се реваншира, но резултат имаше и сега тя седеше върху пластмасов стол в закувалнята на болницата, отпиваше чисто кафе, а клепачите ѝ тежаха като олово.

Докато гледаше отражението си в стъклото, осъзна, че не бе мигвала повече от двадесет и четири часа. Още беше в бялата рокля на „Унгаро“ от предната нощ. Сън, сън, нужен ѝ беше сън. Когато затвори очи, за да починат няколко секунди, в ума ѝ нахлуха събитията от предната нощ. Веднага след изстрела извикаха полиция. Димитри се опита да избяга с едно от бентлитата на Филип, но тридесет минути по-късно го хванаха на магистралата, с обилно кървяща огнестрелна рана.

Филип и Никълъс отрекоха всичко, но Серина с крясъци ги обвини, че са я отвлекли и са убили Осуалд, и полицията ги отведе, за да ги разпита. Кейт не знаеше колко сериозно полицаите приемат твърденията, че двамата са убили баща им. Налагаше се да бъдат реалистични: при липса на признание убийство се доказва трудно. Филип всъщност не си беше признал, че е убил Осуалд, нали? Беше много предпазлив и настоя: „Беше нещастен случай“. Кейт изсумтя. Съмняваше се в това. Но за хора като Никълъс и Филип, със стабилни връзки, власт и богатство, бе достатъчно да си наемат, най-добрите адвокати и почти със сигурност щяха да отърват въжето.

Прободе я вина, когато отново се сети за трупа на Осуалд, проснат неподвижно в рова. След всичко случило се през изминалите четиридесет и осем часа смъртта му някак си се бе изплъзнала от съзнанието ѝ. Тя беше гузна, че не изпитва по-дълбока тъга. Не знаеше дали скръбта ѝ бе разсеяна временно от другите събития, или вцепенението, заседнало в гърдите ѝ след смъртта на баща ѝ, беше просто безразличие. Но тя го обичаше. Татко ѝ беше тиранин, труден човек, беше превърнал живота ѝ в ад. Но беше неин баща. Докато люлееше на ръце детето на Серина предната нощ, приветствайки новото поколение Болкън, Кейт бе осъзнала, че семейството е всичко. Независимо от премеждията си момичетата още бяха заедно. Нищо —

нито тайни, нито разбити сърца и трагедии, нито дори баща им — можеше да разкъса тяхната връзка. Единствено тя беше от значение. Кейт стисна пластмасовата чашка в юмрука си и стана, изпомачканата ѝ рокля проблясваше на флуоресцентното осветление. Беше време да си отиде вкъщи.

Джак Кидмън чакаше Вениша пред стаята на Серина. Докато се вираше в линолеума, пред очите му минаваха отделни случки. Цялото му тяло се разтапяше от облекчение. Докато лежах в леглото предната нощ, той я увери, че разбира държанието ѝ на коледния бал. Не бе очаквал от нея да напусне семейното празненство, искаше само да се усамотят и да се успокоят. Каза ѝ, че е отишъл там заради нея, но нямал намерение да остане през цялото време. Сега в болничния коридор той протегна ръка и я притегли към себе си.

— Искаш ли да се прибираме вкъщи? — попита той.

Вениша кимна.

— В Кенсингтън или Уестборн Гроув?

Сърцето ѝ пропусна един удар и тя се запита дали не търси в думите му несъществуващо послание.

— Имаш предвид в моята или в твоята къща?

Коридорът бе тих, с изключение на далечното трополене на медицинска количка.

— Мисля, че е време да имаме наша.

Сърцето на Вениша отново се разтупка.

— Наша ли?

Джак обгърна лицето ѝ с топлите си ръце.

— Когато си готова — отговори той. — Зная, че току-що загуби и баща си, и съпруга си и имаш отговорности към семейството си, да не говорим за професионалните. — Личеше, че му е неудобно и е смутен, когато бавно продължи. — Но се питах, е, сметнах, че можеш да го обмислиш...

— Какво, Джак? — попита тя и усмивка разтегна устните ѝ.

— Ами, както знаеш, къщата в Севиля е готова, та се чудех ще искаш ли да дойдеш там с мен? — Той се вгледа в лицето ѝ, търсейки проблясък на някакво чувство.

— Не искам да се премествам там за постоянно — добави той, — още не. Канех се да отида за лятото тази година. Джейд, най-голямата ми дъщеря желае да прекара лятната си ваканция там, а аз искам да дойдеш и ти. Зная, че още е много далече, но ако отсега го замислим...

Тя го погледна, докато той притеснено бърбореше, и очите ѝ се напълниха със сълзи. Пред нея се откриваше нов живот. Беше работила упорито във фирмата си и винаги щеше да се гордее с постиженията си, но всъщност копнееше за любов, деца и приятелство. Те я очакваха в бъдещето. Очите на Джак, нежни и шоколадовокафяви като на кученце, примигнаха, подканяйки я да каже „да“. Тя знаеше кои са приоритетите ѝ. Животът, който Джак рисуваше пред себе си в Севиля, изглеждаше като утопия: да превърнат къщата в художествено училище, да творят, да готвят с домати или портокали, пресни, набрани от градината, да се грижат за трите деца на Джак. В края на краищата пак щеше да има семейство. Само че малко по-необичайно.

— Това „да“ ли означава? — попита я с надежда той.

Тя го притегли към себе, за да го целуне. Целувка на очакване, обещание и страст. Въздъхна.

— Решително „да“.

Аудито на Камила ускори по двулентовото шосе покрай затревени банкети и пътеуказателни табели с имена на места, които никога нямаше да посети. Облаците бяха гъсти, небето — сиво, постепенно преливаше в убитата синева на здрача. Уличните лампи минаваха над главата ѝ като грамадни оранжеви кълба и чертаеха права линия по пътя пред нея като стрелка, която сочеше към съдбата ѝ. Докато пътуваше по А23, осъзна, че след двадесет минути щеше да пристигне, за да се срещне с инспектор Кранбрук. Два пъти бе поемала по странични пътища, отклоняваше се, разкъсвана между лъжата и съвестта си. Но всеки път честта ѝ взимаше превес и тя се връщаше на главния път, за да продължи нататък. Беше дошло време да бъде силна и да се изправи пред стореното от нея.

Камила винаги бе мислила, че амбицията е движещата ѝ сила, но през последните няколко дни установи, че я обзема много по-могъщо чувство. Вина, морал, чувство за собствено достойнство — каквото и да беше, то бе по-силно и от волята ѝ за успех. Сега се носеше на юг,

за да признае пред Кранбрук за инцидента с прегазения човек и бягството си преди единадесет години. Знаеше, че това е равносилно на професионално самоубийство. Осуалд и Ленърд Греъм бяха мъртви и злополуката бе умряла с тях. Нямаше труп, нямаше свидетели, съществуваше само писмото на стария лесничей. Но сестрите ѝ и Ник Дъглас го бяха прочели: как можеше да допусне да носят нейното бреме? Не беше честно. Заради тях, заради себе си беше длъжна да си признае.

Въздъхна. По това време миналата година тя имаше всичко: кариера, богат приятел, красив дом, пари и уважение. Тази година не притежаваше нищо. Щеше ли да отиде в затвора? Дори и да избегнеше тази участ, почти със сигурност щеше да загуби препитанието си. И адвокатската колегия, и политиката щяха да се изплъзнат от пръстите ѝ като пясък веднага щом новината се разчуеше. За последен път вътрешният ѝ глас се опита да я убеди да завие и да се върне в Лондон. Но не успя. Колата ѝ спря на паркинга пред полицейското управление на Съсекс. Тя влезе в приемната и притеснено се вгледа в младата руса полицайка зад бюрото. Жената вдигна телефона до себе си и безизразно отвърна на погледа на Камила.

— Инспектор Кранбрук ще ви приеме веднага — равно я уведоми тя.

Очите на Камила бяха вперени напред, устата ѝ бе стисната в решителна линия, докато вървеше по студения блед коридор. Ръката ѝ стисна писмото на Ленърд Греъм, сгънато в джоба ѝ. Беше време да поправи извършеното.

Кейт не можеше да заспи. Нито пухкавият юрган, нито кашмиреният анцуг или безмълвието на пустите улици в първия ден от новата година можеха да я унесат в сън. Беше изтощена физически, но не можеше да спре да прехвърля наум всички истини, които се разбудиха през последните пет дни. Хвърли поглед към малкия сребърен часовник на нощното си шкафче: беше осем и десет вечерта. Навярно не беше добре да се опитва да заспи, преди да е хапнала нещо: сети се, че за целия ден бе изпила само чаша кафе. Надигна се от дебелия матрак и слезе в кухнята, като включи лампичките на

коледната елха, докато минаваше през всекидневната. Те грейнаха като семенца от нар на фона на сочната зеленина на дървото.

Влезе в кухнята и изрита чехлите си, за да се насладят ходилата ѝ на топлината на подовото отопление под варовиковите плочки. Отвори големия стоманен хладилник с леко прещракване. О, Боже, каза си тя: пиле кой знае от кога, спаружен спанак, кутия отгледани с естествени торове зеленчуци, които изглеждаха така, сякаш бяха готови да се завърнат в земята. Нямаше дори мляко или чай. Цъкайки с език, Кейт затвори вратата и се върна обратно във всекидневната. Седна на крайчеца на голямото кафяво канапе, взря се в коледните светлинки и играчките и се зачуди ще може ли да събере достатъчно сили, за да намери отворен магазин.

На вратата тихо се почука и тя стана, като се уви с халата си. Вероятно беше Камила. Тя бе подтикнала сестра си да разкаже на полицията цялата история за прегазения. Предложи ѝ да отиде с нея, но Камила отказа. Нямаше да се изненада, ако сестра ѝ се е разколебала да си признае. Кейт постави веригата на вратата и я отвори няколко сантиметра, така че да види посетителя, застанал на малката калдъръмена уличка пред къщата ѝ.

— Ник! — възкликна изненадана тя и отвори вратата. Той стоеше на прага по тъмносини джинси и черен пуловер, бе праметнал през рамо дългото си палто от камилска вълна и синия шал като някой колежанин. В ръцете си държеше две грамадни торби, пълни с продукти.

— Ако ми кажеш, че носиш храна, ще те целуна — ухили се Кейт, като го покани във всекидневната.

— Знаеш ли, че мобилният ти телефон е изключен? — попита Ник, остави палтото си и стовари торбите на канапето. Загледа я със смесица от удоволствие и загриженост. — Не можах да се свържа с теб — добави тихо той. — Накрая се обадох на Том. Той е в болницата при Серина, знаеш ли?

Кейт му отвърна с топла усмивка.

— Да, зная, наистина се радвам за тях.

— Каза ми, че си тръгнала, и предположих, че си се прибрала. Изглеждаш изтощена.

— Благодаря — засмя се Кейт, — знаеш как да ласкаеш дамите.

— Но нали си добре? — попита той, в очите му се четеше силно безпокойство. — Искаше ми се снощи да бъда до теб.

— Не се тревожи — усмихна се тя. — Том беше с мен, последният екшън герой. Наистина имах чувството, че се разиграва сцена от „Умирай трудно“ или друг подобен филм.

На часа съжали за лекомислието си, опасявайки се Ник да не реши, че предпочита да е с Том. Но Ник мислеше за нея, не за себе си.

— Поспа ли?

Тя въздъхна.

— Още не.

Той се изправи и я хвана за ръката:

— Бягай горе, вземи си гореща вана или си легни, както искаш. Ще ти сготвя най-прекрасното ядене, което някога си опитвала — усмихна се той.

— Вярно ли? — зарадва се тя и се опита да надникне в пазарските торби, които стояха до него. — Какво успя да намериш в магазина на ъгъла?

— Е, може и да те изненадам, госпожице Болкън — подразни я той. — Качвай се сега горе, ще те извикам след около час.

В спалнята си Кейт потъна в меките дебри на пухеника си, покри очи с ръка и тихо изпъшка. Приятелство. Ето защо бе дошъл. А може би я съжеляваше? Всичко ѝ се струваше толкова естествено, тъжно си каза тя: Ник усърдно се труди над димящата печка, коледните лампички подмигват, самата тя се мотае из къщата. Просто, интимно спокойствие. Сякаш бяха родени един за друг, но целувката им в коледната сутрин изглеждаше толкова отдавна. Да, оттогава бяха прекарвали заедно часове, но искрата на романтиката не бе проблеснала. Изобщо. Ник се показва като услужлив и предан приятел — нито повече, нито по-малко. Замисли се за тях в навечерието на Нова година и внезапно се натъжи. Днес прекарваха заедно първия ден от годината, макар и само заради съчувствието от страна на Ник, но след дванадесет месеца щеше да бъде различно. Той щеше да си е намерил друга приятелка и близостта им щеше да се разпадне. Запита се дали да не направи последен опит да сподели с него какво чувства, но всичко ѝ изглеждаше безнадеждно. Така пламенно се стараше на бала на Бъдни вечер да бъде очарователна, прелъстителна, да се представи пред Ник като обаятелна и сексапилна жена! Но каквито и

чувства да бяха припламнали помежду им, те угаснаха на следния ден, преди да могат да се разпалят. Възхитителни аромати от кухнята се носеха нагоре по стълбите към спалнята ѝ, а очите ѝ печално се взираха в тавана. Не беше честно, не беше честно, каза си тя и накрая потъна в сън.

— Готово е! — провикна се Ник и я събуди. Кейт свали халата си, облече елегантен пуловер в карамелен цвят и освободи косата си от конската опашка. Можеше да прояви известно старание, помисли тя, докато се гледаше в огледалото.

Влезе във всекидневната и откри, че цялата стая свети. Масата ѝ за хранене беше изтънчено подредена с бодлива зеленика, салфетки, кристални чаши и цяла редица свещи, които хвърляха възхитително меко сияние из помещението. Ник стоеше прав с две чаши кларет, ръкавите на пуловера му бяха навити до лактите, имаше малко брашно по бузата си.

— Какво е това? — възкликна Кейт, не можейки да повярва на настъпилите промени. — Сметнах, че ще претоплиш някоя пица.

Чукнаха чаши и Ник се обърна да включи стереото. Зазвучаха нежните акорди на любимата ѝ песен на Синатра.

— Исках да стане както трябва — промълви той и избърса страната си, а брашното се посипа като снежец. Изведнъж се почувства неловко и атмосферата между тях се нажежи. — Не бях сигурен дали тази вечер е най-уместното време, след всичко, което преживя, но... — той замълча, явно смутен. — Кейт, не мога да чакам повече. — Приблужи се към нея. — Искам да довърша това, което започнах на Коледа сутринта.

Сърцето на Кейт пропусна един удар.

— За какво говориш? Подходящо време за какво? — прошепна тя.

— Да престанем да бъдем единствено приятели — отвърна той, притегли я към себе си и я дари с дълга целувка. Беше позната, но вълнуваща, нежна, но страдна. Никога не бе вкусвала по-сладка целувка.

— Трябваше да го направим преди дни — прошепна тя.

Пръстите на Ник погалиха нейните.

— Не. Длъжни бяхме да го сторим преди месеци — възпротиви се той. — Но след всичко, което ми каза в Милано...

— Какво? — сепна се Кейт и вдигна изненадано глава.

— Заяви ми, че между нас не бива да се случва нищо, защото работим заедно.

— Никога не съм казвала подобно нещо! — възропта възмутено Кейт. — Ако правилно си спомням, ти ми каза, че имаш приятелка, което беше вярно.

— Не, ти каза... — започна Ник и ненадейно по лицето му се разля усмивка. — Каза... — и двамата се разсмяха.

Ник, сложи ръце на раменете ѝ и я погледна право в очите.

— Заради теб веднага щях да оставя Ребека — увери я той и погали с палец страната ѝ. — Ти си най-добрата ми приятелка и съучастник... — Поспря, за да си поеме дъх. — Ти си жената, която обичам.

Кейт почувства, че по бузата ѝ се търкулва сълза.

— Аз също те обичам — призна тя, взирайки се в дълбоките му, лешникови очи.

— Омъжи се за мен, Кейт — каза той, а устните му се приближиха още повече към нея. До слуха ѝ достигаше тихото съскане на шампанското. Долиташе гласът на Синатра, аромат на печено пиле се носеше из стаята, свещите пращяха. Заедно. У дома.

Отдръпна устни от неговите, колкото да може да промълви:

— Да се ожения за теб, Ник Дъглас? Та ние едва-що се целунахме — каза тя и устните ѝ бавно се разтегнаха в усмивка.

Ник я хвана за ръката и си погледна часовника.

— Работохоличке, кога трябва да се връщаме в офиса? — подкачи я той.

— Не и преди понеделник — отговори тя и обгърна с ръце врата му. Ник я прегърна така силно, сякаш никога нямаше да я пусне.

— Хмм, три дни. Знаеш ли какво му викам на това? — попита той и прокара пръсти през косата ѝ.

— Не — усмихна се Кейт, сгушена в рамото му.

— Време колкото щеш.

ЕПИЛОГ

За погребението на Осуалд в селската църква в Хънтсфорд се събраха двеста души. Ако някой случайно дочуеше съболезнованията и разговорите за покойника, би помислил, че погребват светец. Мария и сестрите седнаха на противоположни места в църквата. Серина произнесе погребалното слово, облечена в черен тоалет от „Шанел“ и докара половината паство до сълзи с трогателните си спомени.

Кралската прокуратура не счете, че съществуват достатъчно доказателства за съдебно дело срещу Филип Уочорн и Никълъс Чарлсуърт за убийството на Осуалд Болкън. Следи от стъпките им бяха открити в тайния тунел, водещ към кулата, заедно с тези на Серина и Мария Данте, но останалите улики бяха косвени или непотвърдени. За силно разочарование на сестрите те не бяха достатъчно съществени, за да се започне дълъг и скъп съдебен процес. Уочорн и Чарлсуърт обаче бяха осъдени за отвличането на Серина Болкън; Димитри Влоданов даде показания против тях. Охранителните камери в дома на Филип също предоставиха уличаващи доказателства срещу собственика си. На записите се виждаше как той нарежда на Димитри да отведе Серина. И двамата получиха по дванадесет месеца присъда в затвор с лек режим.

Цените на акциите в компанията на Филип главоломно паднаха и за една седмица причиниха загуба от сто милиона лири. Светският елит престана да посещава клуба на Никълъс, който накрая беше продаден за жълти стотинки на бизнесмен от Саудитска Арабия.

Свирепият бе закупен от богат американски петролен магнат и след още един успешен сезон се завърна за разплод в Ирландия. Както предрече Осуалд, оплождането на кобили по целия свят се оказа печелившо начинание. Деклън О'Конър беше разследван от

Асоциацията на жокеите по подозрение за даване на допинг на конете, уредени надбягвания и връзки с подземния свят на Хонконг. Междувременно Финбар продължи да печели дербито.

Кейт бе заинтригувана от изчезването на Алистър Крейгдейл и изпрати един способен журналист в Централна Америка, за да открие каква е била съдбата му. Местните хора в едно селце в Белиз, където Уочорн беше имал вила, си спомниха за човек, който приличаше изумително на фотографията на Крейгдейл. Имаше брада, косата му бе с различен цвят и се подвизаваше под името Андрю Маккинли, но всички бяха убедени, че е същият човек. Беше изчезнал, предполагаша, че се е удавил преди петнадесет години, когато буря раздробила на трески рибарската му лодка. Трупът обаче така и не бил намерен. С това допълнително доказателство Кейт настоя лондонската полиция да възобнови разследването по случая Крейгдейл и издирванията за участието на Филип и Никълъс продължаваха. Предстоеше да ги обвинят и в други престъпления.

Осуалд не беше изготвил ново завещание в полза на Мария и тя не получи нищо. Премести се в Париж, където прекара лятото в обятията на богат, женен два пъти шестдесет и девет годишен френски граф, който притежаваше обширно лозе в областта Шампан и ненаситна жажда към операта. Френската светска преса им предричаше брак. Наричаха я *La Croqueuse de diamants*^[1].

След сватбата на Кейт Вениша се върна в Севиля заедно с Джак. Прекараха прекрасно лято във финката. Тя рисуваше, плуваше и яздеше с Джак и единадесетгодишната му дъщеря Джейд. Той изкупи акциите на Джонатан в компанията ѝ от Стефан фон Бисмарк на възможно най-ниска цена. Новият магазин в Ню Йорк скоро отвори врати.

Завещанието на Осуалд остави Хънтсфорд на Серина, която от своя страна го прехвърли на Вениша.

— Ти обичаш тази къща — каза ѝ, докато обядваха в „Ле Каприс“. — Ще се грижиш за нея много по-добре от мен. — Вениша беше заплакала над салатата „Цезар“.

Вениша обнови възхитително Хънтсфорд, върна живота на старата къща. Когато не са в Севиля, с Джек живеят в нея. Дъщерите му идват там през уикендите и ваканциите. Къщата е отворена за посетители, когато двойката е в Испания.

След вихрени спорове Камила оттегли кандидатурата си за Ъшър и си взе безсрочна отпускат от юридическата фирма. Заради прегазения и последвалото бягство преди единадесет години я обвиниха и признаха за виновна, защото не е спряла след удара и не е съобщила за злополуката. Полицията реши да не ѝ предявява по-сериозното обвинение — причиняване на смърт чрез опасно шофиране. Тя получи присъда от сто часа общественополезен труд. Вярва, че е щастливка. Животът ѝ поема в друга посока, но всеки, който познава силата, смелостта и таланта ѝ, знае, че с каквото и да се заеме занапред, Камила Болкън ще го постигне.

Нат Монтегю се ожени за скандинавка — манекенка на бански костюми, с която десет месеца по-късно се разведе.

Камила събщи на инспектор Кранбрук за заплахите на Дейвид Лофтърс. По настояване на полицията Кейт и Вениша се срещнаха с Лофтърс в Хънтсфорд на втория ден от новата година. Без да знае за разследването на участието на Уочорн и Чарлсуърт в убийството на Осуалд, Лофтърс повтори исканията си. В библиотеката бе поставена подслушвателна система и заплахите му бяха записани на лента. Обвиниха го и го признаха за виновен в опит за изнудване, а докато

излежаваше дванадесетмесечната си присъда в затвора, той получи нервен срив. Книгата с мемоарите на Осуалд остана недовършена.

На първи януари Серина телефонира на Майкъл Саркис, за да му съобщи за раждането на сина им и да отхвърли предложението му за женитба, в случай че той още храни някакви надежди.

— След раждането на детето предложението ми бездруго отпада. Всъщност исках Хънтсфорд — злостно отговори той. Все пак за кръщенето на детето той изпрати чек за сто хиляди долара, който незабавно му беше върнат.

Всички заглавия в пресата тръбяха за отвличането на Серина. Агентът и импресариото ѝ в Ню Йорк, които не даваха никакви признаци на живот, докато тя беше бременна, сега не можеха да се откачат от телефона. Филмът на Том Кампбел оглави класациите. Серина получи блестящи отзиви, Холивуд най-сетне я прие и тя се появи на корицата на „Вог“ — два пъти. Но докато синът ѝ Тоби не тръгна на училище, тя се ограничи до две-три роли годишно. Твърдо решена е да бъде добра майка и — за втори път — по-добра приятелка на Том.

„Пясък“ спечели наградата „Списание на годината“. Издателска къща „Пясък“ подготвя ново лъскаво дамско списание с огромната подкрепа на финансистите от Ситите. Уилям Уолтън все още е безработен.

А в един горещ юлски ден през онова лято Кейт и Ник се ожениха. Двойката настоя денят да премине в затворен кръг и максимално скромно, с изключение на диамантите за четири милиона лири, които Серина зае на булката. Не че Кейт се нуждаеше от помощ, за да блесне на сватбения си ден. Тя се носеше по пътеката между редиците в селската църква в Хънтсфорд, прелестна в дългата, тясна рокля без презрамки от пресукана коприна на „Валентино“. Вениша я

придружи до притеснения Ник Дъглас, който я очакваше пред олтара. Ролс-ройсът на Осуалд от 1922, с вдигнат гюрук и украсен с панделки, закара младоженците обратно в Хънтсфорд, където гостите на сватбата се насладиха на вишисоаз^[2], агнешки врат и пудинг с карамел на трапезата в оранжерията. После всички излязоха на терасата за чаша „Пимс“ и печено на шиш. Елмор Брайънт свири цял час на пианото. По общо мнение това беше сватбата на годината. Дейвид Голдмън не беше поканен.

Титлата барон на Хънтсфорд очаква появата на законно роден мъжки наследник на имението.

— Как ти се струва да станеш баща на лорд? — попита Кейт през медения месец, обръщайки се към съпруга си на терасата на апартамента в хотела им в Портофино.

— Аз съм просто един бедняк от Шефийлд — усмихна се Ник, отпи глътка „Белини“ и прегърна Кейт, докато наблюдаваха как ленивото златно слънце потъва под хоризонта.

— По-добре свиквай с тази мисъл — ухили се Кейт и погали плоския си корем, който нямаше дълго да остане такъв.

— Шегуваш се! — Ник погледна съпругата си, огряна от сумрачната светлина, и усети, че никога не я е обичал повече, отколкото в този момент.

— Лорд Болкън — усмихна се тя и облегна глава на рамото на Ник. Знаеше, че всичко ще бъде наред.

---

[1] La Croqueuse de diamants (фр.) — трошачка на диаманти. — Б.пр. ↑

[2] Вишисоаз — студена супа от пилешки бульон, картофи, праз, сметана и черен пипер. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Гасмина Пери

Заглавие: Любовта не се купува

Преводач: Лили Христова

Година на превод: 2008

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2008

Тип: роман

Националност: английска

Излязла от печат: 07.04.2008

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-585-884-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5743>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.